

Họ Tiêu Anh Cởi Hay Là Tôi Cởi

Contents

Họ Tiêu Anh Cởi Hay Là Tôi Cởi	2
1. Chương 1: Mẹ, Phải Lấy Hắn Con Liên Tự Sát	2
2. Chương 2: Có Một Người Mẹ Mạnh Mẽ Thì Tất Nhiên Không Có Đứa Con Yếu Ốt	5
3. Chương 3: Những Chuyện Ngụ Ngốc	8
4. Chương 4: E Lệ Ngoảnh Đầu Lại Ngắm Nhìn	11
5. Chương 5: Miếng Bánh Tình Yêu	13
6. Chương 6: Tất Cả Những Trào Lưu Đầu Là Mây Trời	16
7. Chương 7: Sống Phóng Khoáng, Yêu Kim Nén	19
8. Chương 8: Sự Thật Đến Từ Miệng Lớn Của Xã Hội	22
9. Chương 9: Hắn Mau Trở Lại	25
10. Chương 10: Bạn Bè Xung Quanh	28
11. Chương 11: Kế Hoạch Không Từ Thủ Đoạn	31
12. Chương 12: Thượng Hảo Giai Rất Đói Khát	34
13. Chương 13: Trang Hoàng Nhà Cửa.	37
14. Chương 14: Ở Cùng Tiêu Minh Tuấn	40
15. Chương 15: Say Rượu Mới Có Thể Loạn Tính	43
16. Chương 16: Màn Biểu Diễn Hấp Dẫn Đã Được Sắp Đặt	45
17. Chương 17: Va Chạm Kịch Liệt	48
18. Chương 18: Vấn Đề Thượng Hảo Giai Không Rõ	51
19. Chương 19: Người Đàn Ông Anh Tuấn	54
20. Chương 20: Thượng Hảo Giai Bị Thiêu Đốt	57
21. Chương 21: Thượng Hảo Giai Phản Kích	59
22. Chương 22: Hai Tầng Băng Và Lửa	62
23. Chương 23: Vì Em Mà Anh Đến	64
24. Chương 24: Cảm Xúc Mạnh Liệt Bắn Ra Bốn Phía.	67
25. Chương 25	70
26. Chương 26: Lôi Hạo Hiên, Tên Khốn Khiếp!	72
27. Chương 27: Đêm Hôm Đó (Thượng)	75
28. Chương 28: Đêm Hôm Đó (Hạ)	78
29. Chương 29: Tiêu Thành Dật, Tiêu Minh Tuấn?	80
30. Chương 30: Vô Tình Gặp Gỡ Tên Khốn Kiếp	83
31. Chương 31: Trên Đường Đi Huấn Luyện (1)	89
32. Chương 32: Trên Đường Đi Huấn Luyện (2)	91
33. Chương 33	94
34. Chương 34	97
35. Chương 35	101
36. Chương 36	104
37. Chương 37	107
38. Chương 38	111
39. Chương 39	115
40. Chương 40: Ác Ma Đến	119
41. Chương 41: Ác Ma Đến (2)	122

42. Chương 42: Ác Ma Đến (3)	124
43. Chương 43: Ác Ma Đến (4)	128
44. Chương 44	132
45. Chương 45: Đây Là Kết Thúc	135

Họ Tiêu Anh Cởi Hay Là Tôi Cởi

Giới thiệu

Ngày đó tự nhiên trong một buổi tối, Thượng Hảo Giai nhận được cuộc điện thoại của một người đàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-tieu-anh-coi-hay-la-toi-coi>

1. Chương 1: Mẹ, Phải Lấy Hết Con Liền Tự Sát

Thượng Hảo Giai mạnh mẽ là một cô gái đặc biệt, có chút may mắn, có chút gian xảo, có chút dũng cảm, còn cực kỳ hạnh phúc. Dừng lời của cô để hình dung cuộc sống của cô, thì phải là xuân về hoa nở, gấu chó thích ăn vạ, sáng rõ đến khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy rằng cô chỉ đơn giản là đi bộ trên đường phố cũng có thể được vàng rớt vào đầu, hơn nữa bị rớt trúng mà không chết, còn có thể vuốt đầu cúi người xuống nhặt vàng lên. Sau đó nhặt vàng lên bắt chước giọng những người Hồng Kông khác, uốn éo lên tiếng làm nũng, kích động hét to: Oa, anh xem, người ta nhặt được vàng nha.

Điều này làm cho người bình thường không thể chấp nhận được, cũng không thể hiểu được. Nhưng mà đối với những người bên cạnh Thượng Hảo Giai mà nói, họ đã trở nên quen thuộc với những chuyện như vậy. Cô chính là một cô gái có chút ngốc nghếch, có chút ngay thẳng, có chút làm ra vẻ, có chút dã man mạnh mẽ thô lỗ, nhưng nhiều năm như vậy lại không dám thổ lộ với người con trai mình thích. Nhưng mà, tất cả những chuyện đó đều để nói sau đi. Nhớ lại, cô gái dũng cảm Thượng Hảo Giai này cũng không biết bị tiểu súc sinh Tiêu Minh Tuấn kia bắt đầu dùng thuật dụ dỗ quyến rũ mình từ lúc nào, nói những lời này thì phải nói lại từ mấy tháng về trước a. Không đúng, phải là bắt đầu nói về hai mươi năm trước đi.

Hai mươi năm trước, cô bé dũng cảm Thượng Hảo Giai ra đời, tiểu tử hai tuổi kiêu ngạo Tiêu Minh Tuấn kia cùng cha mẹ ngồi ở trước cửa phòng sinh chờ đợi sự ra đời của cô. Vì thế, trích dẫn câu nói đầu tiên Tiêu Minh Tuấn thường xuyên nói với cô là: nhóc con, từ khi em vừa oa oa rơi xuống đất thì anh đã nhìn thấy, cho nên, em, là, anh, từ, nhỏ, nhìn, lớn, lên. Thượng Hảo Giai mỗi lần vừa nghe thấy lời này liền hận không thể đi lên kéo đầu lưỡi của tiểu tử Tiêu Minh Tuấn từ năm cm thành mười cm, sau đó lại kéo lên bang ghế dài, dùng dao làm bếp cắt thành từng đoạn từng đoạn, cuối cùng lại rang xào, sau đó cầm lấy tất cả rằm rằm đổ vào làm thức ăn cho chó.

Nhớ tới Tiêu Minh Tuấn, Thượng Hảo Giai cảm thấy bản thân mình thực đáng thương, cô thật sự rất muốn đập bàn một cái hỏi ông trời, vì sao? Vì sao? Vì sao đời này cô luôn luôn bị Tiêu Minh Tuấn trêu chọc, luôn luôn bị hắt âm hồn bắt tán đi theo? Từ lúc mông trần quen biết hắn, kể từ thời điểm đó, liên tục bị hắn trêu đùa, coi thường không có chừng mực. Đây rốt cuộc là vì sao a? Vì sao chứ? Bởi vì hắn có khuôn

mặt xinh đẹp rạng rỡ hơn cô sao? Dáng vẻ của hân còn giống con gái hơn cô sao? Được rồi, Thượng Hảo Giai không thể không thừa nhận vấn đề này, Tiêu Minh Tuấn còn xinh đẹp hơn cô.

Lúc còn nhỏ, trong nhà rất nghèo, hai người dưới sự chỉ huy của hai người lớn, xách theo cái giỏ trúc nhỏ, đi đến phòng tắm công cộng tắm rửa. Tiêu Minh Tuấn luôn luôn rất đàn ông ở trước mặt của phụ huynh hai nhà, xách cả giỏ trúc nhỏ của cô và mình, sau đó lôi kéo bàn tay nhỏ bé của cô ra khỏi nhà

Mỗi lần như vậy, sau khi Thượng Hảo Giai bước ra khỏi cửa một giây liền có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng của cha và mẹ truyền đến. Nào là đứa nhỏ Tuấn Tuấn này tốt, rất tốt, thông minh, xinh đẹp, còn nhỏ như vậy, mà đã có trách nhiệm, đợi lớn một chút.... Mỗi lần Thượng Hảo Giai nghe thấy đều nhanh chóng dùng chân móc vào dưới cánh cửa kia một cái, bởi vì cô không muốn làm cho cha mẹ bức bối, nếu bọn họ nhìn thấy những chuyện Tiêu Minh Tuấn làm đối với cô một giây sau khi ra khỏi cửa nhà, hai người già bọn họ có thể lập tức cắn đứt đầu lưỡi của mình hay không? Xuất phát từ việc mình chỉ có hai người cha mẹ này, nên phải quý trọng, Thượng Hảo Giai quyết định, cô vẫn nên che dấu mặt hắc ám đen tối kia của Tiêu Minh Tuấn đi

Thượng Hảo Giai mỗi lần nhớ tới chuyện tình đi tắm rửa lần đó đều có cảm giác tâm trạng vô cùng khoan khoái dễ chịu, ký ức đó thực sự vẫn còn nhớ như in. Vì sao chứ? Sự tình là như vậy

Thượng Hảo Giai tội nghiệp phải cảm cả chiếc giỏ tắm nhỏ của cô và Tiêu Minh Tuấn, lão đảo đi phía sau Tiêu Minh Tuấn, không có cách nào, khi đó còn quá nhỏ, mới là một cô bé ba tuổi, không chỉ không có ai giúp đỡ, còn cảm nhiều đồ như vậy, không nghiêng ngả lão đảo cũng không được nha

Vào phòng tắm, chị thu ngân đứng quầy còn chưa kịp lên tiếng Tiêu Minh Tuấn liền giống như đại gia, cầm mười đồng liền ném vèo một cái cho chị thu ngân xinh đẹp kia. Chị thu ngân cũng không có tức giận, hiện tại Thượng Hảo Giai nhớ lại vẫn còn lầu bầu. Chẳng trách chị thu ngân này có thể gả ột người nổi tiếng giàu có trong khu, khẳng định chính là bởi vì tính tình không hề sợ hãi này. Nếu là cô, cô chắc chắn cầm lấy tiền ném vào tiểu tử thối trước mặt, còn muốn ném thẳng vào mặt hân. Nhưng mà chị này cũng thật là có mưu tính, đoán chừng dùng chiêu còn hay hơn là đem tiền ném vào mặt Tiêu Minh Tuấn ấy chứ

Ngay lúc Tiêu Minh Tuấn muốn đi xuống bể tắm phía nam, chị thu ngân xinh đẹp đột nhiên biến sắc, dùng giọng điệu dịu dàng hòa nhã nói với Tiêu Minh Tuấn: “Bảo bối, em không thể xuống bể phía nam. Ồ, là một cô gái nhỏ, em phải vào bể tắm nữ nha. Không được theo em trai vào bể tắm nam đâu.” Nói xong, hết sức dịu dàng dẫn Tiêu Minh Tuấn khuôn mặt đã đỏ bừng không có khả năng đảo ngược tình thế đến bể tắm nữ.

Sau đó, chị xinh đẹp liền chỉ vào Thượng Hảo Giai đứng bên cạnh cười vô cùng vui vẻ nhìn hân nói, “Nếu không, em trai sẽ chọc quê em đó nha.” Nói xong còn vỗ vỗ cái mông nhỏ của Tiêu Minh Tuấn, một mặt đẩy Tiêu Minh Tuấn về phía bể tắm nữ, một mặt quan tâm hân nói: “Em trai nhỏ như vậy sao, em dẫn theo em trai cùng đi theo đến bể tắm nữ luôn đi” Thượng Hảo Giai không thể không thừa nhận, bề ngoài của cô trước đây hơi có phần giống con trai. Cô thể, sau này cô thật sự rất muốn lấy điều này chế nhạo hân, nhưng mà mỗi lần cô đều thất bại, cô cũng không biết vì sao

Sau khi Tiêu Minh Tuấn đi Mĩ nửa năm, trở về liền biến thành một người khác. Dùng cái gì để so sánh nhỉ? Nếu như nói trước mười tuổi Tiêu Minh Tuấn là ngọn núi Tuyết Sơn từng từng không ngã, băng tuyết rét lạnh bao phủ quanh năm không thay đổi, thì hiện tại hân chính là cậu bé vui vẻ trên bờ cát, tràn ngập tình cảm mãnh liệt. Nhưng mà không thể không nói, sau khi Tiêu Minh Tuấn thay đổi, có đôi khi thật sự là làm cho người ta rất là thích, chính là thỉnh thoảng khí thế hai người trong hân xoay chuyển, cô thật là có chút không chịu nổi, hận không thể cầm một cái chày gỗ mà đánh chết hân. Đương nhiên, cô không thể nói ra lời khen hân, không thể để hân nghe thấy, chỉ cần nghe thấy được, kẻ súc sinh Tiêu Minh Tuấn này liền minh tinh nhảy Nhị Nhân Chuyển (là một vũ điệu do 1 nam 1 nữ cùng nhảy, xem rất vui vẻ), tán loạn khắp cả phòng.

Ví dụ như bạn nói với hân: Tiêu Minh Tuấn, cậu trưởng thành rất tuần tú nha. Hân sẽ lập tức bày ra n cái tư thế khỏe đẹp nói với bạn, không phải là lên giọng nói khoác nhưng dáng vẻ của tôi vốn là như vậy rồi. Tiêu Minh Tuấn bây giờ là, một người đáng yêu, đáng đánh đòn, nhưng là người đàn ông vô cùng quan tâm chăm sóc. Nhưng mà, sự quan tâm chăm sóc này chỉ giới hạn với bạn học Thượng Hảo Giai thôi.

Thỉnh thoảng có những cô gái khác nhìn Thượng Hảo Giai mà phóng ra ánh mắt ghen tị cùng oán hận với

cô, cô thực sự có chút cảm giác kiêu ngạo và hư vinh. Thế nhưng, mãi cho đến một ngày Tiêu Minh Tuấn không biết bị điên cái gì, nói cho cô biết, thực ra là vì trong trường học không có người con gái xinh đẹp nào, không chịu nổi cảnh ông bướm quấy rầy và suy nghĩ yy, nên mới cố ý có cử chỉ ám muội với cô, thay đổi vị trí mục tiêu. Từ đó về sau, mỗi lần Thượng Hảo Giai được Tiêu Minh Tuấn quan tâm cô sẽ rất tức giận, vô cùng tức giận

Khiến cho cô vô cùng bức bối, đó là chuyện mẹ cô nói gả cô cho hần, Tiêu Minh Tuấn là đứa bé ngoan, hai người có hôn ước từ nhỏ, sau này hai người ở chung một chỗ chắc là không xảy ra những chuyện giống như trong những đoạn phim tình cảm có phần khoa trương lại giả tạo như trên màn ảnh. Ví dụ như bỏ trốn này, gia đình không đồng ý này, người nữ chính lấy cái chết uy hiếp mọi người, hai người nhất định phải ở cùng nhau này. Đợi chút....

Cho nên, dùng lời của mẹ Thượng Hảo Giai nói, chỉ cần Thượng Hảo Giai gả cho Tiêu Minh Tuấn, đúng là vô cùng an toàn, cô sẽ không cần phải tự sát. Nếu như gả cho người khác, vậy rất có khả năng Thượng Hảo Giai sẽ vì tình yêu mà làm chuyện vĩ đại một lần, nào là lấy dao rạch lên cổ tay, rạch lên cổ chân, a thậm chí chính là rạch lên cổ chính mình.

Mỗi lần khi Thượng Hảo Giai nghe thấy mẹ cô nói chuyện này, cô liền lớn tiếng hét lên với mẹ cô, liều chết mà hét, cô nói, mẹ, con thà chết cũng không lấy Tiêu Minh Tuấn, cô bị sốc chạy đến một góc trộm cầm lấy dao định vẽ lên cổ tay

Mẹ cô vừa nghe, hai mắt đều phát ra ánh sáng, vội chạy đến bên cạnh Thượng Hảo Giai, chú ý, là chạy cực nhanh, chính xác là bay đến. Mời nghĩ lại, đối với một người phụ nữ trung niên bốn mươi tuổi mà nói, tuy rằng vóc dáng uyển chuyển, nhưng mà, có thể bay đến, đó là một việc thật sự không dễ dàng nha

Mẹ cô nghe xong liền nói với Thượng Hảo Giai vô cùng dững cảm rằng: “Con đừng rạch cổ tay như vậy, mẹ thấy con nên rạch thẳng cổ mình, liền bắt đầu đi, con nên rạch như vậy, biết không? Rạch một cái nếu không được, con nên rạch thêm một cái nữa, phải rên sắt khi còn nóng. Làm ...” Mẹ cô vừa nói, vừa lấy chính cổ tay của mình đưa ra phía trước làm động tác xẹt qua xẹt lại, để cung cấp hình mô phỏng cho Thượng Hảo Giai nên rạch như thế nào, có thể mau chết một chút.

Điều này có thể cho thấy được Tiêu Minh Tuấn ở trong nhà cô chiếm vị trí lớn như thế nào, kỳ thật, Thượng Hảo Giai biết vì sao mẹ cô thích Tiêu Minh Tuấn như vậy, chính là bởi vì lúc còn nhỏ Tiêu Minh Tuấn đã cứu cô hai lần, kể từ đó, mẹ cô vừa thấy Tiêu Minh Tuấn thì dường như nhìn thấy con ruột của bản thân.

Chuyện nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, chính là hồi còn nhỏ cô bị rơi xuống một cái hố, còn luôn bị Tiêu Minh Tuấn gặp phải, cũng lạ sao cô lại xui xẻo như vậy

Có một lần, bởi vì cô và Nhị Bàn nhà bên cạnh cùng tranh giành một chiếc xe đạp, kết quả Nhị Bàn không cho cô tranh được, cô vừa nghe đã cảm thấy chính bản thân mình chịu uất ức, tức giận, bất kể bản thân mình mới ba tuổi liền bỏ nhào về phía Nhị Bàn mập gấp hai lần mình, vì sao chứ? Bởi vì bạn học Thượng Hảo Giai cảm thấy, những năm đó, trẻ em đánh người không phải là một hành vi phạm tội, Young and Dangerous [tập tành làm giang hồ] lại đang truyền rộng, cho nên tỏ vẻ vũ lực có thể giải quyết hết tất cả. Vì thế, Nhị Bàn béo ú không có lòng dũng cảm này mang theo hai dòng máu mũi đáng thương trở về nhà.

Cô lấy chiếc xe đạp ra để chơi, thời điểm đang chơi đùa vô cùng vui vẻ, Nhị Bàn dẫn bạn học đến. Đương nhiên Nhị Bàn này không phải là kẻ đần độn, hiển nhiên hần dẫn theo người đến để giúp đỡ, đó là hai người anh của hần, Bàn Tử và Đại Bàn

Thượng Hảo Giai thực sự không hiểu được, vì sao? Vì sao ba anh em hần không gọi Đại Bàn, Nhị Bàn, Tam Bàn, mà lại kêu Bàn tử, Đại Bàn, Nhị Bàn chứ? Kỳ lạ rất kỳ lạ nha.

Tự nhiên, người ta dẫn người đến đây, quan trọng còn là hai người có đẳng cấp, vậy đương nhiên là muốn cướp lại xe đạp. Dựa theo trong phim, hiện tại Thượng Hảo Giai hần là nên chỉ vào tên cầm đầu Bàn Tử, khí thế vô cùng hung bạo nói, tiểu tử nếu ngươi là đàn ông thì ở đây chờ một lát cho bản cô nương, để bản cô nương gọi điện thoại gọi người đến, tiêu diệt tên tiểu tử ngươi. Vấn đề là khi đó không có di động, cho nên, việc này bỏ qua

Hoặc là, Thượng Hảo Giai giống như David Copperfield (một nhà ảo thuật nổi tiếng), “Ba” một tiếng từ phía sau lấy ra một cây dao lớn. Nhắm ngay vào Bàn Tử, bất giác phải bắt vua trước mà. Sau đó lại nhanh

nhện quét qua mấy đao xoẹt xoẹt biến Bàn Tử thành từng miếng thịt heo, lại hướng đao lớn về phía Đại Bàn và Nhị Bàn nói, bản cô nương hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, sớm ném phàm trần thế tục ra..... sau đầu, không liên quan không vấn vương. Đến đây đi, chúng ta quyết một trận tử chiến, này hai miếng thịt heo.

2. Chương 2: Có Một Người Mẹ Mạnh Mẽ Thì Tất Nhiên Không Có Đứa Con Yếu Ốt

Tất nhiên, cô không phải là kẻ đàn độn, cho nên, Thượng Hảo Giai không làm như vậy. Nhưng mà có một câu tục ngữ rất hay, có một người mẹ mạnh mẽ, thì không thể có đứa con yếu ớt, đây đều là tổng hợp theo phương diện di truyền học, kiện khang học, sinh vật học tổng hợp ra.

Chân lý đầu tiên của Thượng Hảo Giai là, đánh không lại mình cũng không chạy, đánh lại được mình càng không chạy

Chân lý thứ hai của Thượng Hảo Giai là, đánh không lại mình sẽ khóc, khóc to lên, khóc như sắp chết. Đánh lại được mình liền cười, hướng về phía kẻ bị đánh cho khóc mà cười, còn phải cười đến hai tay hai chân đều ngửa ra, miệng nhe răng cười, phải đặc biệt vui mừng, phải đặc biệt liêu lĩnh, phải cười thật càn rỡ.

Chân lý thứ ba của Thượng Hảo Giai là, bỏ chạy chính là kẻ hèn nhất, không chạy sẽ không phải. Cho dù bản thân có tè ra trong quần, chỉ cần còn đứng nguyên chỗ cũ nhìn chăm chăm vào kẻ đối diện, như vậy sẽ không phải là kẻ hèn nhất. Nhân vật mạnh mẽ, anh hùng mạnh mẽ, chính là anh hùng, là người vĩ đại, có khí thế, tức giận lâu, có thân phận, có mặt mũi.

Cho nên, cô không chạy, dù cô tè ra quần cũng vẫn ở lại đối diện ba người giống như ba miếng thịt heo nhà Bàn Tử. Cô không phải là kẻ hèn nhất, cô là một anh hùng, giống như Thập Tam Muội chiếu trên ti vi kia. Đó là nữ anh hùng, phụ nữ xinh đẹp, là cực phẩm nhân gian, nghiêng nước nghiêng thành. Hai câu thành ngữ phía sau là chính bản thân Thượng Hảo Giai thề sống chết muốn cộng thêm, cho nên không cần tin tưởng, cũng không cần tìm tòi nghiên cứu sự chính xác của nó

Sau đó Thượng Hảo Giai lại miêu tả, sau khi cô và Đại Bàn đại chiến ba trăm hiệp, thực lực hai phe ngang nhau, Sau đó, tên súc sinh Tiêu Minh Tuấn kia xuất hiện, từ đằng xa nhìn thấy hai khối thịt tròn tròn đang ôm nhau, lặn qua lặn lại trên mặt đất. Tiếp đó vừa hay đi vào thì nhìn thấy, thì ra chính là Đại Bàn nhà bên cạnh và Thượng Hảo Giai, tiến lên dùng một cước đá văng Đại Bàn ra, liền tới cứu Thượng Hảo Giai, lúc này giải quyết tranh chấp giúp cô

Mỗi lần nói đến đây, Thượng Hảo Giai sẽ đứng lên, đánh Tiêu Minh Tuấn “bộp, bộp”, rồi lau bầu chửi rửa giống như một bà lão: “Con mẹ nó, con mẹ nó” Mỗi một tiếng chửi là một cái đánh, tất cả đều đánh lên đỉnh đầu. “Con mẹ nó anh còn mặt mũi nói chuyện hả? Người anh đá là ai? Người anh đá là ai? Người anh đá là tôi, muốn cứu người khỏi bể khổ, anh đúng là nói khoác mà không biết ngượng mà. Nếu như anh không hỏi thăm cái mũi của tôi bằng một cước của anh, thì bây giờ tôi có thể không bị làm sao cũng sẽ chảy máu mũi hả? Nhìn trai đẹp cũng chảy, nhìn gái xinh cũng chảy. Nhìn trai đẹp tôi chảy máu, tôi công nhận. Nhìn gái xinh tôi chảy máu, không phải mọi người đều tưởng tôi là đồng tính luyến ái sao” Thượng Hảo Giai nói đến chỗ kích động nhất, không còn làm chủ được bản thân, đưa chân lên muốn đá Tiêu Minh Tuấn, hôm nay chết sống cũng muốn trả một cước lại cho Tiêu Minh Tuấn, nhất định cũng phải làm cho hắn căng răng chịu đựng cái việc mũi bị chảy máu kia

Tiêu Minh Tuấn vừa tránh, vừa kêu to với Thượng Hảo Giai đang diễn xiếc bằng chân: “Ai bảo em béo như vậy, làm cho anh tưởng là đá trúng Đại Bàn”

Vậy rốt cuộc việc này kết thúc như thế nào? Chính là Tiêu Minh Tuấn đá trúng mũi cô, khi Thượng Hảo Giai đang liều chết vật lộn với Đại Bàn. Đá xong liền vô cùng lo lắng công Thượng Hảo Giai chạy về nhà, đúng lúc mẹ Thượng nhìn thấy việc này, tưởng rằng Tiêu Minh Tuấn là anh hùng cứu mỹ nhân, ấn tượng đối với hắn càng thêm tốt đẹp. Sau đó, là chuyện chính bản thân cô lại rơi xuống hố hai lần, đều bị tên súc sinh chết không được tử tế Tiêu Minh Tuấn kia giúp vượt qua.

Điều này khiến cho Tiêu Minh Tuấn trở thành kẻ tốt đẹp được coi trọng trong nhà cô, trong phút chốc giống như ngôi sao mới, phát ra ánh hào quang, sáng chói, dường như bởi vì có hắn mà tất cả nhà cô đều trở nên rực rỡ hơn

Về việc bị rơi xuống hố, việc này thực sự làm cho Thượng Hảo Giai vô cùng tức giận, vô cùng buồn bực, vô cùng bi phẫn, vô cùng, vô cùng, vô cùng không muốn nhớ lại

Về việc này, phải nói lại từ đầu một lần nữa, mặc dù bây giờ Thượng Hảo Giai rất thon thả, cảm giác rất khí phách, nhưng mà không thể không nói, cô vốn là một cô bé con mũm mĩm, chính xác thì lúc sinh ra được tám cân tám lạng (khoảng 4.4kg), tám tuổi đã thành cô gái đẹp quá kỳ hơn một trăm cân (50kg), năm chữ cô gái đẹp quá kỳ là do Thượng Hảo Giai nói

Căn cứ theo những lời Thượng Hảo Giai nói, tuy những năm đó lấy xương để có cảm giác xinh đẹp (ôm thì đẹp), nhưng cô tuyệt đối không có cảm giác tự ti, ngược lại còn rất vui mừng, rất tự hào. Nhìn xem, thật là một đứa trẻ vô tâm. Mẹ cô cũng bởi vì cô mà lo lắng gần chết

Một giây sau khi mẹ cô sinh cô ra, mẹ cô liền bắt đầu lo lắng, không phải vì cái gì khác, chính là vì cân nặng và cân nặng. Bởi vì mẹ cô vẫn tin chắc một chân lý rằng, kẻ mập đều là kẻ ngốc. Cộng với chuyện giáo viên thời thơ ấu của Thượng Hảo Giai đã làm vài chuyện ngu ngốc, cho nên mẹ cô càng cảm thấy cô vô cùng có khả năng là một kẻ ngốc nghếch. Mẹ cô nhìn qua vật nhỏ từ trong chính bụng mình nhảy ra, thật đáng yêu, nhất là đôi mắt to trong veo như nước kia, mẹ cô liền muốn khóc. Vì sao? Vì sao mất nhiều sức lực như vậy, mới sinh ra được vật nhỏ đáng yêu này. Nó, nó, nó, nó tại sao lại có thể là một kẻ ngốc chứ?

Trái lại ông bà ngoại và ba cô lại không hề sốt ruột, lo lắng. Bọn họ đều nhất trí cho rằng, đứa nhỏ Thượng Hảo Giai này có thể trở nên mập mạp như vậy, là một việc rất tốt, khiến cho người ta vừa nhìn thấy đã cảm giác rằng cô là một bé gái đặc biệt và đáng yêu. Mẹ cô mỗi lần nghe xong đều đặc biệt ai oán nhìn ông ngoại bà ngoại Thượng Hảo Giai và ông xã của chính mình, cũng chính là ba của Thượng Hảo Giai. Giống như phụ nữ bước vào thời kỳ tiền mãn kinh, thao thao bất tuyệt thảm oán trách bọn họ dung túng Thượng Hảo Giai quá mức, cưng chiều Thượng Hảo Giai, làm hại cô béo đến nỗi có thể so sánh với độ tròn của quả bóng cao su.

Lúc này, Thượng Hảo Giai liền ngồi xổm ở góc tường nhe răng cười vui vẻ, bởi vì cô biết, cho dù mẹ cô oán trách cũng vô dụng. Bởi vì hai người bọn họ bận bịu công việc, không có thời gian chăm sóc cô, liền gửi cô đến nhà ông bà ngoại, cô muốn ăn cái gì hai ông bà đều đồng ý, cho nên cô vẫn càng béo hơn

Hồi còn nhỏ trừ việc béo ra, Thượng Hảo Giai còn có một tật xấu nhất nữa, chính là đen. Dùng những lời mẹ cô nói thì hình dáng kia chính là, chỉ cần cô không nhe răng, đem cô ném tới đồng than đá, tuyệt đối sẽ không nhìn ra. Hơn nữa cô không có việc gì còn thường thích chạy xuống hố, điều này càng làm ẹ cô thêm tin tưởng vào tính chắc chắn, tính chính xác của lý luận kẻ mập mạp là kẻ ngốc nghếch.

Lúc ban đầu, Thượng Hảo Giai vừa nghe đến chuyện bản thân bị gửi đến nhà bà ngoại còn rất sợ hãi, sợ mình không có gì để ăn, cũng không gì để mặc, giống như vùng núi toàn cây cối kia

Cho nên, ngày đó mẹ cô báo cho cô biết cô phải đi, cô liền hướng về phía mẹ cô gào khóc, gào khóc với mẹ cô rằng: “Mẹ, con không đi, ở đó có chó sói” Thực ra đó là chó săn do hàng xóm của nhà ông ngoại Tiêu Minh Tuấn nuôi. “Ồ đó còn không có toilet, con không đi” Nói xong chạy xuống đất, nhanh chóng mặc áo ngủ nằm xuống mặt đất bắt đầu lăn lộn

Giờ phút đó mẹ cô sẽ đặc biệt tình cảm, đặc biệt bình tĩnh quay người đi ra cửa, vừa đi, vừa không kiên nhẫn xua tay với cô, dùng giọng điệu bình tĩnh nói với cô: “Cút đi, cút đi, dù sao áo ngủ kia con cũng phải giặt cho sạch”

Vì sao Thượng Hảo Giai nói không có toilet chứ? Bởi vì Thượng Hảo Giai cảm thấy, cái này ở nông thôn chắc được làm bằng ván mỏng, cô nhỏ như vậy, ngộ nhỡ, hoặc là chắc chắn cô sẽ bị ngã từ phía trên xuống. Sau đó, cô sẽ vàng vọt, sênh sếp, ồ thể lỏng, ồ thể rắn, sẽ nhẹ nhàng nhẹ nhàng, chảy chảy, chảy đến sông Trường Giang.... ..

Được rồi, tha thứ cho cô, cô chỉ mới có ba tuổi. Là một đứa nhỏ rất đáng thương, rất thông minh, sức tưởng tượng thật là phong phú biết bao. Cô không suy nghĩ đến việc mình may mắn được rửa sạch sẽ, mà luôn

luôn dừng lại ở cái cảm giác trong hoàn cảnh tẻ nhạt nhất, mà lo lắng của cô là nếu bị chảy tới sông Trường Giang, cô lại không biết bơi, vậy thì làm sao tìm được chú cảnh sát để cầu cứu đây

Thượng Hảo Giai vừa nghe thấy mẹ cô nói như vậy, nên cũng không ăn vạ nữa, dù sao ngoại trừ việc mình lần qua lần lại đầu đầy mồ hôi ra, cũng không có gì tốt nữa. Sau đó cô ngồi trên mặt đất tìm lý do cho chuyện này, tự an ủi chính mình, lại đột nhiên nhớ tới một lý do

Cô vui mừng nhảy cao ba bước, núp ở cánh cửa nhìn mẹ Thượng nói: “Mẹ, đi thôi, đi luôn bây giờ. Đi đến nhà bà ngoại, đi đến đó ở, chờ đến khi nào con có thể đánh thắng được Tiêu Minh Tuấn, mẹ lại đón con trở về. Đi, đi nhanh lên, mang theo cả món đồ chơi của con nữa” Nói xong, Thượng Hảo Giai liền đứng tại chỗ cười cười. Lập tức, mẹ cô nói một câu, Thượng Hảo Giai lại khóc

Mẹ cô nói: “Ừ. Đi thôi, anh Minh Tuấn của con cũng trở về cùng, hàng ngày hai con có thể chơi đùa chung, có vui hay không?”

Sau này Thượng Hảo Giai nghĩ, nếu khi đó không phải người mẹ tốt của cô hỏi cô, chỉ cần tùy ý đổi lại người khác, cô nhất định nói cho người kia, vui, cái, đầu, mẹ, của, người. . .

Được rồi, đề tài này để nói sau, chúng ta quay trở lại đề tài rớt xuống hố

Lần đầu tiên Thượng Hảo Giai rơi xuống hố, là chuyện xảy ra như thế này. Từ sự kiện Bàn Tử lần trước, mẹ Thượng vô cùng cố ý mua cho Thượng Hảo Giai một chiếc xe đạp, bốn bánh. Hai bánh xe nhỏ, hai bánh xe lớn.

Mỗi ngày Thượng Hảo Giai đều vui vẻ ôm xe đạp cười ngây ngô, vui vẻ nhưng lại không biết làm thế nào để đi. Dùng nguyên lời của Thượng Hảo Giai để hình dung, lúc ấy chỉ hận chính bản thân mình không thể đứng ở trên yên xe biểu diễn xiếc. Bởi vì không biết đi xe đạp, nên Thượng Hảo Giai rất chăm chỉ, vô cùng chăm chỉ bắt đầu học đi xe đạp

Bắt đầu vào mỗi buổi sáng hàng ngày, cô học đi xe đạp ở ngay trước cửa nhà bà ngoại. Trước cửa nhà bà ngoại cô có hai cái hố to, không biết là để dùng làm gì, dù sao cũng không sạch sẽ, hơn nữa lại rất sâu.

Thời điểm Thượng Hảo Giai học đi xe đạp, té ngã liền đứng lên, sau khi đứng lên, cô lại tiếp tục té ngã. Tình hình như vậy làm cho người ta không kìm lòng nổi liên tưởng đến lời nói của vị đại thúc Triệu Bản Sơn, sai rồi sửa, sửa rồi lại sai, sai rồi lại sửa, sửa rồi lại lại sai qua muôn ngàn thử thách thôi. Không ngừng lặp đi lặp lại như vậy, cuối cùng Thượng Hảo Giai cũng có thể nhảy lên trên xe đạp, giữ vững bốn giây không té ngã. Việc này là chuyện đáng ăn mừng biết bao nha. Vì thế cô quyết định thách thức không có giới hạn, trí lớn vượt cửa ải, ngồi ở trên xe đạp, năm, giây, đồng hồ, không, ngã, lộn.

Cô vừa lái xe, vừa vui mừng lớn tiếng đếm: một, hai, ba, bốn, a..... bộp.....rầm” Cô và xe đạp cùng nhau rơi xuống hố to

Thượng Hảo Giai ngồi ở trong hố to, không có khóc lóc giống như những cô bé bốn tuổi bình thường khác, mà là ngẩng đầu giữa mặt cười to, kích động lớn tiếng gào thét nói: “Cuối cùng tôi cũng cố gắng qua được năm giây” Nói xong cô chống người một cái, lập tức nhảy lên. Sau đó, cô lại nhảy xuống, vì sao ư? Bởi vì xe đạp vẫn còn ở dưới hố, cho nên cô lại nhảy xuống lấy xe

Cô đứng ở trong hố, bắt chước động tác của thủy thủ lực sĩ Popepy tạo ra tư thế khỏe đẹp, nét mặt bỉ ổi ra vẻ anh hùng cứu mỹ nhân, dùng mảnh nói với chiếc xe đạp: “Oliver, anh đến cứu em đây”. Sau đó, cô liền kiêu ngạo nhảy xuống. Tiếp đó, cô vừa đem xe đạp đẩy lên phía trên, vừa dùng mảnh gào to với không khí: “Ha ha ha, tôi là lực sĩ Popepy”

Vì thế, Popepy và Oliver tiến lên trên.... ..

Nửa phút sau, Oliver lại bị rơi xuống, Popepy nước mắt rơi đầy mặt lại nhảy xuống hố, cứu xe. Lại nửa phút sau, Thượng Hảo Giai lại nhảy xuống, bởi vì xe lại rơi xuống, vì thế cô lại đẩy xe lên. Sau đó, cô lên không nổi nữa, vì vậy, tình tình nóng nảy, liền đem xe quăng xuống. Sau đó, cô liền ngây người ngồi khóc cùng xe ở dưới hố hơn một tiếng đồng hồ

Vì thế, một tiếng đồng hồ sau, Tiêu Minh Tuấn đi sang nhà bà ngoại Thượng Hảo Giai biểu cho bà ngoại cô món bí đỏ hấp do bà nội hẩn làm, đúng lúc nhìn thấy cô đang ngồi ở dưới hố khóc cùng với chiếc xe đạp.

Tưởng rằng trong lúc Thượng Hảo Giai tập đi xe bị rơi xuống hố, sợ tới mức vội vàng túm lấy cổ áo cô, đem cô kéo lên khỏi hố, ôm vào trong phòng lau nước mắt

Lúc ăn cơm, Thượng Hảo Giai đem chuyện này kể cho ba mẹ và ông bà ngoại cô biết. Sau khi cô kể xong, bốn người trong phòng đột nhiên nước mắt rơi đầy mặt. Lúc ấy cô đã cảm thấy. Về sau nếu cô có tiền, cô chắc chắn sẽ không bao giờ quên bốn người này, bởi vì cô chỉ là bị đau, mà bọn họ có thể khóc đến mức thương tâm như vậy, có thể thấy được bọn họ yêu thương cô biết bao. Nhất là người mẹ thương tâm nhất kia của cô.

Sau đó, giống như đã nói ở trên, cuối cùng, Thượng Hảo Giai cũng không biết nàng Oliver của cô ở đang ở nơi nào? Sao lại không thấy nữa.

Đây là sự kiện hố to thứ nhất.... ..

3. Chương 3: Những Chuyện Ngu Ngốc

Về sự kiện hố to thứ hai, vấn đề này liên quan đến chân lý kẻ mập là kẻ ngốc của mẹ Thượng, người mẹ tốt của cô đã đạt đến trình độ tin tưởng vững chắc đối với chân lý này.

Ngày đó, trời trong nắng ấm, thời tiết nắng ráo, không một bóng mây, mặt trời chiếu rọi cảnh sắc tươi đẹp. Vì thế, Thượng Hảo Giai chạy đến trước cửa nhà đào hố. Chỗ này cần nói rõ một chút, hồi còn nhỏ Thượng Hảo Giai ở nhà bà ngoại, do Tiêu Minh Tuấn lớn hơn cô hai tuổi, cho nên khi cô còn đang chơi đùa ở nhà, thì Tiêu Minh Tuấn đã ở trong nhà trẻ học a, b, c, d. Cho nên, sáng sớm mỗi ngày cô vừa mở mắt ra, nhất định chạy ra cửa chính, sau đó thoáng một cái “Phốc phốc” nhảy xuống cái hố đất lớn trước cửa kia

Lúc mới bắt đầu, bà ngoại Thượng Hảo Giai cũng không có để ý, cảm thấy đứa nhỏ này, không có việc gì làm, ăn no ngủ mỏi đi đào hố, đây là một chuyện rất bình thường, vô cùng bình thường nha.

Mãi cho đến một ngày, cuối tuần khi ba mẹ Thượng Hảo Giai về nhà bà ngoại cô thăm cô. Hai bậc phụ huynh vừa đi đến cửa chính, đập vào mắt đó chính là bạn học Thượng Hảo Giai ột mét ba, hai tay cầm hai cây kem que nhặt được, ở trong hố đào và đào, bới và bới.

Ngay lúc mẹ cô vừa nhìn thấy, liền đứng bất động tại chỗ, một lát sau, đột nhiên quay người phất một cái bồ nhào về hướng của ba cô, vung tay đánh mạnh vào ngực ba cô, tê tâm liệt phế (đau khổ tột cùng) gào thét với ba cô: “Tất cả đều là do mẹ của anh, đều là do mẹ của anh, chắc chắn là do mẹ anh đã cho đứa nhỏ này uống sữa gì rồi, anh nhìn xem, uống đến mức giống như một quả khinh khí cầu, một cước cũng có thể đá bay....”

Ba cô một mặt ôm mẹ cô vào trong lòng trấn an, mặt khác cảm thấy mẹ cô nói rất đúng, không biết làm sao đành nói: “Em không nên mù quáng ép buộc chuyện này. Anh nghĩ, chuyện chỉ số IQ của đứa nhỏ và chuyện đứa nhỏ mập mập không có quan hệ gì.....”

Lúc này, Thượng Hảo Giai đứng ở dưới hố vừa sủa đầu sủa não (biểu hiện ngu dốt) nhìn về phía ba cô toét miệng cười ngây ngô, vừa tiếp tục dùng que kem kia ra sức đào và đào ở trong hố. Mẹ cô nghe thấy tiếng Thượng Hảo Giai cười, nhìn lại, vật nhỏ duy nhất ở trong chính bụng mình nhảy ra vẫn đang còn ở dưới hố kia sủa đầu sủa não đào bới, trong lòng vừa lo lắng vừa uất ức, nếu như đứa nhỏ này thực sự đần độn, vậy phải làm sao bây giờ chứ. Vì thế, mẹ cô lại càng khóc to hơn. Không có cách nào khác, ai bảo mẹ cô từ nhỏ đã cảm thấy, chiều cao và cân nặng của đứa trẻ này sẽ gấp bao nhiêu lần chỉ số thông minh đây?

Người càng mập càng ngu dốt, lúc ấy nhìn Thượng Hảo Giai đã đạt đến trình độ mập mập như thế kia thì chắc cô thường xuyên làm ra những chuyện đần độn như thế này. Trong lòng mẹ cô đã sớm có kết luận, con gái bảo bối của mình đã đạt tới tiêu chuẩn, thậm chí còn vượt qua tiêu chuẩn, có thể hết sức thỏa mái đến bệnh viện lĩnh một bằng chứng chỉ quốc gia miễn phí chứng nhận là trẻ em có chỉ số IQ dưới mức bình thường.

Sau này bà ngoại tốt của Thượng Hảo Giai nghe được mẹ cô miêu tả về chuyện này, có chút tò mò, liền hỏi cô: “Giai Giai à, tại sao ngày nào cháu cũng thích nhảy xuống cái hố kia vậy?”

Thượng Hảo Giai liền ưỡn ngực, mở miệng hít thở một hơi, đặc biệt kiêu ngạo nói với bà ngoại: “Là vì cháu đang tìm kho báu đó nha! Tối qua bà không nhìn thấy trong phim hoạt hình sao, chỉ cần anh em Haier tìm được một kho báu, thì nhất định là ở dưới hồ hoặc là ở trên cây, nếu không thì là ở trong tổ chim hoặc là sẽ tìm được ở trong hang núi. Dù sao thì chỗ nào càng bần càng loạn, thì chắc chắn sẽ có kho báu. Cháu bắt chước tìm kiếm, nếu đào bới xong hồ này mà không có cái gì, cháu phải đến cái hồ rác bên cạnh nhà chúng ta tìm xem, nói không chừng lại ở đấy” Nói xong, Thượng Hảo Giai thần bí dùng ngón tay nhỏ đặt lên trước cửa miệng suýt suýt, tiếp tục nhỏ giọng nói với bà ngoại cô: “Bà ngoại, chờ sau khi cháu tìm được kho báu, đầu tiên cháu sẽ đi đến chỗ bà bán kem hộp hung dữ kia, sau đó lại nói cho người khác biết”

Bà ngoại cô hết sức tò mò, hỏi cô: “Vì sao vậy?”

Lúc ấy Thượng Hảo Giai vừa nghe thấy câu hỏi này của bà ngoại liền nóng nảy, cô có chút tức giận, có chút uất ức, có chút khó chịu nói với bà ngoại cô: “Hừ, chính là để mua kem hộp của nhà bà béo kia, bà biết không?” Thấy bà ngoại gật gật đầu, Thượng Hảo Giai hai tay chống hông, sức lực tràn đầy lại cố gắng đè thấp âm lượng của chính mình oán giận nói với bà ngoại cô: “Bà ta thường hay hung dữ quát cháu, còn không cho cháu ăn kem hộp, cháu đã sớm nghĩ đến việc lớn tiếng quát lại bà ta rồi” Nhìn xem, Thượng Hảo Giai một cô bé ba tuổi này có lòng trả thù đến cỡ nào nha. Bà ngoại cô nghe xong, cau mày lại có chút không đồng ý.

Thượng Hảo Giai cũng không có chú ý đến, cái miệng nhỏ nhắn lại tiếp tục bô lô ba la nói với bà ngoại cô: “Cháu phải đặc biệt hung hăng quát to với bà ta, còn phải một tay chống hông, một tay chỉ về phía bà ta nói. Cháu phải nói, bà là một người rất béo, bà làm gì được chứ. Cháu không phải là một quả bóng, cháu là một cái thùng. Cháu có rất nhiều tiền, bà mau quỹ xuống cho cháu”

Họ Thượng thật là có nhiều người buôn bán, nhiều cô bé thô tục, mới ba tuổi mà đã biết có tiền là có thể bắt bắt quỹ đây rồi xây (sai khiến được cả ma quỷ)... Ôi thật là yêu nghiệt!

Sau này Thượng Hảo Giai mới nói, vì sao khi còn nhỏ lại muốn gọi bà bán kem hộp kia là bà béo? Bởi vì cô cảm thấy, đối với cô mà nói chỉ có những lời này, mới xem như là khó nghe, có thể đựng vào nơi sâu nhất, yếu ớt nhất trong trái tim cô. Cho nên hiệu quả nhất định là vô cùng tốt, hơn nữa những lời nói này còn cực kỳ đúng tiêu chuẩn, bởi vì vừa không chửi thô tục, lại vẫn ác độc. Ít nhất những lời này cũng không khác thực tế lắm, chắc là có thể đánh bà ta xuống mười tám tầng địa ngục

Sau đó cô lại suy nghĩ, không đúng. Tại sao cô lại quên mất chuyện chính bản thân mình cũng là một con bé béo mập chứ? Mình chửi bà ta như vậy không phải cũng là chửi chính mình sao?. Cuối cùng Thượng Hảo Giai liền mạnh mẽ nói với bản thân: “Không sao, tuy rằng mình cũng là một người béo mập, nhưng mình vẫn thon thả hơn bà ta nhiều, cũng trẻ tuổi hơn bà ta, mà còn trẻ hơn rất nhiều rất nhiều, không sao, cô chịu khó vậy, cô hoa tàn bướm ít vậy”

Bà ngoại cô nghe cháu gái của mình nói xong những lời này liền vui vẻ, rốt cục kết luận chắc đứa nhỏ này không phải là kẻ ngốc, hơn nữa hình như rất thông minh, cho dù không thể coi như là thông minh, cũng có thể coi như có lòng cầu tiến đi

Thượng Hảo Giai cũng rất vui vẻ, liền toe toét miệng cười đặc biệt vui mừng với cách làm này. Bởi vì trong đầu cô hiện ra một cảnh tượng, đó là sau khi một cô bé ba tuổi là cô nói với bà ta muốn mua một thùng kem hộp, bà ta liền sững sờ tại chỗ nhìn cô. Lúc đó, cô mặc một bộ đồ ultraman không thấm nước bó sát người, cầm gậy Kim Cô nhỏ trong tay, bên ngoài bộ quần áo không thấm nước bó sát người là cái quần đồ xê tà của Tiểu Bàn nhà bên. Sau đó cô bày ra một dáng vẻ, nghiêng nước nghiêng thành, độc nhất vô nhị, động tác dũng cảm mạnh mẽ, một tay chỉ lên trời, một tay chống hông, sau đó phát ra tiếng cười to “ha ha ha”, rồi “Vèo” một cái bay lên trời, tiếp tục đi tìm thêm nhiều kem hộp khác

Nhưng mà, sự thực chứng minh, truyện cổ tích vẫn chỉ là chuyện cổ tích, mặc dù chỉ là do tưởng tượng ra, nhưng mà sự thật trong xã hội.... đều coi trọng vật chất này, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống giống như trong truyện.

Thượng Hảo Giai hết sức siêng năng chịu khó chịu khổ, vất vả cực nhọc hơn hai tháng mới đào xong. Ngoại trừ việc đào được rất nhiều kiến, kiến không biết tên, ngoài ra còn rất nhiều sâu lông, sâu không biết tên, còn đặc biệt có rất nhiều rất nhiều đất, đất không biết tên, cô chỉ có thể giống như sự cam đoan của mọi người, là tuyệt đối, tuyệt đối, không thể đào được cái gì khác nữa.

Vì thế, khi đó Thượng Hảo Giai mới ba tuổi cảm thấy, đây đều là do cô sai, do cô tính toán sai lầm, cô nên tìm ở trong đồng rác, kho báu nhất định là ở đó

Ngay sau đó Thượng Hảo Giai quyết định hôm sau phải ra cái hố gần đồng rác tìm, bị Tiêu Minh Tuấn phát hiện, nói cho bà ngoại cô biết, thế nên mới ngăn cản được Thượng Hảo Giai thực hiện kế hoạch vĩ đại này

Có lẽ bà ngoại tốt của Thượng Hảo Giai đã bị ảnh hưởng bởi chân lý kẻ mập là kẻ gốc của mẹ cô, hơn nữa lại thấy thời gian gần đây Thượng Hảo Giai không có việc gì làm, nên mới làm ra những chuyện vớ vẩn này, khiến cho bà ngoại cô quyết định giảm lượng đồ ăn của Thượng Hảo Giai xuống một cách triệt để, tiện thể đem chương trình sinh hoạt hàng ngày của cô điều chỉnh lại một chút. Dù sao đi nữa, bà ngoại nhà ai cũng không muốn lúc nào cũng thấy cháu gái mình đi tới đi lui ở trong đồng rác và ở dưới hố, chỉ vì tìm kho báu để trả thù một bà bán kem.

Vì thế.... Thượng Hảo Giai bị bà ngoại cô đưa đến nhà trẻ cùng Tiêu Minh Tuấn, bởi vì kẻ ba tuổi, một kẻ năm tuổi, cho nên cả hai người đều học ở lớp mẫu giáo. Hơn nữa, lúc đó chế độ giáo dục cũng không có nghiêm khắc như bây giờ, cho nên tuy hai người kém nhau hai tuổi, nhưng lại học chung một lớp, bắt đầu việc học tập

Hàng ngày Thượng Hảo Giai vẫn vô tâm vui vẻ chơi đùa, chẳng qua chỉ là thay đổi địa điểm mà thôi, đối với cô mà nói cơ bản đều giống nhau. Tiêu Minh Tuấn lại khác, vốn dĩ ngày nào cũng ngoan ngoãn đến trường, nhưng mà từ khi Thượng Hảo Giai đến trường, hẳn liền phải gánh vác trách nhiệm của một người anh trai. Tuy là không phải anh em ruột, nhưng người trong gia đình đã qua lại nhiều đời với gia đình hắn, hơn nữa hắn lại là người anh hàng xóm, cộng thêm cũng nhỏ tuổi, hắn sẽ mệt mỏi chết mất, mệt chết mất....

Thật ra thực tế, bởi vì chuyện này mà không ít lần Thượng Hảo Giai nổi cáu với Minh Tuấn, hàng ngày đều nghiên cứu làm thế nào để tra tấn tên tiểu tử này, mỗi ngày đều lén lút theo dõi tất cả mọi hành động của hắn, phát hiện ngày nào Tiêu Minh Tuấn cũng đều về nhà giúp bà ngoại hắn tưới hoa, bắt chắp mưa gió. Vì thế....

Nhà bà ngoại Thượng Hảo Giai và nhà bà ngoại Tiêu Minh Tuấn đều là căn nhà nhỏ hai tầng có cửa có vườn riêng, trong ngôi làng nhỏ sự yên tĩnh giản dị. Trong cả làng chỉ có hai căn này là nhà hai tầng nhỏ, còn là hàng xóm, ở giữa có một bức tường thấp, ngày nào Thượng Hảo Giai cũng leo trèo qua qua lại lại đến 800 lần, từ xa là có thể nhìn thấy, hết sức bắt mắt. Thực ra ông bà cụ hai nhà cũng không phải là người ở đây, chỉ là sau khi về hưu muốn tìm một nơi dưỡng lão nên đến đây, ông ngoại hai nhà đều là bạn chiến đấu, sau khi xuất ngũ lại được phân về cùng một chỗ làm việc, khi đó lại là hàng xóm trong khu tập thể công nhân viên, cho nên tình cảm mới tốt như vậy. Đến thế hệ ba mẹ Tiêu Minh Tuấn và Thượng Hảo Giai, có thể nói con cái hai nhà từ nhỏ lớn lên cùng nhau, trong những năm ấy, cũng có thể nói là hoạn nạn có nhau. Tiếp theo, đó là đến thế hệ của Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn, thực sự là một thế hệ rối rắm a....

Vì thế.... Trong một đêm khuya yên tĩnh, Thượng Hảo Giai chạy đến trèo lên trên bức tường kia, đứng ở trên tường, đứng giống như Tiêu Minh Tuấn đứng trong toilet nam mà lúc ban ngày cô ở cửa lén nhìn được, bắt chước tư thế đi tiểu độc đáo kia, giúp Tiêu Minh Tuấn tưới hoa.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Thượng Hảo Giai còn đang trong giấc mộng, đã nghe được tiếng thét chói tai của bà ngoại Tiêu Minh Tuấn, tiếng chần vãn và tiếng trả lời không biết của Tiêu Minh Tuấn, khiến Thượng Hảo Giai ngủ càng thêm ngon

Sau đó, khi Thượng Hảo Giai tỉnh lại, nhìn thấy đôi mắt có chút sưng đỏ của Tiêu Minh Tuấn, mặc dù trong lòng rất vui vẻ, nhưng cũng rất ngạc nhiên, bà ngoại Tiêu Minh Tuấn yêu thương hắn như vậy, vì sao lại chỉ vì hai bồn hoa kia mà tức giận đến mức ra tay đánh hắn chứ?

Sau này lớn lên, có một ngày trong lúc vô tình Thượng Hảo Giai nhắc tới chuyện này, Tiêu Minh Tuấn nói cho cô biết, bồn hoa sáu vạn đồng kia bởi vì ngâm nước tiểu của Thượng Hảo Giai mà bị hỏng, cho dù bà ngoại hắn có đánh chết hắn cũng không sai. Vốn dĩ, hai bồn hoa kia là do ngày trước ông ngoại của Tiêu Minh Tuấn tặng cho bà ngoại hắn, loại hoa này được vận chuyển từ Nam Phi đến, vô cùng quý giá. Bà ngoại hắn lại là một người rất yêu hoa, bản thân nhìn thấy hai bồn hoa bảo bối bị chết trong một đêm như vậy, tức giận đến nổi trên đầu cũng tỏa ra khói.....

4. Chương 4: E Lệ Ngoảnh Đầu Lại Ngắm Nhìn

Khoảng thời gian trong nhà trẻ, có một hôm Thượng Hảo Giai không làm bài tập, Tiêu Minh Tuấn lại thiết diện vô tư nói chuyện này cho cô giáo biết, Thượng Hảo Giai liền bị trách phạt.

Vì thế..... Buổi tối hôm đó ngay sau khi uống xong cốc nước, Thượng Hảo Giai liền chạy đi giúp Tiêu Minh Tuấn tưới hoa. Vốn dĩ Thượng Hảo Giai đang tưới hoa, vừa tưới vừa kêu lên một cách thích thú, ngay lúc sắp tưới xong, thì đúng lúc bị Tiêu Minh Tuấn đang chôn ở chỗ tối theo dõi và vào cô một cái rất mạnh

Chú ý, là đang để mông trần thì bị va phải nha....

Thế nên, Thượng Hảo Giai gào lên với Tiêu Minh Tuấn, nói: “Tiêu Minh Tuấn, anh là đồ lưu manh, anh dám nhìn mông tôi, anh dám rình tôi đi tiểu...”

Tiêu Minh Tuấn đỏ mặt, im lặng xoay người, bay đi....

Sau đó, Tiêu Minh Tuấn nói cho Thượng Hảo Giai biết, bồn hoa kia là do bà Trương tặng cho bà ngoại hẳn, nói chỉ cần chăm sóc tốt, thì sau này Tiêu Minh Tuấn sẽ trở thành nhân trung chi long (rồng trong biển người), đứng trên mọi người.

Thượng Hảo Giai liền phản đối nói: “Con mẹ nó, anh có mà là sâu bọ giữa biển người, là loại chó dữ luẩn quẩn thì có”

Thượng Hảo Giai vừa nhớ tới bà Trương liền cười. Vì sao ư? Nhắc tới bà Trương này, cũng coi như là một kỳ tài, một nhân vật. Nếu hỏi Thượng Hảo Giai trong cái thôn kia, cô có ấn tượng sâu sắc nhất với ai, thì khẳng định chính là bà Trương. Một bà cụ tóc trắng xóa, khiến cho cô có ấn tượng thật là sâu sắc nha! Nói trắng ra bà Trương này chính là một gậy thần, theo Thượng Hảo Giai dùng tục ngữ mà nói, chính là một Khiêu Đại Thần (là mấy người như pháp sư, cầm cây gậy, hóa trang vẽ mặt tùm lum, nhảy múa cúng tế để kêu gọi hồn phách người chết về hoặc cầu chuyện này chuyện kia). Ở trong thôn không có việc gì giả thần giả quỷ giả trò thủ thuật, làm phép đánh lừa mọi người.

Bà Trương là hàng xóm với bà ngoại Thượng Hảo Giai, những nhà hàng xóm xung quanh đó, chỉ cần trẻ con nhà ai không may gặp một tai họa nhỏ, một khó khăn nhỏ, một chút bệnh tật, chắc chắn ông bà cụ nhà đó sẽ ba chân bốn cẳng cầm tiền chạy đến nhà bà ấy. Mỗi lần Thượng Hảo Giai ngồi xổm ở trước cửa trong hồ to, chỉ cần nhìn thấy ông bà cụ nào liều mạng chạy đến nhà bà Trương, thì trong lòng cô liền âm thầm cổ vũ cho ông bà cụ đó cố gắng lên. Có khi, cô còn có thể bấm giờ ghi chép lại thành từng nhóm người, làm thành một bảng biểu. Xem ông bà cụ nào chạy nhanh nhất, sau đó liền lập một danh sách bí mật theo thứ bậc, tính để sau này khi về già lấy ra bán lấy tiền dưỡng già. Bây giờ Thượng Hảo Giai nghĩ lại, cảm thấy khi đó cô rất đáng yêu, rất thông minh, còn hơn cả thần đồng nữa nha.

Sau khi ông bà cụ kia đi ra, khẳng định trong tay sẽ cầm một gói giấy vàng đựng tro do bà Trương đưa cho, hơn nữa còn nhanh chóng về nhà quấy nước lạnh rồi liền cho đứa nhỏ uống, bình thường trẻ con uống xong hai ba ngày sau, thì có thể khỏi. Nếu không khỏi, bà Trương sẽ đến nhà người đó, mặc một cái áo choàng lớn màu vàng, giương nanh múa vuốt vung vẩy kiếm gỗ, tiếp đó chạy vòng quanh trong phòng người ta. Không ngừng chạy một lúc thì liền nhảy hai động tác ballet kinh điển, thỉnh thoảng lại đổi thành điệu nhảy disco già nua, dù sao thì chỉ cần khi nào bà ấy mặc áo choàng màu vàng vào, liền trở thành một nữ hoàng khiêu vũ, không gì là không làm được, không có cái gì không biết. Nếu bà cụ áo vàng đến nhà nào, thì nhất định là đến để nhảy múa. Về phần phối nhạc, bà cụ áo vàng sẽ tự chuẩn bị, bà ta vừa mở miệng nhỏ giọng hừ hừ, vừa đi đến phòng bếp tìm đậu, tìm gạo, tìm bột mì, chỉ trong chốc lát đã quay lại, tất cả không thiếu một thứ, vung khắp mặt đất, nhổ ra một chút nước bọt, khiến cho Thượng Hảo Giai đang trốn ở một chỗ nhìn lén liền cảm thấy ghê tởm.

Sau đó Thượng Hảo Giai suy nghĩ, thì ra hàng ngày bà ấy đều tốn tiền đưa cho cô đi mua giúp bà ấy nước trái cây đắt tiền như vậy là vì yêu cầu của công việc, để có thêm nhiều nước bọt a. Tức khắc, Thượng Hảo Giai có đầy sự khao khát mong mỗi đối với công việc của bà ấy, buổi tối hôm ấy cô nằm trong chăn liền âm thầm tự thề với chính mình, sau này khi lớn lên cô nhất định phải làm một bà cụ áo vàng để ngày nào cũng được uống nước trái cây.

Vì thế, bắt đầu từ tối hôm đó, ngày nào Thượng Hảo Giai đều khom lưng, ngồi xổm trước cửa chính trong hồ đất lớn theo dõi bà cụ áo vàng, chỉ cần bà ấy mặc cái áo choàng màu vàng kia đi ra ngoài, cô liền nhảy từ dưới hồ lên, lén lút đi theo một bà cụ một mét tám, cái móng to phía sau luôn vung vẩy mãnh liệt khi bà ấy đi, tại sao sức khỏe của bà cụ này lại tốt như vậy chứ? Cô chạy theo thật nhanh cũng không kịp, bắt luận chạy kiểu gì cũng không đuổi theo được

Từ sau hôm đó ngày nào Thượng Hảo Giai cũng suy nghĩ, mỗi lần theo dõi bà áo vàng, cô đều thử dùng các phương pháp khác nhau. Ví dụ như, khi bà áo vàng ở trong một nhà hàng xóm vừa nhảy vừa hát, hoặc có thể là khi đang niệm thần chú. Trong lúc đó cô nghĩ có thể cô cũng có phép thuật hộ thể, có thể cười mây lướt gió giống như bà ấy vậy! Nhưng mà cô niệm đến năm sáu lần cũng không thể đuổi kịp bà áo vàng được, vì thế, cơ thể cô sôi sục nôn nóng, quỳnh lên, nhanh chóng phi người lên một cái “Phốc, phốc”. Thượng Hảo Giai nghiêng chân một cái, sau khi xoay tròn một vòng đủ ba trăm sáu mươi độ trên không trung, liền vung chân rơi xuống đất.

Chỗ này vốn là ao cá của nhà Nhị Ma Tử trong thôn, bây giờ đang là mùa đông, dưới ao cá không có nước, không.... ..

Đúng vậy, là đầu Thượng Hảo Giai rơi xuống đất trước, rơi xuống cái hố to sâu hơn một mét bên cạnh đó!

Mọi người chú ý, đây là một cú ngã lộn đầu xuống đất sau khi xoay tròn ba trăm sáu mươi độ được thực hiện tại chỗ một cách vô cùng hoàn hảo đó nha.

Sau khi Thượng Hảo Giai đứng lộn đầu xuống đất ở trong hố khoảng ba phút, thì được Tiêu Minh Tuấn phát hiện, kéo về nhà, buổi tối.... ..

Ban đêm nguyệt hắc phong cao (trăng vắng sao thưa, gió nổi bốn bề thích hợp để làm chuyện mờ ám, không sợ trăng làm lộ bóng, không sợ để lại dấu vết), trong nhà họ Thượng

Một tràng cười khùng bổ làm vang vọng.... .. khắp cả một căn phòng trên tầng hai, làm cho hai ông bà cụ họ Thượng bị giật mình tỉnh giấc. Hai ông bà cụ mặc xong quần áo, liền nhanh chân chạy về phía phòng của Thượng Hảo Giai. Nhìn thấy cô đang ngồi ở trên giường vừa toét miệng cười, vừa run rẩy toàn thân giống như bị mắc bệnh động kinh vậy, lớp thịt mỡ trên mặt cũng bị làm cho đung đưa, dù sao đi nữa cũng rất là khùng bổ nha! Ngay sau khi nhìn về mặt rối loạn xộc xệch của cô, hai ông bà cụ đều bị làm cho sững sờ, vì thế, cơ thể của cả hai ông bà cụ đều bắt đầu run rẩy mãnh liệt, bất kỳ ai nếu sống với một đứa trẻ run rẩy như vậy cũng đều bị làm cho sợ hãi! Vì vậy, vài ngày sau đó cô đã bị cha mẹ đón về nhà khẩn cấp.

Sau này, khi Thượng Hảo Giai lớn lên, có một hôm trong lúc vô tình bà ngoại cô nhắc lại chuyện này với cô, cô nghe xong liền rất buồn bực!

Lúc bà ngoại cô nói chuyện này với cô, vẻ mặt sợ hãi, ngay cả mắt cũng nhắm chặt lại! Bà cô nói: “Lúc đó, bà cảm thấy hay là cháu đừng vào đồ gì đó không sạch sẽ rồi, vì thế bà liền gọi điện thoại cho ba mẹ cháu, bảo hai người bọn họ phải trở về ngay ngày hôm sau. Nhưng mà cha cháu bảo bà hãy mang cháu đến bệnh viện khám trước đã, sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau bà liền mang cháu đi đến bệnh viện”

Thực ra Thượng Hảo Giai không muốn nghe nữa, nhưng mà bà cô nói về chuyện này rất là hăng hái sôi nổi, lại không thể ngăn cản bà, nói: “vậy thì tốt rồi, bác sĩ nói sao ạ?”

Bà ngoại cô nghe xong, hết sức kích động lập tức đứng lên, dùng ánh mắt vô cùng độc ác nhìn cô, giống như Thượng Hảo Giai thiếu tiền bà cô vậy! Hướng về phía cô lớn tiếng gào thét: “Nói cái gì chứ? Cũng chỉ vì tên bác sĩ chết tiết kia! Nếu hần không nói như vậy, Bà có thể để cho cha cháu đón cháu về nhà sao? Nếu bây giờ bà có thể gặp lại được tên bác sĩ chết tiết kia, nhất định bà sẽ đánh gãy chân hần! Bà hỏi hần là cháu bị bệnh gì, thế nhưng tên bác sĩ đó lại nói với bà là không biết. Cháu nói xem, đây mà là bác sĩ sao?” đáng về bà ngoại cô giống như Võ Tắc Thiên, hung hăng trừng mắt nhìn cô, làm cô sợ tới mức gật đầu lia lịa, đoán chừng nếu người khác nhìn thấy, chắc chắn nghĩ rằng cô có thể gật đầu lên xuống với tốc độ cao như vậy, là vì đã dùng loại thuốc kích thích nào đó rồi.

Thượng Hảo Giai gật đầu lên xuống nhanh như vậy thực sự làm cho cô có cảm giác không chịu được, lập tức sẽ vì mất thăng bằng mà ngã xuống đất, vì thế cô vội vã nói sang chuyện khác, nói: “Bác sĩ đó là người khoa nào, tại sao bà không tố cáo hần chứ? Rất không có trách nhiệm nha” Nói xong, vì để diễn cho giống như thật, còn dùng sức đập mạnh xuống bàn một cái, đập bộp bộp bộp. Cô đập cả ấm trà thủy tinh mà

bà ngoại cô thích nhất văng xuống đất, bị bà ngoại cô đánh ột trận dữ dội để trả lại, giải thoát cho bàn tay trái đã sưng đỏ cùng cái đầu đang đưa lên xuống muốn choáng váng của cô. Ngay lúc cô nhe răng nhếch miệng vì đau, bà ngoại cô nói một câu đủ để cho cô nhớ cả đời

Bà ngoại cô vô cùng bình tĩnh nói với cô: “Bà dẫn cháu đến khám là, ở, khoa, thần, kinh”

Thượng Hảo Giai bất động đến mức nửa ngày mới từ từ tỉnh lại, sau đó lại rất kích động mà lớn tiếng nói với bà ngoại cô: “Mẹ kiếp, thì ra cái người hai mươi năm trước ở trong bụng con gái của bà vất vả cố gắng nhảy ra, ở trong lòng bà lại là một con bé bệnh thần kinh cười ngây ngô sao?” Sau khi bị bà cô đánh lần thứ hai, Thượng Hảo Giai dùng chính bàn tay nhỏ bé bị sưng đỏ ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bị sưng lên của mình, vẻ mặt ông ọo mồm cười với bà ngoại cô nói: “Bà ngoại, vậy bà xử lý thế nào?”

Đầu tiên là bà ngoại cô cười một tràng thật to, sau đó thần bí nói với cô: “Bà cầm ba trăm đồng đến tìm bà Trương, bà ấy nói bệnh này của cháu là do những thứ đồ vật bẩn thỉu tác oai tác quái. Nói cháu phải chuyển chỗ ở, nên bà bảo cha mẹ cháu nhanh chóng đón cháu về. Ai ngờ, ngày đó cháu vừa đi, đứa nhỏ Tuấn Tuấn kia cũng như gặp tà, sống chết đòi trở về. Đứa nhỏ ngoan như vậy, mà thiếu chút nữa làm bà và bà Tiêu bị dọa chết mất” Thượng Hảo Giai mở to hai mắt nhìn bà ngoại cô, trong lòng suy đoán chắc mình không phải là cháu ruột của bà ngoại. Sau khi quan sát suy nghĩ xong thì lướt đánh dữ dội lần thứ ba rơi xuống, tuyên cáo kết thúc

Tuổi thơ của Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn cứ như vậy kết thúc

Nhưng mà về sau, bà ngoại tốt của Thượng Hảo Giai nói với Thượng Hảo Giai rằng, ngay chiều hôm cô và Tiêu Minh Tuấn bị đón về nhà, thì có một đội thi công đến đào cái hố kia, trong đó có một ông giáo sư mặc một chiếc áo đặc biệt xa hoa, sau khi thấy cái hố bị cô đào làm cho càng sâu thêm, thì sợ tới mức từ đầu đến chân đều run rẩy giống như mặc bệnh động kinh vậy. Nhưng mà, bà ngoại Thượng Hảo Giai nói, mức độ run rẩy của ông giáo sư kia quá cao, nhìn bệnh trạng không giống như là lên cơn động kinh, thật ra giống như là giẫm lên công tắc điện thì đúng hơn, cũng có khả năng là bị ma quỷ nhập vào người. Sau đó vị giáo sư kia vừa đặc chí vừa giơ ngón tay lên chỉ xuống cái hố, dùng giọng nói vô cùng sợ hãi lắp ba lắp bắp nói với những người công nhân trong đội thi công: “Mau.....mau.....mau..... Báo cáo lên cấp trên, Có.... có.....có..... có khả năng có có..... động đất”

Thượng Hảo Giai nhớ lại lúc học tiểu học, vẻ mặt hồn nhiên ngây thơ, lớn tiếng nói với Tiêu Minh Tuấn: “Tuổi thơ của tôi rất đẹp nha. Thật sự là một tuổi thơ đẹp a.... ..” Tiêu Minh Tuấn đặc biệt tình cảm nhìn cô, chờ cô nói xong càng tình cảm hơn hung hăng đập một cước về phía cái móng nhỏ của cô, xong phẩy tay áo bỏ đi.... ..

Trong những năm tháng hạnh phúc như vậy, không gấp gáp, không vội vã, hai người dắt tay nhau đi qua những năm tháng trong sáng ngây thơ hồn nhiên. Nên cảm ơn, nhất định phải cảm ơn, bởi vì trong kiếp này bọn họ đã có may mắn được tay trong tay với người mình yêu thương.

Dù sao thì cũng tu trăm năm mới được chở cùng thuyền, tu ngàn năm mới được ngủ cùng gối. Dùng lời của một vị nhân sĩ thời xưa mà nói, không chừng Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn có duyên nợ từ kiếp trước cũng nên, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, e lệ ngoảnh đầu lại ngấm nhìn một chút.... ..

5. Chương 5: Miếng Bánh Tình Yêu

Trong nháy mắt, hai bạn nhỏ đã học tới trung học.... ..

Tuy rằng Thượng Hảo Giai nhỏ hơn Tiêu Minh Tuấn hai tuổi, nhưng vẫn vô cùng dũng mãnh cùng với Tiêu Minh Tuấn bước vào cánh cổng trường tiểu học, tiếp đó là trung học cơ sở.

Trường trung học cơ sở hai người học có chút đặc biệt, là trường hợp tác với trường Hà Nam, theo cách nói của Thượng Hảo Giai thì. Kỳ thật Hà Nam là trường học không giống như những trường trung học phổ thông khác, không cần thi được lên thẳng, nên áp lực so với các trường khác cũng ít hơn nhiều. Nói trắng ra là, hơn nhà trẻ một chút, lệ phí thu cao hơn một nửa so với các trường khác, mẹ Thượng Hảo Giai nghĩ rằng, dù sao đứa nhỏ này từ nhỏ đã biểu hiện là không thể có khả năng học tập tốt được, căn bản là không có hi vọng thi đỗ trung học phổ thông, cho nên, Thượng Hảo Giai

Mẹ cô cảm thấy, dù sao cũng phải nhờ vả người ta, chỉ bằng trực tiếp nhờ một lần thôi. Vì vậy, Thượng Hảo Giai liền trải qua sáu năm..... ở trong nhà trẻ nội trú, mà Tiêu Minh Tuấn cũng bị Thượng Hảo Giai làm cho liên lụy khóc không ra nước mắt mà cùng nhau bước vào nhà trẻ này

Thượng Hảo Giai không thích học tập, các giáo viên trong trường học đều nhanh chóng bị cô hành hạ đến chết. Sau này, cô lại tự mình phân tích, cô thật nghi ngờ tật xấu duy nhất kia của cô là do sự di truyền huyết thống tốt đẹp của gia đình cô tạo thành, mẹ cô lại phân tích là do hồi còn nhỏ cô béo quá, nên mới làm cho chỉ số thông minh của cô.... ... Nói tóm lại, là do chính bản thân cô không có tư chất về phương diện này, căn bản không có liên quan gì đến gia đình. Nói rõ xong, cha mẹ Thượng Hảo Giai đều nhớ trong trường học năm đó có một người oai phong một cõi, đứng đầu trong trường học, khiến cho tôi tấm tắc khen ngợi, đây thực sự là gen di truyền tốt nha.

Thượng Hảo Giai hồi tưởng lại chứng chán học

Khi đi học, các bạn nhỏ khác đều vô cùng yên lặng chăm chú lắng nghe giảng bài, còn cô nếu không phải là nói chuyện đến thất thần, thì lại nghịch ngợm gây sự, nếu không có người cổ vũ, cô liền lấy ra một bọc nhỏ đựng rất nhiều kẹo ăn vặt được bà ngoại chuẩn bị sẵn cho, sau đó bày ra khắp bàn, rồi lại cầm món đồ chơi xúc xắc nhỏ của cô, để quyết định nên ăn cái gì trước. Nếu có thầy giáo nào tịch thu đồ ăn vặt của cô, bạn học Thượng Hảo Giai sẽ vô cùng nể mặt mà dùng đôi tay nhỏ bé kia nắm chắc lấy đồ ăn vặt, ngẩng mặt trợn to đôi mắt trong veo như nước ra về tội nghiệp chớp chớp mắt mấy cái rồi khóc nhìn về phía thầy giáo. Nếu thầy giáo vẫn ý chí sắt đá mà cầm đi, thì khuôn mặt nhỏ nhắn kia của Thượng Hảo Giai lập tức thay đổi, vẻ mặt âm hiểm tà ác liền hoa hoa lệ lệ xuất hiện. Tiếp đó hai phút sau, bạn học Thượng Hảo Giai sẽ nhìn thầy giáo đang đứng trên bục giảng với đôi mắt hình viên đạn, sau đó, bắt đầu, ca hát

Thông thường cô sẽ không ôn ôn nhu nhu hát, mà sẽ rướn cổ lên, âm lượng lớn bao nhiêu liền phát ra bấy nhiêu, bình thường các bài hát cô lựa chọn bài nào cũng đều có phong cách dã thú, có vẻ tương đối phù hợp với bầu không khí lúc đó, ví dụ như:

”Bánh bao lớn.~~ Anh dám to gan đi về phía trước ~~ gào thét

~~ đi về phía trước

gào thét, gào thét.....”

”Anh vui về sao? Tôi không vui về..... gào thét, gào thét, gào thét

Bởi vì cướp đi đồ ăn vặt là bánh bao lớn của tôi. Nếu như anh muốn giải oan cho tôi ~ anh liền vỗ vỗ tay ~ gào thét, gào thét, gào thét ~~ ”

“Tôi là một cái bánh bao lớn, vừa thơm vừa ngọt lại vừa ngon”

Sau đó, người thầy giáo bị Thượng Hảo Giai gọi là bánh bao lớn rốt cục cũng thỏa hiệp, từ giờ hẳn không bao giờ thêm quan tâm tới đồ ăn vặt Thượng Hảo Giai mang đi học nữa. Vì sao ư? Bởi vì bạn học Thượng Hảo Giai bắt đầu phát hiện dùng ca hát cũng không được tốt lắm, không thể khiến cho thầy giáo thỏa hiệp lúc đó, lại có chút thương tâm, có chút khổ sở như vậy. Vì thế, bạn học Thượng Hảo Giai quyết định, là dùng tục ngữ, hiểu người tri kỷ, đánh đầu thắng đó.

Cho nên cô bắt đầu quan sát giáo viên chủ nhiệm, thầy giáo này tên đầy đủ là Lý Xoa Xoa, mọi người trong trường đều thích gọi thầy ấy là thầy giáo Lý. Thầy giáo Lý này mặt tròn như quả trứng, có hơi hơi mập một chút, nước da trắng sáng, khuôn mặt mầu mỡ phì nhiêu bóng loáng , nhất là lúc giảng bài, thời tiết nắng nóng, khuôn mặt vốn phì nhiêu bóng loáng kia liền bắt đầu chảy ra rất nhiều mồ hôi, thực ra là mồ hôi, nhưng ở trong con mắt cô chính là mỡ. Cho nên Thượng Hảo Giai càng thích gọi thầy ấy là bánh bao lớn hoặc là bánh ngọt lớn, hay là pho mát lớn, hoặc sẽ gọi là bánh mỡ lợn vân..... vân. Một loạt các biệt hiệu.... ...

Thầy giáo Lý này thích một cô giáo Tiểu Nguyệt trong trường, cô giáo Tiểu Nguyệt là một người con gái dịu dàng, hòa nhã, đáng yêu, thuần khiết...

Trong trường còn có một cô giáo, là người Nhật Bản, có biệt danh gọi là Bất Cự, mỗi ngày đều thích bắt nạt cô Tiểu Nguyệt, Thượng Hảo Giai thực sự rất thích cô Tiểu Nguyệt, cho nên cô luôn thích tìm đến cô Bất Cự, lên trả lại cô giáo Bất Cự nổi tiếng một cái tên, gọi là Hộ Thư Bảo, nghe nói Hộ Thư Bảo rất thích cá tịch, ngày nào cũng ngồi xổm trước bồn tắm lớn tìm các đối tượng, để tiến hành “Lai giống”

Có một ngày, không biết bánh bao lớn bị làm sao, tự nhiên chạy đến chỗ cô Bất Cự đúng lúc cô ấy đang định tiến hành lai giống, rót nước bưng trà, thì ra là muốn hối lộ để cô Bất Cự chuyển sang ngồi chỗ khác, để nhường chỗ cho cô Tiểu Nguyệt và bánh bao lớn ngồi cùng với nhau. Nhưng mà, ngược lại cô Bất Cự không có nhường lại chỗ ngồi, mà lại giống như bắt đầu có tình ý yêu thương nhớ nhung với bánh bao lớn

Chỗ này, tôi chủ yếu là muốn miêu tả sơ qua cô Bất Cự một chút, Thượng Hảo Giai vẫn cảm thấy cô Bất Cự thực sự là một nhân vật rất vĩ đại, bởi vì cô ấy có tính cách như loài cỏ, còn có thể ra gặp người. Việc này thật khiến Thượng Hảo Giai kinh ngạc về sự can đảm của cô Bất Cự, cũng rất kính nể dung khí và tự tin của cô Bất Cự. Sự vĩ đại của cô Bất Cự chính là nằm ở trên mắt và miệng, cái miệng rất to, lợi hại, rất lợi hại, nhìn liền có sức, nhìn liền rất mạnh. Đôi mắt kia lớn giống một con cá vàng bình thường.

Có lúc, Thượng Hảo Giai thỉnh thoảng phải cô ấy ở giữa đường, cũng sẽ sợ tới mức thét lên 1 tiếng, sau đó ngã nhào một cái nằm nhoài trên mặt đất, dùng ánh mắt vô cùng đề phòng nhìn cô ta, nói: “Cô giáo Bất Cự, cô... cô... cô... khỏe.” Đây chính là cô giáo Bất Cự của chúng ta, đây chính là cô giáo Bất Cự chúng ta tôn trọng, đây chính là cô Bất Cự đã hù dọa ông lớn (đại lão gia) trắng mập của bánh bao lớn ba năm, khiến ông ta sợ tới mức từ chức chạy mất...

Sau này, Thượng Hảo Giai thấy cô Bất Cự bưng trà rót nước cho bánh bao lớn vô số lần, cô và một người bạn gái mắt to tên là Thủ Sáo (bao tay) của cô trở về lớp, tiến hành miêu tả cực kỳ tỉ mỉ lại cho bạn học - nữ vương nhiều chuyện - Tiểu Cẩm. Thật ra so sự miêu tả này với thói đời hôm nay, thì người trong cuộc cũng không cần sợ, nhưng không phải có một cổ nhân đã nói... (Danh nhân hay là cổ nhân nhỉ? Quên mất rồi, đừng bối mớ, tôi là nữ lưu manh.) Nói là: lời đồn giết chết người đó mà.

Vì thế, ở trong lớp, bạn học Thượng Hảo Giai bắt đầu viết lời, soạn nhạc, bắt đầu tiến vào con đường của giới ca sĩ, mọi người đều mạnh mẽ tự phát huy trí tưởng tượng của bản thân, sau đó, Thượng Hảo Giai bắt đầu rướn cổ hát, cô hát chính xác là như thế này:

“Bánh bao lớn và cô Bất Cự Nhật Bản kia là người một nhà, hai người bọn họ vĩnh viễn không chia lìa cách xa, hai người bọn họ oanh oanh liệt liệt yêu nhau, hai người bọn họ chính là cặp cá vàng xứng đôi, mọi người không nên phân biệt đối xử với họ, hai người bọn họ không phải là người....”

Vì vậy, cuối cùng cuộc chiến tranh này cũng kết thúc, kết thúc một cách oanh oanh liệt liệt, kết thúc này Thượng Hảo Giai cực kỳ buồn bực, bởi vì, cô cảm thấy, nếu bánh bao lớn kia muốn tịch thu đồ ăn vặt của cô, thì sao lúc này lại muốn cô lập tức lên trung học cơ chứ? Bánh bao lớn này thực là hư hỏng bừa bãi....

Nhưng bây giờ nghĩ lại, ngược lại Thượng Hảo Giai thật sự rất muốn cảm ơn bánh bao lớn và cô Bất Cự, vì sao ư? Bởi vì nếu không phải kẻ tiện nhân Phú Lệ luôn coi thường Thượng Hảo Giai, Thượng Hảo Giai cũng không thể lợi dụng cơ hội đến chỗ Tiêu Minh Tuấn để cướp bóc.

Chuyện này lại là một câu chuyện cũ, để, tôi nói cho tất cả mọi người nghe....

Đầu tiên, giới thiệu nhân vật, Phú Lệ, Phú Lệ là ai ư? Phú Lệ chính là Phú Lệ, tôi nhầm rồi..... Phú Lệ là bánh bích quy, bánh bích quy Phú Lệ. Nhưng mà Phú Lệ ở đây không phải là bánh bích quy, Phú Lệ là cái gì, Phú Lệ là giáo viên tiếng anh, là một cô giáo tiếng anh thích ăn đậu hũ của Tiêu Minh Tuấn, một cô giáo tiếng anh yêu nữ thích phân cao thấp với mỹ nữ Thượng Hảo Giai. Một cô giáo tiếng anh đeo mắt kính, chòm râu dài, nhìn giống như một con khỉ đầu chó lớn. Thượng Hảo Giai khao khát chọc vào hai mắt cô ta, cầu cô ta mười lần, nhéo vào đầu ngực cô ta, đập cô ta một cái, không đúng, phải là giẫm đập người đàn bà bại hoại đó.....

Vì sao Thượng Hảo Giai hận cô ta như vậy ư? Đây cũng là một câu chuyện xưa.....

Ngày đó, trời cao nắng đẹp, ve sầu kêu râm ran, gấu chó vui sướng.

Trong trường học Hà Nam, không đúng, là trong lớp sơ trung của trường học Hà Nam, Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn đều đang ngồi nghe giảng, hai người ngồi cùng bàn, từ đó nhiều người bắt đầu nói về câu chuyện tình yêu từ nhỏ đến khi trưởng thành của hai người bọn họ

Phú Lệ nhìn hai người bọn họ phát ra một loại ánh mắt vô cùng vô cùng chuyên tâm, đây tuyệt đối là một học trò giỏi có đôi mắt tốt. Cho nên, Phú Lệ tin, Phú Lệ cảm thấy hai đứa nhỏ này là học trò ngoan, sau

đó đi đến bên cạnh hai người, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Phú Lệ nổi giận. Lửa giận kia vọt cao ba mét, vô cùng cao a. Bởi vì theo cảm nhận của cô về hai đứa nhỏ này, Tiêu Minh Tuấn, đứa trẻ năm tuổi này là học trò giỏi của trường, thành tích khoa học tự nhiên của toàn trường nếu không có đứa nhỏ này, chắc xong đời luôn. Thượng Hảo Giai, đứa nhỏ nghịch ngợm thích gây sự này không gì không làm được, nhưng mỗi khi có trường học nước ngoài đến trường giao lưu nếu như không có đứa trẻ này biểu diễn tiết mục tiếp đón, thì cũng xong đời luôn.

Vì thế, hai đứa nhỏ ở trên bàn đọc sách trong lớp học, mỗi người cầm một con rùa nhỏ, trên đầu mỗi con rùa đều dán một tờ giấy trắng, viết cái gì ư? Tiêu Minh Tuấn viết trên mặt giấy là cha Thượng Hảo Giai, Thượng Hảo Giai viết trên mặt giấy là mẹ Tiêu Minh Tuấn, hình như là chơi đùa rùa

Cô giáo Phú Lệ cực kỳ tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Cô ta nhìn Tiêu Minh Tuấn và Thượng Hảo Giai hận không thể một miếng mà xơi tái hai người luôn. Nhưng mà, Phú Lệ cô ta là người trọng sắc khinh bạn, cô thích Tiêu Minh Tuấn, cô ta bỏ qua không mắng Tiêu Minh Tuấn. Vì thế, cô ta liền mắng Thượng Hảo Giai, cô ta nói: Ngày nào em cũng muộn như vậy, em cẩn thận biến thành béo mập, biến thành người quái dị. Em xem cái bàn đọc sách này xem, có bao nhiêu đồ ăn, em định nuôi ruồi nhặng sao? Thượng Hảo Giai cảm thấy, cô giáo này rõ ràng là ghen tị, là ghen tị rõ ràng, tuyệt đối là ghen tị. Người ta nói là sông nhỏ nước chảy, cô ta lại nói là cóc hôn môi, vì cái gì với cái gì a. Vấn đề rùa này, làm thế nào lại nói sang ruồi nhặng chứ? Không hổ là cô giáo a.....

Kỳ thực, thực ra nói cái này cũng không có gì là không đúng? Nhưng mà, bạn phải biết rằng, không biết cô Phú Lệ này suy nghĩ gì mà vội vàng đi ra cửa, vì sao lại vậy, thì ra là đi nói cho cô Bất Cự chủ nhiệm nổi tiếng hung dữ biết. ... Thượng Hảo Giai không thể không thừa nhận, cô không sợ ai hết, nhưng mà đối với cô Bất Cự, cô rất sợ.

Nhìn vào gương nửa tiếng, Thượng Hảo Giai lệ rơi đầy mặt ra khỏi phòng làm việc của cô ta, cô tự nói với mình, cô phải trả thù Phú Lệ, cô phải trả thù Tiêu Minh Tuấn, cô rất tức giận, vì sao lại phải là cô chứ? Vì sao Tiêu Minh Tuấn nhìn mình cười có chút hả hê khi thấy người gặp họa chứ? Vì sao chứ? Vì sao bản thân mình không nhìn được liền đi lên chà đạp Tiêu Minh Tuấn chứ? Vì sao? Rốt cục là vì sao? Cô cũng không biết vì sao....

Ngày hôm sau, trong giờ học của Phú Lệ, Thượng Hảo Giai mua một thùng rất lớn bánh bích quy Phú Lệ, tiến hành phân chia ọi người, Tiểu Cẩm và Thủ Sáo liền cầm ăn rất vui vẻ, vẻ mặt Phú Lệ đầy hắc tuyến. Ngay lúc Phú Lệ đi về phía Thượng Hảo Giai, toàn thân Thượng Hảo Giai cứng ngắc đứng lên nhìn cô ta, chuẩn bị ngênh chiến, hôn nay cùng nhau liều mạng nha, làm cho cô phải nhìn Bất Cự đến nửa tiếng. Liều mạng, nhất định phải liều mạng.

Ngay lúc Phú Lệ đi đến bên cạnh Thượng Hảo Giai, ngay lập tức Tiêu Minh Tuấn đột nhiên dùng một miếng bánh bích quy hướng về phía Thượng Hảo Giai....

Vì thế, Phú Lệ chỉ nhìn thấy Tiêu Minh Tuấn hôn Thượng Hảo Giai.....

Cuối cùng, Tiêu Minh Tuấn ở trong phòng làm việc cũ ngáy người hai phút, hoa đào đầy mặt đi ra...

Chuyện này, dùng một khúc hát mà nói, thì phải là: Nụ hôn đầu tiên của tôi và anh không giải quyết được gì, một miếng bánh bích quy không giải quyết được gì...

Đây không phải là một câu chuyện cũ...

Sau này, theo lời Tiêu Minh Tuấn mà nói, tình yêu là vĩ đại, không phải là hèn mọn. Vì thế, hẳn vì tình yêu của hai người bọn họ, ở tuổi đó, ở trước đêm sắp bước vào trung học, hẳn làm ra chuyện như vậy, đều là vì yêu, hẳn cỡ nào cỡ nào vĩ đại vĩ đại a

Tiện thể nói rằng giữa chừng chưa từng thấy Phú Lệ, trong giờ học thứ hai của cô ta, Thượng Hảo Giai cầm rất nhiều túi đi vào trong lớp, mời mọi người ăn... đáng về Tiểu Cẩm và Thủ Sáo ăn vẫn vui vẻ nhất...

6. Chương 6: Tất Cả Những Trào Lưu Đều Là Mây Trôi

Thời gian lại nhanh chóng trôi qua, hai người đã học đến cấp ba....

Thượng Hảo Giai thực sự không hiểu, vì sao cả hai người đều học trong cùng một lớp học? Vì sao cô và Tiêu Minh Tuấn lại bị đối xử khác nhau đến vậy? Vì sao hắn vừa mới lên cấp ba liền được làm phó chủ tịch hội học sinh? Vì sao? Cái người chủ tịch hội học sinh đẹp trai như vậy, vì sao không thể cho cô làm phó chủ tịch chứ? Cho dù cô có khóc lóc cũng vô dụng, rốt cuộc tại sao lại như vậy chứ?

Cả hai người cùng học chung một lớp, còn phải đánh nhau vì hắn, còn phải kiềm chế sự vu oan giá họa của hắn, còn phải đảm đương xi căng đan của bạn gái hắn, tất cả những điều này cho thấy đây rõ ràng là một vụ kinh doanh lỗ vốn, vì sao chứ? Tất cả những chuyện này là do đâu?

Tên súc sinh Tiêu Minh Tuấn này vừa mới vào lớp liền được làm lớp trưởng, Thượng Hảo Giai hết sức nghi ngờ cô giáo chủ nhiệm lớp cô có phải là người chuyên bầu chức vụ theo chiều cao hay không? Vì sao không cho cô làm lớp trưởng, lại cố tình cho cô làm cái việc mà mỗi ngày đều phải cầm chiếc hộp sắt nhỏ thu để học phí các bậc phụ huynh đóng, cô thực sự muốn khóc. Như thế này còn có thể có người theo đuổi cô sao? A? Ngày hôm nay mặc tạp dề, cầm cái cặp lồng cơm, cô liền từ một cô gái như hoa như ngọc biến thành một bà già hoa tàn ít bướm? Cuộc sống của cô tại sao lại đáng buồn như vậy, thật sự đáng buồn nha. Làm sao cô lại xui xẻo như vậy chứ

Tên súc sinh Tiêu Minh Tuấn này không biết từ lúc nào được đám con gái háo sắc ở trong lớp này biến thành trai đẹp cao cấp a, ngày nào đám con gái háo sắc này cũng trang điểm giống như hoa hồ điệp, vây quanh Tiêu Minh Tuấn chứ. Còn nhìn Thượng Hảo Giai bằng đủ loại ánh mắt hâm mộ có, ghen tỵ có, oán hận cũng có.

Nhưng mà có một việc, khiến Thượng Hảo Giai vô cùng sung sướng

Đó chính là câu chuyện về cái áo ngực màu trắng, trong lớp có một con ngốc tên là Hàn Dao rất thích Tiêu Minh Tuấn. Đây là một câu chuyện xưa gồm hai nhân vật chính, mà Thượng Hảo Giai cũng không biết vì sao, cô cũng biến thành một nhân vật chính trong câu truyện xưa đó.

Hàn Dao này là một người rất thú vị, dáng vẻ có cá tính, suy nghĩ cũng có cá tính, cả bên trong lẫn bên ngoài đều có cá tính, tất cả đều có cá tính riêng. Thượng Hảo Giai nói, Khi đó cả mẹ của cô cũng không có theo trào lưu, nếu có, ở trước mặt Hàn Dao - nhân vật đi đầu trào lưu thời đại mới này, cũng chỉ là mây trôi, mây trôi (ý chỉ ko đáng kể)!!! ... Hiểu không? Không nói bất kỳ việc gì khác về Hàn Dao, chỉ nói về những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể của cô ấy, đều khiến cho tất cả mọi người vô cùng kính nể, sợ hãi, cũng có thể đánh chết người.

Ví dụ thứ nhất:

Các bạn đã từng thấy ai dùng da trâu gân bò làm dây buộc tóc chưa? Đúng vậy, bạn không có nghe nhầm, trong những năm của thập niên chín mươi từng phổ biến cái loại trào lưu buộc sách vở bằng da trâu gân bò màu vàng. Các bạn có thể không? Các bạn không thể, Hàn Dao có thể.

Ví dụ thứ hai:

Các bạn từng thấy ai khi đi học hắt đầu một cái liền có thể làm cho chiếc bàn phía sau lưng bám đầy da đầu chưa? Các bạn có thể không? Các bạn không thể, Hàn Dao có thể

Ví dụ thứ hai:

Các bạn đã từng thấy ai khi đi học, dùng nước khoáng đóng chai giả là bia vừa uống vừa ngâm thơ, nhưng khi bị thầy giáo bắt, lại có thể nói với thầy giáo đó rõ ràng là trái lê chưa? Các bạn có thể không? Các bạn không thể, Hàn Dao có thể

Có thể nói trong giữa các biệt hiệu của các bạn gái trong lớp đặt cho, Dao ngốc chính là biệt hiệu tốt nhất của Hàn Dao

Mỗi ngày vào tiết học đầu tiên ở trong lớp Hàn Dao ngốc đều quay mặt về phía sau, bày ra một tư thế thướt tha ông ẹo trước mặt Tiêu Minh Tuấn và Thượng Hảo Giai ngồi phía sau lưng cô ta. Sau đó liếc mắt đưa tình với Tiêu Minh Tuấn với tần số nháy mắt ước chừng trên dưới một trăm lần trên phút, lúc cao hứng cô ta còn có thể thuần thục để lộ ra bộ ngực đàn ông kia, làm ra vẻ vô ý tạo mọi cơ hội cho Tiêu Minh Tuấn nhìn hai núm nhỏ, mượn hành động này để đạt mục đích quyến rũ Tiêu Minh Tuấn đẹp trai, mỗi ngày một lần, bất chấp mưa gió

Thượng Hảo Giai rất cao hứng, cô vui vẻ mỗi ngày đợi đến khi nhìn thấy diễn viên chính giải Oscar Hàn Dao trong chuyên mục phim ngắn giáo dục dành cho người lớn, là có thể nhìn thấy vẻ mặt nhàm chán kia của Tiêu Minh Tuấn, cô sẽ vô cùng vui vẻ sung sướng, đó là vẻ mặt tím xanh, đó là ánh mắt ứ máu, đó là không ngừng nuốt xuống nước miếng, không đúng, phải là nước chua, giống như khi ăn bánh vậy, tất cả đều khiến cho cô rất vui vẻ vô cùng vui vẻ. Trong lúc đó, trong lòng cô liền lén lút, vui sướng khi có người gặp họa nói thầm, ai bảo anh coi thương tôi, đó là báo ứng, báo ứng. Ghê tởm chết người, ghê tởm chết người. Đáng đời a - nhân tiện đối với cách nháy hai mắt trắng dã của Hàn Dao ngồi trên hàng ghế trước, nói thật, Thượng Hảo Giai thực sự chán ghét cái người cỡ A mà cứ giả bộ cỡ B

Nhưng mà, Thượng Hảo Giai cũng có một chút mất hứng, đó chính là Tiêu Minh Tuấn vừa nuốt nước bọt, vừa nhìn chằm chằm người ngồi cùng bàn với hắn. Mỗi lần sau đó, tuy rằng bên ngoài Thượng Hảo Giai sẽ đặc biệt dễ tính vô sỉ vui sướng hả hê khi thấy Tiêu Minh Tuấn gặp họa, nhe răng nhếch miệng cười, thế nhưng thật ra cô lại đỏ mặt, tim sẽ trở nên đập rất nhanh. Thượng Hảo Giai liền liếc mắt nhìn tự nói với chính mình, thí chủ, sắc tức là không, không tức là sắc a.

Đối với cảnh Hàn Dao lộ ra hai mảnh này nọ, cô coi như không thấy gì; dùng lời của cô mà nói, cho dù cô ta làm như thế nào ? thì cỡ A bằng phẳng nhỏ bé kia của bản thân làm sao có thể so sánh với cỡ D ba đào mãnh liệt của Tôn Tử, thật sự là buồn cười. Quá non, quá non...

Ngày hôm đó, không biết là Tiêu Minh Tuấn bị cách quấy nhiễu sai lầm này nọ từ xưa tới nay của Hàn Dao, mà dạ dày buổi sáng hôm đó liền bắt đầu không được thoải mái, mặc dù ngoài miệng Thượng Hảo Giai không nói, nhưng trong lòng thực sự vô cùng lo lắng

Lúc này, Hàn Dao cực độ vô sỉ như mọi khi bất chấp mưa gió quay đầu lại quấy nhiễu Tiêu Minh Tuấn. Vốn dĩ trong lòng Thượng Hảo Giai đang ầm ứ ngọt ngào, vừa nhìn thấy Hàn Dao như vậy, liền tức giận, đến mức cả người bắt đầu run run. Cô cau mày nhìn về phía Hàn Dao, bực mình nói: “Hàn Dao, cậu có thể đem chiếc áo ngực trắng kia của cậu thay đi được không? Ngày nào cũng mặc cái này, mặc đến mức biến thành màu đen, cậu có thấy ghê tởm không? Tổ cũng nhìn đến phát ngấy lên rồi, còn nữa của cậu chỉ nhỏ cỡ A thôi, độn cái gì mà độn chứ? Cho dù làm thế nào đi nữa, cho dù cậu độn đến nổ tung đi nữa, thì cậu cũng chỉ là cỡ A thôi, cậu đừng có bắt chước theo chúng tớ mặc cỡ B” Tiêu Minh Tuấn nghe xong, nhất thời không nhịn được, nôn ra

Thượng Hảo Giai vừa đặt tay lên lưng Tiêu Minh Tuấn vì hắn khẽ vuốt khí xuôi, vừa chỉ tay vào Hàn Dao hung hăng nói: “Con mẹ nó tất cả là vì cậu, cậu về nhà thay ngay cái áo màu trắng bị cậu mặc đến mức biến thành màu đen kia ra nhanh lên. Đừng có ngày nào cũng nghiêng ngả uốn éo làm người ta thật sự phát ngấy lên, con mẹ nó cẩn thận tớ đánh ột trận đấy”

Sắc mặt Tiêu Minh Tuấn trắng bệch, tội nghiệp ghé vào trong lòng Thượng Hảo Giai, nhỏ giọng than thở: “Anh thực sự thật sự không chịu nổi cái áo trắng kia của cô ta”

Trong văn phòng, thầy giáo dẫn theo Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn đi về hướng phòng học, thầy chủ nhiệm đi trước nhỏ giọng nói với Thượng Hảo Giai: “Giai Giai à, em không được phép như vậy, suốt ngày gây chuyện rắc rối như vậy, cẩn thận bị đuổi học đó, biết không?”

Hai tuần sau, Thượng Hảo Giai lại đánh nhau. Nghe nói là từ sau lần đó, Hàn Dao thường xuyên vô cùng biến thái chạy đến phòng thay đồ của con gái, lợi dụng lúc Thượng Hảo Giai thay quần áo liền ở phía sau nghiên cứu xem cô thường hay thích mặc áo lót màu gì...

Trong văn phòng của giáo viên chủ nhiệm, Thượng Hảo Giai đứng trước bàn làm việc của giáo viên chủ nhiệm nghe giáo huấn, đang ngồi đối diện với giáo viên chủ nhiệm sắp xếp lại tài liệu là phó chủ tịch hội học sinh - Tiêu Minh Tuấn.

Giáo viên chủ nhiệm đọc xong bản kiểm điểm của Thượng Hảo Giai, cười nói: “Thượng Hảo Giai à, em thật lợi hại. Kéo bè kéo lũ đánh nhau lại có thể nói thành cùng nhau đi toilet, em thật tài tình” Nói xong, đột nhiên đứng dậy đập mạnh xuống bàn nhìn Thượng Hảo Giai lớn tiếng quát: “Bốn mươi người cùng nhau đi toilet, em cho rằng chúng tôi đều là kẻ ngốc sao? Thượng Hảo Giai à, thầy van cầu em, em đi đến toilet nữ trường mình đếm xem, ở đâu có bốn mươi cái hồ chứ...”

Hai tuần sau, trong văn phòng của thầy giáo chủ nhiệm, cảnh tượng lại giống như trên...

Thầy giáo chủ nhiệm đọc xong bản kiểm điểm của Thượng Hảo Giai, cười nói: “Thượng Hảo Giai à - em thật tài tình. Em nói cho tôi biết, rốt cuộc là em suy nghĩ thế nào không? Bản kiểm điểm có thể viết thành như thế này, em quả thực quá lợi hại, em có đủ tư cách để ghi lại một chút lên trên bảng cá biệt gây sự của trường mình rồi đó” Nói xong, đột nhiên đứng dậy đập mạnh bàn lớn tiếng quát Thượng Hảo Giai: “Em không phải là muốn làm tôi điên lên đó chứ. Em coi lãnh đạo trường học là cái gì? Em nhìn cái em viết xem, xem cái em viết là cái gì? Hả?” Tiếp đó run run cầm lấy bản kiểm điểm của Thượng Hảo Giai, nói với Tiêu Minh Tuấn: “Đây, Minh Tuấn, thầy đọc to cho em nghe, nghe để thấy Thượng Hảo Giai của chúng ta có tài văn chương như thế nào” Tiêu Minh Tuấn ngẩng đầu nhìn thầy giáo chủ nhiệm, đứng lên vừa gật đầu vừa cười xấu xa.

Mặc dù thầy giáo chủ nhiệm run rẩy vô cùng kịch liệt, nhưng giọng đọc lại vô cùng chắc chắn: “Hôm nay tôi cùng với một bạn lớp một nào đó, còn có một bạn lớp một nào đó, nào đó, nào đó và nào đó ở sau trường học tạo ra chiến trường ở sau trường học, mở ngoặc, chính là ở cửa nhà vệ sinh, đóng ngoặc xong liền tiến hành giáo dục thân thể với một bạn lớp một nào đó. Ngay lập tức, một bạn lớp một nào đó nói với bạn lớp một bị chúng tôi giáo dục nằm dưới đất, ngẩng đầu, le lưỡi, nói ‘Đứa trẻ ngoan, tôi là cua đồng’ Lúc ấy trong lòng tôi thầm nghĩ, còn nhớ rõ trong môn sinh học, thầy giáo nói cho chúng tôi biết cấu tạo cơ thể của nam sinh và nữ sinh là.... lược bỏ rất nhiều câu nói có hại đằng sau... Sau đó tôi mới biết, thì ra cô không có, vì thế cô liền....” Đọc xong, thầy chủ nhiệm nói với Thượng Hảo Giai: “Thượng Hảo Giai à, thầy van cầu em, Ngày mai lúc em đến gặp hiệu trưởng em cứ vui vẻ thẳng thắn nói cho ông ấy biết, Thượng Hảo Giai tôi muốn làm cho tất cả các thầy cô giáo của ông tức chết, được không?...”

Lại hai tuần sau đó, cảnh tượng giống lại lại như trên...

Thầy giáo chủ nhiệm đọc xong bản kiểm điểm của Thượng Hảo Giai, vẫn nở nụ cười như cũ, nhưng lần này là cười to, cười đến mức điên cuồng, hấn nói: “Thượng Hảo Giai à, em thật là kỳ tích nha. Em có thể nói cho thầy biết, rốt cuộc em làm như thế nào mà có thể tu luyện khả năng viết bản kiểm điểm đến mức này không? Em quả thực rất lợi hại, không đúng, phải nói là em quả thực là thần tiên, là kỳ tích. Thầy có thể coi em như là một nhân vật, thực sự là một nhân vật của cả thế giới. So với siêu nhân, áo chống đạn, dị nhân chắc chắn em đều lợi hại hơn” Nói xong, lệ rơi đầy mặt nói: “Em có thể nói cho tôi biết, là do tôi phạm phải chuyện giết người cướp của nào sao? Tôi đắc tội gì với em sao, em nói đi, tôi xin lỗi em vẫn không được sao?” Sau đó run rẩy cầm lấy bản kiểm điểm của Thượng Hảo Giai, lại chậm chậm đọc to cho Tiêu Minh Tuấn nghe để thấy được thiên tài văn chương viết ra sao.

Thầy chủ nhiệm run run đọc to: “Hôm nay, tôi và một thầy giáo nào đó tạo ra một chiến trường sao trường học, mở ngoặc, chính là cửa nhà cầu, đóng ngoặc, rồi tiến hành giao lưu thân thể. Lúc đó thầy giáo ấy bị tôi giao lưu đến mức nằm trên mặt đất, tôi nói với thầy ấy, thấy lấy oai quyền mà cưỡng ép em sao, xấu xa đáng ghét. Lúc ấy tôi nhìn lại thấy tình trạng thầy giáo ấy và tôi đã giao lưu đến mức bị thắm, trong lòng kịch liệt “Dâng trào” a. Tôi cảm thấy lần này tôi sai rồi, cho dù thầy giáo ấy không có đạo đức của một giáo viên, cho dù thầy giáo ấy giống một kẻ lưu manh trên đường, tôi cũng không nên đồng ý với thầy ấy quá nhiều giao lưu như vậy, bởi vì như vậy chỉ làm cho tay tôi ô uế dơ bẩn thêm, hơn nữa còn có thể làm ô uế đến cả trường học. Sau khi tôi nhận ra điều sai lầm này, liền vào toilet nữ rửa sạch tay trong hai tiếng đồng hồ, nếu không phải là thầy giáo chủ nhiệm ngăn tôi lại, tôi vẫn còn muốn tiếp tục...” Đọc xong, thầy chủ nhiệm nói với Thượng Hảo Giai: “Hảo Giai à, thầy xin em một việc. Ngày mai khi em đi gặp thầy hiệu trưởng, em có thể, vì thầy hiệu trưởng mà chuẩn bị trước thuốc trợ tim được không?...” Nói xong, trước mặt bỗng tối sầm lại, ngắt đi.

Thượng Hảo Giai thở dài nói, nhớ lại năm đó là năm hạnh phúc nhất trong thời cấp ba của mình, thật đẹp, thật sáng chói...

7. Chương 7: Sống Phóng Khoáng, Yêu Kim Nén

Cứ như vậy thời gian lại nhanh chóng trôi qua, hai người học lên tới đại học....

Lúc này Thượng Hảo Giai đã là một cô gái tiêu sái (phóng khoáng, thanh cao), bởi vì cuộc sống của cô rất tiêu sái, cô đối xử với mọi người cũng rất tiêu sái, nhưng những người bên cạnh đều vô tâm không bị ảnh hưởng bởi sự tiêu sái của cô, cho nên Tôn Diễm Diễm tặng cho cô một biệt hiệu là cô gái tiêu sái. Thượng

Hảo Giai rất vui mừng, ở trong thời đại mới này do Xuân ca (Lý Vũ Xuân - nữ ca sĩ nổi tiếng của trung quốc) và Tăng ca (Tần Dật Khả - nam ca sĩ nổi tiếng ở trung quốc) dẫn dắt, anh sắc bén thích chơi thần bí còn chị tiêu sái thích chơi lên giọng, không có bị rơi xuống cuối của trào lưu, không sợ hãi áp lực, anh dừng ra đời

Cô gái tiêu sái Thượng Hảo Giai thường xuyên đồng dạng nói với những người xung quang rằng: năm 2010 đã đến rồi, lúc này không mau nhân khi còn trẻ tuổi mà chơi đùa náo loạn, đợi cho đến ngày thế giới hủy diệt, lúc đó có hối hận cũng vô dụng

Cho nên, tiểu thư Thượng Hảo Giai lại có một biệt hiệu mới, là biệt hiệu gì ư? đó chính là cô, gái, tiêu sái.

Nhưng mà chúng ta chỉ biết là Thượng Hảo Giai tiêu sái, rốt cuộc cô tiêu sái chỗ nào? Câu trả lời chính là, tất cả đều rất tiêu sái, chọn chủ yếu mà nói, thì tiêu sái là cái gì? Đó chính là cô luôn dùng bộ mặt lưu manh phong khoáng ở trong trường học

Chuyện tình yêu năm ấy của Thượng Hảo Giai vào năm thứ ba đại học, có màu sắc tươi sáng hay là buồn bã ư? Được rồi, ít nhất, có lẽ, cũng coi như là được hoan nghênh, ái mộ...

Mùa xuân năm thứ ba đại học, gió nhẹ khẽ vuốt, bóng cây lay động, tình yêu của cô lặng lẽ bắt đầu nảy nầm, lan tỏa. Đó là một người đàn ông gọi là Tống Phàm, không hề báo trước, liền lỗ mãng xông vào cuộc sống của cô, khuấy rầy cuộc sống của cô.

Người đàn ông Tống Phàm này, rất hoa tâm, rất biết ăn nói, rất giả tạo, nói tóm lại, là một kẻ khốn nạn bại hoại, là một con hát (diễn viên), là một con hát suất sắc trời sinh. Hắn nhanh chóng dụ dỗ phá hủy đi nụ hôn đầu, mối tình đầu của Thượng Hảo Giai, mà kết thúc lại ở trong một đêm.... Nói đến lại buồn cười, một người đàn ông có cực kỳ có tài diễn xuất bản thân là người vô cùng sôi nổi tích cực như vậy, thế nhưng lại kết thúc do một chiếc quần lót nữ viền ren màu đỏ gợi cảm.

Ngày cô quen biết hắn, khi đó Tiêu Minh Tuấn ở bên cạnh làm bạn với cô. Cô đang khóc thút thít, đang khổ sở, bởi vì cô không có tiền, bởi vì cô lại đánh nhau, bởi vì cô cãi nhau với mẹ cô. Vì thế trong lúc nóng giận mẹ cô khóa tài khoản ngân hàng của cô, đóng băng con đường tiền tài đến với cô, cho nên cô khóc

Lúc này Tiêu Minh Tuấn đã là một anh chàng đẹp trai ột mét tám lăm. Người đàn ông này, mặc áo sơ mi rất đẹp, lúc mặc áo sơ mi trắng trông giống một thiên sứ, lúc mặc áo sơ mi đen lại rất quyến rũ mê hoặc, thỉnh thoảng lại đeo một mắt kính nhỏ, giả bộ trai đẹp có văn hóa. Thật sự là cảm giác rất giống một thanh niên tài tuấn, Thượng Hảo Giai không hiểu, rõ ràng hồi nhỏ Tiêu Minh Tuấn có dáng vẻ rất giống con gái, tại sao bây giờ lại có vị đàn ông như vậy?

Chỉ nhìn vào ngoại hình của Tiêu Minh Tuấn thôi, cũng rất khốc rất đẹp trai, nhất là đôi mắt thâm thúy cực kỳ giống Lương Triều Vĩ kia, người đàn ông tràn đầy khí phách kết hợp cùng với phong cách quần áo hợp thời trang, tất cả vẻ bề ngoài đều thể hiện hắn là một người đàn ông chín chắn trưởng thành, thế nhưng tiêu chuẩn đối với tình yêu của hắn rất khiên tốn, chỉ cần đừng cảm mà tinh tế. Tất cả đều là sở thích của Thượng Hảo Giai, rất thích, vô cùng thích. Nhưng vấn đề là, người này chính là Tiêu Minh Tuấn, cho nên đã định trước cô và kẻ đẹp trai này là vô duyên rồi, nếu không, cho dù bản thân cô bị cho là mặt dày mày dạn, Thượng Hảo Giai cũng nhất định sẽ theo đuổi. Không vì cái gì khác, chính vì Tiêu Minh Tuấn vô cùng xuất sắc kia, vô cùng có tỷ lệ kia, đáng người vô cùng tiêu chuẩn kia.

Thượng Hảo Giai rất bất đắc dĩ, thật sự rất bất đắc dĩ, vì sao anh chàng đẹp trai này lại cứ nhất định phải là Tiêu Minh Tuấn chứ? Vì sao lại cứ nhất định phải là tên Tiêu Minh Tuấn từ nhỏ lớn lên cùng cô chứ? Vì sao? Tại sao hắn lại cứ phải luôn coi thường cô, khi không có việc gì lại trêu đùa cô, tại sao rất hiếm khi Tiêu Minh Tuấn bị cô coi thường chứ? A - ông trời, ông thật không công bằng nha. Thượng Hảo Giai mỗi lần nhớ lại đều cảm thấy, rất có khả năng là do ông trời nghe thấy những lời oán hận trong lòng cô mà ném tên súc sinh Tống Phàm kia xuống trừng phạt cô.

Được rồi, trở lại chuyện chính, chuyện hai người quen biết nhau như thế nào? Chuyện này chính là ...

Tên súc sinh Tiêu Minh Tuấn này có cái tật xấu, chính là luôn thích cầm một quyển sách cũ kỹ giả bộ là người có học, từ xa nhìn lại còn tưởng rằng người đàn ông này đang đọc tứ thư ngũ kinh, vô cùng tri thức ấy chứ. Nhưng chỉ cần bạn lại gần, vậy bạn liền biết, thì ra tên tiểu tử này cả buổi đều là đọc tiểu thuyết

ngôn tình a. Cho nên hẳn chính là cùng cô, giống như thế này: Cô ở bên kia tâm tê phé liệt khóc lóc, một vốc nước mũi một đồng nước mắt, hẳn cũng chỉ là ngồi bên cạnh cô đọc sách, nhân, tiện, an, ủi, cô...

Vì thế, hôm đó cô đang khóc, hẳn ở bên cạnh cầm chiếc kem cốc mua cho cô, nhưng mà cũng không nhìn, không để ý tới cô. Trừ phi lúc chiếc kem cốc tan ra, hẳn mới có thể đại từ đại bi bỏ quyền tiểu thuyết ngôn tình kia xuống, sau đó ôn nhu nói với cô hai từ “ăn đi”. Nói đến việc ăn kem cốc này, Thượng Hảo Giai liền tức giận, vì sao ư? Bởi vì mỗi lần chỉ cần Tiêu Minh Tuấn cho cô ăn kem, đều có thể dứt vào và mũi cả mất cô, hơn nữa sau khi cô khóc lóc, đều sẽ dứt cho cả mũi cô ăn chiếc kem cốc kia. Đùng hời vì sao Thượng Hảo Giai lại ăn, cô có một tật xấu, vừa khóc liền biến thành kẻ ngốc nghếch

Hôm đó, Tiêu Minh Tuấn lại cố ý dứt chiếc kem cốc kia cho cả mắt cả mũi cô ăn, đúng lúc bị Tống Phàm đi ngang qua nhìn thấy. Ngày đó người anh em này cũng không biết là do cố ý cởi quần áo làm dáng diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, hay là trong lòng thật sự bị hai bạn nhỏ làm kích động. Dù sao hôm đó Tống Phàm cũng thông minh có thể giả bộ giống như cái đầu nhỏ như hạt dưa kia dụng phải khung cửa, chứng co giật động kinh liền phát tác, xông lên liền đẩy Tiêu Minh Tuấn ra, dùng sức một cái đem Thượng Hảo Giai kéo vào trong lòng, vẻ mặt rất tức giận nói với Tiêu Minh Tuấn: “Cậu, cậu là loại người gì vậy? Làm sao cậu có thể bắt nạt một cô gái đang khóc như vậy chứ, dẫu sao cậu cũng là một thằng đàn ông, cậu không biết xấu hổ hả” Nói xong còn quơ quơ nắm đấm...

Nói thật, khi đó Thượng Hảo Giai nằm úp sấp trong lòng ngực người anh em này vô cùng không muốn ra ngoài, cảm giác mắng thịt này, cũng khá tốt.

Tiêu Minh Tuấn chỉ nhìn hẳn cười, cũng không nói truyện, vẻ mặt rất đáng đánh đòn, rất bỉ ổi vô lại... nở nụ cười thật tươi rất đẹp mắt, sau đó nghênh ngang rời đi. Quảng lại một người đàn ông và một người con gái, chuyện này cũng không có gì. Nhưng mà, hai người nhận ra, đúng không? Cho nên, rất xấu hổ...

Nhưng mà, làm sao lại tình cờ gặp, làm sao lại là một người đàn ông, làm sao có tình yêu, đúng không? Cho nên, hai người vô cùng nhanh chóng yêu đương, ngọt ngào ở cùng một chỗ

Một ngày lại một ngày trôi qua, một tháng lại một tháng, hai người từ cầm tay, đến hôn môi, lại đến ôm, như keo như sơn. Thực ra mà nói, Thượng Hảo Giai không thích Tống Phàm, trong lòng cô có một người đàn ông, một người đàn ông mơ hồ, cô biết là ai, nhưng mà, cô luôn không thích nhắc tới, không thừa nhận thích người đàn ông đó. Đương nhiên, ngay cả Tiêu Minh Tuấn cũng không biết chuyện này. Nhưng mà, sau này chẳng bao lâu, trong một buổi say rượu, cô đã nói ra toàn bộ, cô nói ra, toàn bộ.

Vì thế sau khi hai người qua lại được ba tháng, Tống Phàm đón Thượng Hảo Giai đến nhà hẳn chơi. Vừa mới vào cửa, Tống Phàm liền tháo bộ mặt chính nhân quân tử kia xuống, thay vào đó bộ mặt tiểu nhân xấu xa liền lộ ra, lúc ấy Thượng Hảo Giai cảm thấy Tống Phàm hình như bị phát điên vậy, liều chết ôm cô không tha, cô bắt đầu giãy dụa, nhưng mà cũng không có tác dụng. Dù sao cô cũng chỉ là một người con gái, cô cùng một người đàn ông không phân cao thấp thật sự là không thể. Nhưng mà, xin nhớ cho, Thượng Hảo Giai không phải là một người con gái bình thường, cô là ai chứ? Cô là một người tài năng, là một nữ lưu manh, cho nên, Tống Phàm buông tay.

Vì thế, hoa hoa lệ lệ thu hoạch chiếc quần lót phụ nữ viền ren màu đỏ hoa gọi cảm...

Hai người đang tôi đẩy anh, anh đẩy tôi, chơi đùa cực kỳ vui vẻ. Trong lúc vô tình Thượng Hảo Giai nhìn thấy dưới gầm giường có một chiếc quần lót nữ viền ren màu đỏ hết sức gợi cảm, cô có chút mờ mịt, trước mắt cô hiện ra hai cảnh tượng, không thể không nói một câu, có đôi khi nha đầu Thượng Hảo Giai này, có thể tự tưởng tượng ra những tình huống hay những cảnh tượng phi nhân loại đạt đến trình độ đẳng cấp cao.

Kịch bản ngắn đầu tiên trong đầu Thượng Hảo Giai, về chiếc quần lót nữ viền ren màu đỏ gợi cảm kia:

Trong phòng ngủ của Tống Phàm, hẳn lười biếng nằm ở trên giường, cơ thể trần truồng vui vẻ hút thuốc nhả từng ngụm từng ngụm khói, ánh mắt đắm đuối nhìn người phụ nữ mặc áo lót quần lót viền ren đen màu đỏ gợi cảm dưới giường. Người phụ nữ kia làm dáng ông ẹo nhảy múa, từ từ cởi từng cái từng cái quần áo ít ỏi trên người mình ra từ chiếc áo ngực đến chiếc quần lót, quay đầu một cái tiêu sái giơ tay, quần lót của cô ta bị ném xuống dưới giường của Tống Phàm. Tống Phàm lúng túng đem điều thuốc trên tay ném xuống, tư thế như hổ đói chạy tới ôm chầm lấy người đàn bà kia, sau đó, đôi cấu nam nữ này, ở trên giường lớn này, gạch chéo oh oh lại gạch chéo...

Kịch bản ngắn thứ hai trong đầu của Thượng Hảo Giai về chiếc quần lót viền ren màu đỏ gợi cảm của phụ nữ kia:

Tổng Phàm ở trong một tiệc rượu, bởi vì là một người vô cùng khoa trương lại giả tạo, ngoài ra vô cùng đồi trụy, kết bạn với một người con gái hồng trần. Sau đó, trong mắt hai người liền phát ra luồng điện cao thế, vô cùng vui vẻ, uống đến anh chết tôi sống, đúng, chính là anh chết tôi sống... Cuối cùng, hai người say rượu đến mức mất hết lý trí, lấy một cái sân khấu thường xuất hiện trong phim hồng kông, vào trong nhà Tổng Phàm xoay trong. Vừa xoay trong vừa hôn môi, vừa hôn môi vừa cởi quần áo, vừa cởi quần áo vừa... Kết quả là gạch chéo oh oh lại gạch chéo.

Thật ra vẫn còn tình tiết trong hai vở kịch, Thượng Hảo Giai không dám tưởng tượng.... đó chứ?

Đó chính là, tình tiết nội dung vẫn giống hai vở kịch trên, nhưng đối tượng biểu diễn, hần, và, một, người, đàn, ông. Đó chính là đam mỹ, đó chính là đồng tình luyến ái, vậy còn dễ nói, tư tưởng bảo thủ của Thượng Hảo Giai vẫn còn có thể tiếp nhận, nhưng mà... Nếu, nếu, Tổng Phàm là người biểu diễn múa cột, thì Thượng Hảo Giai nghĩ, có thể cô thật sự điên rồi...

Vì thế hôm đó, Thượng Hảo Giai hung hăng dùng sức, đập tiểu đệ đệ của Tổng Phàm một cước, Tổng Phàm khom lưng một góc chín mươi độ cực chuẩn, đi ra khỏi cửa...

Sau đó, bạn học Thượng Hảo Giai trở lại phòng ngủ, vô cùng cố gắng oán trách tình yêu này như lá cây cuối mùa xuân rụng cành trong gió, hung hăng rướn cổ gào, rướn cổ gào cả một ngày, gào thét

Ngày hôm sau, Tổng Phàm mặt mũi bầm dập tìm tới Thượng Hảo Giai nói xin lỗi, cúi đầu lại cúi người, lấy kinh nghiệm của Thượng Hảo Giai thường ngày, nếu là ba người Điền Điền ra tay, khẳng định không nặng như vậy, cho nên cô kết luận, ngoài ba người Điền Điền đi tìm Tổng Phàm ra, khẳng định còn có người khác nữa.

Ở chỗ đường rẽ phản chiếu một bóng người, dáng người tỉ lệ vừa vặn, nhìn ra được là một người đàn ông, một người đàn ông rất cao. Người đàn ông kia cầm một quyển sách trong tay, lẳng lặng đứng ở một góc cách chỗ các cô hai mét, mặc cho bóng dáng bị ánh mặt trời cuối mùa xuân phản chiếu trên mặt đất.

8. Chương 8: Sự Thật Đến Từ Miệng Lớn Của Xã Hội

Thượng Hải Giao quyết định về nhà, điều trị đoạn thương tổn do tên Tổng Phàm kia gây ra, vừa vặn trải qua thời gian thi tốt nghiệp.

Trong buổi tiệc tốt nghiệp tối hôm nay, Thượng Hảo Giai thực rất thương tâm, cô uống say, cô dùng một loại ánh mắt vô cùng kỳ quái nhìn Tiêu Minh Tuấn, cái nhìn này luôn tỏ vẻ bất cần đời, luôn khua môi múa mép với hần, cô đột nhiên muốn giả ngây giả dại nói cho hần biết chuyện bí mật giấu tận đáy lòng kia, hăm hở hít thở sâu một cái, cô muốn có một chút dũng khí, nhưng mà cô vẫn là không dám, cho nên cô lựa chọn trầm mặc

Thượng Hảo Giai rời khỏi thành phố B, trở về ngôi nhà ở thành phố A, suốt bốn tháng trời chỉ ngây người ở trong nhà, cô thực sự bất đắc dĩ, sáng sớm một ngày sau bốn tháng, cô đã bị mẹ cô quăng ra đường cùng với một đống hành lý. Một giây trước khi đóng cửa, mẹ cô còn dùng sức đá một cước vào mông cô, rất đau nha

Ngày thứ hai sau khi bữa tiệc tốt nghiệp kết thúc, Thượng Hảo Giai lặng lẽ tiêu sái, chỉ nói cho người chị em tốt Tăng Nhã Nhu, cô cũng không biết nên nói với cái gì với cô ấy, cô ấy là người hiểu cô nhất, cho dù chỉ là một ánh mắt, cô ấy cũng có thể biết cô đang nghĩ cái gì, cho nên cô cái gì cũng không cần phải nói, cô chỉ cần cho cô ấy một ánh mắt, cô ấy liền hiểu, kể cả, điều không nên nói là chuyện Tiêu Minh Tuấn về nhà cô. Nhưng mà Thượng Hảo Giai không biết, người thông minh như Tiêu Minh Tuấn, làm sao có thể không biết nơi cô trốn được chứ.

Thượng Hảo Giai đi xuống tầng, nhìn thấy có một chiếc xe đỗ trước cửa, đầu tiên là quay đầu nhìn lại căn nhà của mình, lơ mơ nhìn thấy có một bóng người đứng trên ban công đang ló đầu ra nhìn cô, cô biết, đó là mẹ cô, mặc dù nhìn bề ngoài mẹ cô rất hung dữ, nhưng cô biết thật ra mẹ rất thương cô. Nghĩ như vậy sống mũi cay cay, hai hàng lệ rơi xuống, hướng về phía ban công nhà mình vẫy vẫy tay, cô lau sạch nước

mất.... Đi về phía chiếc xe honda spiorior. Một giây ngay trước khi xe khởi động, Thượng Hảo Giai nhìn thấy người đàn ông ngồi ở ghế phụ, cô giật mình một cái, nhảy xuống xe “Vào” một cái. Thượng Hảo Giai mở cửa ghế phụ, dùng sức túm lấy cổ áo người đàn ông kia, người đàn ông kia bị cô túm đến một góc, về mặt cô tức giận nhìn người đàn ông đối diện, đầu tiên là chớp mắt rồi hai hàng lệ vô cùng khoa trương và giả tạo, sau đó cô ngừng lại nhìn người đàn ông đang ngồi bên trong xe kia kêu to.

Cô nói: “Tiêu Minh Tuấn... Anh là kẻ dê diện trơ tráo đồ quái đản, đồ cháu con rùa âm hồn bất tán, chết cũng không thoát khỏi kiếp súc sinh. Ngày nào cũng chỉ biết đùa giỡn tôi, chỉ biết coi thường tôi. Anh vui vẻ lắm sao? Anh vẫn muốn cười tôi nữa sao? Anh vẫn còn cười, tôi đánh chết anh” Nói xong liền xông về phía Tiêu Minh Tuấn đang nở nụ cười sáng lạn cảnh xuân....

Tiêu Minh Tuấn nhanh chóng né người một cái, thuận tay cầm luôn chiếc túi da lớn màu hồng đào của Thượng Hảo Giai, trong lòng thầm kêu một tiếng, thật là nặng. Khoác tay một cái nhanh chóng đem chiếc túi của Thượng Hảo Giai đeo lên vai của mình, để vào trong xe, rồi bảo bà vú Lý Vũ Hoán đi cùng lái xe.

Lý Vũ Hoán là một trong số bạn thân ở đại học của Tiêu Minh Tuấn, dáng dấp cao lớn anh tuấn, về mặt sát thủ lạnh lùng, là người đàn ông vô cùng thú vị, kể ra hẳn và Tiêu Minh Tuấn có thể giả vờ làm trai đẹp giả vờ tàn bạo cũng được, đối với ai cũng có dáng vẻ tự cao tự đại, chỉ riêng đối với Thượng Hảo Giai là vô cùng tốt, vô cùng quan tâm chăm sóc cô, giống như một bà vú của Thượng Hảo Giai vậy, vì vậy Thượng Hảo Giai luôn gọi hắn là vú em. Cho nên Lý Vũ Hoán này có giả bộ đe dọa như thế nào đi nữa, thì cũng không bao giờ giả bộ với cô, tôi có thể vô cùng trách nhiệm nói ọi người biết, tuyệt đối không phải là do Thượng Hảo Giai là nữ lưu manh. Đừng hỏi vì sao, Thượng Hảo Giai tuyệt đối không nói cho bạn, bởi vì lúc cô không có việc gì ở chỗ đông người sẽ giật tóc Lý Vũ Hoán, còn ghê tởm nhỏ nước bọt về phía hắn. Nhưng dường như về mặt của cái người Lý Vũ Hoán này đều tỏ vẻ không sao hết, lại đặc biệt cố tình chọn một căn bệnh nghiện, sạch, sẽ.

Thượng Hảo Giai cứ như vậy trở về thành phố B, lấy thân phận một sinh viên đã tốt nghiệp đại học trở lại cái thành phố này, đương nhiên, cô khẳng định sẽ không làm việc.

Thực ra trong lòng Thượng Hảo Giai biết, chuyện này ngày hôm nay nhất định là mẹ cô và Tiêu Minh Tuấn đã sớm thông đồng với nhau rồi, nếu không sẽ không có khả năng trở về đúng dịp sinh nhật người bạn tốt Diễm Diễm của cô như vậy. Ngày hôm qua khi Diễm Diễm thần thần bí bí gọi điện thoại, nói cho cô biết hôm nay cô ấy tổ chức sinh nhật ở Tiền Quĩ, còn giả bộ nói với vô rằng, nếu cô không đến sẽ phải tiếc nuối đến cỡ nào, khó chịu đến cỡ nào, tức giận đến cỡ nào, diễn xuất của cô ấy xứng đáng làm diễn viên Oscar đó chứ

Dọc đường Tiêu Minh Tuấn không nói chuyện, chẳng qua chỉ là nhìn Thượng Hảo Giai qua kính chiếu hậu. Hắn cau mày nhìn hay gò má gầy yếu của cô. Cô nhớ hắn chứ. Một ngày không có cô của hắn, hắn làm thế nào có thể trở thành người đàn ông luôn cảm thấy được chứ?.

Ô tô chạy mãi đến tối, mới đến thành phố B, Vú em trực tiếp chạy thẳng đến Tiền Quĩ, dưới sự hướng dẫn của người phục vụ đến phòng đặt riêng.

Vừa mới vào phòng, Thượng Hảo Giai liền nhìn thấy Diễm Diễm giống như một thùng xăng đang bốc hỏa đứng trên ghế sofa, Tăng Nhã Nhu và Vương Đào ngồi ở một bên nhìn cô ấy cười, còn vài người khác nữa cũng đang trêu đùa ồn ào, một phòng trai gái ăn chơi trác táng, tất cả mọi người trong phòng đều đang quần ma loạn vũ (lũ quỷ đang múa loạn), ăn chơi đàng điếm, hoàn toàn không để ý cửa lớn đã mở rộng, hoặc là căn bản không phát hiện cửa đã mở.....

Diễm Diễm vừa nhìn thấy cô, liền nhảy xuống sofa “Vào” một cái đã đến chỗ cô, kích động lớn tiếng gào khóc: “Ôi, ai đây. Đây không phải là chị Hảo Giai uy danh bốn phương của chúng ta đây sao! Thế nào? Ở nhà tu luyện đạt đến cảnh giới nào rồi?”

Diễm Diễm này tên gọi Dương Diễm Mạn, khi Thượng Hảo Giai học đại học năm thứ nhất thì quen biết đúng phải kể đỡ hơi Diễm Diễm này, cũng là do bản tính thiếu nữ của hai người, khi đó hai người là hai cô bé sôi động vừa thấy mặt nhau thì mỗi ngày đều dính với nhau như hình với bóng, sau đó Diễm Diễm thâm oán cuộc sống đại học quá tịch mịch, sống chết muốn yêu đương với Thượng Hảo Giai, khiến Thượng Hảo Giai sợ tới mức muốn đem Tiêu Minh Tuấn giới thiệu cho cô ấy, Tiêu Minh Tuấn vừa nghe thấy là muốn

giới thiệu cho hắn liền trốn thật xa. Đó là lý do đến bây giờ vẫn còn độc thân một mình, không công ăn việc làm, giống như Thượng Hảo Giai

Thượng Hảo Giai trở mặt nói với Diễm Diễm: “Đó là tố tu dưỡng, tố cảm ơn các cậu. Thần kinh tố mới hồi phục trở lại, các cậu cũng đừng tra tấn tố nữa”

Diễm Diễm nhìn về phía mấy người còn lại giống như một con quỷ, gương mặt múa vuốt vẩy tay qua lại, lấy giọng nói với bọn họ: “Ồi, mọi người mau mau đến đây, cô bé này xem ra là bị bệnh rồi. Mọi người nhìn xem, đến mức nói mê rồi, lại còn thần kinh mới khôi phục nữa, thì ra vốn dĩ từ đầu nha đầu này đã bị thần kinh hoặc tàn tật rồi sao? Đến đây, mau, chị xếp chỗ cho, con gái lớn như hoa như ngọc như thế này không nên bị thần kinh. Quả thật là một nha đầu xinh đẹp a” Diễm Diễm nói xong còn tiếc hận lắc đầu, tỏ vẻ bi ai, đáng tiếc cho nha đầu Thượng Hảo Giai xinh đẹp.

“Được rồi. Cậu đừng tra tấn cậu ấy nữa, từ nhỏ thần kinh cô bé này đã không bình thường rồi. Cậu cũng đừng làm cho bệnh tình của cô bé nặng thêm nữa, không nên làm điều tội lỗi” Tăng Nhã Nhu ở bên cạnh vừa trợn mắt nhìn về phía Diễm Diễm, vừa vẩy tay. Lần đầu tiên Thượng Hảo Giai nhìn thấy Tăng Nhã Nhu còn tưởng rằng là tiểu thư khuê các chứ. Sau đó mới phát hiện thực ra chính là một cô gái ít nói, trọng tình cảm, thực chất tích cách bên trong cũng giống như cô và Diễm Diễm. Khi học đại học dùng phong độ của người trí thức cùng khuôn mặt trẻ trung nhỏ nhắn xinh đẹp, mê hoặc con tim của biết bao nhiêu tên đàn ông ngu ngốc. Cái miệng nhỏ nhắn kia trong mấy năm nay đã trở nên tương đối hoạt bát, từ phát động gió báo đến cả việc phun nước. Tiếp xúc sâu, mới phát hiện Tăng Nhã Nhu là một người thành thực khôn khéo, là người suy nghĩ có kế hoạch, nhưng lại là người hiểu cô rõ nhất, về cơ bản khi ba người ở cùng một chỗ với nhau, có cô ấy thì không phải lo lắng bất kỳ vấn đề gì xung quanh. Điều kích thích Thượng Hảo Giai nhất, đó chính là sau khi ra trường Tăng Nhã Nhu bắt đầu mặc những trang phục phong cách gợi cảm, xinh đẹp quyến rũ, suốt ngày rong chơi quan hệ bừa bãi khắp nơi, tóm được trái tim kim cương của Vương lão ngũ. Đáng tiếc, đáng tiếc, cho dù yêu nghiệt này có bạn trai, thì trái tim thủy tinh kia vẫn lộn xộn.

Thượng Hảo Giai hối hận dùng sức vỗ vào trán của bản thân, đúng là không nên đến, cũng do mình tự nhiên không có việc gì lại đi dính vào trò chơi luận điệu cũ rích của hai người này. Có phải là giả mạo sớm muộn gì cũng bị phát hiện hay không, cái này không phải là báo ứng đó chứ.

Vương Đào bạn trai Tăng Nhã Nhu bưng khuôn mặt nhỏ nhắn Thượng Hảo Giai nói: “Hi Hi, nha đầu, hôm nay các anh các chị đều là cố tình đến đây để chúc mừng cho em đó. Em tại sao có thể tiểu bạch nhãn lang (ý là lòng dạ lang sói) nói tám lòng lương thiện của mọi người như vậy chứ? Đáng đánh đòn, thật sự đáng đánh đòn. Mau, đem ly rượu này uống hết, liền tha thứ cho em”

Nói đến Vương Đào, chính là nhân vật trần đầy màu sắc huyền thoại, bọn họ và Vương Đào đều là sinh viên khoa kinh tế, lớn hơn so với bọn họ một khóa. Khi bọn họ vừa mới bước chân vào trường học thì tiếng tăm của Vương Đào đã rất vang danh rồi, vì mục tiêu sau khi lấy được bằng tốt nghiệp đại học trực tiếp làm giám đốc, nên vừa học tập vừa gây dựng sự nghiệp. Khi đó Vương Đào làm cựu chủ tịch hội học sinh mới quen biết chủ tịch Tiêu Minh Tuấn khóa dưới, ai ngờ không đầy vài ngày sau liền biến thành bạn trai của Tăng Nhã Nhu. Bây giờ khi bọn họ bước vào năm cuối thực tập thì Vương Đào đã chính thức tốt nghiệp làm giám đốc, chỉ đơn giản nhìn vào chiếc xe Porsche trị giá 200 tệ kia cũng biết được giá trị của hắn.

Thượng Hảo Giai trợn trừng mắt, nói: “Em mới bao nhiêu tuổi, các anh dám để cho em uống rượu hả”

Ngải Khải lưu manh đi tới đưa tay nắm bả vai cô, vẻ mặt xấu xa nói: “Nhóc con, chú đây đây cho nhóc một đạo lý làm người. Người giả vờ đen tối không đáng xấu hổ, người giả vờ trong trắng mới đáng xấu hổ”

Thượng Hảo Giai nháy nháy mắt xấu xa nói: “Phải không? vậy cái đó chú vẫn còn là xử nam sao?”

Ngải Khải vẻ mặt phụng phịu hù dọa Thượng Hảo Giai: “Hắc. Dù thế nào đi nữa thì nhóc cũng không nên đụng vào chỗ đau của anh chứ, có phải là muốn bị đánh đòn hay không?”

Bình thường Lý Vũ Hoán đều đùa giỡn chọc phá Ngải Khải, liền vội vã tiếp lời: “Cậu đánh thắng được cô nhóc sao? Lần trước cậu bị Hảo Giai đánh như thế nào, cậu không còn nhớ nữa à?”

Con người Ngải Khải này là một sắc lang từ trong xương cốt, luôn dựa trên nguyên tắc thù giết lẫn chứ không buông tha tình thân, nỗ lực phấn đấu làm rạng rỡ truyền thống sắc lang. Luôn hô to khẩu hiệu tiến vào đại học rũ bỏ thân phận xử nam, nhưng bị thắm ở chỗ còn chưa kịp thất thân đã ra tốt nghiệp. Nhớ

năm đó Ngải Khải vươn cái móng vuốt sói kia với mình, bị cô đánh thành đến mức hai mắt thành mắt gấu trúc, lúc đó mới buông tha.

“Đại trưởng phu không nên để ý đến những việc nhỏ nhặt như vậy, tớ đã sớm quên rồi ” Nói xong Ngải Khải còn hướng về phía Lý Vũ Hoán hừ hừ mấy cái.

Lý Vũ Hoán nhìn về phía Ngải Khải cười xấu xa, quay đầu nhìn lại mấy người phía sau vẫy vẫy tay: “Chuyện nhỏ nhặt, vậy các anh đây đến giúp cậu. Đến đi, các anh em”

Chỉ thấy mấy người đồng loạt đứng lên xếp thành một hàng ngay ngắn, cùng nhau nói: “Tiêu diệt gấu mèo, đó chính là báu vật” Nói xong năm người đồng loạt đưa ngón tay trái của bàn tay phải lên.

Ngải Khải tức giận giương nanh múa vuốt, nhào tới liều mạng cùng mấy người đó: “Các cậu dám trêu chọc tớ hả”

Thượng Hảo Giai ngồi ghé sô pha, Tăng Nhã Nhu ngồi bên cạnh trang nhã đốt điếu thuốc, theo thói quen đưa cho cô một điếu. Nhẹ nhàng hỏi: “Tốt nghiệp rồi, có muốn làm gì không?”

Đang châm thuốc Thượng Hảo Giai vừa nghe liền dừng lại một chút, bất đắc dĩ lắc đầu: “Không đâu. Mẹ tớ tìm tớ nói chuyện suốt một buổi chiều, nói chuyện đến mức tớ cảm thấy bị cuộc sống thực tế hung hăng đập vào một cái miệng lớn, triu tượng mà nói thì cái đó gọi là hổ nỗi đau”

Tăng Nhã Nhu và Diễm Diễm ở bên cạnh vội vàng chạy tới góp vui, vừa nghe thấy từ miệng còn tưởng rằng cô bị đánh, đặc biệt hưng phấn “Nói rõ một chút”

Thượng Hảo Giai cảm thấy hơi rắc rối cúi đầu, thở dài “Tớ nói là tớ không muốn đi học nữa, muốn đi làm vài năm để tích lũy kinh nghiệm xã hội, sau đó về kinh doanh. Mẹ tớ gật gật đầu nói rất tốt. Sau đó về mặt liền biến đổi, bắt đầu giảng giải cho tớ xã hội hiểm ác như thế nào, nói rằng tớ quá ngây thơ, nói nhiều đến mức tớ đã ngủ gật. Kết luận cuối cùng chính là, mẹ tớ không miễn cưỡng tớ đến trường nữa, nhưng mà tuyệt đối không thể để tớ ở nhà giả dằn giả độn để lừa ăn lừa uống. Bảo tớ đúng ngày kia phải trở lại trường, sau đó vô cùng tiêu sái bỏ đi. Cho nên bây giờ các cậu mới có thể nhìn thấy một người đáng yêu như tớ ở đây” Thượng Hảo Giai nói xong, còn mở to hai mắt giả bộ đáng yêu thuần khiết nhìn hai người.

“Cút” Hai người nhìn cô khinh bỉ giơ ngón tay giữa lên.

Lúc này Thượng Hảo Giai nhìn về phía Tiêu Minh Tuấn liền thấy hắn đang nhìn về phía cô nở nụ bí hiểm...

Vương Đào ngồi bên cạnh Tăng Nhã Nhu, thuận tay ôm cái eo nhỏ của nhã nhu, hỏi: “Vậy em đã nghĩ kỹ sẽ làm gì chưa?” thực sự trong lòng Thượng Hảo Giai cũng rất mù mịt, bất lực cúi đầu “Chưa ạ, em cũng không biết nữa”. Đột nhiên nghĩ đến ngoại trừ Vương Đào và tên đàn độn Tiêu Minh Tuấn ra, thì tất cả mọi người cũng giống như cô đều là những thanh niên đang chờ việc, giống như tìm thấy được niềm hi vọng : “Còn mọi người?”

“Được rồi được rồi. Buồn phiền cái gì chứ. Hôm nay là sinh nhật lão nương, đừng có nhú mày mãi nữa. Hảo Giai, tối nay tớ và Nhã Nhu đến nhà cậu ngủ, có gì tối nói tiếp. Bây giờ đầu tiên cho tớ hoài niệm lại tác phẩm kinh điển ”Bờ sông xanh mượt cỏ”. luôn lạc quan hướng về điều tươi sáng tốt đẹp, Diễm Diễm liền bắt đầu tru cái giọng sói mẹ lên. Kéo theo tâm trạng của tất cả mọi người ở bên dưới đều vui lên.

Một đám người vui chơi đến mãi đến mười một giờ mới tan, mọi người vui vẻ vẫy tay nói lời tạm biệt, rồi đi.

9. Chương 9: Hắc Mau Trở Lại

Tăng Nhã Nhu lái xe, Diễm Diễm và Hòa Đa cùng ngồi ở ghế sau, Thượng Hảo Giai ngồi ở ghế phụ gần tay lái, mấy người vừa về nhà vừa trêu chọc nhau

Đang lái xe Tăng Nhã Nhu quay đầu sang bên cạnh hỏi Thượng Hảo Giai: “Bác gái vẫn còn xinh đẹp lắm sao? Thân hình thế nào?” Hai người còn lại liền vội vàng nhào người về phía trước gật đầu phụ họa hỏi cô, Thượng Hảo Giai không nói gì nhiều, chỉ gật gật đầu, về mặt thất vọng, phiền muộn chưa đến hai ba

phút liền hướng về phía hai tên nha đầu quỷ nghịch ngợm Diễm Diễm và Hòa Đa nở nụ cười, bày ra vẻ mặt không chịu nổi biểu tình của hai người kia, vẫy vẫy tay, miệng kêu to: “Biến về chỗ”

Diễm Diễm và Hòa Đa vẫn chưa chịu nghe lời trở về chỗ ngồi phía sau, vẫn nhào người về phía trước như cũ, hai người nhìn nhau một cái, tiếp tục hướng vào ngực Thượng Hảo Giai tấn công

Thượng Hảo Giai vội vàng đưa tay lên trên đầu, dùng sức đẩy Hòa Đa về chỗ ngồi, Diễm Diễm ở bên này cũng cố ý nhào về hướng cô quấy rối, vừa nhào tới, vừa chớp mắt gào to: “Không phải các cậu đã gặp mẹ Giai Giai rồi đó chứ? Lúc nào vậy, tại sao tớ lại không gặp? Ôi trời ơi, Hòa Đa, cậu dịch qua bên kia một chút, chật quá tớ không sờ được ngực cậu ấy”

Thượng Hảo Giai vô lực chống đỡ, chỉ có thể khoanh tay chịu trói, mặc bọn họ chém giết. Nhìn ánh mắt say mê của Hòa Đa và nụ cười xấu xa của Diễm Diễm, bi tráng gào thét, nói: “Hai kẻ đại sắc lang kia, mau đem bàn tay háo sắc của các cậu đang đặt trên người lão nương ra”

Diễm Diễm vừa nghe xong, vui vẻ cười khanh khách, xấu xa hỏi cô: “Sao vậy? vậy để cho Tiêu Minh Tuấn sờ sao?”

Vấn đề này không thể không giải thích một chút, Thượng Hảo Giai cũng không có nói thích Tiêu Minh Tuấn, cũng không có nói với người khác là cô thích Tiêu Minh Tuấn, chính bản thân cô cũng không biết mình thích Tiêu Minh Tuấn, dù sao ý tứ cũng rất rõ ràng, cô và Tiêu Minh Tuấn là không thể nào, không có khả năng, không hề có một chút khả năng. Nhưng bởi vì hai người dù gì cũng xem như là thanh mai trúc mã, hai đứa trẻ vô tư, hơn nữa cái lý luận chó má đi qua muôn hoa nhưng một cái lá không dính thân của Tiêu Minh Tuấn, hại cô chỉ có thể vô cùng, vô cùng, vô cùng không có cách nào khác liên tục làm nhân vật nữ chính trong những vụ xì căng đan của hần hàng năm. Cái này cũng không có vấn đề gì, nhưng không ngờ thường xuyên có người ăn giấm chua với cô, mắng chửi sau lưng cô, nguyên rửa sau lưng cô, thậm chí có người còn cả gan, đến khiêu khích hoặc gào khóc trước mặt cô. Cái gì mà trả lại Tiêu Minh Tuấn cho bọn họ, buông tha cho Tiêu Minh Tuấn, không được mê hoặc Tiêu Minh Tuấn, vân vân, hóa ra bọn họ đều coi cô là bạch cốt tinh, mê hoặc Tiêu Minh Tuấn. Chuyện này, mọi người nói xem, mọi người nói xem, làm sao có thể nói rõ lý lẽ chứ?

Vì thế..... Thượng Hảo Giai nghe xong câu này, liền nổi cơn điên, lập tức nhào về phía Diễm Diễm và Hòa Đa tấn công....

Đến nơi, Tăng Nhã Nhu bắt đầu dĩ lắc đầu thở dài, tắt máy. Nhìn về phía Thượng Hảo Giai và hai con sói đang trêu chọc phi lễ (không lịch sự) nhau, dùng chất giọng dịu dàng nhất của cô giáo trong nhà trẻ nói: “Được rồi các con, đến nơi rồi, đừng đùa nữa. Bây giờ xếp hàng xuống xe, vào nhà lại chơi tiếp”

Ba người không chơi đùa ầm ĩ nữa, lúc này phát hiện xem đã đến trước cửa nhà. Mở to hai mắt về mặt hồn nhiên nhìn về phía Tăng Nhã Nhu, cùng nhau nói: “Cô à, chúng con muốn uống sữa (là sữa mẹ đó nha)”

Tăng Nhã Nhu vẫn dịu dàng như cũ nói: “Nếu các cậu không mau xuống xe, không cẩn thận, tớ đem các cậu... bán.... cho kĩ viện đó....”

Ba người nghe xong, ngoài trừ Diễm Diễm đứng bất động tại chỗ, hai người kia lập tức thu hồi nanh vuốt nhanh chóng xuống xe chạy thoát thân, chạy cách đó khoảng hai mươi mét mới dừng lại. Nhìn thấy Diễm Diễm đang bị Tăng Nhã Nhu tiến lên ngược đãi, hai người lập tức cảm thấy rung mình từng cơn, đồng thanh nói: “Kẻ ngốc mới không chạy, người phụ nữ này được mệnh danh là hung ác”

Hai người vào trong nhà trước, Thượng Hảo Giai mệt mỏi lập tức ngã người vào ghế sofa trong phòng khách, nhìn bốn phía xung quanh

Hai phòng ngủ một phòng khách, căn nhà rộng hơn chín mươi mét vuông, được mẹ mua làm quà tặng, sinh nhật lần đầu tiên tới đến thành phố này lắp đặt mọi thứ xong vẫn để trống, học xong đại học, mới tới chỗ này ở thôi.

Hòa Đa bật hết tất cả các đèn trong phòng lên, đứng ở giữa cửa phòng ngủ gọi cô: “Này, lần này trở lại cũng nên trang trí lại đi”

Thượng Hảo Giai đứng dậy, đi đến phòng lớn, cảm giác thật ấm áp. Tường màu xanh lam, chiếc giường lớn ấm áp, cái tủ đứng đựng quần áo đơn giản, tấm rèm lạnh có màu sắc ấm áp được cô tỉ mỉ chọn lựa treo trên

cửa sổ đã bị Hòa Đa buộc lại. Cô không thích căn phòng ngủ quá rộng này, làm cô cảm giác rất cô đơn, xoay người nở một nụ cười thật tươi với Hòa Đa, nói: “Ừ, trang trí lại cũng tốt. Ngày mai đi mua đồ cùng tớ đi”

Thượng Hảo Giai đi tới cầm hai tay của cô ấy, vừa định nói lời xin lỗi với cô ấy, liền nghe thấy Nhã Nhu kêu to “Giai Giai, Hòa Đa, mau lại đây, giúp tớ chặn miệng của cậu ấy lại. Điềm Điềm, cậu mau ngậm cái miệng lại cho tớ, im ngay”

Hai người vừa đi ra ngoài, liền nhìn thấy Điềm Điềm xách theo hai túi thức ăn đi theo phía sau Nhã Nhu, miệng líu ríu không ngừng lập đi lập lại: “Cậu và Vương Đào phát triển tới mức độ nào rồi? Nói đi mà, đã ba năm rồi, chắc chắn là có, đúng không? Rốt cuộc cảm giác như thế nào vậy? Hả? Cái đó... rốt cuộc là cảm giác như thế nào?”

Tăng Nhã Nhu mặt mày không biết làm sao, bày ra dáng vẻ lợn chết không sợ nước sôi, vùi đầu vào ghế sofa giả chết

Thượng Hảo Giai vừa nghe xong, hứng chí nhìn Nhã Nhu không nói gì, lại nhìn thấy Điềm Điềm xách hai cái túi lớn trên tay đi về phía cô, trong lòng liền kêu lên một tiếng, không ổn rồi, nha đầu này hôm nay lại phát tác bệnh lạc thú rồi, chạy mau.... Vì thế, Thượng Hảo Giai vội vàng chạy đến bên cạnh Điềm Điềm, làm ra vẻ kinh ngạc nói: “Cái này, để tớ mang vào phòng bếp chuẩn bị món ăn tinh thần kèm và món ăn vật chất cho bọn mình tối nay” Nói xong, bộ dạng xum xoe nhanh chóng chạy về phía phòng bếp

Hòa Đa nhìn thấy Điềm Điềm đi về phía mình, toàn thân rung mình một cái, dùng sức đánh vào sau gáy mình một cái, cuối cùng ôm một tia hi vọng sống sót nhìn Điềm Điềm nói, tớ đi giúp cậu ấy. Cảm giác được Điềm Điềm tóm lấy mình, Hòa Đa ủ rũ nói: “Tớ thật sự không biết, tớ và vú em vẫn chưa phát triển đến mức độ đó”

Tăng Nhã Nhu đang giả chết ở bên cạnh vừa nghe thấy có người liềm mình bật lỗ mai châu, lập tức sống lại, chạy vào phòng bếp. Sau cùng Hòa Đa nhìn thấy Tăng Nhã Nhu cho cô một ánh mắt ca ngạo, giống như nói với cô rằng: “Em gái, làm tốt lắm. Cảm ơn, cảm ơn em. Em gái” Hòa Đa chết đứng tại chỗ, kêu gào nói: “Vì sao hôm nay tôi lại phản ứng chậm như vậy chứ? tại sao tôi lại xui xẻo như vậy a, tại sao lại cứ phải là tớ. Các cậu lại đi giúp yêu nghiệt này sao, đồ hèn hạ”

Thượng Hảo Giai ở trong phòng bếp nghe thấy tiếng của Hòa Đa, cười đến đau cả bụng. Nhìn Tăng Nhã Nhu vừa mới đi vào nói: “Con quỷ lải nhải Điềm Điềm kia, chỉ có Hòa Đa là chịu được”

Tăng Nhã Nhu vừa cười vừa gật đầu, “Không ngờ lần này cậu trở về người cho tớ biết lại là Tiêu Minh Tuấn, làm lạnh rồi sao? là ai làm lạnh trước?”

Thượng Hảo Giai nhỏ giọng nói: “Làm lạnh cái rắm ỷ? đều là do tên tiểu tử kia thông đồng với mẹ tớ giờ trò, cái đồ cháu con rùa kia chỉ biết bắt nạt tớ thôi”

Tăng Nhã Nhu nhìn thấy Thượng Hảo Giai bặm bặm chặt chặt tấm thớt, bị động tác nhỏ này của cô làm cho buồn cười, ôn nhu hỏi: “Hắn lại bắt nạt cậu thế nào?”

Thượng Hảo Giai tay cầm dao làm bếp bặm bặm vào tấm thớt, đến mức đồng trái cây ở gần đó cũng bị làm cho chấn động rơi xuống mặt đất. Cô nghiêng răng nghiêng lợi, đặc biệt cắn hận nói với Tăng Nhã Nhu: “Chỉ có hắn là dám bắt nạt tớ thôi. Tớ cũng không hiểu, vì sao mẹ tớ lại ném tớ ra ngoài đường như vậy, còn đột nhiên làm một buổi tranh đấu phê bình nữa, đột nhiên. Là đột nhiên đó, cậu hiểu không? Giống như tớ đang đi ở trên đường lớn, một tiếng sấm rền từ trên trời, nhằm thẳng về phía tớ đánh xuống. Hơn nữa, mà thôi bỏ đi, điều tớ thương tâm nhất là cái gì cậu biết không? Đó chính là tớ cảm thấy mọi người trong nhà tớ không đoàn kết. Tớ có thể bị Tiêu Minh Tuấn bắt nạt nhiều năm như vậy, phần lớn chắc chắn là do bàn tay lão thái thái nhà tớ (ý là mẹ cô), đã bán đứng tớ”

Nhã Nhu bưng đĩa đựng trái cây lên, ý bảo hai người đi ra ngoài. “Tớ thấy cậu và Tiêu Minh Tuấn rất xứng đôi mà, hay cậu theo hắn đi, không phải mẹ cậu cũng rất tán thành sao, hơn nữa cậu cũng không cần phải chờ người kia nữa, cũng đã nhiều năm rồi?”

Thượng Hảo Giai nghe xong sững sốt, không khỏi có chút tức giận, nói với Tăng Nhã Nhu: “Cậu nói thật hay nói đùa đó, tớ có điên mới yêu hắn. Để tớ nói với cậu, Tiểu Nhu. Đừng nói tên tiểu tử đó không hề có

ý nghĩa gì với tớ, cho dù có một ngày tớ bị lừa đá ột cái vào đầu, đột nhiên tớ có tình cảm. Thì vẫn là một câu nói...”

Nhã Nhu vừa đi vừa cười quay đầu lại hỏi cô: “Nói câu gì?”

Thượng Hảo Giai cắn răng đi theo phía sau cô, từ trong miệng nói ra từng từ từng từ: “Đó chính là... Đánh, chết, tớ, tớ, cũng, không, yêu, hần.”

Tăng Nhã Nhu bất đắc dĩ lắc đầu: “Tớ thấy cậu đúng là, vệt chết còn cứng mỗ. Chúng ta cứ từ từ chờ xem. Hai người đúng là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường...”

Thực ra Thượng Hảo Giai muốn nói cho Tăng Nhã Nhu biết, từ trước đến giờ cô không có ý định chờ người kia. Có lẽ người kia đối với cô mà nói, chỉ có thể coi là một giấc mộng thời thơ ấu, một sự mong đợi, một sự gửi gắm cô đơn, cô tham luyến, cũng không phải là do hần có thể cho cô tình yêu, hoặc là, có thể chẳng qua là... một chút cưng chiều, một chút bao dung, một chút thân tình chẳng? Mà từ lâu, hần đã hiểu được giữa hai người không thể nói rõ ràng sự tình, cho nên, cô cùng hần ước định một bí mật, một bí mật chỉ có hai người biết...

Hần, hần là muốn trở về chứ?

10. Chương 10: Bạn Bè Xung Quanh

Sau khi dọn bàn ăn xong, bốn người tươi cười ngồi xuống bên cạnh Diễm Diễm.

Diễm Diễm không hổ là bệnh thần kinh trong bệnh thần kinh, là thủ lĩnh trong một đàn gà, luôn là người lên tiếng đầu tiên, cô quay sang Thượng Hảo Giai nói một câu không đầu không đuôi: “Cậu phải tin tưởng, trên thế giới này nhất định sẽ có một người đàn ông để cho cậu giày vò. Bạn học Thượng Hảo Giai à, có vài lời nói rất đúng? Trong tình yêu phải biết nắm chặt cơ hội, sẽ thấy thế giới này tràn đầy yêu thương. Hơn nữa, nếu cậu thật sự không thích những anh chàng đẹp trai bên ngoài, thì để cho Tiêu Minh Tuấn ở bên cạnh cậu cũng được đó chứ?” Thấy Thượng Hảo Giai trừng mình một cái, Diễm Diễm nói tiếp: “Hắc hắc, thật ra thì tớ chỉ muốn biết, cậu có tìm lại được tình yêu chưa, nói cho tớ biết một chút đi.”

Thượng Hảo Giai gào khóc vài tiếng, ngã xuống mặt bàn, sau đó Thượng Hảo Giai mới gắng gượng ngẩng đầu lên, nhìn ba người một cái: “Đừng nói nữa, tình yêu thì không có, gặp gỡ thì một đồng.”

Diễm Diễm vừa nghe liền vui mừng, miệng nở rộng, chẳng thể nào kìm lại được. “Đến đây, nói nhanh lên, kể chuyện vui cho chúng tớ nghe xem.” Thượng Hảo Giai chết mắt, nhìn ba người đang cười như kẻ điên đã đánh mất lý trí

Thấy ba người bị chính mình chọc cho cười, đáy lòng Thượng Hảo Giai đột nhiên có ý muốn trả thù. “Sau khi tớ về nhà, không ra cổng trước không bước cổng sau, ngày ngày đều nằm trên giường. Khi nào nằm chán thì tớ lên ban công tập Yoga, trước khi tập thì tớ luôn ép mình vào lan can, để cho gân cốt được giãn ra, ai ngờ bị ông bảo vệ dưới lầu thấy được. Sau đó, ngày mẹ tớ đi công tác về, sáng sớm vừa đi ra khỏi cửa đã bị ông bảo vệ cản lại. Mẹ tớ hỏi chuyện gì? Ông bảo vệ nói, chuyện nhỏ thôi. Tôi thấy nha đầu Giai Giai đã trở về? Mẹ tớ liền đáp “đúng vậy”. Sau đó ông bảo vệ tớ ra thần bí, cười hề hề với mẹ tớ, tôi nhìn thấy con bé tóc tai bù xù, mặc áo ngủ, lác lác trên sân thượng, đứa bé còn nhỏ dễ dàng đi vào ngõ cụt, nên cô hãy để tâm đến nó một chút. Trò chuyện với nó nhiều hơn, hỏi xem con bé có gặp chuyện gì không, cố gắng đa thông tư tưởng cho con bé, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì cô hối hận không kịp đâu. Sau đó mẹ tôi lên lầu, đập vào giường tớ mấy cái, bắt tôi tỉnh dậy và xuống nói chuyện với ông bảo vệ. Vừa mới đến phòng bảo vệ, ông cụ đã lập tức lôi kéo tay tớ, bảo tớ nên nói chuyện rõ ràng với mẹ, có chuyện gì cứ kể hết ẹ nghe, lúc này mẹ mới kể lại chuyện ông ấy đã nói ẹ nghe. Tớ liền hiểu, sau đó tớ nhin cười mà kể lại cho ông bảo vệ nghe mọi chuyện, đó là tớ tập Yoga chứ không phải muốn nhảy lầu tự sát.”

Ba người cười ha hả, Thượng Hảo Giai cười khổ nói tiếp: “Tớ nói cho các cậu biết, còn có một chuyện khiến cho tớ buồn bực. Ngày đó mẹ tớ nói rằng có một người anh đến nhà tớ chơi, tớ cũng không nghĩ là thật. Sau lại có đến thật, nhưng lúc đó tớ cũng chẳng nhớ đó là ai, anh ta vừa đến đã hỏi tớ cái gì đó, tớ không biết. Tớ nghĩ thầm nếu cứ nói không biết mãi cũng không được, nói nhiều không tốt. Thôi thì giả bộ vậy.

Làm sao lại cứ nói không biết, sao vậy, như thế vô cùng đau khổ. Ngay sau đó anh ta bảo mình đã bồn ba khắp nơi ở Thượng Hải này, rồi anh ta bắt đầu kể lịch sử phần đầu quên mình của anh ta.

Điềm Điềm cười xấu xa : “Ôi!, hai người đã làm gì rồi? Cô nam quả nữ chỉ nói chuyện xưa thôi sao?”

“Ngu ngốc, lịch sử phần đầu đó.”

Hòa Đa hỏi “Ha ha ha, rất Trâu bò hả?”

“Ừ, rất trâu bò. Phải nói là cha của Trâu bò mới đúng, cha của anh ta thấy anh ta không học chữ được nên bảo anh ta gia nhập vào quân đội. Đầu năm ấy, chính phủ có yêu cầu rất nghiêm cho những ai muốn tham gia vào quân đội. Anh ta không muốn đi, lúc kiểm tra thị lực (mắt) anh ta giả bộ như không nhìn thấy. Sau đó ba anh ta đi đi lại lại, nói cho anh ta biết, dù anh ta có mù thì cũng đưa anh ta đi.”

“Rất ly kỳ nha, haizzz, có phải anh ta muốn của cậu không?” Ba người gật đầu nói.

“Của cái rắm gì, tớ đang ước anh ta của tớ đây. Anh ta còn chưa của tớ, thì Tiêu Minh Tuấn đã gọi điện thoại cho tớ, tớ không nhận, hẳn ta gọi điện thoại đến nhà tớ, Cũng phải nói anh ta lớn hơn tớ sáu tuổi, lúc anh ta bắt đầu hiểu chuyện, tớ còn chưa lau sạch nước mũi, còn là một đứa bé cời trường chạy chơi long nhong.”

“Hi Hi. Tiêu Minh Tuấn này thật si tình với cậu. Nói không chừng cậu ta vừa gọi điện thoại, vừa muốn ăn cậu vào trong bụng để con bò già kia đừng chạy tới tìm cậu nữa. (Thượng Hảo Gian xấu hổ, lấy ta che mặt, cảm thán: người ta là cỏ non. . .) Cái đó, tớ nói là trong mắt của cậu ta...” Điềm Điềm ngắt lời.

“Có khả năng, bởi vì lúc con bò già vào nhà tớ, tớ có đưa khuôn mặt nhỏ nhắn và ngây thơ nhìn anh ta, Ôi, khác hoàn toàn với thằng con trai cùng quê với tớ, phải nói là trưởng thành xinh đẹp hơn cả con gái. Chắc chắc. Đúng là con gái vừa bước qua tuổi mười tám đã biến đổi.”

“Ha ha ha. Cậu sẽ vào hội phụ nữ? Ánh mắt của anh em đúng là đặc biệt.”

“Cút đi. Lão nương còn mặc đồ ngủ đâu, tuyệt đối cận thần, chặt vừa đúng, có lỗi có lỗi .”

“Ôi!, cậu nhá! Có mặc quần áo không?”

“. Khi anh ta vừa gặp tớ có hơi sững sốt. Tớ hỏi anh ta thăm mền tớ rồi hả? Anh ta nói. . . Kể từ khi nhìn thấy màn đầy dầm khinh khủng của tớ lúc ba tuổi, trong lòng anh ta như đã có mầm bệnh, âm thầm thề: đời này tuyệt đối không lấy tớ làm vợ. Sau đó lác đầu nói, thật là số phận... số phận mà. Khi tớ nghe xong, cảm thấy rất đả kích, điều này cũng xem như bỏ qua đi, nhưng sau đó Tiêu Minh Tuấn cùng chú em kia cứ đến quấy rầy tớ. Ngày đó, sau khi mẹ tớ đi, tớ ra ban công ngắm sao. Mọi đứa bé cầm đĩa rau câu đến bắt tớ gọi điện thoại cho anh trai của cậu ta, tớ giận dỗi nói anh của nó chết rồi. Không có thời gian để ý đến nó, đã quên nó rồi, kết quả nó khóc lóc chạy đi.”

Sau đó Thượng Hảo Giai lại nghĩ đến việc, cái tên Lý Đào kia thật sự rất đẹp trai, có nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, khi còn bé chẳng rõ vì sao cô lại yêu cái mông của anh ta như thế nữa? Bởi vì anh đẹp trai sao?. Cô nhớ khi còn bé, ba Lý thường hay mua cho cô nước đá bào, khi đó giá thành của một ly đá bào rất mắc. Mà chú Lý chẳng hề nhúu mày, cứ đi vào quầy đưa tiền mua cho cô, còn hào phóng nói “Cho tôi một ly lớn đi.” Khi đó đoán chừng tâm tình của các vị hòa thượng đứng ở quầy bán đồ lật vật đều giống nhau, họ sẽ thấy chú Lý như một vị thần, toàn thân phát ra ánh hào quang. Khi cô cầm ly đá bào trong tay cũng cảm thấy người chú Lý có ánh hào quang, đó là ánh hào quang cho đồ ăn vật phát ra.

“Vậy sao không lấy ‘rau câu’ đi?” Đa Hòa hỏi.

Thượng Hảo Giai vừa nghe sao, lập tức kích động đứng lên, mặt khổ cứ khi có thù hận lâu năm sắp phải đấu tranh giai cấp. Như thế cô đã sống với người ta rất lâu rồi, nghe răng toét miệng, bắt đầu mắng liên tục. “Không lấy chính là không lấy. Tớ đang tức giận đây. Khi còn bé tớ và Tiêu Minh Tuấn đều là những đứa bé tham ăn, không có việc gì liền đi vào tủ lạnh lấy hết rau câu sau đó là cướp sữa bột, lấy thêm hai nữa cùng một cái mâm. Sau đó đem sữa bột vấy vào mâm, cầm nĩa xiên một miếng trái cây thả vào trong sữa bột, rồi mới cho vào miệng. Mỗi lần ăn, cái con rùa nhỏ đó cứ lăm bằm, cậu bỏ đi trước đi. Khi đó tớ rất thật thà cứ như bản thân đã chiếm được tiện nghi, đặc biệt vui mừng cảm ơn hẳn ta. Sau đó tớ bỏ đi trước, cứ như thế vô số lần, chờ sau tớ hiểu chuyện liền muốn đánh hẳn ta. Khi bé tớ chưa được gặp nhiều

người, cảm thấy nụ cười của hắn ta rất mê người, hắn ta cũng dễ nhìn, liền tự nhận thua thiệt và xui xẻo không khi cái đồ lưu manh kia không để ý đến mình.” Ba người nghe xong cười đến thở không ra hơi.

Tăng Nhã Nhu vừa cười vừa nói: “haizzz, làm sao cậu lại ngốc như thế. Lúc bé đã bị thua thiệt trong ăn uống thế rồi sao? nói một chút nghe xem.”

Tâm tình Thượng Hảo Giai đã kích động, giống như thuận miệng mà kể hết: “Bao nhiêu? Nhiều hơn. Cái tên Tiêu Minh Tuấn đó đúng là kẻ súc sinh không có nhân tính, cháu của cụ rùa, chính là một con sói khoác da người. Đời này là chủ nợ, là cơn ác mộng, là kẻ thù của tớ. Hai chúng tớ đánh nhau từ nhỏ cho đến lớn, tớ chưa bao giờ thắng nổi hắn ta. Cậu có biết, lúc năm tuổi, tớ bắt đầu đi nhà trẻ, ngày ngày tớ phải nói với hắn ta như thế nào không? Buổi sáng vừa thấy hắn, lập tức chỉ vào mặt hắn, sau đó tớ nói...” Thượng Hảo Giai vừa nói vừa ưỡn ngực chỉ vào ba người “Tớ nói, Tiêu Minh Tuấn là đồ dê con mất dịch, bà đây nhất định phải thoát khỏi con cháu người. Nhưng tớ không ngờ người kia lại vô sỉ như thế? . Ngày ngày cứ làm âm hồn bất tán đi theo tớ, thế đó, có làm tớ điên không chứ. Lúc vui vẻ còn rống cổ lên hét, tôi

ở

bên

trái

~ bên phải

em. Các người thấy như thế nào? Hả?” Đa Hòa cảm thấy cô hơi khoa trương, nên hỏi “Sao lại ác liệt như thế?”

Thượng Hảo Giai hét lớn: “Cái đó mà gọi là ác liệt sao? Đó đã không phải là ác liệt. Tớ nói cho các cậu nghe này, lúc còn nhỏ, lần đầu tiên tớ thấy Tiêu Minh Tuấn cười, ngu dốt đâm đầu đến hỏi hắn ta: “Anh là bạch mã hoàng tử sao?” Các cậu biết hắn nói thế nào không?” Ba người đồng loạt lắc đầu, Thượng Hảo Giai tiếp tục nói: “Dùng một giọng đặc biệt dịu dàng nói với tớ, em bị bệnh tâm thần sao? Tiếc là lúc đó tớ quá hiền nếu không đã hung hăng cho hắn hai bạt tay rồi, cậu nói xem, có phải tớ bị mù không.” Điềm Điềm ở bên kia đã bắt đầu lẩn lộn, Đa Hòa và Tăng Nhã Nhu cười đến thở không ra hơi.

Thượng Hảo Giai nói tiếp: “Khi tớ thi vào đại học đó, mẹ tớ biết tớ thi không đậu, hỏi tớ là có tính toán thi vào đại học nào khác hay không? Tớ đặc biệt kích động nói với mẹ, đi tỉnh khác, đi nước ngoài cũng được. Khi đó tớ cảm thấy chỉ cần đi đến nơi không có Tiêu Minh Tuấn, dù là hốc núi tớ cũng cảm thấy như đó là thiên đường. Mẹ tớ nói để mẹ tớ lo, tớ vừa nghe xong đã vui mừng đến nhảy dựng lên rồi. Hơn nửa đêm, tớ giương nanh múa vuốt chạy vào trong phòng Tiêu Minh Tuấn, vừa đi vào đã dùng lỗ mũi ngửi về phía hắn. Chỉ vào hắn, cứ như vậy (Thượng Hảo Giai làm lại tư thế đó). Tớ nói, ngày mai bà đây sẽ đi nhé. Rất cuộc bà đây đã thoát khỏi cái người lòng lang dạ sói rồi. Ở nhà tự kiếm người khác chơi đi. Nói xong cũng đứng lên cười khúc khích, tớ đã nói với hắn, tớ vui mừng thiếu chút nữa đã phi ngựa vòng quanh người của hắn. Nếu có thể cưỡi trường chạy ăn mừng, tớ tuyệt đối sẽ cưỡi ngay, hơn nữa còn phải đặc biệt huơ tay múa chân cưỡi để vui mừng.. .”

“Ha ha. Tiêu Minh Tuấn không hề nói gì sao?” Tăng Nhã Nhu cảm thấy Tiêu Minh Tuấn không phải loại người như vậy.

Trong nháy mắt tâm tình Thượng Hảo Giai trở nên trùng xuống, “Cái gì cũng không nói, tớ cũng không có cớ nhé. Hơn nữa hắn còn đưa về mặt đợi nhìn tớ cớ, tớ cớ liền ba cái quần chỉ chừa lại một cái quần lót. Tớ đặc biệt nhớ rõ hình dạng của nó, màu đen hiệu CK. Các cậu nói xem tớ có bao nhiêu trong sáng kia mà. Thế mà việc sau đó của hắn khiến tớ vô cùng sửng sốt, hắn lẳng một cái, cớ tắt cả. Còn dùng một giọng dịu dàng nói với tớ, vậy thì chúc mừng em.” Điềm Điềm bởi vì cười đến nói không ra lời, tóm lấy vai cô. Thượng Hảo Giai hất tay Điềm Điềm ra, nói một cách thành thực và thẳng thắn: “Được rồi, biết, tớ và hắn ta không có xảy ra chuyện gì cả, không có chuyện gì lạ, chỉ là tớ có chút xiu mất mặt mà thôi. Sau đó tớ liền nhìn chòng chọc vào cơ thể hắn, phải nói hắn rất khỏe mạnh, bắp thịt cuộn cuộn y như mấy người mẫu trên tạp chí vậy. Ai biết vừa quay đầu mở cửa, hắn lập tức hô to. Có sắc lang, có nữ sắc lang. Mẹ, cha, cậu, mau tới cứu con. . . . Sau đó làm ra vẻ mặt bị vũ nhục đứng bên cạnh tớ, cứ như thể tớ là một sắc nữ vậy. Lúc ấy ba mẹ hắn chạy tới vừa nhìn đã bị sợ đến lấy tay che miệng, còn nói với tớ vài câu nhỏ nhỏ.”

“Không đúng. Tiêu Minh Tuấn có đến trường cậu biết không?” Đa Hòa hỏi

Thượng Hảo Giai xắn tay áo, đứng thẳng lên ghế, chỉ vào ba người rống to. “Tớ hiểu cái rắc gì, nếu tớ vui vẻ làm sao lại mang cái mặt tức điên mà chạy đến đây báo cáo? Lúc ấy nhìn thấy hấn ta đứng bên cạnh tớ, miệng cười toe toét, trước mắt lập tức trở nên tối sầm. Thiếu chút nữa là nằm xuống dưới sàn, xùi bọt mép rồi. Cuối cùng tớ cũng đã hiểu được, cái người đàn ông vừa vô sỉ, vừa kỳ quái kia lấy việc khi dễ tớ là niềm vui, hành hạ tớ là mục tiêu cuộc sống. Tên khốn kiếp này.” Thượng Hảo Giai nói xong miệng đắng lưỡi khô, cầm lon bia lên, uống một hơi lớn

Điền Điền nằm trên mặt đất thở hổn hển, run rẩy nói “Nếu là tớ thì tớ không buồn bực thế đâu. Nhìn thế nào Tiêu Minh Tuấn cũng là người đẹp trai, hai người đã có thời gian đầu đá nhiều như vậy sao?”

Thượng Hảo Giai gật đầu lia lịa.

Thượng Hảo Giai ngáp một cái, không nhận được nói “Được rồi, nên giải tán, sáng mai đừng gọi tớ nhé, hôm nay bị giày vò cả ngày, tớ mệt lắm rồi, các người muốn làm gì thì làm đi. Được rồi, Điền Điền, buổi sáng ngày kia cậu dẫn người đàn ông của cậu đến báo cáo tớ, không đến tuyệt giao nhé! Thuận tiện cậu thông báo một tiếng với mấy người bạn Ngải Khải. Tớ có chuyện đặc biệt quan trọng muốn nói.”

“Chuyện gì quan trọng như vậy à? Khẳng định không phải là chuyện tốt, cậu muốn nói gì thì nói hết đi, bà đây còn phải đi ngủ.” Điền Điền nói.

“Trước giữ bí mật, dù sao cũng phải đến đây đủ, lúc đó sẽ nói cho cậu biết luôn.”

“Anh em, mặc dù chúng ta có chút điên khùng, nhưng nói thế nào cũng là phụ nữ, lão tổ tông có dạy quy cũ, con gái phải dè dặt nét na. Cậu muốn ở chung với mấy người đàn ông kia sao?, trước kia chẳng phải cậu thích cuộc sống trầm lặng sao giờ lại khua chiêng múa trống, chỉ còn thiếu đốt pháo mà thôi.” Điền Điền nhìn gương mặt Thượng Hảo Giai, nhìn thế nào cũng cảm thấy đây không phải là chuyện tốt. Nhưng nói thế nào cũng chỉ được hai câu, bản thân đã làm nhiều thì phải chiếm chút tiện nghi, dù sao cũng hơn là để quả bom nổ tung.

“Cút cho đại gia, những việc cần làm đã giao xong hết rồi. Bây giờ, giải tán, ai về phòng người đó mà ngủ.”

Thượng Giai Tốt không biết, cô vừa mới dứt lời, cô và Tiêu Minh Tuấn liền xuất hiện một chuyện tình cảm.

11. Chương 11: Kế Hoạch Không Từ Thủ Đoạn

Ba ngày Thượng Hảo Giai về thành phố B, Tiêu Minh Tuấn không quan tâm đến cô, ngay cả một cuộc gọi cũng không có, Thượng Hảo Giai rất tức giận, vô cùng tức giận, trong đầu cô QJ [1] Tiêu Minh Tuấn ba ngày, cũng ân cần hỏi thăm tám đời tổ tông của người ta một lần. Vì thế, Thượng Hảo Giai ở trong phòng tự đùa tự vui, một người diễn Oscar không nói, lại là một người sắm vai hai nhân vật, Thượng Hảo Giai A và Thượng Hảo Giai B.

[1] QJ: cường gian

Trò hay bắt đầu. . .

Thượng Hảo Giai A nói với Thượng Hảo Giai B: Đồng chí, theo góc độ khách quan mà nói, hành vi này của bạn vô cùng không phúc hậu, bạn mắng sức sinh Tiêu Minh Tuấn cũng được, nhưng lại mắng chửi tổ tông của người ta, họ cũng không trêu chọc gì bạn, bạn vô duyên vô cớ ân cần hỏi thăm người ta làm gì? Hơn nữa, mấy ngày nay bạn YY [2] Tiêu Minh Tuấn, Tiêu Minh Tuấn là bên chịu thiệt, người ta cái gì cũng không nói, bạn lại oán trách nhiều như vậy, bạn còn đúng lý hợp tình YY người ta mấy ngày, bạn nói xem như vậy có được không?

[2] YY: ý dâm

Thượng Hảo Giai B phản bác lại Thượng Hảo Giai A: Không đến gặp tôi thì còn có tội, tôi YY hấn thì sao? Đây là tôi không bắt được tên này, nếu bắt được, YY cũng cút cho tôi, tôi sẽ biến nó thành sự thật.

Thượng Hảo Giai A nói với Thượng Hảo Giai B: Không phải bạn nói bạn không thích Tiêu Minh Tuấn sao? Không có việc gì mà YY người ta là hợp lý sao?

Thượng Hảo Giai B nói với Thượng Hảo Giai A: Tôi nói tôi không thích sao? Tôi thực sự nói vậy sao? Tôi cứ thích nói tôi không thích thì thế nào!

Thượng Hảo Giai: “Điên rồi, điên rồi, MB [3], bà đây thật là có bệnh.” Nói xong, cô cầm lấy tóc mình giật qua lại, giống như phần da trên đầu không đau một chút nào, giật gần mười phút mới dừng lại. Vì thế, cô nhảy lên giường, nhào lộn một cách hoàn mỹ về phía trước, cô lại lặn xuống đất. Thượng Hảo Giai cầm di động màu hồng nhạt của mình, xem cuộc gọi và tin nhắn chưa nhận, cô thật bất đắc dĩ, không có Tiêu Minh Tuấn, còn lại đều là những cuộc gọi cần cô gọi lại, tiền điện thoại ai trả vậy? Vừa nghĩ đến tiền, cô đã muốn khóc, đây chính là tiền, tiền là cái gì, tiền chính là tiền. Được rồi, bỏ qua câu vô nghĩa này đi. . . Tiền đều là mây bay, mây bay. . .

[3] Viết tắt của “bái lạy”.

Thượng Hảo Giai cầm lấy di động, ngón tay cái đặt vào phím call, vừa cầm vừa suy nghĩ có nên ấn hay không. Rốt cuộc có ấn hay không? Có hay là không? Thôi, ấn đi. . . Thượng Hảo Giai vừa định ấn phím call, đột nhiên phát hiện không đúng, mình gọi điện cho tên kia không phải là “Gấp gấp không phải là mua bán” [4] sao? Cô không thể gọi, cô gọi Tiêu Minh Tuấn sẽ cười cô, giễu cợt cô, việc này không tốt, không gọi thì hơn. Nhưng nếu như Tiêu Minh Tuấn cũng không gọi cho cô, chẳng lẽ cô liền ngồi trên giường đợi cả đời, không ăn không uống không gả người chờ thăng thiên? Hơn nữa, cô vừa ý, không có nghĩa là đại sắc lãng Tiêu Minh Tuấn này cũng vừa ý. Thượng Hảo Giai vừa nghĩ vậy liền thấy tức giận, mình thích hẳn đã nhiều năm, bạn hữu này còn tinh ranh hơn con khỉ, vì sao? Vì sao? Vì sao sẽ không tạo ra một con đường tình yêu lãng mạn một chút với cô, tóa lên chút tia lửa tình cảm mãnh liệt chứ? Nghĩ vậy, Thượng Hảo Giai chạy đến trước gương nhìn kỹ mình. . . Bộ ngực đủ lớn, mông đủ cong, người đủ cao, eo đủ thon, ngoại trừ việc không có đủ độ mềm mại, mình cái gì cũng đạt tiêu chuẩn, vì sao tên súc sinh kia lại sống chết không nhìn mình chứ? A? Rốt cuộc là vì sao?

[4] Ý nói nếu đối phương cảm thấy bạn quá bức thiết thì sẽ không thành giao với bạn.

Thượng Hảo Giai nhìn kỹ một hồi, cô không thấy được bóng người bên ngoài cửa sổ, người đàn ông yên lặng nhìn cô cả một buổi sáng, cô cũng không thấy được người đàn ông kia lộ ra nụ cười thấu hiểu rồi xoay người rời đi. . .

Thượng Hảo Giai trở lại phòng ngủ, nghĩ nghĩ, cuối cùng cầm lấy di động gọi điện cho Tiêu Minh Tuấn. Đương nhiên, miệng cô cũng không nhàn rồi, vừa mắng hằn vừa bấm số trên điện thoại, cuộc gọi gần như sắp cắt đứt thì Tiêu Minh Tuấn mới nhắc máy. . .

“Có việc gì?”

Thượng Hảo Giai vừa nghe thấy giọng điệu vô cùng không kiên nhẫn của Tiêu Minh Tuấn, trong bụng bỗng dấy lên một ngọn lửa, tức giận tới mức đập vào gối ôm, cầm hận nói: “Gần nhất anh có bạn hay không? Không bạn thì mang Tuấn Tuấn về cho tôi, tôi nhớ nó, không nhớ anh.”

Tiêu Minh Tuấn ở đầu kia điện thoại nhin cười, bĩu môi với Tăng Nhã Nhu và Vương Đào, mắt trợn trắng. Thấy hai người bị cô đùa vui vẻ, mở ra loa ngoài, ra hiệu hai người kia im lặng, nói vào loa: “A. . .”

“A cái gì a, mang hay không?”

“Thượng Hảo Giai a Thượng Hảo Giai, em nói mình có phải con sói mắt trắng hay không? Anh đau khổ cay đắng đưa em đi, em không nói nhớ anh, lại nhớ con chó to ngu ngốc kia. Em về rồi còn không gọi điện cho anh, gọi được một cuộc lại muốn đòi chó, em nói xem mình có làm anh tức giận hay không.” Tiêu Minh Tuấn nói xong, nháy mắt với Tăng Nhã Nhu và Vương Đào.

Thượng Hảo Giai tức giận nắm chặt tay nhỏ bé, vung loạn trong không khí. Trong lòng mắng Tiêu Minh Tuấn súc sinh, bên ngoài lại cao giọng để anh nghe cho rõ, nói với Tiêu Minh Tuấn: “Ngài lâm rồi thì phải, là chính ngài mặt dày mày dạn muốn tới đưa tôi đi, hình như tôi không bảo ngài đưa tôi đi. Còn có, vì cái gì mà tôi phải gọi điện thoại cho anh, sao anh không biết gọi cho tôi? Anh đợi, tôi cũng đang đợi đây.” Vừa nói xong câu đó, Thượng Hảo Giai bỗng ngẩn ra, lời này có vẻ không đúng với chiêu số. Có phải có hơi... á! mệt rồi không? Nghĩ vậy, cô lại nói, “Anh đừng nói vô nghĩa nữa, ngày mai mang tới cho tôi, tắt máy đây.”

Tiêu Minh Tuấn cười xán lạn với hai người Tăng Nhã Nhu, Tăng Nhã Nhu và Vương Đào nhìn mà sững sờ, tiểu tử này cũng có thể cười đến hấp dẫn như vậy.

Tiểu Minh Tuấn cố ý làm khó Thượng Hảo Giai, nói với đầu kia điện thoại: “Còn sống tốt lắm. Anh tốn nhiều tiền như vậy để mua nó, sao anh có thể nở ngược đãi nó chứ? Đã biết, anh mang đến.” Nói xong cúp điện thoại, nhìn thấy Tăng Nhã Nhu và Vương Đào gơ ngón tay cái lên, Tiêu Minh Tuấn cười càng hấp dẫn rồi.

Trong đầu Tăng Nhã Nhu vang lên một câu nói, Tiêu Minh Tuấn này quả là xinh đẹp, thật đúng là yêu nghiệt thật sự. . .

Tuấn Tuấn khiến Thượng Hảo Giai yêu quý như vậy chính là chó chow chow màu trắng, nó là quà sinh nhật đầu tiên của cô khi đi đến thành phố B mà Tiêu Minh Tuấn tặng cho. Nhìn con chó béo mập mà Tiêu Minh Tuấn ôm trong lòng, Thượng Hảo Giai thích vô cùng, ôm nó chạy khắp phòng giống như bệnh thần kinh, không ngừng lặp lại thật đáng yêu thật đáng yêu. Chờ cô chạy đủ, lại lập tức đặt tên cho nó là Tuấn Tuấn, tiện thể tặng thêm một ông bố. Lúc đó toàn thân Tiêu Minh Tuấn bắt đầu run run, không sai được, bố của con chó này khẳng định là mình.

Từ khi hần lên chức là cầu ba ba, chỉ cần Tuấn Tuấn có bệnh nhỏ gì, Thượng Hảo Giai sẽ vô cùng lo lắng gọi điện thông báo với Tiêu Minh Tuấn, đến lúc đó hần phải thực hiện nghĩa vụ của cầu ba ba rồi. Nghe giọng nói của Thượng Hảo Giai bên kia điện thoại, hần có thể nghĩ đến cảnh cầu mẹ Thượng Hảo Giai lúc này đang ôm cầu nhi tử Tuấn Tuấn, mặt đất thì bữa bộn giống như tận thế. Việc này hần có thể nhịn, dù sao cầu nhi tử của mình đang sinh bệnh. Nhưng mà, Tuấn Tuấn từ khi theo Thượng Hảo Giai, cân nặng tăng lên thế như chẻ tre, thật đúng là khổ cho Tiêu Minh Tuấn! Cho dù công việc bận đến đâu, đều phải nhớ đến nhà Thượng Hảo Giai đúng hạn, đảm nhiệm chức vụ khuân vác lương thực cho cầu nhi tử Tuấn Tuấn. Nhìn cầu nhi tử Tuấn Tuấn mà hần mua, ăn thức ăn cho chó mà mình mất sức chín trâu hai hổ để khuân về, trong lòng Tiêu Minh Tuấn bỗng tìm được một chút cảm giác làm cha.

Cầu mẹ đã trở lại, Tuấn Tuấn tất nhiên phải về bên cạnh cô, mình bận rộn như vậy, không có thời gian ở bên cô, để Tuấn Tuấn thay thế mình, tuy rằng hần không nói với Thượng Hảo Giai.

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Tiêu Minh Tuấn, Tăng Nhã Nhu lén đẩy đẩy Vương Đào, Vương Đào hiểu rõ vỗ vỗ tay Tăng Nhã Nhu, ý bảo cô không có việc gì. Tăng Nhã Nhu nhìn thấy biểu cảm này của Vương Đào, cũng không thấy buồn lòng, cô nhíu mày, cắn môi, phiền não không biết có nên hỏi Tiêu Minh Tuấn vấn đề kia hay không, bởi vì trong đầu cô cứ hiện lên bóng dáng của người kia, suy tính thiệt hơn, cô vẫn quyết định hỏi Tiêu Minh Tuấn, Tăng Nhã Nhu hỏi thử: “Anh ấy. . . Sắp trở về?”

Tiêu Minh Tuấn gạt đầu, trầm giọng nói: “Ừm, hần là sắp trở về.”

Vương Đào giống như vô ý hỏi: “Kế hoạch tốt lắm sao?”

Tiêu Minh Tuấn bắt đầu dĩ lắc đầu, hỏi lại Vương Đào: “Tôi có kế hoạch gì? Tôi nên làm, nên trả giá, nhiều năm như vậy, tôi đều làm, nếu nói đó là một kế hoạch, vậy thì mười mấy năm trước tôi đã bắt đầu sắp đặt, không đúng sao? Tôi nghĩ, bí mật này, ngoại trừ năm đó tôi biết, người khác hần là không biết.”

Tăng Nhã Nhu nhíu mày đi đến phía sau Tiêu Minh Tuấn, hai tay nắm chặt, nhìn Tiêu Minh Tuấn nói: “Vậy anh lợi dụng cô ấy, hay là đúng như lời anh nói?”

Tiêu Minh Tuấn xoay người, nhìn Tăng Nhã Nhu, cười mà như không hỏi ngược lại: “Cô nói xem?”

Nói xong, người trong phòng đều yên tĩnh như có suy nghĩ. . .

Tiêu Minh Tuấn ngẩng đầu nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt trở nên mơ hồ không rõ. Tăng Nhã Nhu phía sau si mê nhìn người đàn ông trước mắt, trong lòng đột nhiên nghĩ đến, nếu, nếu tình yêu có thể cạnh tranh công bằng, có thể không ràng buộc nhiều như vậy, nếu có thể ích kỷ một chút, vì người đàn ông này, chỉ vì người đàn ông này, nếu người đàn ông trước mắt này có thể yêu mình, cô có thể trả giá hết thấy, nếu vậy thì thật tốt. . .

Tăng Nhã Nhu cúi đầu khiến tóc dài đến eo phân tán trước mặt, ngăn trở một giọt nước mắt vừa rơi xuống, lại không biết, người đàn ông ngồi sau bàn làm việc, hần không phải kẻ ngốc, hần nhạy bén đến mức có thể thấy được cô rơi lệ, giọt nước mắt này khiến hần đau lòng, đau vô cùng như lại chỉ có thể ngồi trên chiếc

ghế da của quản lý này, làm bộ như không có việc gì nhìn người phụ nữ của mình. Người phụ nữ theo mình ba năm, lại vì người bạn duy nhất của mình mà rơi lệ.

Tiêu Minh Tuấn đứng trước cửa sổ ngẩn đầu, con người thâm thúy nhìn về phía bầu trời, hần cười nhẹ, tự giễu nói: “Hai người xem, ông trời muốn hạ mưa rào có sấm chớp, lại chỉ có thể hạ xuống một hai giọt, xã hội như vậy, lỗ mất nhiều lắm, cho nên tôi cố đạt được thứ mình muốn có, đối với người trở ngại tôi, tôi đúng là không từ thủ đoạn.” Nói xong, hần xoay người đi đến trước mặt Tăng Nhã Nhu: “Cô nói có đúng không?”

12. Chương 12: Thượng Hảo Giai Rất Đói Khát

Thượng Hảo Giai tỉnh lại vào ngày hôm sau, đã là giữa trưa hơn mười một giờ rồi. Tiếng gõ cửa mãnh liệt đã cắt đứt mộng đẹp của Thượng Hảo Giai, xoay người cầm lấy đồng hồ báo thức ở đầu giường, không thèm quan tâm đến người ở ngoài cửa. Đường như người kia biết cô đã tỉnh, càng thêm làm càn, dùng cả tay chân, đập một cước đất rung núi chuyển. Thượng Hảo Giai thẫn mẫn một câu, không vui hưởng về phía người kia quát: “Ai đó?”

“Mở cửa. Anh mang trả con trai cho em nè.” Người ngoài cửa trả lời tiếp tục phá cửa.

“Muốn chết sao. Sớm như vậy.”

“Em có mở không, anh ném con chó ngu ngốc này đi bây giờ. Gâu gâu~” Thượng Hảo Giai nghe được tiếng kêu ‘con trai’, vội vàng ôm gối xoay người xuống giường.

Cửa vừa mở ra, Tuấn Tuấn dẫn đầu chạy đến bên Thượng Hảo Giai.

Thượng Hảo Giai thuận tay dùng sức ném chiếc gối vào mặt Tiêu Minh Tuấn, xoay người hôn một cái lên mặt Tuấn Tuấn, sau đó hai tay dùng sức xoa xoa lên khuôn mặt mập mạp của chú chó. “Tuấn Tuấn. Mẹ nhớ con muốn chết~” Tiêu Minh Tuấn ở phía sau đóng cửa lại, thuận tay ném chiếc gối lại về phía Thượng Hảo Giai, đi vào phòng bếp, ngựa quen đường cũ mở tủ lạnh ra.

Tiêu Tuấn Minh nghiêng người lấy sữa tươi, đứng một bên cười mắng: “Em có thể thân thiết với cha của đứa bé hơn không?”

Thượng Hảo Giai ôm Tuấn Tuấn lăn lộn trên mặt đất

Tiêu Minh Tuấn cầm hộp sữa đá vào miệng Thượng Hảo Giai, “Đứng lên, anh có việc muốn nói với em.”

Thượng Hảo Giai cũng không cảm thấy mệt, tiếp tục ôm Tuấn Tuấn lăn lộn trên mặt đất, vừa nói, “Anh có chuyện gì muốn nói, hôm nay và ngày mai em ở đây làm lao công.”

Đột nhiên Tiêu Minh Tuấn mở to hai mắt nhìn, phun hết sữa trong miệng ra. Vốn là anh nghe lao công thành lão công (chồng), một bên ho khan giọng run rẩy hỏi, “Thượng Hảo Giai. Em đói khát đến trình độ này sao? Bắt anh làm lão công của em, mà chỉ có hai ngày?”

Thượng Hảo Giai trợn trừng mắt, nhìn về phía Tuấn Tuấn ý bảo chạy đến cản Tiêu Minh Tuấn. Thấy Tuấn Tuấn không hiểu gì cả, lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, Thượng Hảo Giai chán nản nói: “Thôi, con đã không có dã tính rồi. Vẫn nên để mẹ đi cản.” Nói xong xoay người bỏ nhà về phía Tiêu Minh Tuấn đang ngồi trên ghế sofa, Tiêu Minh Tuấn cười xấu xa hô to ‘vô lễ’, một bên vỗ lấy Thượng Hảo Giai đè trên mặt đất mà cản.

Thượng Hảo Giai đau đớn gào khóc, “Tiêu Minh Tuấn, cái người giống chó này, nhẹ một chút. Mặt của em ~~, hướng về phía người Tiêu Minh Tuấn phản kích, vậy mà Tiêu Minh Tuấn khi nghe Thượng Hảo Giai nói, cũng không thêm ngẩng đầu lên, cười gian càn ra sức cắn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Hảo Giai.

Thượng Hảo Giai có chút khó thở, toàn thân Tiêu Minh Tuấn nặng hơn năm mươi kí đè lên người cô, hơn nữa cơ ngực cứng rắn đè lên có chút đau, lại còn khuôn mặt của mình bị hần cắn, cái mũi đau xót, vành mắt liền đỏ lên. Giọng nói bởi vì khó thở có chút run run, khóc nức nở mở miệng xin tha thứ: “Đau ~~ anh đứng lên, xin anh đó, Tiêu Minh Tuấn.”

“A. Xin lỗi, hai người cứ tiếp tục.” Đa Đa và Tăng Nhã Nhu đứng ở cửa, nhìn hai người đang làm vận động trên mặt đất, vội vàng ra sức đóng cửa lại. Hai người đối diện trừng mắt kinh ngạc, hai cô ấy vừa nhìn thấy gì vậy?

Hai người đang đùa giỡn trong phòng đột nhiên cảm thấy sững sốt, cứng đờ nhìn đối phương. Thượng Hảo Giai bất đắc dĩ nhắm mắt, nước mắt chảy xuống, có ai đó hãy nói với cô đây là mơ được không? Tiêu Minh Tuấn nhìn thấy nước mắt của Thượng Hảo Giai, trong nháy mắt đôi mắt tối sầm lại, sắc mặt xet qua một tia không vui.

“Tiểu Nhu, cậu nói xem. Cậu có nghe không vậy, có nghe thấy Giai Giai nói, đau, xin anh đứng lên không?” Đa Đa khó tin hỏi lại.

Tăng Nhã Nhu cười buồn, gật gật đầu với Đa Đa. “Nếu cậu cũng nhìn thấy một người đàn ông tên là Tiêu Minh Tuấn nằm trên người Hảo Giai như đã nói, như vậy mình có thể xác định là mình không nằm mơ.” Nhìn thấy Đa Đa thông thả gật đầu, Tăng Nhã Nhu cười khổ nói: “Xem ra hai chúng ta đến không đúng lúc.”

Đa Đa ngây người một lúc, đột nhiên cười ái muội, “Cậu nói xem hai người đó mặc quần áo xong chưa?”

Tăng Nhã Nhu cười xấu xa đặt tay lên cửa, ái muội nói: “Nhìn xem, chẳng phải sẽ biết sao?”

Trong phòng khách, trừ Thượng Hảo Giai, ba người còn lại mang vẻ mặt khác nhau ngồi trên sofa.

Đa Đa nhìn thấy bộ dạng hồng hồng của Thượng Hảo Giai, toàn thân run run cố gắng nhịn cười. Tăng Nhã Nhu mang theo nụ cười ái muội ngồi ở ghế hút thuốc, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Tiêu Minh Tuấn. Tiêu Minh Tuấn nhìn Tăng Nhã Nhu, khẽ lắc đầu tiếp tục đốt thuốc.

Đa Đa nhìn thấy sắc mặt Tiêu Minh Tuấn hơi đỏ lên, vội vàng ôm lấy Tuấn Tuấn đi vào phòng ngủ của Thượng Hảo Giai. Cười mập mờ nhìn Tuấn Tuấn nằm trong lòng, ở một bên nói lung tung, “Tuấn Tuấn, đi, hôm nay dì sẽ thay, quần, áo cho con bộ ‘Cà chua siêu Xayda ~’”

Thượng Hảo Giai ở trong phòng nhỏ giọng mắng: “Đồ chết tiệt, mong cho chết không tử tế.” Ném vấy ngủ trên mặt đất, mặc đồ lót nhìn bản thân mình trong gương, kêu rên: “Thượng Hảo Giai ơi là Thượng Hảo Giai, mày giải thích chuyện này thế nào đây. Ai cho phép mày mặc áo ngủ mỏng như vậy hả.”

Đa Đa khẽ đẩy ra một khe nhỏ, đưa đầu vào nhìn Thượng Hảo Giai cười mờ ám. Thượng Hảo Giai hung hăng trừng mắt với Đa Đa, ý bảo cô đóng cửa lại. Tiểu Tuấn Tuấn vừa nhìn thấy lão mẹ mặc đồ lót, vội vàng phát huy bản tính háo sắc bỏ nhào về phía Thượng Hảo Giai, thấy cô đưa tay lên muốn thủ thế, Tiểu Tuấn Tuấn thất vọng cúi đầu, nhe răng nhếch miệng đi về phía vấy ngủ kêu lên.

Đa Đa dựa ở cửa không nói chuyện, cười xấu xa nhìn Thượng Hảo Giai mặc quần áo. Đợi đến khi Thượng Hảo Giai mặc quần áo xong, vội vàng đi đến đẩy đẩy cánh tay cô. “Này, Tiêu Minh Tuấn thế nào? Cảm thấy mùi vị thế nào?”

Thượng Hảo Giai nghe xong, lườm Đa Đa một cái, ảo não đánh lên trán của mình. Ai cho cô một miếng đậu hũ, cô muốn đập đầu vào đó để chết.

Đa Đa trừng mắt nhìn về phía Thượng Hảo Giai, “Không phải cậu nói muốn đi mua chút đồ sao?”

Thượng Hảo Giai nghe xong cũng trừng mắt, nhào nhoẹt như vũng bùn nằm sấp trên bàn kê gào, “Mình quên mất việc này.”

Đa Đa cười xấu xa, trêu học, “Đúng rồi. May là ngài không nhớ rõ, nếu không thì tôi cũng đâu thể thưởng thức một màn này chứ.”

Thượng Hảo Giai ‘xoạt’ một tiếng lao lên, kéo Đa Đa lên giường đánh tới tấp, hai người ở trên giường vui đùa náo loạn. Cô và Đa Đa lăn lộn trên giường, rít gào vì sự trong sạch của bản thân.

Trong phòng khách, hai người bất đắc dĩ lắc đầu.

Tăng Nhã Nhu lẳng lơ nhả ra một ngụm khói, vẫn không nhìn về phía Tiêu Minh Tuấn. Yên lặng hỏi: “Quyết định rồi sao? Đây là thời cơ?” Tiêu Minh Tuấn thở dài, vẫn chưa trả lời, hơi gật đầu. Tăng Nhã Nhu dụi tắt điếu thuốc, nhìn về phía Tiêu Minh Tuấn: “Anh xác định?”

Tiêu Minh Tuấn ngậy ra một lúc, lập tức nở nụ cười, nhỏ giọng trả lời: “Ừ, xác định. Không thể chờ đợi, nếu đột nhiên hấn ta xuất hiện, phần thắng của tôi sẽ giảm đi mất vài phần.”

Tăng Nhã Nhu thu hồi nụ cười, vươn tay về phía Tiêu Minh Tuấn. Dùng giọng điệu cổ vũ nói: “Chúc anh thành công. Hợp tác vui vẻ.”

Tiêu Minh Tuấn nắm lấy bàn tay Tăng Nhã Nhu, lộ ra nụ cười xấu xa. “Cảm ơn lời chúc.”

Tiêu Minh Tuấn đáng thương đưa mắt nhìn theo ba cô gái đi ra khỏi cửa, tê liệt ngã xuống chiếc giường ấm áp của Thượng Hảo Giai cùng Tuấn Tuấn mắt to trừng mắt nhỏ. Nhìn con trai lộ ra ánh mắt chó con ngậy thơ, đột nhiên Tiêu Minh Tuấn mềm lòng, nhớ đến gần đây mình bận rộn quá nhiều việc, cũng không có thời gian đưa nó đi chơi, cũng khẳng định rằng Thượng Hảo Giai là một con heo lười, một chút thương hại nổi lên. Chợt Tiêu Minh Tuấn muốn chơi đùa, liền bỏ nhào về phía cầu nhi tử dùng sức véo vào khuôn mặt mồm mím của nó, Tuấn Tuấn cũng không phản kháng, còn biểu hiện rằng mình rất cao hứng, mặc kệ để Tiêu Minh Tuấn tra tấn gương mặt tuần tú này.

Tiêu Minh Tuấn chơi đùa cùng nó, đột nhiên nghiêm túc, một bên vuốt ve bộ lông, một bên nói với Tuấn Tuấn: “Con trai à, lão mẹ không lương tâm này đi ra ngoài shopping rồi, chỉ có một mình cha ở nhà. Hai chúng ta nói chuyện phiếm thế nào đây? Mẹ của con ngốc như vậy, không chịu suy nghĩ cẩn thận, con nói xem phải làm sao bây giờ?”

“Hú

~” Tuấn Tuấn tỏ vẻ kháng nghị, rống lên uy vũ như vậy, sau đó, ngáp dài một cái quay đầu không thèm để ý đến Tiêu Minh Tuấn.

Tiêu Minh Tuấn bị hành động của Tuấn Tuấn làm cho tổn thương, nếu trái tim này có thể lấy ra, anh nhất định sẽ để cho cầu nhi tử này đào, đột nhiên anh thâm tình nghiêm túc ngồi dậy, nói chuyện với Tuấn Tuấn, càng nói càng hưng phấn, cuối cùng cũng nằm xuống. “Nhảm chán? Nếu không thì cha dạy con đánh nhau, phải cẩn người. Nếu có một con chó ngu ngốc xuất hiện, con sẽ cắn hấn?”

“Gâu gâu ~ gâu gâu

” Tuấn Tuấn trợn mắt, không chấp nhận đề nghị của Tuấn Tuấn.

Tiêu Minh Tuấn đột nhiên thay đổi bộ dạng đại nghĩa, nói với Tuấn Tuấn: “Con trai à. Ta cần phải nói cho con biết, ta là cha con, nếu con không giúp ta, chân chó thò ra ngoài, ta cũng sẽ đánh con.”

Nói xong, làm bộ muốn đánh, nhìn thấy bộ dạng lợn chết không sợ phồng nước sôi của Tuấn Tuấn, nhần nhịn cảm giác muốn đánh. Tiêu Minh Tuấn biết bản thân mình tự làm bẽ mặt, ủ rũ nằm xuống. “Được rồi. Con ngủ đi, con ngủ đi.”

Buổi tối, đợi đến lúc ba cô gái mua sắm về, Thượng Hảo Giai nhìn thấy phòng mình vô cùng hỗn loạn, cô, muốn, phát, điên, rồi.....

Tiêu Minh Tuấn bị cô giáo huấn một trận, đáng thương dựa vào cửa phòng bếp nhìn thấy Thượng Hảo Giai đang rửa hoa quả trong đó: “Lần đó dì nhờ anh sắp xếp công việc cho em, sắp xếp xong rồi, ba ngày sau sẽ phỏng vấn.” Nói xong, hấn nhìn thấy ánh sáng lạnh lẽo trong mắt Thượng Hảo Giai, lại nhìn thấy Thượng Hảo Giai giơ con dao gọt trái cây lên, nếu không chạy đi thì đó sẽ là vật chôn cùng với anh.

Một bên vừa gọt hoa quả vừa mắng, một bên vừa mắng vừa than thở, hấn cố ý, thằng nhãi này cố ý, tên súc sinh này cố ý.....Lặp lại.....Tuyệt đối là hấn cố ý, nhất định là thằng nhãi này cố ý, nhất định là tên súc sinh này cố ý.....

Năm phút sau, Thượng Hảo Giai buông dao gọt trái cây, bưng hoa quả đi ra phòng khách, trong phòng khách là Tăng Nhã Nhu cũng đã mệt nhọc cả ngày, hơn nữa nhất định là nên róc xương róc thịt, ngồi trên ghế sofa nhà cô, hai đại gia giống như Tiêu Minh Tuấn.....

Cô cảm thấy quá đau buồn vì cuộc sống này.....

13. Chương 13: Trang Hoàng Nhà Cửa.

Thượng Hảo Giai đứng trong phòng khách, nhìn một đám bạn vẽ mặt phờ phạc ở trên ghế salon, ngáp liên hồi nhưng mặt mày vẫn vui vẻ, tâm tình chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung ‘rắc rối phức tạp’...

Vú em Lý Vũ Hoán và thực nữ nhỏ Đa Hòa ngồi ở trên ghế salon, anh em em, liên tục đưa tình, yêu tới yêu đi, nị nị méo mó, tình chàng ý thiếp, như keo như sơn, dù sao cũng làm cho Thượng Hảo Giai thấy vô cùng hâm mộ vô cùng ghen tỵ. Trong lòng Thượng Hảo Giai đang buồn bực, nói thế nào thì Đa Hòa cũng được xem là một cô gái ngây thơ, nhưng từ sau khi ở chung một chỗ với tiểu tử Lý Vũ Hoàn, lại trở thành một nữ sĩ hào phóng chứ? Nói đến tình yêu của hai người kia cũng đúng là trời đất quỷ thần đều khiếp sợ, làm cho toàn trường trở nên ồn ào huyền ảo, đều là bởi vì vú em này làm nũng với Đa Hòa, rồi bị những người khác trong trường học nhìn thấy, truyền ra bên ngoài, Thượng Hảo Giai nghe xong cũng có chút không dám tin, sát thủ mặt lạnh thoáng cái biến thành tiểu chính thái (bé trai) đáng yêu, thay đổi thật sự có chút.... đỡ ông đỡ thẳng.

Điềm Điềm, Ngô Tiểu Phong bạn trai của Điềm Điềm, Tiêu Minh Tuấn và Vương Đào đang hành hung Ngải Khải, lấy chuyện này tới xoa dịu tinh thần mệt mỏi, mà Ngải Khải vừa mới vào nhà liền thuận tay đánh cho Thượng Hảo Giai và Tăng Nhã Nhu vài cái xem như tỉnh não, tẩy não, nâng cao tinh thần, trùng tu lại tế bào não và một loạt vận động khác. Chuyện này, theo Thượng Hảo Giai giải thích chính là như vậy, kỳ thật hai người Tiêu Minh Tuấn và Vương Đào thật sự cũng không muốn đánh tiểu nhân xấu xa Ngải Khải kia, nhưng bởi vì Điềm Điềm lôi kéo hai người bọn họ, cho nên bọn họ là bất đắc dĩ mới đi giúp Điềm Điềm thu thập tiểu nhân.

Tái hiện lại cảnh gốc: Ngải Khải vừa mới tiến vào phòng, liền đưa tay mạnh mẽ đánh về phía Thượng Hảo Giai và Tăng Nhã Nhu. Tăng Nhã Nhu bởi vì chưa tỉnh ngủ, có chút mờ mịt nhìn Ngải Khải, mà Thượng Hảo Giai mới phản ứng, chuẩn bị đánh lại Ngải Khải, đã có người phản ứng thần tốc, thân thủ mạnh mẽ, đập Ngải Khải một cước, khóa vào ban công, bạn đoán không sai, đó chính là hai người Tiêu Minh Tuấn và Vương Đào.

Ngải Khải bị khóa ở ban công, mặt dày mày dạn cầu cứu Điềm Điềm vừa mới tiến vào cửa còn chưa biết chuyện gì xảy ra, thuận tiện miêu tả quá trình xảy ra của chuyện này. Ngải Khải miêu tả xong, năm nỉ Điềm Điềm giúp đỡ hắn, Điềm Điềm nhếch một nụ cười, mở cửa ra, hét lớn với Ngải Khải: “Lão nương hận nhất bị cô lập, ông dám đùa giỡn hai bà ấy, là nói bộ dạng của tôi xấu xí sao?” Nói xong liền đánh Ngải Khải...

Tăng Nhã Nhu buộc mái tóc một cách qua loa, sau đó lười biếng quần mình về phía sofa, không thèm chớp mắt, cứ nhìn chằm chằm về vách tường trước mặt, ánh mắt mờ mịt, đầu óc không biết đang suy nghĩ cái gì. Bộ ngực sữa kia thấp thoáng dưới làn mỏng, cứ như ẩn như hiện, nhưng không nhiều lắm, theo thỉnh thoảng xoay người một cái, quần áo lại có chút điều chỉnh, vừa ẩn vừa lộ phong tình mông lung, càng thêm khiến cho Tăng Nhã Nhu phát ra một loại phong tình riêng.

Thượng Hảo Giai nhìn Tăng Nhã Nhu, môi hơi động lại hạ xuống, giống như muốn nói gì đó với cô rồi lại thôi. Cuối cùng cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng quan sát nhất cử nhất động của Tăng Nhã Nhu, ánh mắt không khỏi âm u, rơi vào trầm tư. Khi Thượng Hảo Giai phát hiện ra Tăng Nhã Nhu đã hồi phục lại tinh thần, là vì ánh mắt hai người va chạm đến cùng một chỗ. Thượng Hảo Giai có chút xấu hổ rồi ánh mắt đi, quay đầu thay đổi một vẻ mặt khác, rút nụ cười đi, vui vẻ trò chuyện với mọi người.

“Các đồng chí, hôm nay tôi gọi mọi người đến đây, là vì có chuyện quan trọng muốn tuyên bố với mọi người.”

Tăng Nhã Nhu dựa vào trên vai Vương Đào, nhắm mắt lại cầu nhàu: “Được rồi được rồi, cậu có rắm thì mau nói đi, mình còn chưa tỉnh ngủ.” Đa Đa ngồi ở trong ngực vú em nhìn Tăng Nhã Nhu trầm nghĩ, xem ra tối hôm qua Tăng Nhã Nhu ở chỗ của Thượng Hảo Giai đã không có giấc ngủ ngon, đều là người huyết áp thấp, lúc ngủ dậy tính khí đều rất khó chịu, vài người trong đây, cũng chỉ có Tăng Nhã Nhu có thể không chế được một chút.

Thượng Hảo Giai cứ xem như không có Tăng Nhã Nhu, tiếp tục a dua cười nói: “Được rồi, nếu mọi người muốn biết như vậy, tớ sẽ nói, sự tình là như thế này. Mình càng nhìn cái nhà này càng cảm thấy trong lòng trống rỗng, cô đơn, tịch mịch, cho nên, trải qua nhiều ngày tự mình suy xét cẩn thận, mình quyết định

chỉnh đốn lại nhà của một phen, tất cả hãy đi rửa mặt thay quần áo đi, tài liệu mình đều đã chuẩn bị tốt, tất cả hãy làm việc chăm chỉ ỉnh.” Nói xong, Sau khi Thượng Hảo Giai tuyên bố, vung tay mạnh mẽ, ý bảo mọi người đi thay quần áo.

Tiêu Minh Tuấn rất cuộc hiểu rõ vì cái gì mà ngày hôm qua Thượng Hảo Giai sống chết cũng không ỉnh xem, khăng khăng mời mình ở lại nhà của cô.

Mọi người không tự chủ được mở to hai mắt, chỉ vào chính mình hỏi. “Tội mình?” Thấy Thượng Hảo Giai gật đầu, Diêm Diêm cầm đầu mọi người kéo dài giọng ồn ào. “Không phải chứ!”

Thượng Hảo Giai có chút không kiên nhẫn nhíu mày, nhưng vẫn tiếp tục gật đầu với mọi người, khẳng định: “Ừ. Đúng.”

Diêm Diêm lười nhát tức giận đến giậm chân, lập tức đứng lên kháng nghị với Thượng Hảo Giai: “Mẹ kiếp, dựa vào cái gì vậy?”

Thượng Hảo Giai cười âm hiểm hai tiếng, nhướn mày hỏi cô: “Dựa vào cái gì? Cậu vừa mới hỏi mình là dựa vào cái gì sao?”

Diêm Diêm vội vàng gật đầu tỏ ý xác nhận: “Đúng vậy.”

Thượng Hảo Giai tỏ vẻ chính trực, đường đường chính chính nói: “Dựa vào cái gì, dựa vào mình là bạn của các cậu.”

Một bên Tăng Nhã Nhu khinh bỉ cộng thêm coi rẻ xua tay với cô, nói: “Dừng lại dừng lại, bạn bè cũng không phải là người giúp việc theo giờ. Lý do này không được xác lập.”

Thượng Hảo Giai giả vờ ra vẻ đạo mạo thanh cao nói với cô: “Lời này coi như không thành lập, mình cũng chỉ là muốn đẩy mạnh tình hữu nghị của chúng ta thôi, nhiều năm tất cả mọi người đã không cùng nhau kẻ vai chiến đấu rồi. Từ khi những người không có lương tâm các cậu ra khỏi cổng trường, vì cố gắng phấn đấu tìm tòi học hỏi cách sinh tồn trong xã hội, mọi người cũng rất ít tụ tập ở một chỗ, cơ hội này rất khó có được. Mình nói với các cậu, các cậu cũng đừng đem mình trở thành con buôn, mình đây đã suy nghĩ tỉ mỉ, không phải người ta có nói? Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, các cậu nói xem mình không có việc gì sao phải đem tiền này cống hiến cho người khác vậy, có tiền bạc để dành đi xoát một trận còn đã hơn.” Mọi người khác nghe Thượng Hảo Giai thao thao bất tuyệt, thật sự có chút muốn nhảy lên đánh gãy suy nghĩ của cô.

“Được rồi, nói cho dễ nghe. Cậu là vì bào chữa cho hành vi đáng xấu hổ, áp bức công dân lương thiện như chúng mình. Tội mình mặc kệ, tội mình muốn vùng lên, tội mình buồn ngủ. Các đồng chí, chúng ta không thể luôn như vậy, việc này nếu đưa vào một cấp độ mà nói, đây là lợi dụng và vũ nhục, lợi dụng tình cảm của chúng ta, vũ nhục tình hữu nghị của chúng ta.” Ngải Khải và Tiêu Minh Tuấn vội vàng khởi xướng ngôn luận, với âm mưu phản kháng.

“Không cần, chúng ta không cần, bọn mình muốn có nhân quyền, bọn mình muốn tự do. Các đồng bào, mọi người nên đồng tâm hiệp lực đối kháng. Nơi nào có áp bức, nơi đó liền có phản kháng. Lấy dũng khí của các cậu ra, nào, hô theo mình. Chúng ta muốn tự do, chúng ta muốn nhân quyền, chúng ta muốn phản kháng, đả đảo con buôn Thượng Hảo Giai.” Tiêu Minh Tuấn không sợ chết tiếp tục dẫn đầu tạo phản.

“Đúng, chúng ta muốn nhân quyền, chúng ta muốn tự do, phản kháng áp bức, đả đảo Thượng Hảo Giai.” Mọi người gào khóc kêu to.

“Các cậu xác định?” Thượng Hảo Giai uy hiếp nói.

“Đúng. Đả đảo Thượng Hảo Giai. Cự tuyệt áp bức, đưa mình nhân quyền, đưa mình tự do. Nhân quyền muôn năm.” Coi như không có cô, mọi người tiếp tục hăng giọng rống to.

“Được, được, được rồi, vậy hôm nay chúng ta liền nói thẳng đi. Đa Hòa, cậu đi học đại học đi cả tối, là ai không để ý đến ánh nhìn phỉ nhổ của thầy giáo và sinh viên nam cùng lớp chịu nhục chạy khắp phòng xin băng vệ sinh cho cậu? Ngải Khải, cậu liền thì càng không cần nói, lần trước cậu nói chính mình sống một mình cô đơn dễ dàng dẫn đến trưởng thành không tốt, là ai không từ chối vắt vả bôn ba giúp cậu giải thoát cuộc sống độc thân? A? Kết quả là rất không dễ dàng mới tìm được một nữ sinh bằng lòng gặp gỡ ăn một

bữa cơm với cậu, cậu vừa thấy người ta bộ dáng khó coi, từ lúc ngồi xuống ghế, liền đưa lên ngón tay của mình găm găm, lại quay về phía người ta chảy nước miếng cười ngây ngô. Sợ tới mức con gái nhà người ta gặp riêng mình, vừa khóc vừa nháo. Nói mình giới thiệu người dẫn độn cho cô ấy, cố ý làm cô ấy mất mặt. Cậu lại vẫn đi theo than thở với mình, ai bảo cô ấy khó coi. Dù có kém như thế nào đi nữa cũng có thể giống như Lưu Gia Ninh sao? Cậu thử soi gương xem, cậu là Lương Triều Vĩ sao? Ừ? Nói a.” Thượng Hảo Giai nhảy lên cao ba mét, quả thực là sắp nhảy dựng lên quở trách rồi.

“Cho dù mình không đúng, nhưng cũng không thể cứ quen người như vậy, nửa đêm nhìn thấy có thể bị dọa chết. Hơn nữa về sau cái gì cũng không được.” Ngải Khải cúi đầu về mặt giống như oán phụ, ủy khuất nói.

“Đúng, sao có thể như thế. Về sau cậu lại mặt dày mày dạn xin mình lại an bài một người khác, con gái nhà người ta là ai a? Đội trưởng đội văn nghệ của trường mình, cho dù là thời kỳ trưởng thành mọc chút mụn. Nếu không phải là mình có quan hệ tốt với người ta, người ta cũng không bằng lòng gặp cậu đâu. Cậu là con khỉ gì mà lúc bắt đầu biểu hiện còn tốt, về sau lúc mang thức ăn lên thì ngoài cười nhưng trong không cười gắp rau vào bát cho người ta, mình còn nghĩ con khỉ cậu rất lịch sự. Hôm sau con gái nhà người ta vừa gặp mình liền khóc, cả nửa ngày cậu chỉ toàn gắp củ lạc vào trong bát của người ta, cậu còn cãi được không? Hả? Cậu lại vẫn đi theo mình lăm bằm lầu bầu, nói cái gì là cũng phải giống Gia Linh, cậu có thể nhận rõ hiện thực hay không?. Sau khi trưởng thành con gái nhà người ta đã không còn mụn, một đồng người đi theo truy mộng, cậu lại vẫn bịa đặt cô gái kia vốn là bị cậu quăng. Cậu muốn có mặt mũi hả?? Hả?” Nhắc tới việc này, Thượng Hảo Giai hận không thể cởi dép lê dưới chân, đánh hai nhát vào cái mồm rộng của cậu ta.

“Không thể như vậy, các cậu sao lại vong ân phụ nghĩa như vậy. Nhìn mình xem, mình không có.” Ngô Hiểu Phong bạn trai của Diễm Diễm vội vàng gió chiều nào thì theo chiều ấy đứng lên đi đến bên cạnh Thượng Hảo Giai, đặt một tay lên bả vai Thượng Hảo Giai, một tay chỉ vào những người khác.

Ngô Hiểu Phong là người nóng tính, một sắc lang, về sau không biết như thế nào lại ở chung một chỗ với Diễm Diễm, từ lúc Thượng Hảo Giai trở về đến bây giờ cũng chưa từng lộ mặt, hôm nay thế nhưng cũng xuất hiện rồi.

Thượng Hảo Giai xoay người nhằm vào móng của Ngô Hiểu Phong đập một cước, Ngô Hiểu Phong bị đập nằm trên mặt đất, xoay người giống như là bị nhận lấy tất cả ủy khuất nhìn Thượng Hảo Giai một tay chống hông một tay chỉ vào mình chửi ầm lên. “Cút ngay, cậu còn dám nói mình không tòi? Lần trước cậu nha bị tiêu chảy, không có toilet nam, là ai giúp cậu trông cửa? Hả? Bảo mình im lặng không nói, bác gái trông cửa biết việc này, tới bảo mình đi vào mời cậu đi ra, thế nhưng cậu lại giữ cổ họng giả làm nhân yêu (gay), nói mình đem giấy đi, không cho cậu đi ra. Hại mình bị bác gái trông cửa dạy bảo một trận, Chủ nhiệm Kim Cương mà tôi vẫn thầm mến cũng không không biết xấu hổ, vỗ vỗ bờ vai của mình, quay đầu rồi đi. Cậu có biết về sau thầy giáo lớp mình nói với tớ cái gì không? Nói rằng chuyện đã truyền khắp trường, tất cả giáo viên đều hỏi bà ấy chuyện này, Tổng soái lại vẫn đi đến chỗ bà ấy kể khổ, gọi điện thoại ẹ mình, bảo mẹ mình mang mình đi khám bác sĩ. Cậu nói cậu xem sao có thể súc sinh như vậy nha?”

“Còn có cậu, vú em.” Thượng Hảo Giai mắng đến vui vẻ xoay người về phía vú em đang ngồi cười.

“Chị, chị tốt của mình, đại tiểu thư của mình, cậu nói đi. Mình quét tường hay là lau kính? Cậu phân phó, tiểu nhân nhất định sẽ cúc cung tận tụy chết cũng không hối.” Vú em lập tức bày ra vẻ mặt tiểu nhân, chạy đến bên cạnh Thượng Hảo Giai nịnh hót nói. Thấy nghiệp lớn sắp thành, Thượng Hảo Giai vỗ vỗ bả vai vú em, quay đầu âm hiểm nhìn những người còn lại nói: “Ừ, tốt tốt. Lúc này mới ngoan, các cậu à? Là tiếp tục phản kháng hay ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của Đảng?”

Tiêu Minh Tuấn lập tức đứng lên, hét lớn: “Nói đùa. Lão tử luôn luôn là thanh niên yêu nước, từ nhỏ đã được thầy giáo đã bảo rằng phải biết nghe theo Đảng, nghe theo sự sắp xếp của Đảng! Cậu phân phó đi. Mình nhất định sẽ đầu rơi máu chảy cống hiến cho quốc gia. Cậu chỉ cần nhìn là được rồi.”

Thượng Hảo Giai bày tỏ sự khen ngợi với Tiêu Minh Tuấn, gật gật đầu, nói: “Ừ. Tốt, mình đại diện cho Đảng khen ngợi lòng trung thành của cậu. Đứa bé ngoan. Đến đây, đi thay quần áo chuẩn bị quét tường.”

Tiêu Minh Tuấn làm một động tác chào tiêu chuẩn, lớn tiếng nói: “yes, sir!”

Thượng Hảo Giai cố làm ra vẻ, nói với Tiêu Minh Tuấn: “Không cần nói tiếng anh ở trước mặt mình, ok?”

Mọi người lập tức đứng lên, làm một bộ dáng thề sống chết trung thành với Thượng Hảo Giai nói: “Tụi mình cũng vậy, tụi mình cũng vậy. Cậu phân phó đi. Chúng mình nhất định sẽ lấy thái độ nghiêm túc, thành quả hoàn mỹ báo đáp cậu.”

“Ngoan~~ các bé ngoan đi thay quần áo đi, chờ mình phân chia nhiệm vụ.” Thượng Hảo Giai vội vàng thay đổi sắc mặt, biến thành dì trông trẻ thiện lương và dịu dàng.

Mọi người có trật tự học theo động tác chào của Tiêu Minh Tuấn, “ok.” Dưới sự áp bách của Thượng Hảo Giai, mọi người rống to.

Lúc mọi người đi chuẩn bị, người thu mua đồ dùng gia đình dẫn theo sáu người đàn ông vạm vỡ tiến vào, kiểm kê đồ mà Thượng Hảo Giai không cần. Thượng Hảo Giai ngọt ngào gọi người đàn ông dẫn đầu một tiếng anh trai, người đàn ông kia liền dẫn những người còn lại đem tất cả nọ của cô chuyển vào phòng chứa đồ.

Đợi đến khi tất cả mọi người đầu đội mũ giấy đi ra ngoài, nhà cửa đã không còn cái gì rồi.

14. Chương 14: Ở Cùng Tiêu Minh Tuấn

Trong phòng, mọi người đứng thành một hàng, Thượng Hảo Giai đứng đối diện chấp tay sau lưng như lãnh đạo phân phó nhiệm vụ.

Tiêu Minh Tuấn, Vương Đào, Từ Hoán Vũ, Ngô Hiểu Phong, năm người đàn ông cầm chổi sơn cố gắng sơn hết bức tường. Bởi vì Ngải Khải cảm thấy chiều inh bị kỳ thị, oán giận với Thượng Hảo Giai, Thượng Hảo Giai cảm thấy thật phiền, liền nhốt cậu ta vào phòng vệ sinh lau sàn. Bốn cô gái đã dán giấy dán tường xong, đồ dùng trong nhà cũng được đưa tới. Các thiết bị trong căn phòng đã được trang trí xong, Điem Điem cho rằng mình không còn việc gì làm, muốn hô to vạn tuế đã bị Thượng Hảo Giai xách đến chỗ Ngải Khải để trang trí phòng khách. Còn lại mấy người đàn ông vừa sơn tường xong, Thượng Hảo Giai chạy tới, bảo Ngô Hiểu Phong đi giúp Điem Điem.

Tiêu Minh Tuấn vỗ vai Thượng Hảo Giai khen ngợi: “Nhóc con, coi như em có lương tâm. Biết anh làm việc mệt mỏi nên để hai anh nghỉ ngơi.”

Thượng Hảo Giai cười sáng lạn nhìn Tiêu Minh Tuấn: “Ha ha, ngại quá. Nhiệm vụ của hai người là đến phòng chứa đồ khiêng tủ quần áo đến phòng này. Hết cách rồi, ai bảo hai người cao nhất, khoẻ mạnh nhất chứ.” Mặt Tiêu Minh Tuấn trợn trắng muốn ngã xuống đất, kêu to cứu mạng, lại bị Vương Đào kéo tới phòng chứa đồ khuôn đồ.

Sau đó, cuối cùng, Thượng Hảo Giai mới biết, thật ra đồ dùng trong nhà đều do một mình Vương Đào chuyển, còn Tiêu Minh Tuấn lại lười biếng, giả vờ chạy đi chạy lại, muốn để người khác thấy anh rất vội, nhưng anh bận cái gì chứ, dù sao trong lòng cũng tự nói với chính mình, Tiêu Minh Tuấn rất cố gắng, anh rất bận. Nhưng thật ra anh bận chơi, bận lười biếng. Thượng Hảo Giai đột nhiên tuyệt vọng, kỹ thuật này nên coi là ưu điểm hay khuyết điểm của Tiêu Minh Tuấn đây? Nếu là khuyết điểm, vậy nếu cô có kỹ thuật này, về sau mẹ cô nhất định không phải lo lắng cho tương lai của cô nữa, hoặc mắng cô là đồ gốc.....

Bốn người trang trí ngôi nhà xong, người bên ngoài cũng đã thu dọn sạch sẽ, bắt đầu ồn ào kêu đói.

Điem Điem và Đa Hoà xuống bếp nấu cơm, còn lại phụ giúp, cuối cùng vẫn bị mắng là phé vật rồi bị Điem Điem ném ra khỏi phòng bếp. Ngải Khải và Ngô Hiểu Phong chơi điện tử online ở phòng khách, mấy người khác lên phòng nghỉ ngơi.

Thượng Hảo Giai ôm Tuấn Tuấn lăn qua lăn lại trên đất, Tăng Nhã Nhu ngồi trên giường hút thuốc lá tán gẫu.

Tăng Nhã Nhu nháy mắt với Vương Đào, Vương Đào hiểu ý. “Minh Tuấn, tôi có chuyện muốn bàn bạc với cậu.”

“Chuyện gì? Tăng tiền lương hay cuốn gói đuổi đi?”

Vương Đào gật đầu, cười xấu xa nói: “Ừ, đoán đúng rồi.”

Tiêu Minh Tuấn nghe ông chủ muốn đuổi việc mình, anh nhảy dựng lên. “Vương Đào, cậu đừng như thế! Tôi mới vừa điếu võ dương oai nói không muốn gia đình giúp đỡ, cậu lại cho tôi một gậy vào đầu, cậu có coi tôi là anh em không?”

“Hai ngày trước bộ phận này xảy ra vấn đề, không thể để mình Đinh Hạo Hiên ở đó, dù sao theo tôi không lâu, tôi cũng không yên tâm, muốn cậu qua đó giám sát, chức vị tôi cũng đã sắp xếp xong, chức vị quan trọng nhất của phòng thị trường, tuần sau cậu sẽ làm quản lý bộ phận đó. Chuyện cuốn gói này xem ra cũng tốt, cậu ở phòng nhỏ như vậy, cho nên tôi cho cậu ở phòng lớn, ha ha.”

“Mẹ kiếp, vậy tôi làm thế nào? Giá phòng cao như vậy, tiền thuê một tháng trên hai ngàn, gần nửa tháng tiền lương của tôi đó. Cậu muốn tôi ăn không khí sao? Hơn nữa, cậu ở với ba mẹ, sao còn bảo tôi?”

“Cậu cảm thấy tôi và Nhã Nhu thích hợp ở cùng ba mẹ sao?”

Thượng Hảo Giai đang ôm Tuấn Tuấn, nghe hai chữ ở chung, cô liền đứng phắt dậy, nháy mắt ra hiệu với Tiêu Minh Tuấn: “Ồ chung, nha... nha... nha... Chuyện này cũng không thích hợp, Tiêu Minh Tuấn, bé con mau ra đây, nếu không làm hỏng chuyện tốt của người ta, làm mẹ nuôi trẻ, con bồi thường nổi sao?”

Tiêu Minh Tuấn cười xấu xa, nói với Hảo Giai: “Đền nổi mà. Anh sẽ hạ mình lấy em làm vợ bé, rồi anh cố gắng, để em sinh cho anh một đứa bé mập mạp, như vậy vợ chồng Vương Đào không có con cũng không sao.”

Thượng Hảo Giai nghe vậy, then quá hoá giận nói với Tiêu Minh Tuấn: “Hừ. Em sẽ hoàn thành tâm nguyện cho anh. Nhưng mà em sẽ cho anh làm vợ bé, anh làm mẹ nhỏ cũng không sao mà.”

Vương Đào nhìn Thượng Hảo Giai muốn bịt miệng cô ngay lập tức, chỉ sợ mình đổ máu, vội vàng hoà giải: “Ha ha, được rồi, tôi thấy chuyện này quyết định vậy đi, nế , bốn ngày sau tôi sẽ chuyển vào, còn tiền thuê công ty sẽ chi trả cho cậu.”

Về mặt Tiêu Minh Tuấn tự nhiên nhìn Vương Đào, trong mắt thoáng qua một tia sáng, sau đó, khóc lóc rên rĩ với Vương Đào, kể bị cáo rất oan uổng, Vương Đào nói cho anh thêm một ngàn đồng tiền thuê phòng, về mặt Tiêu Minh Tuấn đột nhiên thay đổi thành vẻ mặt của kẻ tiểu nhân được toại nguyện...

Thượng Hảo Giai nằm trên người Tuấn Tuấn, ngược mặt nhìn Tiêu Minh Tuấn cười hả hê. “Vương Đào, em thấy hai người đi đăng ký kết hôn đi. Em nói cho anh nghe, chỉ cần hai người đăng ký, kết hôn xong, em lập tức tặng quà mừng thật to cho hai người. Tiền thuê nhà của Tiêu Minh Tuấn em sẽ trả, coi như tặng quà mừng. Thật đó, nói dối là cháu anh.” Nói xong, Thượng Hảo Giai cúi đầu, nhưng thật ra vụng trộm vui mừng, bởi vì cô có thể cảm thấy tâm trạng bây giờ của Tiêu Minh Tuấn rất không vui.

Vương Đào nhìn Tăng Nhã Nhu một lát, thấy cô gật đầu với mình, biết bây giờ đã đến lúc, mặc dù hành động quá sớm, nhưng nếu anh tham gia, sẽ phải đáp ứng anh. Vương Đào điều chỉnh cảm xúc của mình, cười gian nói với Hảo Giai: “Được, Giai Giai, vậy anh xin nhận. Mấy ngày trước anh và Nhã Nhu đã đăng ký rồi, vốn tính hôm nay thông báo, em đã nói trước sẽ tặng quà, trả lễ lại, anh nói cho em biết trước đó.” Lần này nhìn vẻ mặt kinh hoàng của Tiêu Minh và Thượng Hảo Giai, hả hê cười.

Thượng Hảo Giai há hốc miệng sững sờ nhìn Vương Đào, nghe Tiêu Minh Tuấn hỏi mình: “Tiểu Giai Giai, em nói anh nên thuê nhà cấp ba hay cấp hai đây?”

Thượng Hảo Giai quả thật hối hận muốn cắn đứt lưỡi mình, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Vương Đào “Hai người..... thật sự đăng ký rồi hả?” Thấy cả hai cùng gật đầu, Thượng Hảo Giai kêu rên: “Vương Đào, Tiểu Nhu, hai người thật quá đáng, vậy mà không nói cho em biết.”

Vương Đào cười nhìn Thượng Hảo Giai, cũng không tức giận, giơ ba ngón tay lên với cô: “Hảo Giai à, một tháng anh cho cậu ta ba ngàn, em không có việc thì cho kiểu gì đây?”

Tiêu Minh Tuấn biết Vương Đào cố ý đùa Thượng Hảo Giai, cười xấu xa nhìn Thượng Hảo Giai: “Hảo Giai, em nói anh ở nhà 2000 một tháng hay 3000 một tháng?”

Thượng Hảo Giai muốn tát vào miệng mình một cái, cười gượng gạo rồi giơ ngón bàn tay nắm chặt lên trước mặt Vương Đào. “Anh khá lắm.”

Thượng Hảo Giai quay đầu nhìn Tiêu Minh Tuấn, nịnh hót lấy lòng, học mấy cô gái trong phim thần tượng HongKong, Đài Loan làm nũng với Tiêu Minh Tuấn: “Anh Minh Tuấn à ~ à ~ anh xem, người ta còn chưa có việc làm, không có tiền đâu. Nếu không anh hạ mình ở ngôi nhà này của người ta đi, ngày ngày người ta có thể hầu hạ anh, bưng trà rót nước cho anh, có được không?” Nói xong, Thượng Hảo Giai còn liếc mắt đưa tình với Tiêu Minh Tuấn, trước liếc, sau liếc. Trái liếc, phải liếc, liếc qua liếc lại.....

Tiêu Minh Tuấn rùng mình, cả người nổi hết da gà, lắc đầu thật mạnh: “Anh không muốn, anh còn chưa kết hôn mà. Em hầu hạ anh? Em không khiếm nhã với anh đã tốt lắm rồi, anh không muốn đâu.”

Thượng Hảo Giai nghe bốn người gọi ăn cơm, nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài, quay lại nhìn ba người, thật ra chủ yếu nhìn Tiêu Minh Tuấn: “Anh không muốn cũng phải muốn. Em khiếm nhã với anh? Nào em để lửa đá hay để cho cắn hả? Còn nữa, ba người ngậm miệng lại cho em, nếu để mấy người ngoài đó nghe thấy, em lột da mấy người.” Nói xong đóng mạnh cửa, sau khi cửa bị đóng sầm lại, trên mặt Thượng Hảo Giai có một nụ cười không dễ thấy.....

Tiêu Minh Tuấn nhìn hai người Vương Đào và Tăng Nhã Nhu cười ác ý, rên một tiếng rồi nhào xuống giường, làm bộ vô tội, thở dài nói: “Sự thật khó tránh, ám mùi khó phòng”

Tăng Nhã Nhu và Vương Đào vô cùng kinh thường nhìn Tiêu Minh Tuấn, đáp chuẩn xác, đáp Tiêu Minh Tuấn xuống giường, nói với anh: “Chủ mưu, cậu còn giả bộ cái gì.”

Trong phòng khách, mấy người ngồi quanh bàn ăn nhìn mấy món ăn ngon trên bàn mà chảy nước miếng.

Trước khi bưng ra hết tất cả các món ăn, Diễm Diễm vẫn ở trong phòng bếp quơ múa cái thìa như diễn xiếc làm món ăn cuối cùng. Ngô Hiểu Phong bày bát đĩa, nghe Diễm Diễm hét lớn, Ngô Hiểu Phong nói cẩn thận nhìn một chút rồi xoay người đi vào phòng bếp bưng thức ăn giúp Diễm Diễm.

Món ăn vừa được đặt lên bàn, Ngải Khải liền lao về phía món thịt kho Diễm Diễm làm, những người khác vẫn không động đũa. Mới cho vào miệng, sắc mặt Ngải Khải lập tức thay đổi, nhìn mọi người đang trừng mắt nhìn mình, trong lòng Ngải Khải cũng hiểu, gật đầu một cái. Không đợi mình ăn miếng thứ hai, tất cả mọi người đã lao vào món ăn đó.

“Mẹ kiếp. Ngải Khải, vị giác cậu có vấn đề rồi hả. Chua như vậy mà cậu cũng gật đầu, cậu bị bệnh không?” Hoắc Vũ phun cái gì đó trong miệng ra, kêu la với Ngải Khải.

“Không có bệnh, tôi biết rõ. Tôi gật đầu có nghĩa là chua, ai bảo cậu ăn?” Ngải Khải cố ý hỏi.

Mọi người sững sốt, Tiêu Minh Tuấn phản ứng đầu tiên, chửi ầm lên. “Tên nhóc nhà cậu, cố ý trêu chọc chúng tôi, ông đây đánh chết cậu.” Nói xong liền nhào về phía Ngải Khải, không đợi Ngải Khải nói chuyện, những người còn lại cũng nhào tới.

Cuối cùng Ngải Khải vết thương chồng chất, ôm Tuấn Tuấn ngồi trong góc, ai oán nhìn mấy người vừa đuổi theo. Diễm Diễm nhìn vẻ mặt đáng thương của cậu nên kéo cậu lại, tiếp tục ăn cùng họ.

Mặt mọi người bắt đầu đỏ bừng, Thượng Hảo Giai liếc nhìn những chai bia ném đầy sàn, Thượng Hảo Giai cái gì cũng tốt, nhưng uống nhiều nên điên điên khùng khùng, đây là chuyện làm mọi người buồn bực, cô luôn làm ra rất nhiều chuyện khác người.....

Cho nên, trừ Tiêu Minh Tuấn ở đây, căn bản cô sẽ không uống rượu, bởi vì khi say..... cô không nhớ gì, người khác cũng không coi đó là chuyện quan trọng.....

Nhưng hôm nay còn chưa uống say, Tiêu Minh Tuấn đã khẳng định “quan hệ ở chung” với mình, rốt cuộc chuyện này là chuyện cô muốn hay anh muốn, đáp án này chỉ có thể về sau mới biết thôi.

Rốt cuộc Tiêu Minh Tuấn ăn Thượng Hảo Giai hay Thượng Hảo Giai ăn Tiêu Minh Tuấn?

Vấn đề này rất sâu xa, rất sâu xa..... Khó hiểu như câu đó vậy.....

Rốt cuộc cô mắc bẫy của anh hay anh mắc bẫy của cô?

Việc này cũng không thể kết luận ngay bây giờ được.....

15. Chương 15: Say Rượu Mới Có Thể Loạn Tính

Thượng Hảo Giai đứng cạnh Tiêu Minh Tuấn gờ tay vỗ một cái lên gáy anh. Lúc này anh mới bị đau mà phục hồi lại tinh thần. Cô nhìn Tiêu Minh Tuấn đang nở nụ cười mê người với chính bản thân mình mà không khỏi hồn phi phách tán. Thực ra, lúc này cô hơi thấy bất an trong lòng về cái kế hoạch lớn kia của mình. Không ngờ nó có thể diễn ra thuận lợi như vậy khiến cô thấy hơi không bình thường. Tiêu Minh Tuấn thông minh như vậy, liệu có phải anh đang chơi trò vô gian đạo với cô không?

Tiêu Minh Tuấn nhìn Thượng Hảo Giai đứng đối diện với mình đang ngẩn người ra thì nhếch khóe môi lên, quay nửa khuôn mặt tuần tú về phía cô, dùng giọng nói vô cùng quyến rũ mà mê hoặc cô. Anh cười xấu xa, nói: “Đến đây hôn gia một cái nào cô bé.” Dứt lời, anh nhìn về phía Thượng Hảo Giai bằng ánh mắt hơi thất vọng. Giờ này mà cô còn đang ngây người, khó có thể tự kiềm chế, khó có thể tự kiềm chế...

“Tiểu thư, có phải cô đã bị khuôn mặt đẹp đẽ này của Tiêu Trà Tuấn tiên sinh hấp hồn rồi không?”

“Cô bé, cậu có thể đừng nhìn đại gia nhà cậu một cách si ngốc như thế trước mặt bọn mình được không?”

Điềm Điềm dùng đại pháp truy hồn là nhéo lỗ tai Thượng Hảo Giai. Lúc này cô mới phục hồi tinh thần lại, mặc kệ những lời chọc ghẹo của bọn Điềm Điềm, tiếp tục uống rượu. Xin chú ý, ban nãy tiểu thư Thượng Hảo Giai là người khác một ly, cô một ly. Còn bây giờ, người ta một ly, cô hai ly. Cô cảm thấy không đủ nên tiếp tục uống, cúi đầu uống, uống đến khi đỏ mặt, uống đến khi say như chết. Giờ đây, bạn học Thượng Hảo Giai bỗng biến thành hồng nhan cân quắc, nữ trung hào kiệt, Bá Vương trên bàn rượu...

Thế là...cô bắt đầu bị rượu làm cho điên, dùng rượu để ép Tiêu Trà Tuấn.

Tan tiệc, Điềm Điềm, Ngô Hiểu Phong, Tiêu Trà Tuấn, Đa Hòa, Vương Đào, Tăng Nhã Nhu, bảo mẫu Từ Hoán Vũ vẫn còn tỉnh táo. Chỉ có Ngải Khải và Thượng Hảo Giai say khướt. Màn kịch đến đây là kết thúc...::nhok DDLQD::

Trừ quỷ lười Tiêu Trà Tuấn ra, sáu người còn lại thấy căn phòng vô cùng bừa bãi thì hai mắt lập tức trở nên lơ đãng, mặt cứng ngắc, không để bọn Tăng Nhã Nhu phải nói, Đa Hòa và bảo mẫu thường xuyên phải dọn dẹp tàn cuộc đành cúi đầu đầy cam chịu. Đa Hòa nói với bốn người kia đầy mắt kiên nhẫn: “Được rồi, cứ theo quy củ cũ, giao mọi chuyện ở đây cho bọn mình. Mọi người vào phòng chuẩn bị các thứ cho đêm nay đi. Chắc là đêm nay không ai rời khỏi đây được đâu.” Dứt lời, cô quay lại ra hiệu cho bốn người nhìn Thượng Hảo Giai đã ngã vào sofa mà vẫn còn ôm chai rượu nói nhảm.

Thượng Hảo Giai nằm trên sofa, ôm chai rượu đầy thành kính, vỗ tay, mặt đầy hưng phấn: “Thần tiên, thần tiên, tôi muốn giàu, tôi muốn giàu có, tôi muốn trở nên xinh đẹp, tôi muốn hạnh phúc, tôi muốn đi ngủ, tôi còn muốn nuôi tiểu bạch kiếm. Nguyên vọng của tôi đó chính là có vương kim cương lão ngũ nào quyết định nắm tay tôi bước vào phần mộ tình yêu. Ừm...Tôi còn muốn...Tôi còn muốn.” Có thể là do chịu nhiều thiệt thòi, ký ức bị lật lên nên nói tới đây Thượng Hảo Giai liền ập ứng.

Tiêu Trà Tuấn ngồi bên cạnh cô, lắc đầu đầy xót xa, thở dài: “Em nên nghỉ xem làm cách nào để đi chết đi.”

Liêu Chân Chân nghe xong thì vỗ mạnh vào bàn một cái “bốp”, nhìn Tiêu Trà Tuấn đầy hung dữ. Mọi người im thin thít nhìn cô. Một phút sau, Thượng Hảo Giai cong cái miệng vốn rất dễ thương lên, lại gần chai rượu một cách cẩn thận, dùng một tay che lại, nhỏ giọng nói với chai rượu: “Tôi còn muốn...Sống...” Sau này sẽ nói là cái gì, ngoài Tiêu Trà Tuấn ra thì không ai nghe được cô nói gì.

Thượng Hảo Giai nói giỡn xong, đứng lên, xin Vương Đào giúp đỡ đầy tội nghiệp: “Anh Đào, cậu nhìn cậu ấy kìa.”

Vương Đào đứng trong phòng khách, cười gượng, nhìn Thượng Hảo Giai, nói: “Đừng nhìn thấy thái độ khi cậu say rượu là được rồi. Cảm ơn.” Dứt lời, anh xoay người trở về phòng, tiếp tục trải đệm chăn.

Nghe xong lời này, Thượng Hảo Giai then quá hóa giận, vắn vẹo một lúc rồi đứng lên. Mọi người bị cô làm cho giật mình, mở to hai mắt mà nhìn cô. Cô cố hít mạnh một hơi, Điềm Điềm vội vàng che tai, cho rằng cô định chửi ầm lên. Ai ngờ Thượng Hảo Giai mở lớn miệng, gào lên: “Lão nương muốn đi toilet.” rồi xoay người, tiêu sái rời đi.

Thượng Hảo Giai nghe tiếng cười như điên của bọn họ, trừng mắt đầy bất mãn, khẽ than: “Lão nương không thể chộc mọi người. Mẹ nó, còn định trốn tới bao giờ?” Vừa nói xong thì liền nghe bảo mẫu Từ Hoán Vũ khốn khiếp kia hô to lên với cô: “Trời ơi, Ngải Khải vẫn còn ở trong đó.” Cô xoay người, ôm quyền với bảo mẫu Từ Hoán Vũ, “Cảm ơn đã nhắc nhở, tiểu nữ tử đi đây.”

Vừa kéo cửa nhà vệ sinh ra thì Thượng Hảo Giai liền chết sững.

Diendan

Cô biết phẩm chất khi uống rượu và nhân phẩm của anh đều xấu xa nhưng khi chứng kiến vẫn không tiếp nhận nổi. Ngải Khải đang mặt đối mặt với cô, ngồi dưới đất, hai tay ôm chặt bồn cầu, trừng mắt nhìn cô với thái độ thù địch, tựa như không phải anh đang ôm bồn cầu mà là đang ôm vợ vậy.

Thượng Hảo Giai sợ run lên, chết sững ở cửa, im lặng nhìn Ngải Khải. Thấy anh không có phản ứng, cô hơi sợ nhưng vẫn cố trấn tĩnh mình, im lặng đối mặt với anh. Nhưng dường như nhu cầu sinh lý đang lên tiếng phản đối khiến cô tỉnh rượu hơn một nửa ngay lập tức. Cô cố gắng nói với giọng mềm mại nhất với Ngải Khải: “Ngải Khải, cậu làm gì ở đây? Mình muốn đi vệ sinh, cậu đi ra đi.”

Ngải Khải nghe xong lời cô, thần chí vẫn mơ hồ, ôm chặt cái bồn cầu trong tay, nhìn Thượng Hảo Giai, cười khúc khích, nói những lời không rõ ràng: “Ha ha, mình không cho cậu đi vệ sinh.”

Thượng Hảo Giai dở khóc dở cười, biết Ngải Khải đã say rồi nên cô nói dịu dàng, cẩn thận: “Ngải Khải, ngoan nào. Mình là nữ, cậu là nam, nếu cậu không ra thì mình đi vệ sinh thế nào được? Cậu đừng ôm bồn cầu nữa, lại đây, đi ra nào.”

Ngải Khải nghiêng đầu, nhìn cô bằng ánh mắt lơ đãng, làm lơ cô, tiếp tục ôm bồn cầu. Thượng Hảo Giai thấy vẻ mặt này của ai thì bức mình, rống lên với anh: “Ngải Khải, cậu đó, mẹ nó đi ra ỳnh. Nếu cậu không ra, lão nương tè ra quần bây giờ.”

Ngải Khải ngồi dưới đất, ôm bồn cầu, duỗi chân ra chơi xấu như đứa trẻ, nói nhỏ bằng giọng ghen ngào: “Dì à, sao dì lại dữ với con thế.” Nhất thời, Thượng Hảo Giai không thể tiếp nhận được ngay, đứng sững ở đó. Ngải Khải nói tiếp: “Con không cần đi vệ sinh. Con chính là cái bồn cầu. Dì ngốc quá.” ::nhok DDLQĐ::

Vành mắt Thượng Hảo Giai đỏ lên ngay lập tức, bị sợ không nhẹ. Dưới tình thế cấp bách, cô bất chấp việc sẽ mất mặt, quay đầu nói với đám người đang uống rượu bên ngoài, hét lên: “Trời ơi, mọi người nhanh đưa người này về đi.”

Tiêu Trà Tuấn nghe thấy, quay sang gào lên với Thượng Hảo Giai: “Sao vậy?”

Điềm Điềm hơi mất kiên nhẫn khi nghe Thượng Hảo Giai nói, ngáp một cái rồi gạt đầu ra hiệu với mọi người trên bàn, nói: “Đừng quan tâm, say rượu nên điên rồi.”

Thượng Hảo Giai sắp tè ra quần, không thể di chuyển được, sắp phát khóc. “Không phải. Mọi người nhanh qua đây bắt lấy cậu ấy, mang đi ỳnh đi. Mình muốn đi vệ sinh.”

diendan

Điềm Điềm nghe thấy, trả lời đầy mất kiên nhẫn: “Cậu ngốc à? Để cậu ấy tự ra là được.”

Thượng Hảo Giai gấp đến mức rơi nước mắt, cảm thấy sắp tè ra quần rồi. “Cậu ấy không ra. Nhanh lên, mình sắp tè ra quần rồi.”

Tăng Nhã Nhu càng nghe càng thấy không bình thường, vỗ hạ thân của Vương Đào, đi về phía nhà vệ sinh. “Có chuyện gì vậy?”

Thượng Hảo Giai vừa khóc vừa nói: “Cậu ấy nằm bò trong nhà vệ sinh, nói mình chính là cái bồn cầu. Ôi ôi, nhanh lên, mình sắp tè ra quần rồi. Kéo cậu ấy ra ỳnh đi.”

Vương Đào nắm cổ áo Ngải Khải, kéo anh ra ngoài. Ngải Khải vừa khóc vừa gào: “Mình là bồn cầu, cậu định làm gì? Mình còn có thể dùng được, chưa hư đâu.”

Ngải Khải vừa bước một chân ra khỏi nhà vệ sinh thì Thượng Hảo Giai vội vàng chui vào, thoải mái mà cho nước bay thẳng xuống ba nghìn thước. Mọi người nhìn cái dáng vẻ say mê của Ngải Khải mà cười toe toét đầy vui vẻ.

Ngải Khải bị Vương Đào ném vào gầm bàn, tiện chân đạp một cái. Anh kêu đau, rồi ôm chân bảo mẫu Từ Hoán Vũ bên cạnh, tiếp tục sự nghiệp làm bồn cầu. Bảo mẫu Từ Hoán Vũ đang dọn dẹp bàn ăn, nhìn thấy dáng vẻ ngốc nghếch này của anh thì nhịn không được mà đùa anh. Cô đưa rượu trong tay cho anh. “Bạn ơi, đến đây, cạn ly nào.” Ngải Khải nhận ly rượu trong trạng thái thần chí mơ hồ, đầu óc đình trệ, giơ ly rượu lên với cái chân bảo mẫu Từ Hoán Vũ dưới gầm bàn, hét lớn đầy dũng cảm “Cạn.”, sau đó liền ngửa đầu uống cạn.

Bảo mẫu Từ Hoán Vũ bị Ngải Khải chọc cười đến mức gục lên bàn. Điềm Điềm bên cạnh cũng nhịn không được mà trêu anh. Cô rót một ly rượu đầy nhưng không để ý tới anh. Ngải Khải mở mồm nhìn ly rượu trong tay, chẳng hiểu ra sao mà nhìn chân Điềm Điềm, lắc lắc đầu, không nói lời nào, lập tức nhìn thấy Tuấn Tuấn đang chơi ở bên cạnh, vừa bò vừa giơ ly rượu về phía nó...::nhok DDLQĐ::

Mười phút sau, Tiêu Trà Tuấn phát hiện Thượng Hảo Giai chưa ra khỏi nhà vệ sinh thì hơi lo lắng. Anh chạy tới gõ cửa nhà vệ sinh, nghe thấy cô ậm từ đáp lại thì mới quay lại ngồi trên sofa.

Trong khoảnh khắc khi xoay người này, Tiêu Trà Tuấn nhìn thấy Ngải Khải cầm sợi dây của Tuấn Tuấn, vừa đuổi theo nó vừa giơ ly rượu, kêu. “Mày có phải là đàn ông không? Là đàn ông thì cạn mau.”

Tiêu Trà Tuấn bước tới, đá một cước, chỉ nghe thấy Ngải Khải ôm mông kêu đau rồi quỳ rạp trên đất không đứng dậy. Nhưng anh vẫn thấy chết không sờn mà chỉ vào Tuấn Tuấn, quát một câu “Cháu trai, cháu thật đáng sợ.” Rồi anh nằm rạp xuống đất, ngủ thiếp đi.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tuấn Tuấn vừa thấy Ngải Khải nằm xuống đất thì vội vàng chồm dậy gần nhà mà tru lên hai tiếng khiêu khích người đã ngã xuống kia, nhẹ chân nhẹ tay chạy đến cạnh anh, dùng móng vuốt đẩy vài cái vào đầu anh để thăm dò. Thấy anh không có phản ứng gì thì nó liền nhe răng nhếch miệng mà gầm gừ ra oai với anh ngay lập tức. Có thể là hành động làm lơ nó của Ngải Khải khiến nó cảm thấy tôn nghiêm của loài chó bị anh sỉ nhục nên tát thật mạnh vào miệng anh hai cái, rồi dắc ý ngẩng đầu lên, bỏ đi.

Mọi người vừa cười vừa vào phòng ngủ. Thực ra bọn họ không đến nỗi khốn như thế, nhưng vì hiểu rõ một đạo lý: đó chính là tình yêu cũng như bị tảo hôn, cần phải có chất kích thích thúc đẩy một chút. Ví dụ như rượu, người xưa từng nói: say rượu mới có thể loạn tính. Hay như sống chung trong một không gian, tục ngữ nói là lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Cui có khô thì lửa mới mạnh được.

Tiêu Trà Tuấn thấy tất cả mọi người như bôi dầu vào chân mà rời khỏi phòng, luôn miệng nói thật khốn kiếp, làm phiền anh chăm sóc cho Thượng Hảo Giai thật tốt. Anh đảo đảo tròn mắt, nở nụ cười xấu xa đầy rạng rỡ, đi về phía nhà vệ sinh. Trong đó chỉ còn mình Thượng Hảo Giai...

Rượu quá ba tuần, lửa gần rơm, cô nam quả nữ, sẽ xảy ra chuyện gì nhỉ....

16. Chương 16: Màn Biểu Diễn Hấp Dẫn Đã Được Sắp Đặt

Đêm nay, Thượng Hảo Giai mặc quần áo không chỉnh tề, lên giường đi ngủ.

Ngày hôm sau, lúc bốn giờ chiều, Thượng Hảo Giai bị Điềm Điềm gọi dậy.

Thượng Hảo Giai mê man nhìn Điềm Điềm cùng Ngô Hiểu Phong đang đứng trước giường, ước chừng khoảng hai ba sau cô mới dần dần tỉnh, lập tức bộc phát bản tính lưu manh vốn có của mình, hướng về phía Điềm Điềm chửi ầm lên nói: “Giữa mùa hè mà người phát xuân (động dục) cái gì? Mang theo tên đàn ông này vào xem lão nương ngủ, cảm thấy sáng khoái sao? Lập tức cút ra ngoài cho tôi.”

Thượng Hảo Giai mắng xong, cảm thấy tinh thần đã thoải mái hơn, trừng mắt với Điềm Điềm, chờ đối phương cãi lại. Nhưng mà, hôm nay Điềm Điềm chỉ cười ngây ngô rồi nhìn cô, không nói một lời nào, khiến Thượng Hảo Giai cảm thấy sợ, Thượng Hảo Giai cảm nhận được hôm nay, có khả năng Điềm Điềm bị ai đó trong nhà mở cửa đập trúng vào đầu dẫn đến việc tổn thương não, nếu để cho cô biết đó là ai, cánh cửa

đập trúng Diễm Diễm nằm ở chỗ nào, về sau nhất định sẽ có một ngày cô thấp ba nén nhanh trước cửa, hy sinh một chút để tạo phúc cho người dân.

Thượng Hảo Giai nhìn Diễm Diễm vui vẻ cười, có chút sợ hãi, làm bộ ưỡn ngực hỏi Diễm Diễm: “Cậu sao vậy? Điên rồi? Cũng biết nhe răng nhếch miệng nhìn tớ cười sao?” Diễm Diễm không nói lời nào vẫn tiếp tục cười một cách ngây ngô.

Tằng Nhã cười dịu dàng hơn nhiều, tiến lại gần, nhìn Thượng Hảo Giai nói “Mau đứng lên, Vương Đào và Tiêu Minh Tuấn cũng chưa đi làm, đang chờ cô ở dưới. Hôm nay hai người đó có chuyện quan trọng muốn tuyên bố với chúng ta.” Trong lòng Thượng Hảo Giai cảm thấy mọi chuyện diễn ra không bình thường, rùng mình một cái, tóc tai bù xù bước xuống giường.

Thượng Hảo Giai vừa đi ra cửa, ánh mắt của mọi người đều nhìn chằm chằm về phía cô, khiến cô không được tự nhiên cho lắm. Nhưng sau đó Thượng Hảo Giai cảm thấy đó là chuyện thường, cô nghĩ đó là do cách ăn mặc lúc này, quá tồi tàn, dọa mấy con quỷ này phát sợ, cố ra vẻ tự nhiên cô cúi đầu, để tóc dài che khuất ánh mắt này.

Tiêu Minh Tuấn vội vàng đứng lên che tầm mắt của cô, liệu chết trùng mắt với đám đàn ông ngồi trên ghế sofa. Chẳng hiểu sao, Thượng Hảo Giai dùng ánh mắt của một kẻ điên nhìn Tiêu Minh Tuấn đang đứng trước mặt mình. Lấy tay nhẹ nhàng đẩy anh ra, ý bảo anh tránh ra coi, thấy Tiêu Minh Tuấn không có phản ứng, Thượng Hảo Giai dùng sức đẩy anh vài cái, ai ngờ tên Tiêu Minh Tuấn giống như bị điên, có chết cũng không động. Tối hôm qua Thượng Hảo Giai uống đến hơn, đầu đau rất nặng, hơn nữa tính cô vốn hấp tấp, cảm thấy một ngọn lửa đang chạy thẳng lên não.

Mặt Thượng Hảo Giai trầm xuống, ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Tiêu Minh Tuấn, vừa muốn rống to, gầm thét, gầm thét. Lại thấy Tiêu Minh Tuấn hơi chuyển động, quay lại nhìn, hét vào mặt cô, gầm thét, gầm thét. Thượng Hảo Giai rất muốn hô to một tiếng, con mẹ nó không biết nói lý lẽ sao.

Tiêu Minh Tuấn nói với Thượng Hảo Giai : “Con mẹ nó mặc quần áo như vậy rồi đi ra đây, muốn mặc quần áo xuyên thấu để chụp AV (ảnh gợi cảm) sao?” Nói xong, anh xoay người một cách thần tốc, mặt đối mặt ôm Thượng Hảo Giai vào trong lòng , che hết cảnh xuân trước mặt.

Thượng Hảo Giai bị Tiêu Minh Tuấn rống ột trận, cảm thấy khó hiểu, chính mình vừa bị anh quát xong, sau đó lại bị anh ôm lấy, chuyện gì đang xảy ra, đây là. . . .

Một phút đồng hồ trôi qua, Thượng Hảo Giai cúi đầu nhìn, nhìn bộ quần áo mình đang mặc, quát to một tiếng: “A ~~ tất cả đều nhắm mắt lại cho tôi.” Bởi vì ngày hôm qua về quá muộn, không tắm rửa, cô chỉ mặc một chiếc áo ngủ bằng vải bông dài qua hông một chút, vừa rồi tỉnh dậy cũng không để ý xem mình mặc cái gì, cứ thế chạy ra ngoài, lúc này mới phát hiện, hoá ra mình để đùi trần lác lư chạy ra đây.

Tất cả nam sĩ (trai chưa có vợ) ngồi trên ghế sofa vội vàng lấy tay che hai con mắt, trên ngón tay vẫn có khe hở nhưng không nhìn thấy được “Chúng tôi không xem.”

Vì câu nói của bọn họ Thượng Hảo Giai chết đứng tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ngón tay chỉ vài người, miệng la lên: “Anh anh anh. . . . Anh” Nói không ngừng nghỉ, đoán chừng cô muốn nhào lên đánh ối người một trận, nhưng do quần áo không chỉnh tề, cô không dám hành động một cách tùy tiện, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi đứng tại chỗ thở mạnh.

Tiêu Minh Tuấn nhìn Thượng Hảo Giai vẫn còn đứng tại chỗ, mặt biến sắc, cảm xúc không khống chế được, hướng về phía Thượng Hảo Giai hét lớn: “Còn chưa đi sao? Đứng đây cho ai ngắm.”

Tiêu Minh Tuấn vừa nói xong, toàn thân Thượng Hảo Giai run lẩy bẩy, sắc mặt thay đổi dần, nhích người, yên lặng trở về phòng thay quần áo. Trong phòng sắc mặt của mọi người cũng thay đổi dần, Vương Đào ngồi trong góc, trên mặt hiện lên vẻ khó hiểu, thần sắc hỗn độn, mình cũng đã từng nhìn qua thân thể của Nhã Nhu, nhưng mà....Sắc mặt của Vương Đào chấn động khi nhìn thấy cô, có lẽ, cái gọi là chấn động, không chỉ là thân thể, mà là tâm....

Trong phòng yên tĩnh dị thường, mỗi người một sắc mặt ngồi tại chỗ.

Mười phút sau, Thượng Hảo Giai đã thay quần áo xong, đỏ mặt nghiêng răng nghiêng lợi xuất hiện. Mọi người nhìn thấy nhất thời chạy toán loạn, có trốn dưới phòng bếp, có chạy qua một góc, có nhảy lên ghế sofa,

giống một đám quỷ sứ.

Hai tay Tiêu Minh Tuấn ôm ngực, trốn qua một bên, cười âm hiểm nhìn mấy người nói: “Chơi đùa xong rồi sao? Mấy tên quỷ này gặp xui xẻo rồi, chúng ta mang chậu vàng đến cho Giai Giai tẩy rửa tay thôi, đã lâu rồi không núi lửa không phun.” Nói xong, tiện thể trốn vào một bên, sợ máu tươi dính người.

Thượng Hảo Giai giơ chiếc gậy cầm trong tay lên, nói trắng ra, đó là một khúc gỗ nhỏ dài, ừm, bổ sung thêm, cái này thích hợp cho việc đánh nhau.

Thượng Hảo Giai nhìn mọi người, hô to một tiếng: “Giết.” Dễ dàng lấy gậy gõ đánh móc sau gáy.

Sau một phen chém giết, chiến sự bình ổn. Đám con trai bị đánh, vết thương chồng chất ngồi ở trên ghế sofa, ai oán nhìn theo bước chân thư thái của Thượng Hảo Giai, cô đem gậy gõ cất vào trong phòng. Đợi cho Thượng Hảo Giai cùng mấy người khác có thể ngồi dàng hoàng ở trên ghế sofa, mọi người nhìn đôi tình nhân lớn tiếng tuyên bố. Nói thật, đối với Thượng Hảo Giai đây không phải lời tuyên bố gì hết, nói cho xuôi tai, hẳn là khoe

Điềm Điềm lên tiếng đầu tiên: “Các đồng chí, yên lặng nào. Hôm nay tôi xin tuyên bố một chuyện vui, tôi cùng Hiểu Phong trải qua bốn năm tình yêu dài đằng đẳng, bằng chứng ở trước mắt, về phần hôn lễ sẽ nhanh chóng được tiến hành. Mặt khác, tôi cùng Hiểu Phong quyết định tự mình gây dựng sự nghiệp riêng, sau hai ngày nữa cụ thể là vào chủ nhật, hi vọng đến lúc đó mọi người sẽ tham gia, chuẩn bị tiền lì xì thật tốt, không được phép đi muộn. Xin cảm ơn mọi người.”

Tất cả mọi người đều kêu gào, Thượng Hảo Giai mở đầu: “Tớ mới vừa trang hoàng nhà cửa xong, bây giờ cậu muốn tớ đứng ra giải quyết, thì phải làm sao bây giờ.”

Tiêu Tuấn Minh vội vàng tiếp sức: “Điềm Điềm, tiền bạc đều là vật ngoài thân, nhưng ít nhất cũng nên cho tôi cái thiệp mời để tôi giữ làm kỷ niệm chứ, để lòng tôi được an ủi.”

Điềm Điềm cười hì hì nói: “Không cần, để bảo vệ môi trường, thì những thứ đó không cần thiết. Hảo Giai, nếu không được thì cậu bán thân đi, thiếu một chút thôi tớ cũng tuyệt giao với cậu.” Thượng Hảo Giai tiếp tục kêu rên, không dám trả lời.

Tuyên bố xong, toàn thể mọi người được Vương Đào dẫn đi ăn ở khách sạn năm sao.

Thượng Hảo Giai lấp đầy bao tử, thấy trong người có cảm giác lạ “Hình như tớ bị cảm mạo, xin phép về trước nhé.” Không nói cho Tiêu Minh Tuấn biết, tự mình rời đi trước.

Về đến nhà, bộ dáng mệt mỏi đều tiêu tan hết, cô cởi giày ra, ở trong phòng cao hứng nhảy loạn lên, Tuấn Tuấn vừa thấy mình trở về, thấy vẻ khác thường, nó nhảy loạn lên, giống như đang múa cột, đổi tới đổi lui, nó bắt đầu nhảy sôi nổi hơn, nó chạy đến chân Thượng Hảo Giai lấy lòng, để cô nhảy theo nó. Trong căn nhà này, một người một chó, cao hứng mà nhảy a nhảy a nhảy. . . .

Thượng Hảo Giai chơi mệt rồi, ôm lấy Tuấn Tuấn, cô nhìn khuôn mặt ngây ngô của Tuấn Tuấn, cô cười hướng về phía nó nói: “Tuấn Tuấn, mi phải có một ba ba chân chính, mi phải có một ba ba chân chính. Bước đầu tiên mẹ đã thành công, bước đầu tiên, mi biết không?”

Tuấn Tuấn nghiêng đầu với Thượng Hảo Giai, nhìn nó lông lá xù xì, mập mạp, đáng yêu muốn chết. Thượng Hảo Giai nhìn bộ dáng của tiểu Tuấn Tuấn, cúi đầu hung hăng cắn vào đầu nó một cái. Kết quả, chỉ nghe một tiếng kêu đau, Thượng Hảo Giai che miệng lại, đỡ khóc đỡ cười nhìn Tuấn Tuấn, cô lưu lại hai chuỗi nước mắt trong vắt, nhìn Tuấn Tuấn chứ đừng nhiều cảm xúc nhưng vẫn có ý cười, nói: “Tiểu Đan Độn, đầu mi làm bằng gì mà cứng vậy? Răng của mẹ sắp chảy máu rồi.” Nói xong, cô nở nụ cười, ngoài phòng có người cũng cười rồi. . . .

Nhà Thượng Hảo Giai chỉ có một tầng, phòng khách hợp với ban công, cửa ban công làm bằng thủy tinh, đối diện là tiểu khu, nói cách khác, chỉ cần Thượng Hảo Giai kéo rèm cửa ra, cô làm gì, mọi người đi ngang qua đều có thể thấy, hơn nữa, đối diện ban công là bãi đỗ xe của các hộ gia đình.

Thượng Hảo Giai nhìn ra ngoài ban công, các đó không xa có hai người đàn ông ngồi trong xe, một người mặc tây trang, tên còn lại, mặc áo sơ mi màu đen.

“Hôm nay màn biểu diễn này đã nằm trong kế hoạch của cậu sao?”

“Cậu cảm thấy được à?”

“Ha ha, hoặc là cậu nói nó xảy ra ngoài ý muốn đi, sự việc ngoài ý muốn này cậu không thích đi. Nhưng mà, nói thật, nhìn cái chân của Giai Giai kia, khoan hãy nói, nhìn đôi chân thẳng tắp lại thon dài, khiến người khác mê man, đủ khêu gợi.”

“Nếu sáng nay không phải cậu nhìn thấy chân cô ấy, chúng ta sẽ không bị cô ấy quấy rối. Tôi nghĩ, tôi sẽ nhớ mặc quần dài cho cô ấy.”

Đèn xe mở ra, ánh đèn chói mắt, toả sáng trong đêm tối, làm người khác phải chú ý. Chiếc xe quay đầu, đi mất, không hề dừng lại, cứ như vậy, biến mất trong màn đêm.

Trong phòng, sắc mặt Thượng Hảo Giai càng thay đổi, cô đứng dậy đi về phía cửa sổ, nở nụ cười. Cô đột nhiên dùng một giọng điệu khác nói chuyện với Tuấn Tuấn: “Tuấn tuấn, đêm nay, ở một góc nào đó, còn có thêm một đôi mắt, hoặc là thêm một ánh mắt đi. . . .”

Ngoài cửa sổ, bóng đêm đen như mực. . . .

17. Chương 17: Va Chạm Kịch Liệt

Một ngày, ánh nắng tươi sáng, mèo kêu chó sủa.

Hôm nay là ngày khai trương cửa hàng của chị Diễm Diễm nóng tính, Thượng Hảo Giai nằm ở trên giường của cô, giống như người đã chết rồi, ánh mắt ngây ngốc, cô không nhớ rõ chuyện đã xảy ra cách đây mấy ngày, cô cũng không dám đếm, và cũng không muốn nhớ, bởi vì kể từ sau ngày đó, Tiêu Minh Tuấn giống như biến mất khỏi cuộc sống của cô, hần không liên lạc với cô, cũng không cho cô hỏi han, cô tức giận, cô phát điên, nhưng cô cũng chỉ có thể len lén phát điên.

Hần cố ý không gọi điện thoại cho cô, lạnh nhạt với cô, cố ý không để ý tới cô, cô biết tất cả, nhưng cô không nén được sự khó chịu trong lòng, cô thậm chí còn rất sợ hãi, rất cuộc hần cố ý gì vậy. Trong lòng cô ngổn ngang cảm xúc, nhưng cô không dám gọi điện thoại cho hần, bởi vì cô không biết phải làm sao, bởi vì cô không có một trăm phần trăm tự tin lấy được đáp án mà cô mong đợi, cô sợ cô đang ở trên trời, lại bị lời nói của Tiêu Minh Tuấn làm ngã xuống đất, cô chỉ có thể một mình suy nghĩ xem cho người ta nhiều yêu thương thì sẽ nhận lấy hậu quả gì, cô không muốn nhận lấy nỗi đau, cho nên mới sợ hần. Nhưng cô cũng không có cách nào nghĩ thêm một chuyện gì nữa, đầu của cô dường như chẳng còn nghe theo sự chỉ phối của cô.

Tiêu Minh Tuấn chính một người như thế, làm cho người ta cảm hận lại thêm chút nhớ nhung, hần là con ngựa bất kham, không ai có thể giữ chân được, cô đã thử qua tất cả các biện pháp bắt lấy hần, nhưng hần luôn chột gần chột xa, cô lại mang bản tính khó chịu, nên cô cũng chưa dám nói thật lòng mình với hần. Thượng Hảo Giai suy nghĩ kỹ một chút, thật là hận không thể che đi cái miệng rộng của hần, dạy hần dứt khoát thêm một chút, đừng luôn cứng nhắc, vì nó khiến cho cô rất khó chịu, rất buồn bực, có biết hay không. . .

Thượng Hảo Giai nằm ở trên giường, càng nghĩ càng phiền lòng, càng nghĩ càng giận, cô đã phải kìm nén đến sắp chết rồi. Cô muốn nói, nhưng cô cũng không biết phải đi nói với ai, tìm người kia, nhưng cô phải nói thế nào, cô không dám nói, cô không đủ thông minh, đôi lúc cũng không thể đoán ra hàm ý trong câu nói của hần. Nhưng hần là người duy nhất có thể lấy trọn sự tin tưởng của cô, cô thật không biết mình phải làm sao. Mặc kệ, gọi điện thoại cho hần, gọi điện thoại.

Sau khi gọi điện thoại xong, tâm tình Thượng Hảo Giai tốt lên rất nhiều, bởi vì, hần nói cho cô biết một ít chuyện.

Thượng Hảo Giai chợt đứng dậy, xách Tuấn Tuấn đi ra ngoài một cách vô cùng tàn nhẫn, Thượng Hảo Giai vừa ôm Tuấn Tuấn ở trên giường lăn qua lăn lại, cố làm phiền Tuấn Tuấn, cô nói: “Tuấn Tuấn, mi nói xem, bọn họ cũng sắp kết hôn rồi, mẹ cũng phải tìm một người rồi gả cho xong? Mẹ không muốn nuôi con một mình mãi, phải làm sao bây giờ? haizzz, mẹ lại không biết phải kiếm cha ở đâu, nếu không mi tự đi tìm ba ba i đi, người đó phải là tổng giám đốc, kiếm được nhiều tiền, nếu không hần sẽ không đủ tiền mua thức ăn

ngon i đâu? Còn mẹ mi sẽ dùng tiền của ba mi, sẽ quên Tiêu Minh Tuấn? Đến lúc đó mẹ sẽ giả bộ như bị mù mắt, không nhìn thấy hần, dù sao cũng là hần gieo gió gặt bão, mi nói xem có đúng thế không?”

Thượng Hảo Giai càng nói càng hưng phấn, vừa nói vừa hươ tay múa chân.

“Ặc ặc ~” Tuấn Tuấn thiếu không khí nên sắp ngất, kêu lên vài tiếng kháng nghị, móng vuốt nhỏ cố gắng đẩy Thượng Hảo Giai ra, cố tìm kế thoát thân, mất một nửa sức lực mới đẩy được Thượng Hảo Giai ra, chảy thoát.

Thượng Hảo Giai cầm gối lên, ném về phía Tuấn Tuấn, cắn răng nghiêng lợi nói với Tuấn Tuấn: “Mi cũng là một người không có lương tâm, cũng giống như ba ba mi.” Tuấn Tuấn đang đi ra thì cảm thấy cái móng có chút đau, quay đầu lại, đưa đôi mắt ai oán nhìn Thượng Hảo Giai, khẽ kêu một tiếng, rồi tiếp tục đi ra ngoài.

Thượng Hảo Giai thấy Tuấn Tuấn cũng không để ý mình, nên rời giường, đi trang điểm. Bên ngoài thời tiết rất lạnh, Thượng Hảo Giai lại sợ nóng nên đem mái tóc màu đỏ nâu của mình cột cao lên, sau đó mặc chiếc quần jean màu đen. Cô còn nghe tài xế nói chiều nay sẽ có mưa, vì thế mang theo một cây dù. Thuận tay cầm thêm một chiếc áo khoác màu trắng, dẫn Tuấn Tuấn không có lương tâm ra khỏi nhà.

Thời tiết tốt, Thượng Hảo Giai ngồi trong xe taxi, ước chừng mười phút sau, mưa rào có sấm chớp bắt đầu chạy tới, điều này làm cho những người không có chuẩn bị trước vội vã chạy đến cửa ngân hàng gần đó trú tạm, đợi đến lúc mưa nhỏ hạt lại mới đi. Còn Thượng Hảo Giai thì đến quầy ATM rút tiền gửi tiết kiệm. Sau khi vào phòng rút tiền, Thượng Hảo Giai nhanh chóng nhấn một dãy mật mã, rồi đứng nhìn chằm chằm máy rút tiền.

Lúc này, mây đen kết đầy bầu trời, rồi một tiếng sấm vang dội nổ to.

Thượng Hảo Giai bị sợ đến ngẩn người tại chỗ, chờ Thượng Hảo Giai hoàn hồn lại. Đẩy cửa bước ra, nhìn ngoài cửa có một chàng đẹp trai đang đứng, cô đột nhiên khóc lên. . . .

Thượng Hảo Giai tội nghiệp đang chảy nước mắt, đưa ánh nhìn bất lực với anh chàng đẹp trai. Thượng Hảo Giai làm ra vẻ vô tội nói với Đinh Hạo Hiên: “. Minh, mình, mình. . . . Minh không lấy ra tiền.”

Đinh Hạo Hiên đưa đôi mắt bất đắc dĩ nhìn cô, mi mắt rũ xuống, Thượng Hảo Giai cho là anh ta bảo cô nói tiếp. Thượng Hảo Giai lau nước mắt, vừa khóc thút thít, vừa nói. “Lúc bỏ thẻ vào, thì sét đánh trời rầm. Mình sợ quá, không kịp phản ứng, nên thẻ và tiền đều bị máy ‘nuốt’ hết rồi. Làm thế nào bây giờ?”

Đinh Hạo Hiên bị cô làm cho sợ hết hồn, nên có chút tức giận, anh nhìn cô gái khóc đến loạn trí nên giờ phút này chẳng phân biệt được ai là ai, càng thêm tức giận, nhưng theo lẽ nghĩa bên ngoài mà nói, anh không nên trở mặt nhìn người đẹp khóc, anh là người tốt bụng kia mà. . . .

Thượng Hảo Giai nhìn thấy người đẹp trai đi về phía trước vài bước, thì đưa tay nắm lấy tay áo của anh. Đinh Hạo Hiên không vui hếch mày lên, nở một nụ cười trên gheo, anh quay đầu lại nhìn cô, xấu bụng hỏi “Tiểu thư, chỉ sợ tôi không giúp được cô, trên người tôi không có tiền cho cô.”

Thượng Hảo Giai dùng sức lắc lắc tay, đầu cũng đung đưa theo, cô nói: “Không có, không có, không phải tôi muốn như thế, tôi không tự dưng chạy đi xin tiền người khác.”

Đinh Hạo Hiên cười càng thêm xấu xa, giọng nói mang theo vẻ bất đắc dĩ: “Tiểu thư, nếu như tiểu thư muốn cùng tôi trò chuyện cũng được, nhưng bây giờ tôi không có thời gian rảnh, không bằng buổi tối đến nhà tôi đi?”

Thượng Hảo Giai nghe xong câu nói đó thì sửng sốt hồi lâu, một lát sau, cô mới phản ứng kịp ý tứ trong câu nói của Đinh Hạo Hiên, nó khiến cô giận điên lên, vốn muốn lấy tiền mà không lấy được đủ khiến cô bực lắm rồi. Cô lớn tiếng nói với Đinh Hạo Hiên: “Mày nói ai hả?, thằng chó, tao không bán thân, khốn kiếp.” Nói xong, Thượng Hảo Giai xoay người đi vào trong ngân hàng, không để ý tới bị Đinh Hạo Hiên đang trong mớ hỗn độn.

Khoảng mười phút sau, mưa to vẫn đang rơi, Thượng Hảo Giai đã hoàn thành thủ tục rút tiền nên đi ra ngoài, vừa đến cửa, cô liền nhìn thấy Đinh Hạo Hiên vẫn còn đứng bên ngoài, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn, vì anh vẫn còn chưa đi. Ngay sau đó Thượng Hảo Giai nâng lên một nụ cười khi dễ, hung hăng

xong về phía trước, nắm lấy cổ áo của Đinh Hạo Hiên, đem đầu gối bổ vào đầu người bạn nhỏ. Đinh Hạo Hiên dùng đôi tay che em trai lại, vì đau mà nhúm mày ngồi xổm xuống đất.

Thượng Hảo Giai mang vẻ mặt tức tối đứng trước mặt anh, ngữ điệu dịu dàng nói với anh: “Anh trai à, lần sau phải biết dịu dàng trước gái đẹp, bằng không cẩn thận với tiểu jj nha. Còn nữa, một đêm anh giá bao nhiêu? Nếu như giá tiền thích hợp, nhớ tới tìm tôi, tôi mua anh một đêm, thấy sao hả?”

Đinh Hạo Hiên cố nén đau đớn mà đứng lên, nhìn thẳng vào cô, cắn răng nghiêng lợi nói: “Cô nghĩ tôi không dám đánh phụ nữ sao?... Cô muốn gì? Muốn tôi phụ trách cô sao?..” Nói xong chợt hướng về phía Thượng Hảo Giai, muốn đánh úp cô một cái.

Thượng Hảo Giai nở ra một nụ cười dịu dàng, nhanh chóng dùng gót giày cao hơn năm cen-ti-mét hướng về phía em trai của Đinh Hạo Hiên, dùng tất cả sức lực đá thêm một cú nữa. Nhìn thấy Đinh Hạo Hiên đau đến ngồi xổm trên đất, nụ cười cô càng thêm phần ngọt ngào. “Nói cho anh biết, coi chừng không giữ được em jj đó nhé, sao lại không nghe khuyên bảo hả? Rõ ràng anh là một soái ca, thế mà lại muốn ra tay với một cô gái ở nơi đông người, tôi đây cảm thấy quần áo trên người anh vô cùng xấu hổ. Đúng rồi, thuận tiện nói cho anh biết một chút, tôi họ Thượng, tên mẹ Thẩm. Nếu như lần sau có cơ hội gặp mặt, cứ gọi tôi mẹ Thẩm là được rồi. Bái bai.” Nói xong cô tặng cho anh một nụ hôn gió, sau đó xoay người rời đi, chỉ để lại Đinh Hạo Hiên ngồi trên đất với vẻ mặt tức giận.

Khi Thượng Hảo Giai vừa xoay người thì người đang ngồi bên đất bỗng lộ ra nụ cười vui vẻ, hình như là nụ cười kiêu hãnh vì đã thành công. . .

Trận mưa này lớn lại mang theo sấm chớp vẫn đang tiếp diễn, chiếc taxi dừng lại trước một cửa hàng bánh ngọt.

Thượng Hảo Giai mặc áo khoác nhô đầu ra khỏi xe taxi, vừa đi vừa quan sát cửa hàng bánh ngọt. Bảng hiệu “TURN PUB” vô cùng bắt mắt, Thượng Hảo Giai khẽ mỉm cười, nhìn cái tên này cũng đủ biết suy nghĩ của người đặt rồi, không cần mò cũng chắc chắn đó không phải do Diễm Diễm đặt. Mặt cửa chính được trang trí với tông màu tím đậm, rất đẹp, đây là màu mà cô và Diễm Diễm thích nhất. Về mặt nghệ thuật nó cho người ta cảm giác rất mạnh mẽ nhưng nhìn kỹ thì có vẻ rất xấu. Trước cửa còn có hoa lan, bậc thang được trải đá cổ tinh tế.

Bên trong lại rất bình thường, không có cảm giác cầu kỳ và xa hoa, ánh đèn mờ ảo khiến cho vách tường màu tím càng thêm sinh động, những chiếc bàn màu đen và hồng tương phản tạo cảm giác không nhầm chán, những bàn bệ đã đến đông đủ và đang nói chuyện huyền thuyên, vừa thấy cô đến đã lộ ra nụ cười hả hê.

Thượng Hảo Giai liếc mắt một cái, Diễm Diễm còn chưa đợi cô đến đã mang dáng vẻ của một bà chủ vui vẻ chạy đến trước mặt cô, vẫy vẫy cái đuôi nhỏ đầy mê hoặc, trong tay cầm menu, giọng nói nũng nịu: “Người đẹp, cô đã đến rồi sao~~”

Thượng Hảo Giai mặc kệ Diễm Diễm, thuận tay rút một bao lì xì lớn quảng cho cô. “Cậu là chờ tớ, hay là chờ tiền của tớ.” Nói xong đi tới bàn đang có một nhóm người đợi sẵn, nhìn chằm chằm Diễm Diễm.

Ngô Hiểu Phong là người biết nhìn sắc mặt, đây đều tu luyện được qua những cơn nổi giận bất chợt của Diễm Diễm, vì tiếp đón hơi chậm nên quơ chân múa tay

Diễm Diễm cợt nhả nằm sấp lên người Thượng Hảo Giai, tiếp tục làm nũng: “Bạn thân, cậu là tốt nhất, trừ bọn họ Vương Đào ra thì cậu là người đứng đầu. Tớ yêu cậu vậy cũng xứng đáng.”

Thượng Hảo Giai uống chút nước, phất tay đẩy Diễm Diễm ra. “Tớ đây là đưa những điều mình hứa, sáng sớm mai cậu không đi kết hôn là coi chừng tớ đấy. Nói cho cậu biết, tớ đây sẽ lóc thịt bán lấy tiền, mấy ngày nay, đoán chừng có rất nhiều việc phải làm.” Thật ra thì Thượng Hảo Giai đang cố ý nói ra chuyện này, bởi vì công việc này đã được sắp xếp cho Tiêu Minh Tuấn, lúc này cô nên đưa đến câu tiếp theo rồi. “Đúng rồi, Tiêu Minh Tuấn đây?”

Vương Đào ra vẻ mập mờ, nói, “A ~~ hôm nay hán có chút việc bận, có thể không đến được”

Thượng Hảo Giai nghe xong lấy làm khó hiểu, bởi vì đây không phải là kết quả cô muốn, ngay sau đó cô đáp một câu qua loa: “A, vậy thì thật là chúc mừng.... chúc mừng.”

Tằng Nhã Nhu đứng một bên chống cằm suy nghĩ gì đó, rồi nói một câu đầy vẻ thần bí: “Đúng rồi, Hảo Giai. Tiêu Minh Tuấn có nhờ tớ nói với cậu, hôm nay cậu phải về nhà trước sáu giờ, cậu ấy có chuyện tìm cậu.”

Hiện tại, trong đầu Thượng Hảo Giai là sự bất đắc dĩ, sự tình thật không nằm trong tầm kiểm soát của cô, nên cô cũng không muốn chú ý đến giọng nói của Tăng Nhã Nhu, cô úp sấp trên bàn, hỏi lại Tăng Nhã Nhu: “Chuyện gì vậy? Tớ bị phiền đến sắp chết rồi, các cậu còn kích thích tớ.

Mỗi

Vì vậy, Thượng Hảo Giai lặn đi, cô chạy trở về nhà. Buổi tối ngày hôm đó, Thượng Hảo Giai cảm thấy như có vật gì đó dõi theo mình, nếu như cô biết trước, thì có đánh chết cô, cô cũng không lặn đi.

Hơn năm giờ chiều, Thượng Hảo Giai đã về đến nhà, nhìn cửa nhà rộng thênh thang, tâm cô chợt trùng xuống.

18. Chương 18: Vấn Đề Thượng Hảo Giai Không Rõ

Trong đầu Thượng Hảo Giai bỗng bật ra mấy chữ: vào phòng ăn trộm. Cô thật buồn phiền, thật sợ hãi, sợ hãi tới mức không nghĩ được gì đã cởi giày cao gót, nhẹ chân nhẹ tay bước vào cửa. Chuyện này là sao? Chuyện này cho chúng ta thấy người thường không thể biết được chỉ số thông minh của Thượng tiểu thư rồi.

Tay trái Thượng Hảo Giai cầm chổi, tay phải cầm giày cao gót. Đầu tiên, cô len lén quan sát nhà bếp, sau đó là phòng khách rồi tới phòng nhỏ. Thật kỳ lạ, trong phòng không có ai, cả Tuấn Tuấn cũng không thấy đâu. Lúc này, một tia dự cảm không lành xẹt qua lòng cô. Người cô bắt đầu run lên, lia mắt nhìn về phía góc phòng khách theo bản năng. Ngay lập tức, cô liền xụi lơ xuống đất, nước mắt tuôn rơi. Cô dúc sức bịt miệng mình để không khóc thành tiếng.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trong góc phòng, Tuấn Tuấn đang nhắm mắt điềm tĩnh như đang trong giấc ngủ. Nhưng vì nó theo cô, luôn luôn bị cô hành hạ nên đã nuôi dưỡng thói quen không ngủ ngày một cách vô ích. Nhất là lúc cô ở nhà, nó tuyệt đối sẽ không ngủ.

Nghĩ vậy, Thượng Hảo Giai muốn nôn, cô cảm thấy thật đáng ghét. Nước mắt nước mũi hòa vào nhau chảy xuống, cô bỗng cảm thấy mình thật thảm hại. Vào lúc này chẳng có ai quan tâm tới cô. Cô cảm thấy cảm giác cô độc khiến người ta ngạt thở gây chấn động toàn thân. Người cô như ly nước bị rót đầy nước lạnh đến thấu xương khiến nó cũng lạnh như băng, thật lạnh.

Nước mắt của Thượng Hảo Giai lại tuôn trào như suối. Cô dùng hai tay cố sức che miệng, chạy như điên về phía nhà vệ sinh. Cô thầm nói với mình rằng không được nôn ở đây, không được nôn ở đây, không được để Tuấn Tuấn nhìn thấy bản thân bây giờ.

Thượng Hảo Giai chạy tới trước cửa nhà vệ sinh, loáng thoáng nghe thấy tiếng nước, vì cảm xúc cô không ổn nên không chú ý, kéo mạnh cửa ra, người bên trong ngã ra, cô cũng ngã ra.

↳ DDLQĐ

Sau đó, chỉ nghe thấy...

”A

~”

”A...nôn

”

“Thượng Hảo Giai.” Tiêu Trà Tuấn đang tắm vội vàng vươn tay ra lấy chiếc khăn tắm bên cạnh, quần lên hạ thân, hai tay luống cuống đặt lên vai người nào đó vừa nôn thứ chất bẩn lên người anh. Anh cố tình bày ra dáng vẻ của một người đàn ông nhà lành, nói: “Trời ơi, trời ơi, nữ sắc lang.”

Thượng Hảo Giai vừa nôn vừa nói đầy tội nghiệp: “Anh đang...làm...gì vậy? Em thật...bị anh...làm phát điên rồi.” Dứt lời, cô không quay đầu lại, chạy đi nôn. Bởi vì cô không nhịn được khi nghe thấy Tiêu Trà Tuấn nói những lời như trẻ con đó.

Thấy Thượng Hảo Giai xoay mình chạy ra ngoài trong chớp mắt, Tiêu Trà Tuấn vừa vịn vò nước nóng, vừa lẩm bẩm: “Cô bé, đáng người gia buồn nôn vậy sao?” Dứt lời, liền bắt đầu cười.

Sáng hôm sau, ánh mặt trời cực kỳ tươi đẹp nhưng Thượng Hảo Giai trong phòng lại không cảm thấy thế.

Đồng chí Thượng Hảo Giai thân ái: mẹ chính thức thông báo cho con, mấy ngày gần đây con hãy kết thúc cuộc sống sâu gao để trở lại cuộc sống bình thường, chính thức đi làm để lĩnh hội cảm giác sống nhờ hai bàn tay mình. Mẹ đã nói chuyện qua điện thoại với Trà Tuấn, nó sẽ sắp xếp công việc cho con, hy vọng con có thể đi theo con đường mà mẹ chọn. Đương nhiên, con cũng có thể lựa chọn phản kháng nhưng điều kiện tiên quyết là phải chuẩn bị sẵn sàng tiền bạc để lo cho cuộc sống sau này. Lấy tư cách là người giám hộ của con, mẹ có thể dùng một cuộc điện thoại để đóng băng tất cả thẻ tín dụng của con. Mẹ đại nhân yêu quý của con...nhok DDLQĐ::

Mặt Tiêu Trà Tuấn ung dung, dựa vào cửa uống cà phê, nhìn Thượng Hảo Giai không chớp mắt, thường thức cô sụp đổ khi đọc xong thư, làm mặt xấu trước máy tính. Cô nhìn về phía anh, lệ rơi đầy mặt: “Anh Trà Tuấn

” Toàn bộ cà phê trong miệng Tiêu Trà Tuấn dưới sự tác động của một câu này của cô mà bị anh phun hết ra ngoài.

“Gâu gâu gâu gâu ~” Tuấn Tuấn đang lặn qua lặn lại, thỉnh thoảng bị cà phê của Tiêu Trà Tuấn văng lên người khiến nó nổi nóng, phóng về phía anh, gào lên.

“Con bị kích thích quá hả? Tuấn Tuấn, ba sai rồi, đừng giận, đừng cắn ba.” Tiêu Trà Tuấn sợ tới mức liên tục xoa tay với Tuấn Tuấn, thật ra anh đang cố ý đánh trống lảng.

“Anh định sắp xếp em vào đâu?” Thượng Hảo Giai kêu rên với Tiêu Trà Tuấn.

Tiêu Trà Tuấn biết rõ cô vô cùng sĩ diện, bày ra dáng vẻ cực kỳ phiền não, nói: “Ồi~~ Anh cũng chưa nghĩ ra. Chắc chắn phải sắp xếp em làm việc cho Vương Đào. Dù sao anh cũng rèn luyện ở đó, có thể tiện thể chăm sóc em luôn. Em đừng đánh anh, anh nói cho em biết, mẹ em đã nói, với thái độ công tư phân minh của bà, chắc chắn em mà đánh anh thì mẹ em sẽ cắt đứt nguồn kinh tế của em, khiến em không sống được. Ngoan, lại đây, buông con dao trong tay em ra, chúng ta nói chuyện trong hòa bình.” Thấy Thượng Hảo Giai buông con dao gọt trái cây xuống bàn, Tiêu Trà Tuấn bày đặt nói: “Về phần là chức vụ gì, phải xem vào may mắn của em. Ngày mai anh nhận chức, sẽ tới phỏng vấn một chút theo thủ tục, ước lượng ba vòng của em một chút để làm đồng phục.”

Thượng Hảo Giai vừa nghe thì liền nghĩ bậy, tiếp tục kêu rên với Tiêu Trà Tuấn: “Đồng phục gì chứ? Anh chuẩn bị giúp em là được mà. Dù sao thì em không quyết định được chuyện đi hay ở, không thể chạy thoát. Xin ngài chỉ điểm.”

Tiêu Trà Tuấn bày ra dáng vẻ vô cùng giật mình, kinh ngạc kêu: “Làm gì? Sao anh có thể xử lý ba vòng cho em?” Nói tới đây, Tiêu Trà Tuấn cố tình vẽ ra hình quả lê, nói tiếp: “Phía trên là A, ở giữa chắc chắn là F, phía dưới là Z, mông lớn thế, vâng vâng dạ dạ một chút rồi bày ra vẻ mình sẽ cố gắng hết sức, gật đầu thật mạnh.”

Lúc này Thượng Hảo Giai ông à ông ọ, tiêu sái bước tới cạnh Tiêu Trà Tuấn, đánh giá ba vòng của anh một chút rồi dừng lại ở eo. Chỉ thấy anh kêu lên đau đớn, cúi đầu, dựng thẳng ngón giữa lên với cô, không nói nên lời.

Thượng Hảo Giai đắc ý đi qua Tiêu Trà Tuấn, hát đầy vui vẻ: “Vi nương tiễn con đi Vô Đàng...” Dứt lời, để lại một mình Tiêu Trà Tuấn với cái mặt đen thui, lắc lắc mông đi vào nhà vệ sinh.

Trong khoảnh khắc Thượng Hảo Giai đóng cửa, Tiêu Trà Tuấn đứng dậy, nở nụ cười...

Thật ra lúc Thượng Hảo Giai bước vào cửa, mặt cô đã đỏ lên. Cô thật muốn hỏi người khác một chút xem sao mấy ngày nay cô có thể ở bên lão Tiêu Trà Tuấn này như hình với bóng vậy?

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Trà Tuấn đứng bên giường Thượng Hảo Giai.

Cô đang toét miệng gắng sức ăn chocolate trên giường, bên cạnh đó là vô số vỏ Ferrero (tên loại chocolate chị đang ăn), nói: “Thêm nữa, thêm nữa nào ~~”

Một giọng già nua nói với cô: “Bạn nhỏ ~~ ăn nhiều quá sẽ bị béo phì đấy~”

Thượng Hảo Giai lúng búng nói: “Không sao, thêm chút nữa, thêm chút nữa, chưa ăn đủ mà.”

Tiêu Trà Tuấn đứng cạnh giường cô, cố gắng nín cười, lên giọng gọi cô rời giường. “Dậy đi, đừng ăn nữa. Chỉ là một giấc mơ mà cũng vui vẻ thế sao? Nhanh lên, dậy đi.”

”A

Tiêu Trà Tuấn, anh đèn Ferrero cho em, đồ khôn kiếp. Lão nương không dậy thì gây cản trở gì cho anh à?”
Thượng Hảo Giai nhấc chân đạp lên người Tiêu Trà Tuấn.

diendan

Anh vừa xoay người đi về phòng bếp, vừa nói đầy bức bối: “Đền em cái đại đầu quỷ ấy, mau đứng lên.”

Thượng Hảo Giai vừa thấy Tiêu Trà Tuấn đi ra thì vội vàng xuống đất, khóa cửa phòng lại. Cô ưỡn ngực, phô trương thanh thế, chỉ vào vừa mà mắng: “Anh là đồ rùa rút đầu, sao có thể vô lương tâm như thế chứ? Anh ở chỗ em lừa ăn gạt uống, em bảo anh mua thêm chocolate thì anh liền nói thế. Em nói cho anh biết, nếu anh còn làm thế với em, anh từ đầu đến thì rút về đó đi. Trời ơi~~” Tiêu Trà Tuấn vỗ vào gáy cô, quơ quơ cái chìa khóa phòng cô trong tay. “Hôm nay anh đi phỏng vấn với em. Nhanh dậy đi.”

Thượng Hảo Giai phỏng vấn xong thì về nhà. Vừa về tới cô đã ngã vật xuống giường, kêu rên rồi lăn lộn qua lại trên đó, miệng kêu to phiền chết mất. Đường như chỉ có làm thế thì cô mới có thể trút hết mọi buồn phiền trong lòng.

Lăn một hồi, Thượng Hảo Giai ngồi dậy. “Tuấn Tuấn này, nếu con chán thì chơi với mẹ chút đi. Mẹ lăn lâu quá nên mệt rồi, con cũng nghỉ ngơi chút đi.” Dứt lời, cô đạp một cước lên Tuấn Tuấn đang nằm dưới chân, tiện tay ném chút thịt bò khô mình ăn còn thừa tối qua cho nó.

Tuấn Tuấn bị cô đá một cái thì cho rằng cô muốn dẫn nó đi chơi, chạy tới le lưỡi vẫy đuôi rồi cọ lên chân cô. Vừa thấy có thịt bò khô, liền đá bay ý nghĩ đi chơi ban đầu, bắt đầu ăn.

Thượng Hảo Giai gác chân lên như phú bà, ngồi trên giường đốt thuốc, trừng mắt nhìn Tuấn Tuấn đang ăn. Cô thấy đức hạnh của con chó yêu quý, mắng to: Con có thể đừng thấy ăn quên mạng thế được không? Nếu có ngày có người xấu thấy con đáng yêu như thế, cho con chút đồ ăn thì con đi theo người ta luôn à? Đồ sói mặt trắng có bà quên mẹ. Nhìn dáng vẻ không chút tiền đồ này của con đi, sao con có thể làm cho của mẹ được? Tuấn Tuấn cúi đầu ăn, không chịu để ý tới cô. ::nhok ĐDLQĐ::

Lúc này, ngoài cửa vang lên một giọng nói, dường như đang nói với cô: “Vây em cần phải thay đổi nhiều.”

Cô gật đầu nghiêm túc ”Ừ, đưa con sói bắt tử này

Tiêu Trà Tuấn, anh là đồ khôn kiếp.”

”A

” Thượng Hảo Giai tiện tay cầm lấy thứ gì đó ở đầu giường, đánh về phía người ở cửa, “Mẹ nó, lão nương liều mạng với anh.” Tiêu Trà Tuấn sắp chạy ra ngoài thì bị một gậy của Thượng Hảo Giai đập vào mông, ngã nhào xuống đất.

Cô cảm thấy mình bị đả kích, sụp vai xuống, than trời trách đất, hét lên: Trời ơi

Thôi rồi, người cha đáng chết của Tuấn Tuấn còn chưa về, con phải nghe mẹ tố khổ thôi. Đám người chết bầm kia không thêm để ý tới mẹ, mẹ thật đáng thương. Hôm nay mẹ đi phỏng vấn, thật đáng thương...Tình cờ gặp người trước kia theo đuổi Tiêu Trà Tuấn trước kia, cô ta nhìn mẹ bằng ánh mắt như muốn giết người vậy. Đoán chừng sau này chắc chắn mẹ sẽ bị cô ta tra tấn trong sự dục dăng. Hơn nữa, người cha khôn kiếp của con còn dời ngày tàn phá ai gia, ai gia phải làm sao bây giờ??? Tuấn Tuấn, nếu không ngày mai con đi cắn cô ta đi? Cắn không được thì con bỏ chạy, cô ta không bắt được con. Mà nếu có bắt được, mẹ sẽ bồi

thường cho cô ta, đổi hết thành tiền xu, sau đó đập chết con hồ ly tinh kia. Thượng Hảo Giai tưởng tượng ra cảnh Lương Thiên Thiển kia bị cô dùng tiền xu đập chết, cúi đầu cười ha ha đầy âm hiểm.

Một giọng nói quen thuộc truyền tới từ ngoài cửa, anh nói với cô: “VẬY em phải cố gắng nhiều hơn.”

Thượng Hảo Giai gật đầu nghiêm túc: “Ừ, vậy cũng đúng, nếu đổi ít, đập không chết hồ ly tinh này lại còn biến cô ta thành liệt nửa người, em thấy...Tiêu, Trà, Tuấn, anh là tên khốn kiếp.”

”A

” Thượng Hảo Giai tiện tay cầm lấy thứ gì đó ở đầu giường, đánh về phía người ở cửa, “Mẹ nó, lão nương liều mạng với anh.” Tiêu Trà Tuấn sắp chạy ra ngoài thì bị một gậy của Thượng Hảo Giai đập vào mông, ngã nhào xuống đất.

19. Chương 19: Người Đàn Ông Anh Tuấn

Mặc kệ những chuyện khác, trước tiên nên nói một chút về những tình huống Thượng Hảo Giai gặp khi đi phỏng vấn, khiến cho cô thức giận như thế, muốn mang theo cây gậy đi sau lưng Tiêu Minh Tuấn, nhưng thật ra cô không nỡ đánh Tiêu Trà Tuấn, nếu đánh hỏng rồi, thì sẽ chứng minh một câu nói mà ông bà xưa thường nói, ‘thương ở thân con, đau ở tâm mẹ’. Không đúng, không đúng, phải là đánh vào thân thể hắn, đau ở thân cô mới đúng

Khụ khụ, cái này, quan hệ còn chưa xác định, cho nên, không thể nói quá rõ ràng, nếu không chú của đồng sẽ tức giận, không chừng lại đến đây dùng Cần Khôn để thu phục cô, mọi người tận tình phát huy trí tưởng tượng của mình.

Nhưng vấn đề hôm nay, Thượng Hảo Giai quyết tâm ra tay đánh Tiêu Minh Tuấn rồi, tại sao vậy chứ? Rất đơn giản, bởi vì Tiêu Minh Tuấn cho rằng chức vụ mà hắn an bài cho Thượng Hảo Giai cũng không tệ, chức vị cũng rất nhẹ nhõm, nhưng Tiêu Minh Tuấn lại cho rằng Tiểu Nha mà Thượng Hảo Giai bố trí cho anh thì không được, vô cùng không được, tốt đến độ Thượng Hảo Giai đã bắt đầu tính toán đến việc làm cách nào để mưu sát đồng nghiệp, hoặc là mưu sát Tiêu Minh Tuấn.

Thật ra thì còn một chút, chính là Thượng Hảo Giai cảm thấy cô bị gạt, cô muốn hiểu ra mọi chuyện, cô tan nát cõi lòng, thâm tâm cô như bể ra, đau gần chết, nhưng hiện tại cô không có lập trường rõ ràng nên cô không hỏi, dù sao có một số điểm vẫn chưa bị vạch trần, nên cô không hỏi sẽ tốt hơn, nhưng hiện tại lòng cô có chút không thoải mái. Cho nên, vì không để ỉnh cảm giác đau thương, bạn học Thượng Hảo Giai đã vô cùng thông minh khi dùng phương thức đánh lén để hạ Tiêu Minh Tuấn, một chút, dù sao cũng là có phúc cùng hưởng chứ sao. Thượng Hảo Giai cảm thấy, dù cho chuyện có liên quan đến cô, cô cũng sẽ yên lặng ngồi một góc lau vết thương, đó chính là lỗi của cô, do cô không phúc hậu, không trượng nghĩa. Nên mới khiến cho người đi theo Tiêu Minh Tuấn cũng đau thương, cái sự hả hê đó, cợt nhả, hèn hạ, vô sỉ, xù xì cũng đau thương, đau chết đó nhé.

Mặc dù cô không biết trái tim nhỏ bé của Tiêu Minh Tuấn có đau không, dù sao Thượng Hảo Giai cũng biết trái tim của mình, vào giờ phút này rất đau thương, đặc biệt đau, đặc biệt nóng nảy. Hiện tại cô cũng có thể dùng năm chữ để hình dung mình một chút rồi, đó chính là: đồ kị, ghen, ao ước, mền mọ, hận. Nếu như có thể tặng hai chữ thêm vào, đó chính là mất mặt, nếu thêm nhiều từ nữa đưa vào lời nói, đó chính là quá mất mặt, xấu hổ chết được.

Tại sao vậy chứ? Cái vấn đề này phải từ từ giải đáp, cái vấn đề này phải ngồi lại để nói từ từ? Cái vấn đề này thật ra thì cũng đâu có gì, được rồi, tôi hiểu biết rõ, nếu không muốn bị đánh, như vậy nên im lặng.

Sáng sớm hôm nay Thượng Hảo Giai hấp tấp bắt Tiêu Minh Tuấn chở mình đến công ty nhỏ của Vương Đào, dù sao Vương Đào cũng là một người ngay thẳng, chuyện này từ lúc bắt đầu vào công ty Thượng Hảo Giai đã nghĩ tới, bởi vì anh không đem cô sắp xếp một công việc bên cạnh anh, ngược lại để cho cô đi theo Tiêu Minh Tuấn, chuyện này cũng không tệ lắm.

Có ba nguyên nhân chính là:

Một là ngày ngày tiểu tử Tiêu Minh Tuấn đều lái xe, nên Thượng Hảo Giai có thể quá giang xe, không cần chen xe buýt.

Thứ hai là nếu Thượng Hảo Giai xảy ra vấn đề gì ở công ty, vậy cũng có thể xem Tiêu Minh Tuấn như người lãnh đạo trước tiếp, cái này cũng xem như Thượng Hảo Giai có chỗ dựa, sẽ không ai khi dễ cô nữa

Điều cuối cùng là, Vương Đào là một người cuồng công việc, vừa đến văn phòng thì đến cha mẹ cũng không biết, mất hết tính người, việc này làm cho Thượng Hảo Giai chịu không nổi, nói dễ nghe cô cũng không là người thông minh sáng dạ, nói trắng ra đúng là không có lý tưởng thích hợp, cái này nếu thả ở bên cạnh Vương Đào, Vương Đào không đem cô hành hạ đến chết, đến lúc đó nói không chừng cô chẳng muốn gặp Vương Đào, hay vừa gặp anh lại như Tuấn Tuấn thấy Teddy nhà bên cạnh, khoe miệng nhe răng nhìn anh chằm chằm, hận không được lập tức nhào tới cắn anh hai cái. Hơn nữa Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn cứ ở công ty giả ngây ngô với Vương Đào, đây chính là cha mẹ còn gươm thì không già được, hai người tranh thủ lúc rảnh rồi chạy đến nơi vắng người ngắm trời mây, học tập kinh nghiệm lười biếng trong xã hội, chẳng phải hiện tại bên ngoài xã hội đang có trào lưu đục nước béo cò sao, thuận tiện cũng cố làm ra vẻ nói cho người khác biết, mình vẫn có năng lực nuôi sống bản thân, mặc dù còn phải dựa vào gia đình hỗ trợ thôi. Nhưng nếu như có một ngày gia đình không cho nữa, cô vẫn có thể sống, làm việc rất tốt, đây chính là một loại uy nghiêm, phản kháng không tiếng động, uy hiếp âm thầm, không tiếng động. . . .

Thôi, Thượng Hảo Giai cảm thấy, thật ra thì cô đang tiến thủ trong cảm giác không tiếng động, đục nước béo cò, ăn trộm mảnh mung. . . .

Hôm nay, Thượng Hảo Giai đi theo phía sau lưng Tiêu Minh Tuấn, trong đầu lộn xộn lung tung, thật ra thì cô đang nghiêm túc nghiên cứu Tiêu Minh Tuấn, đêm hôm đó cũng xảy ra loại chuyện đó rồi, nó cứ lác lác trước mặt cô, thế nào cũng không làm tim đập đổ mặt, mặt cô giờ dày hơn sắt, cô gật gù hả hê, năng động, hiếu chiến, thì ra cũng không có chuyện gì. Ngày ngày Thượng Hảo Giai mở to đôi mắt nhìn chằm chằm vào mắt tiểu súc sinh, muốn tìm vài sơ hở trong đôi mắt đó, tỷ như, Tiêu Minh Tuấn xấu hổ, tránh né, hoặc là muốn cự tuyệt sự mời chào của ai đó, cô sẽ lập tức hướng về phía Tiêu Minh Tuấn mà chọc quê. Vấn đề là ngày ngày Thượng Hảo Giai chăm chú theo dõi, nhưng nhìn mãi cũng không ra, điều này làm sao mà Thượng Hảo Giai chịu nổi. Nhưng nếu như Thượng Hảo Giai nói lại, thì Tiêu Minh Tuấn chính là người không biết xấu hổ, Tiêu Minh Tuấn thật ác, cũng bởi vì những chuyện này mà Tiêu Minh Tuấn trở thành người mặt không đỏ, tim không đập, diễn tốt như vậy, đúng là có thể đi lãnh giải Oscar rồi.

Thượng Hảo Giai đi theo sau lưng Tiêu Minh Tuấn, vừa nghĩ vừa đi, miệng còn vừa phát ra tiếng chặc chặc, bày tỏ cảm thán về cái kỹ năng này của Tiêu Minh Tuấn. Điều này làm cho Tiêu Minh Tuấn cũng có thể nghe được, Tiêu Minh Tuấn cố gắng nín cười, trong lòng cũng vui mừng nở hoa, chột dưng chân, cũng không quay đầu lại, bày ra tư thế của một người đàn ông đặc biệt, cứ như vậy mà đưa đôi mắt vui mừng nhìn thẳng vào thang máy, anh đang trong trạng thái chờ đợi, chờ cô thét lên một tiếng, chờ cô tức giận mắng lên.

“Tiêu Minh Tuấn.” Thượng Hảo Giai cúi đầu suy nghĩ một chút, trong miệng phát ra tiếng “chặc chặc”, cũng không phát hiện Tiêu Minh Tuấn dừng lại cố ý đùa bỡn cô, những bước đi mạnh mẽ khiến cô đụng vào cái lưng của anh. Cái này làm cho Thượng Hảo Giai khá đau, lúc ấy Thượng Hảo Giai vừa sờ ột, vừa có cảm giác ột mình như đang nâng một bao tải lên, đau đến nhe răng nghiêng lợi thét lên, nước mắt trực tiếp rơi xuống đất.

Trong lòng cô không ngừng mắng. Cô liền muốn hỏi có phải mình làm vậy không. Khi đó nhỏ, không có xem những Model nước ngoài có vóc người tam giác, nên nay vừa nhìn thì nước miếng đã chảy xuống đất, nên liên tục bắt Tiêu Minh Tuấn tập thể dục. Sau này mới phát hiện, vóc người của Tiêu Minh Tuấn đã sớm đúng chuẩn, khiêu gợi muốn chết, chính là quá mạnh mẽ rồi. Mỗi lần đánh nhau với anh, hay lúc cắn anh, đầu có dùng hết sức lực cũng bị anh đứng lên chỉnh sửa. Tuy nói cũng không phải là anh xuống tay thu thập mình, nhưng khi còn bé thì hai chiếc răng của cô đã phải hy sinh trên chiếc đùi trắng kiện kia

Tiêu Minh Tuấn còn chưa cãi lại, ở chỗ xa liền truyền đến giọng nói sắc bén của một người phụ nữ. “Minh Tuấn.” Giọng nói này khiến Thượng Hảo Giai giống như bị người ta đá một cước vào cửa, kêu lên một tiếng đầy run rẩy, có thể không run rẩy được sao?

Nếu như Thượng Hảo Giai - cô không nghe lầm, giọng nói này chính là Tiểu Tiệp Tiệp - cô gái nhỏ ái mộ

Tiêu Minh Tuấn. Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn cùng nhìn thẳng vào người trước mặt, không đúng, phải nói là Thượng Hảo Giai bị sợ đến vội vội vàng vàng nhìn Tiêu Minh Tuấn, kết quả Tiêu Minh Tuấn làm như việc này không liên quan đến mình, vắt giò ngồi xem chuyện vui, lúc ấy trong lòng Thượng Hảo Giai lại có chút uất ức, trong giây phút đó cõi lòng Thượng Hảo Giai phát huy năng lực của người không có khả năng, trong tim lại lần nữa đem Tiêu Minh Tuấn mắng chửi là kẻ độc ác.

Sau khi Thượng Hảo Giai nhìn khắp một lượt, sau đó quay đầu lại, rất tốt, là một cô gái xinh đẹp. Môi hồng răng trắng, đa tài đa nghệ, giỏi ca múa, đúng là một hoa khôi nghiêng nước nghiêng thành. Thượng Hảo Giai coi như là nhận lệnh, cam chịu số phận, trong lòng vẫn lặp lại lời nói của mình, đây chính là khi dễ người nha, đây không phải là khi dễ người thì sao chứ. Lúc này chị đây muốn ra ngoài cũng không được; lúc này cố tình ra ngoài, chính mình mới không tự tìm đến những phiền toái, không đúng, phải nói hy sinh. Cái này, con mẹ nó, phải làm sao bây giờ.

Trước có sói, sau có hổ, dù ở phía trước hay ở phía sau, trái phải đều là fan trung thành của Tiêu Minh Tuấn, mà chuyện này đâu có đáng sợ bằng đại cách mạng đâu, tối thiểu người ta toàn thanh niên yêu nước, hiện tại cục diện này nên tự mình giải quyết. Cái này giống như câu gần quan được ban lộc, mình nên làm gì thì phải làm, vậy phải làm sao bây giờ?.

Thượng Hảo Giai vừa đi sau lưng Tiêu Minh Tuấn chân giậm chân đá, đầu óc tính toán nên làm thế nào ngăn cản được hai cánh tay của cô gái xinh đẹp đang chạy về phía Tiêu Minh Tuấn, nhưng Tiêu Minh Tuấn chẳng thèm có bất cứ hành động nào, cứ đứng ngốc ở đó, nhìn Thượng Hảo Giai. Khi đó Thượng Hảo Giai vô cùng gấp gáp, vẫn còn lớn tiếng nhìn về phía Tiêu Minh Tuấn, vui mừng, con mẹ nó vui mừng. Sau đó, chợt ôm lấy thùng rác bên cạnh đi vào thang máy.

Khi đó, Thượng Hảo Giai cảm giác mình tựa như anh hùng cách mạng Vương Thành năm đó; đúng, chính là cái người ôm ngư lôi tên Vương Thành. Lúc ấy Thượng Hảo Giai cảm giác mình chính là không thể nhiều hơn hai tay, nếu như nhiều hơn hai cái tay, cô tuyệt đối sẽ không lưỡng lự việc cầm đèn pin, càng không ngừng quơ tay múa chân, như vậy cô đã nhìn thấy ánh sáng rồi.

Sau này khi Thượng Hảo Giai suy nghĩ lại chuyện này, cô xác thực ngay lúc đó mình hơi nóng nảy, cũng không thể quay đầu lại, mắc mớ gì phải nghĩ đến. Bên cạnh trừ cái thùng rác và Tiêu Minh Tuấn ra thì không có gì khác, cô cũng không thể ôm Tiêu Minh Tuấn đưa tới bên cạnh cô gái xinh đẹp kia. Hơn nữa cũng không thể nhét người ta vào trong ngực, còn ngu vcl~ a a hỏi người ta.

“Ha ha, đã lâu không gặp, hút thuốc lá sao?”

“ ”

Cái này, thời gian này đã nói đến chuyện này rồi. Dĩ nhiên, Thượng Hảo Giai không thể nào cứ đứng đây như thế rồi. Người ta nghĩ Thượng Hảo Giai là người như thế nào chứ? Là doanh nhân, cô cũng không thể gặp một người như thế, gặp phải một người như thế chính là mất mặt, mà mặt cô cũng không thể cho đi được, biết không? Lúc này đây Thượng Hảo Giai còn gặp phải người khác, người đó là ai? Người này chính là một người đã theo đuổi cô Người đàn ông này chính là người đã thích cô rất nhiều năm, nhưng Thượng Hảo Giai vẫn không biết, còn coi người ta như người anh em tốt. Dĩ nhiên, bây giờ Thượng Hảo Giai vẫn không biết, nhưng Tiêu Minh Tuấn biết. Yên tâm, Tiêu Minh Tuấn sẽ không cho cậu ta bùng thùng rác, lúc nào Tiêu Minh Tuấn cũng tỉnh táo cả, chỉ có Thượng Hảo Giai lúc nào cũng kỳ quái mà thôi, còn Tiêu Minh Tuấn thấy ai cũng đặt biệt nở nụ cười dối trá, vậy thì vì cái gì mà khi thấy người anh em này anh lại không lạnh không nhạt, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười.

Thật ra thì, những thứ này Thượng Hảo Giai cũng nhin, cái duy nhất Thượng Hảo Giai không nhin được là thấy người nào đó? Nhìn thấy một người đàn ông rất anh tuấn, rất đẹp trai, cái người đàn ông vừa anh tuấn lại vừa đẹp trai đó chính là Lôi Hạo Hiên, là tổng giám đốc của bọn họ, cũng chính là người lãnh đạo trực tiếp, hơn nữa cô còn biến thành thư ký của người anh em này, thật ra thì theo lý thuyết nếu làm thư ký cho anh thì cũng chẳng có gì, nhưng vấn đề xuất hiện ở chỗ mỗi năm vào một tháng nào đó, một ngày nào đó cô đến ngân hàng đã đập cho người đàn ông vừa anh tuấn vừa đẹp trai kia một cước.

Cái đó, xin hỏi một chút, cái vấn đề này, ai có thể giải quyết giúp cô không?

Thượng Hảo Giai suy sụp.

20. Chương 20: Thượng Hảo Giai Bị Thiêu Đốt

Thượng Hảo Giai bị kịch, Thượng Hảo Giai cảm thấy cô thực sự bị kịch, hiện tại cô chờ ai có thể cứu cô, nếu không ai cứu cô, cô liền tự mình kết thúc, nếu có người cứu cô, cô sẽ khiến cho người ta cắt đứt với mình, thật ra thì hiện tại trong lòng Thượng Hảo Giai muốn rống to với mọi người một câu, người nào con mẹ nó giết cô, cô đối với người nọ mang ơn cả đời. Nếu không được, cô liền tặng cho người đó một cái huy hiệu hoa hồng đỏ thắm, sau đó lấy một cái loa thật to tuyên bố về một câu chuyện về vang giúp người làm vui.

Đây chính là ý tưởng của Thượng Hảo Giai, đây chính là tâm tình của Thượng Hảo Giai, đây chính là hiện tại Thượng Hảo Giai muốn nói ọi người, nói cho toàn bộ nhân loại. Tâm tình của cô bây giờ nói như thế nào đây? Chính là cái dạng này, nói một cách khác đi. Nếu như bây giờ có người có thể cho cô một sợi dây thừng hay dải lụa trắng để treo cổ, cô lập tức treo dây thật cao lên xà nhà, treo xong rồi cô sẽ chết, giải quyết hoàn toàn cục diện bế tắc, còn phải thắt một cái nơ bướm bướm thật to. Nguyên nhân có hai, số dĩ thất nơ là vì cô sợ không chắc, chết cũng phải chết gọn gàng lưu loát, vui vui vẻ vẻ. Còn cái nơ bướm bướm, cái nơ bướm bướm này tượng trưng cho cái gì chứ? Mọi người yên tâm, cô không phải nghĩ muốn noi gương Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, sau khi chết cũng muốn làm một đôi bướm nhẹ nhàng bay lượn, mà bởi vì cô thấy, chết cũng phải chết thực tế, cái chết xinh đẹp, cái chết có một chút tình cảm, một chút tình cảm tiền bạc, hiểu không?

Nhưng mà, hiện tại Thượng Hảo Giai muốn nói, nếu như hiện tại cô chết có phải tiện nghi rồi hay không? Thượng Hảo Giai muốn nói, mẹ nó, hiện tại chị mày hy sinh vĩ đại như vậy rồi, lúc này nếu chết, đây không phải tặng cho người ta cơ hội sao? Đây không phải là hy sinh vô ích sao? Hơn nữa coi như cô quên mình vì người, vĩ đại một lần, làm liệt sĩ một lần, có nên cũng phải chọn người hay không, chọn người nào thuận mắt, chọn người nào nhìn thoải mái, không thể chọn tiểu nhân mà không chừng mỗi ngày ở nơi nào đó đập, đánh, đập giày, nguyên rửa mình chết? Lý Thiển kia cũng không phải một lần hai lần đã hài lòng, ở trong toilet trường đại học cùng mấy người hầu hạ thân cận nói xấu mình, nói đến nước miếng văng tung tóe, mình cũng không phải chạm mặt một lần hai lần, hiện tại khẳng định tiểu tiện nhân này ước gì mạng mình đi đời đây.

Nói không chừng hiện tại đang lên Internet tìm mấy phù thủy giỏi nghề, tiểu thần linh, nghiên cứu ngày sinh tháng đẻ nguyên rửa mình mau chóng ợ ra rắm, những ngày sau đó ả và Tiêu Minh Tuấn có thể không đứng gần ở cùng nhau, ra vào một đôi, anh là gió em là cát, anh là bướm bướm ngũ sắc em là ếch nhái, anh là kẻ điên em đây đưa qua lại không ngăn, cô thật đáng thương. Cô chính là chết cũng không thể nhắm mắt, cô phải mở to mắt, cô phải xem, phải trừng, cô phải trừng đôi nam nữ chó má này đến chết, xem bọn chúng sau khi cô chết như thế nào mà sống được ngọt ngọt ngào ngào, chàng chàng thiếp thiếp. Bà nội nó

Hiện tại Thượng Hảo Giai đối lập với hai người kia là vì cái gì chứ? Sử dụng một lời kịch của đại thúc thuần phác Triệu Bản Sơn, đó chính là, cô, Thượng Hảo Giai dù thành quỷ cũng không bỏ qua cho đôi nam nữ chó má này.

Được rồi, bây giờ trở về vấn đề chính, Thượng Hảo Giai làm gì muốn chết, làm gì muốn tự sát, làm gì không muốn sống. Mời tiểu thư Thượng Hảo Giai đến trả lời đi. Cô nói: “Cũng tại mẹ nó người đàn ông này rất tuấn tú, cũng tại mẹ nó hại bà đây phải làm thư ký cho hắn, người đàn ông kia gọi Lôi Hạo hiên, Lôi Hạo Hiên ơi Lôi Hạo hiên.”

Trải qua sự việc như vậy, kết quả là như thế này.

Ngày đó Thượng Hảo Giai ném thùng rác cho tiểu yêu tinh Lý Thiển ở sau, lúc đó, nơi kia, đầu tiên muốn giải thích một chút. Thời gian đó các đồng chí toàn văn phòng đều đang đợi thang máy, lúc này, mọi người biết, dòng người khẳng định rất nhiều, mà các Tổng giám đốc, các Tổng thanh tra, các trưởng phòng, lên tới hành chính cao nhất, xuống dưới là các di lao công đều ở đây, vậy xem, có thể ước lượng được số người.

Địa điểm, đại sảnh cửa thang máy, cái thang máy này cấu tạo kiểu gì đây? Là ba cửa, là ba cửa. Biết không? Ba cửa tượng trưng cho cái gì? Ba cửa đại biểu là có rất nhiều người, rất nhiều người, nhiều muốn chết, chuyện cô mất mặt xấu hổ có thể truyền đi khắp công ty Vương Đào chỉ trong vài phút. Mất mặt thì đã mất mặt rồi, thì thôi, cô cũng nhận, nhưng chết tử tế không xong chính là, một trong ba cửa thang máy là chuyên dùng cho cán bộ cao cấp, hai cửa còn lại là dành cho nhân viên, quy định này rất tốt. Đúng không?

Nhưng mà vấn đề chính là việc này, chính là lúc giờ hành chính cao điểm, cũng chính là lúc lão tổng Lôi Hạo Hiên đứng ở đó chờ thang máy, mà Tiêu Minh Tuấn và Lôi Hạo Hiên bởi vì cùng cấp bậc, cho nên hai người đều dùng cái thang máy này.

Mà chết tử tế không xong là cái gì đây?

Chính là điều này, Lôi Hạo Hiên là một người đàn ông rất rất đẹp trai, quá đẹp trai rồi, thật ra thì chuyện là như vậy, chính là vóc người rất tốt, âu phục cả vạt trên người vừa khít như in. Thượng Hảo Giai muốn nói, thật ra cô có chút động tâm, một chút, chỉ là một chút, một chút thôi. Mà chết tử tế không xong là Tiêu Minh Tuấn lớn lên cũng có vài phần sắc đẹp, cộng thêm cái mặt đào hoa người gặp người thích, giống như biến thành rất hòa ái dễ gần, một tiểu thiên sứ rất thiện lương, thật ra bụng dạ chính là đại vương xấu xa, ma quỷ đáng khinh, lòng dạ hiểm độc gan lì, cháu cụ rùa. Hơn nữa Tiêu Minh Tuấn nhỏ bé bởi vì chức vụ cao, hôm nay là ngày đầu tiên đến công ty làm quen, nhưng danh tiếng đã truyền ra khắp công ty, từ lúc bước vào, ánh mắt những sắc nữ hồ báo và đồng nghiệp nam kia nhìn theo cô và Tiêu Minh Tuấn chăm chăm, này, này, chuyện này, điều này làm cho người vừa bê thùng rác lên Thượng Hảo Giai làm sao mà chịu nổi, làm sao mà chịu nổi.

Nhưng là, chuyện này nói sau đi, vấn đề bây giờ là, Lôi Hạo Hiên và Tiêu Minh Tuấn hai tên khôn khiếp này ở đây trên hoa ghẹo nguyệt, tựa như Hương phi nương nương trong hoàn châu cách cách. Chuyện này. . . Thượng Hảo Giai coi như nổi tiếng, mặt mũi hoàn toàn xuống nhà ngoại rồi.

Thượng Hảo Giai cảm thấy thì ra cũng chỉ là đồn thổi, Thượng Hảo Giai cảm thấy những thứ kia đều là mây trôi, những thứ kia đều không đáng được nói tới, thế cũng chẳng là chuyện gì, cũng chẳng phá vỡ được niềm tin của cô, người nào muốn da mặt lì lợm, người nào một lòng muốn tranh phật hương, cái gì mà bản thân nhẹ tựa lông hồng nặng tựa Thái Sơn, cũng chỉ là mây bay, chỉ là mây bay. Muốn làm người thực sự, phải dám đối mặt với thực tế, cho nên Thượng Hảo Giai nói rồi, cô cảm thấy chết vinh còn hơn sống nhục, mà nói lịch sự thì là, chỉ cần người còn sống, chắc sẽ có hi vọng, có thể xoay chuyển.

Nhưng mà, sau câu chuyện xảy ra, Thượng Hảo Giai hoàn toàn từ bỏ niềm tin chết vinh còn hơn sống nhục rồi, cô cảm thấy, nếu như cô không hợp với công việc, nếu mẹ không muốn cho cô tiếp tục công việc, nhất định phải làm việc, không làm việc không lấy tiền, hiện tại cô đã dứt khoát, đến lúc Lôi Hạo Hiên trả thù, Lôi Hạo Hiên giết chết cô, còn không bằng cô tự kết liễu cuộc đời mình, dứt khoát một chút, thoải mái một chút, còn có thể không phải chịu nhục mà chết, thật con mẹ nó vui mừng.

Hôm đó, lúc Lôi Hạo Hiên đang chờ thang máy, chính mắt cô nhìn thấy Vương Thành cầm lựu đạn, thật ra thì Thượng Hảo Giai bê thùng rác là hành động vĩ đại nhất, vì vậy, trai đẹp Lôi Hạo Hiên, bị Thượng Hảo Giai đá tiểu đệ đệ thì không hiền hậu, cực kỳ không hiền hậu nở nụ cười, không phải nhe răng toét miệng cười, mà là cười châm biếm, cười dịu dàng, cười không tiếng động, cười im lặng. Dù sao cũng cười giống đại gia khuê nữ, che cái miệng to như chậu máu mà cười, Lôi nương nương cười một tiếng, nhưng làm ngàn vạn nữ đồng nghiệp bật cười trong lòng. Được rồi, miêu tả quá khoa trương, dù sao trong thơ ca có thể có 2-3 cái nụ cười nho nhỏ trong tim rồi, sau đó Thượng Hảo Giai lại nghĩ, ngày nào Lôi Hạo Hiên cũng muốn cười như vậy, liệu có phải toàn bộ công ty, từ dì lao công tám mươi một tuổi, cho đến các nữ sinh đại học vừa mới hai mươi đều ra sức ngấm nhìn sau đó phụt máu mà chết à?

Sau đó Thượng Hảo Giai thật bình tĩnh đi phỏng vấn, vào phòng, ngồi ở trên ghế, ngồi xuống rất nhẹ nhàng, tư thế ngồi rất dịu dàng, cúi đầu, đỏ mặt, nắm chặt hai tay, không đúng, chính xác là bị cản trở, cô bình tĩnh, cô dịu dàng, cô chính là như vậy. Dù sao cô cũng biết, cô không cần ngẩng đầu cô cũng biết, Tiêu Minh Tuấn ngồi ở kia rất giống con sói lớn, ừ, hắng giọng họ khan tới tới lui lui, yên tâm, khẳng định không phải hắng giọng thật đâu. Chắc là mượn âm thanh này để che giấu tâm trạng sung sướng đi, không phải nói cán bộ mới nhậm chức có ba tầng lửa sao? Theo lý thuyết, Tiêu Minh Tuấn mới nhậm chức, cần phải đốt một chút đi. Lần này tốt, toàn bộ quá trình phỏng vấn không quá mười phút, trừ đi họ khan, không nói gì, chợt cô nghe thấy ông Hoàng giả bộ cười tươi như hoa nhìn bạn học Lôi Hạo Hiên không ngừng đốt cháy bản thân cô, sau đó Thượng Hảo Giai miêu tả đây không phải là đốt cháy, mà là mẹ nó muốn tự tay hủy hoại.

Dù sao trong 10 phút, chính sách của Thượng Hảo Giai là giữ vững kiên trì đến cùng, lấy không đổi đổi phó thay đổi, lấy không tiếng động đổi phó vạn tiếng động, cuối cùng Lôi Hạo Hiên khiến tiểu cô nương Thượng Hảo Giai một phát đập không ra cái rắm, dùng chính sách nói không ngừng hoàn toàn hàng phục, có thể

kết luận là không có ý định làm khó cô, người ta năm phút đồng hồ phỏng vấn xong, Thượng Hảo Giai mười phút mới xong chuyện.

Lôi Hạo Hiên đứng dậy cười âm hiểm, tuyên bố với bạn học Hảo Giai: “Chúc mừng cô, vượt qua phỏng vấn.”

Thượng Hảo Giai nghe xong biểu hiện không thể tin nổi, đứng lên, trợn to hai mắt nhìn Lôi Hạo Hiên, lắp ba lắp bắp hỏi: “Vượt. . Vượt. . Vượt qua?”

Lôi Hạo Hiên vừa cười vừa gật đầu, vươn tay tới trước mặt bạn học Thượng Hảo Giai, ý bảo bạn học Thượng Hảo Giai đưa đôi tay nhỏ bé mềm mại kia bắt tay cùng hắn. Thượng Hảo Giai bởi vì khiếp sợ vừa vươn tay, vừa ngây ngô nhìn gương mặt Lôi Hạo Hiên, giống như có thể nhìn ra được trên đó có cái gì.

Lôi Hạo Hiên cầm tay của cô nói: “Hợp tác vui vẻ.”

Tay Thượng Hảo Giai bị thương truyền tới cảm giác đau xót, nước mắt cũng mau rơi, bất đắc dĩ có quá nhiều người, thật sự không thể vứt bỏ người kia, đầu nhỏ không ngừng điểm, đối với Lôi Hạo Hiên bên ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: “Vui vẻ. . Aiz. . Vui vẻ.”

Lôi Hạo Hiên rút tay, nở nụ cười sáng lạn với Thượng Hảo Giai: “Sáng mai đi làm, bởi vì cô là thư ký, cho nên phải làm việc sớm hơn so với người khác.”

Thượng Hảo Giai không quản được nhiều như vậy, tay bị thương là không được, nước mắt cũng chảy rồi, anh hùng không ăn cũng mệt, trước mắt đáp lời rồi hãy nói. Gật đầu đáp lời, cũng không phản ứng, trong lòng thầm mắng việc này.

Người ta nói đàn ông là số một, theo cô, một cô gái nhỏ chẳng lẽ không có sức mạnh à? Lòng dạ còn hẹp hơn so với mũi kim khâu, đây là đàn ông sao? Tên khốn kiếp này khẳng định là cùng một mặt hàng với Tiêu Minh Tuấn, thật may mắn không phải là chồng mình, nếu ngày nào đó kết hôn với loại như vậy, ngày nào bị chọc cho nóng nảy, không chừng buổi tối lúc ân ái, cắn rứt luôn đầu lưỡi mình, đồ cháu cụ rùa, đau chết cô.

Vì vậy, bạn học Thượng Hảo Giai đi ra khỏi phòng làm việc với tay phải đỡ bưng, trong lòng ngũ vị hoàn toàn lẫn lộn.

Tác giả có lời muốn nói: nói như thế nào đây, nam phụ rốt cuộc ra sân, tung hoa thôi.

21. Chương 21: Thượng Hảo Giai Phản Kích

Chúng ta trở lại chuyện chính, ngày đó, lúc Thượng Hảo Giai ngược đãi Tiêu Minh Tuấn, Vương Đào và Tăng Nhã Nhu không hề đi vào nhà, bọn họ nghe được âm thanh như đang làm thịt động vật thì đầu óc nhanh xoay chuyển, vẫn là thông minh lựa chọn tránh đi, hai người nhanh chân lái xe chuồn mất. Mười giờ đêm hôm ấy, trận chiến ác liệt trôi qua, Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai Thượng Hảo Giai chính thức bắt đầu công việc, hạng mục công việc là cái gì? Là thư ký của trai đẹp Lôi Hạo Hiên, Thượng Hảo Giai cảm thấy, nói là thư ký còn không bằng nói là bảo mẫu còn chính xác hơn một chút, không, là bà già thân cận mới đúng, điều này làm cho Thượng Hảo Giai không thể không cảm thán. Vậy hai chữ thư ký bắt đầu từ ai? Người nào bắt đầu đó? Có phải nào bị cây cung bắn trúng hay không? Còn thư ký, nô lệ, là nô lệ, là cái loại người mà người ta bảo sao sẽ đi làm vậy.

Hai ngày nay Tiêu Minh Tuấn rất vội, buổi sáng Tiêu Minh Tuấn vừa lái xe vừa nói thế, vì sao vậy? Thật ra Thượng Hảo Giai biết, không có vì sao, chính là thằng nhóc thỏ kia nghe nói thì ra sau khi va chạm mạnh mẽ, mình và trai đẹp Lôi Hạo Hiên từng có hai giới tính, nó mới vội, nó không phải vội vàng công việc, mà là vội vàng trốn đến xó xỉnh nào tự tán dương mình, chịu dày vò. Mọi người nói một chút, mọi người nói một chút, Tiêu Minh Tuấn nhiều nhất lòng dạ hiểm độc, người xấu vô cùng.

Chính thức đi vào công việc, Thượng Hảo Giai phát hiện, phòng làm việc của Tiêu Minh Tuấn đối diện với phòng làm việc của Lôi Hạo Hiên, ở giữa ngăn cách bằng hai vách thủy tinh lớn, hai người ngẩng đầu là có thể nhìn thấy từng cử chỉ của đối phương trong phòng làm việc. Điều này làm Thượng Hảo Giai cảm thấy đặc biệt thích thú, bởi vì cô là thư ký, bàn làm việc ở giữa phòng làm việc của hai người, giống như cô ngồi

ở giữa, Tiêu Minh Tuấn ngồi bên trái, Lôi Hạo Hiên ngồi bên phải, như vậy lúc mình nhàm chán, hai bên vách thủy tinh đều có thể hiện ra trai đẹp. Nếu ọi người một ví dụ, nói như thế nào đây? Thượng Hảo Giai cảm thấy vị trí hiện tại của mình, hai bên đều gánh vác trách nhiệm lớn, ngày ngày mình cũng có thể xem ti vi miễn phí. Về phần nội dung, trình diễn đều là một phim nhựa, chỉ có vai nam chính không giống nhau, hiện tại sáng sớm bị bao vây đúng là bức hình tường thuật trực tiếp hiện trường, buổi trưa và buổi tối, bây giờ còn không biết phải diễn bộ phim gì, chỉ là cô khẳng định, hôm nay nhất định sẽ chiếu phim kinh dị và những tấm hình tai họa.

Thượng Hảo Giai hơi nhìn sơ qua nghiệp vụ một chút, thật ra thì cũng chẳng có gì, chính là đánh cho Lôi Hạo Hiên một ít chữ, chân chạy, hừng hực bùng cả phê, chuẩn bị bữa trưa, dù sao chỉ là chút chuyện nhỏ vặt vãnh, điều này làm cho Thượng Hảo Giai cảm thấy phải nuốt một miếng lớn tức giận.

Hai ngày trước, Thượng Hảo Giai thấy giọng điệu này quá mức rộng rãi rồi, hận không thể inh miệng rộng vang dội.

Ngày thứ nhất, Thượng Hảo Giai và Lôi Hạo Hiên rất bình tĩnh, rất ôn hòa, rất hài hòa cho đến tối trưa. Buổi sáng Lôi Hạo Hiên uống 12 ly cà phê, sắp xếp lại 30 phần tài liệu, nhận 60 cuộc điện thoại. Bởi vì thang máy hư Thượng tốt giai bò cầu thang mười hai lần, đánh hơn sáu vạn chữ, vì Lôi Hạo Hiên mà ở văn phòng nhận 30 cuộc điện thoại.

Ngày thứ hai, Lôi Hạo hiên uống 20 ly cà phê, sắp xếp lại 70 phần tài liệu, nhận 35 cuộc điện thoại. Bởi vì thang máy hư Thượng Hảo Giai bò cầu thang hai mươi ba lần, có ba lần vì mua cà phê cho súc sinh Lôi Hạo Hiên, mua ba lượt mới mua được nhãn hiệu ưng ý của lão già kia, chính là Nestlé cà phê cực kỳ sang chảnh. Đánh vô số vạn chữ, vì Lôi Hạo Hiên mà ở văn phòng nhận N+1 cuộc điện thoại.

Ngày thứ ba, Lôi Hạo Hiên không uống cà phê, Lôi Hạo Hiên cũng không sắp xếp lại tài liệu làm Thượng Hảo Giai cực kỳ vui mừng, cũng không ném điện thoại di động rách nát chết tiệt của hắn lên trên bàn của cô. Bởi vì, thư ký tín nhiệm của hắn Thượng Hảo Giai bị bệnh, bệnh tình nguy kịch, bệnh không có thuốc chữa, bệnh không thể hít thở, nguyên nhân trên giấy báo bệnh của Thượng Hảo Giai viết kín chữ, điều này làm cho Lôi Hạo Hiên có chút ngạc nhiên, thuận tay cầm lấy giấy báo bệnh Thượng Hảo Giai, liếc mắt nhìn, sắc mặt tái mét.

Câu hỏi đưa ra: rốt cuộc trên giấy báo bệnh của Thượng Hảo Giai viết cái gì?

Trả lời: bởi vì người lãnh đạo trực tiếp Tổng giám đốc Lôi Hạo Hiên tiến hành tàn phá với bản thân chính là thư ký thân cận của hắn, giày xéo tinh thần, dựa vào chức vị cao áp bức, làm hiện tại bản thân cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, do đó xin nghỉ N+1 ngày, hi vọng thông cảm.

Bổ sung: Lôi quản lý, tôi nói với ngài, nếu như không nói xin lỗi tôi, tôi sẽ mắc bệnh thần kinh, buổi tối có thể phải dùng ná cao su bắn vỡ thủy tinh nhà các người. Nếu như ngài cảm thấy không cần thiết nói xin lỗi, vậy ngài mau cất quần lót của ngài đi, nếu như buổi tối bệnh tình của tôi nặng thêm, bắn vỡ thủy tinh nhà ngài xong lại đi trộm quần lót của ngài, tôi cũng không dám bảo đảm ngày thứ hai có thể phát điên chạy tới công ty múa máy quần lót của Lôi tổng giám đốc vĩ đại cho toàn bộ nhân viên, thuận tiện làm triển lãm luôn hay không

Lôi Hạo Hiên nhìn xong sắc mặt xanh mét đập đơn xin nghỉ bệnh của Thượng Hảo Giai lên bàn, hắn ngẩng đầu lên, trong lúc vô tình nhìn về phía phòng làm việc của Tiêu Minh Tuấn ở đối diện, vừa đúng lúc ánh mắt với ánh mắt Tiêu Minh Tuấn chạm vào nhau. Tiêu Minh Tuấn cười với hắn, nụ cười nhìn như ôn hòa, trên thực tế luôn làm cho người ta có cảm giác không nói ra lời. Thời điểm ngày đầu tiên Lôi Hạo Hiên nhìn thấy cũng không chú ý quá lâu, phải nói thời điểm này, hắn có chút trốn tránh ánh mắt như vậy, hắn không nhớ rõ cảm giác lúc đó, đối với ánh mắt ấy, có chút chán ghét, có chút mâu thuẫn, thậm chí. . Có chút sợ? Ngày ấy, bởi vì thấy một màn Thượng Hảo Giai giơ thùng rác lên, sau đó toàn bộ tinh thần cũng bị Thượng Hảo Giai hấp dẫn, đối với Tiêu Minh Tuấn, hắn cũng không chú ý quá nhiều, mặc dù đối với vị Tổng giám đốc mới nhậm chức này có nghe thấy, thật ra thì trong lòng cũng cũng không chân chính coi hắn như món ăn. Nhưng bây giờ nghĩ lại, cả người Lôi Hạo Hiên chấn động, hắn vì một cô gái quấy nhiễu mà quên mất Tiêu Minh Tuấn mới tới. Nghĩ tới đây, Lôi Hạo Hiên nhất thời không khỏi kích động cùng ảo não, không phải hắn tức giận với người khác, mà là giận chính mình, xúc động như vậy, trò đùa, thế nhưng lại quên mất cái sự tồn tại của Tiêu Minh Tuấn. Nghĩ tới đây, Lôi Hạo Hiên nở một nụ cười với Tiêu Minh

Tuấn, rất cứng ngắc, có chút mất hồn, ánh mắt trong nháy mắt trống rỗng, đó là bởi vì Lôi Hạo Hiên đang cố gắng tìm tòi trí nhớ của hắn, mới vừa rồi, đối với nụ cười Tiêu Minh Tuấn hắn có cảm giác hoảng hốt trong nháy mắt, rốt cuộc là cái gì? Tại sao hắn không nói được. . .

Giờ phút này Thượng Hảo Giai đang trốn ở dưới đáy bàn của Tiêu Minh Tuấn, một mặt cô cố gắng bắt lấy hai tay của Tiêu Minh Tuấn, nỗ lực kiềm chế anh néo mặt mình, mặt khác há miệng thật to tấn công về phía hai tay Tiêu Minh Tuấn đang giãy xéo gườm mặt cô. Cô muốn cắn anh, phải dùng cách đó ngăn lại hành vi nửa ngày đùa giỡn mặt mình của súc sinh này. Nhưng mà, không phải có câu châm ngôn đã nói, người đàn ông tốt không tranh đấu với phụ nữ, con gái tốt đánh không lại cầm thú, đây chính là chân lý, đây chính là kết luận vĩnh hằng giữa Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn. Cho nên, Thượng Hảo Giai đánh không lại Tiêu Minh Tuấn, đây là vì khi còn bé cô bị bắt dúi Tiêu Minh Tuấn làm rụng hai răng cửa.

Thượng Hảo Giai thấy mình đánh không lại Tiêu Minh Tuấn, liền đưa tay đánh Tiêu Minh Tuấn, nhỏ giọng kêu lên với Tiêu Minh Tuấn: “Đừng làm rộn, ai u, đừng làm rộn. Nói nhanh một chút, phản ứng ứng này rất là gì?” Thượng Hảo Giai vừa đánh cái tay kia của Tiêu Minh Tuấn, vừa mắng, cô cho rằng Tiêu Minh Tuấn có thể đang hoảng một chút đấy. Nào biết Tiêu Minh Tuấn hình như đi tới bước này, cô càng bảo anh dừng tay, anh càng mạnh hơn, trong lúc tranh đấu, Tiêu Minh Tuấn cũng không biết là có tình hay vô tình, tay này. Lập tức “không cẩn thận” sờ tới tiểu hổ ngọc của Thượng Hảo Giai, điều này làm cho Thượng Hảo Giai không thể nào nhịn được, cũng không để ý những thứ này, hướng về phía móng vuốt của tên trộm Tiêu Minh Tuấn hung hăng đánh, đồng thời, miệng cũng không nhàn rãi, gào khóc rít lên nói với Tiêu Minh Tuấn: “Tiêu Minh Tuấn, anh đừng có sờ loạn.”

Móng vuốt của Tiêu Minh Tuấn bị đánh, không kêu đau cũng không nói chuyện, chính là rất vô liêm sỉ nở một nụ cười với Thượng Hảo Giai, so với ánh mặt trời còn nguy hiểm hơn, được gọi là mê người. Qua hai ba phút, xem Thượng Hảo Giai thở phì phò nhìn anh chăm chăm, lúc này mới cười chói lọi nói với Thượng Hảo Giai: “Không trả không có thời điểm đặc sắc, không có ý nghĩa, tôi tăng thêm ột điểm hạng mục giải trí. Còn có, em đừng trốn mặt nhìn tôi, rất dọa người, sáng sớm hôm nay chỉ vì em mà tôi hạ sinh một giờ ngủ, em đối với tôi không cảm tạ ân đức còn chưa tính, hình như em còn sống cùng bao nhiêu thâm thù đại hận của hai ta. Em nói, em không phải Bạch Nhân lang (loại người vong ân bội nghĩa, tâm địa độc ác) sao. Đừng cố gắng nâng bộ ngực nhỏ của em cho tôi xem, thứ đó của Lý Thiển kích cỡ giống với em, cầu xin tôi tôi cũng không động vào, tôi như vậy chỉ vì không cẩn thận, không nhìn thấy, nếu tôi có chút ý thức, tôi làm sao có thể sờ em đây? Hừ.”

Thượng Hảo Giai nghe Tiêu Minh Tuấn nói nửa đoạn trước đó vốn là đủ tức giận, nghĩ tới chuyện buổi sáng kia cô sẽ rất tức, nghe thêm nửa đoạn sau, được rồi, Lý Thiển xinh đẹp, ngày ngày nghiên cứu làm sao chinh chết mình để đoạt lấy Lý Thiển xinh đẹp, trong lòng Thượng Hảo Giai giận sôi, cam đảm tiếp cận gần tới miệng, “Đụng” nổ miếu rồi.

Thượng Hảo Giai vươn một ngón tay nhỏ bé, từ dưới đáy bàn chỉ thẳng vào Tiêu Minh Tuấn, vẻ mặt muốn bao nhiêu ác độc có bấy nhiêu ác độc, muốn bao nhiêu tàn bạo, có bấy nhiêu tàn bạo, muốn bao nhiêu tức giận, có bấy nhiêu tức giận, muốn bao nhiêu khoa trương, cô còn có. . . Phía sau xin lược bớt 500 tính từ miêu tả.“Anh, cái tên này, anh. . . Anh. . . Anh. . .” Thượng Hảo Giai coi như cũng không nói ra được lời này, lấp ba lấp bấp đứng tại cái chữ này, hơn nữa Tiêu Minh Tuấn lại không tìm không phổi khanh khách vui mừng với cô, Thượng Hảo Giai đoán chừng một câu cũng không nói ra, trước tiên phải ợ ra rầm, rồi phoi nằng. . .

Được rồi, Thượng Hảo Giai coi như đã suy nghĩ kỹ, cái miệng nhỏ nhắn lại lưu loát, cô nói không lại Tiêu Minh Tuấn, nếu Tiêu Minh Tuấn lại nói tiếp, có thể đem người chết nói sống, đem người sống như cô nói thành chết, đoán chừng điều này có thể là cô lảm mồm. Nhưng nếu biến thành người khác, chẳng hạn như cô gái học đại học rất ngây thơ mới tới ở lầu dưới, có thể Tiêu Minh Tuấn lộ ra với cô ấy mấy cái chiêu bài nụ cười hồ ly kia, hơn nữa nói lời ngon tiếng ngọt mấy câu, sau đó tán ngẫu hai ba phút, cô gái đó phải ngất, ngất đến nhà bà ngoại đi. Nói không chừng đến lúc đó, Tiêu Minh Tuấn nói cho cô gái kia, mặt trời màu vàng, ánh trăng màu đỏ, trái đất hình vuông, Hoàn Châu cách cách là phim kinh dị hiện đại kinh điển, The Ringu trong Trinh Tử là tiểu thư vô địch toàn cầu năm 2010, cô gái bé nhỏ này đều rất tin không hề nghi ngờ, còn gật đầu nói đúng, là như vậy. Đặc biệt hai mắt còn bốc lên lục quang biểu đạt tình cảm sùng bái bằng mấy ngàn chữ hoặc mấy vạn chữ với Tiêu Minh Tuấn, sau đó học giả trẻ Hồng Kông bé heo thanh thuần trong phim thần tượng sẽ kéo dài âm thanh, giọng điệu ồm ồm ồm nói với Tiêu Minh Tuấn: “A, tiên

sinh. Anh cực kỳ có tài, vô cùng đẹp trai, vô cùng đẹp trai, em rất rất yêu anh.”

Sự thật chứng minh, Thượng Hảo Giai người này tương đối sùng bái dùng vũ lực, cũng chứng minh câu châm ngôn “hữu dũng vô mưu”. Không, Thượng Hảo Giai còn quên mất rằng khi còn bé cô ấy hy sinh hai cái răng cửa trên dưới trắng kiêu kiêu cường của Tiêu Minh Tuấn, vẫn không nhớ mình cắn lên đùi của người ta. Rốt cuộc, một miếng còn chưa cắn, có người đi vào trong nhà.

22. Chương 22: Hai Tầng Băng Và Lửa

Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn đang ở trong phòng làm việc chơi vô cùng vui vẻ, Lôi Hạo Hiên đi đến, gõ cửa xong rồi đi thẳng vào văn phòng làm việc của Tiêu Minh Tuấn. Lúc này Tiêu Minh Tuấn và Thượng Hảo Giai vẫn giữ nguyên tư thế rất gọi cảm? À, không đúng, phải nói rất cởi mở. Dưới nửa người Tiêu Minh Tuấn lộ ra một cái đầu. Mà đầu này của ai vậy? Đúng, các bạn đoán không có sai, của Thượng Hảo Giai. Là thư ký hôm nay tìm tổng giám đốc Lôi Hạo Hiên xin nghỉ phép, Thượng, Hảo, Giai

Nhìn đôi nam nữ trong phòng, trong nháy mắt, nét mặt của Lôi Hạo Hiên đã biến đổi n+1 màu sắc, có thể so với truyền nhân tuyệt kỹ biến sắc của Tứ Xuyên. Mọi người nhất định sẽ cảm thấy rất kỳ quái, chuyện này tại sao? Tại sao một người thiết diện vô tư, lạnh lùng anh tuấn, là một lãnh huyết sát thủ và bà vú Từ Hoán Vũ, tại sao có vẻ mặt như vậy? Vấn đề này liên quan đến vật lý học, góc độ học, ánh sáng học, và AV học.

Lúc Lôi Hạo Hiên trở về phòng làm việc của mình, mơ hồ thấy vẻ mặt Tiêu Minh Tuấn có gì đó không đúng, theo lẽ phép, phải tới đây thăm hỏi một tiếng, dù sao cũng là cấp trên mới, tên đó cũng có chút thực lực không dựa vào gia đình, lúc này mới giật mình. Sao tôi đây có thể hình dung như vậy, mọi người có thể sẽ cảm thấy Lôi Hạo Hiên là một người vô cùng lễ phép, vô cùng ôn hòa. Thật ra thì, mọi người phải biết một đạo lý, đó chính là, bất cứ chuyện gì cũng không thể chỉ xem bề ngoài của sự việc. Lôi Hạo Hiên chỉ xuất phát từ mặt mũi của Vương Đào, cũng không phải vì Tiêu Minh Tuấn, hai người này hoàn toàn không biết nhau, chỉ có lần chạm mặt nhau trong hội nghị, lại thêm ngày đó khuôn mặt tươi cười không đủ nghiêm túc của Tiêu Minh Tuấn có chút chói mắt đối với một người có ảnh hưởng bảo thủ như Lôi Hạo Hiên, cho nên cái nhìn của Lôi Hạo Hiên đối với Tiêu Minh Tuấn không phải rất tốt, thậm chí có thể nói là có một tia địch ý.

Vừa đi vào liền thấy cục diện này, cách nhìn của Lôi Hạo Hiên đối với Tiêu Minh Tuấn nhanh chóng thay đổi hơn phân nửa. Thật ra thì mọi người có thể cảm thấy kỳ quái, tại sao? Bởi vì ở góc độ của Lôi Hạo Hiên cái vấn đề này không đơn thuần là vấn đề của đại não, đây là một vấn đề rất nghiêm trọng, có lực sát thương mạnh, liên quan đến vấn đề nhân cách.

Thật ra thì Lôi Hạo Hiên là người đàn ông ngây thơ từ trong xương tủy. Chớ thấy mỗi ngày anh ta mang một gương mặt cứng ngắc như bị tảo bón, không cười, không náo, ngày ngày làm việc, xoay vần 20 năm, ném toàn bộ đau khổ của nhân gian, kinh nghiệm xã hội rất lão luyện. Nói thật thì, gia cảnh Lôi Hạo Hiên rất tốt, chính là tính khí anh ta xấu, dù là Phú Nhị Đại, nhưng tính khí tựa như con lừa, chọc giận đến con lừa bố, làm cho cuối cùng hai con lừa cả đời không qua lại với nhau, mỗi ngày ngược cổ cùng nhau sống, cùng nhau ăn cơm, nhưng không cùng nói chuyện, không làm việc với nhau. Thật ra thì ông cụ Lôi cũng là cố ý, chính là vì thử một chút xem hai mươi năm qua mình khổ tâm hao phí để bảo bối cục cưng ra ngoài sống riêng, có tốt hay không? Thế nhưng ông không ngờ, tính đi tính lại nhưng quên tính một chuyện, đó là nếu đứa con trai lừa này có thể sinh tồn ở bên ngoài, thì với tính khí con lừa này của hắn, sau này dù có đánh chết cũng không vào công ty ông làm việc, công ty nhà ông có thể bởi vì sai lầm của ông mà tiền đồ bị hủy hết cả.

Được rồi, đi quá xa rồi, Lôi Hạo Hiên thấy cái gì chứ? Thật ra thì rất đơn giản, mới vừa rồi cũng nói, chuyện lúc này, bộ dáng kia của Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn, dưới ánh sáng học, góc độ học, tâm lý học, còn có các loại học khác, phản xạ ra là hiệu quả như thế này, mặc dù phản xạ cách sự thật chênh lệch rất lớn, nhưng, Lôi Hạo Hiên người này, kiêu căng tự đại là ưu điểm thứ nhất, có mắt nhìn là ưu điểm thứ hai, anh yên lặng lui ra, bởi vì, anh cảm thấy, hai người này là làm cái gì kia, chính là cô gái này dùng miệng là một công việc dùng thể lực, cái này tại các chỗ ăn chơi lớn tên là gì? Hai tầng băng và lửa? Đúng, hai tầng băng và lửa.

Cái vấn đề này chỉ có thể hiểu ngầm, không thể nói ra . Nếu không của đồng thúc thúc sẽ đến, hi vọng mọi người có thể tha thứ cho bản thân một chút.

Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn vô lực không biết nên nói cái gì, bởi vì vào lúc này hai người đều cảm thấy ba người bọn họ ai cũng không thích hợp, hoặc giả nói là không nên nói gì. Thượng Hảo Giai cảm thấy Lôi Hạo Hiên phát hiện mình ở đây, bây giờ cô là thật không biết nên nói gì rồi. Bởi dù sao về sau Lôi Hạo Hiên cũng là cấp trên của cô, mà cô là cấp dưới của Lôi Hạo Hiên, nói chính xác, chuẩn xác, sâu sắc cô là cấp dưới thân cận của Lôi Hạo Hiên, đã ngã bệnh, hơn nữa mới vừa nộp giấy xin phép nghỉ, lại còn nói nếu như Lôi Hạo Hiên không cho cô xin lỗi, thì cô không thể khỏi hẳn, hơn nữa nửa đêm sẽ đến nhà anh ta, cầm cung trong tay, đánh nát nhà anh ta, cũng sẽ bò vào nhà anh ta, trộm quần lót của anh ta, hơn nữa sẽ đem đến công ty làm triển lãm, tuyên truyền cho cấp dưới. . . .

Mà Tiêu Minh Tuấn không nói lời nào, không phải bởi vì anh không biết nói gì, mà người thông minh như anh, giờ phút này đang nhìn ánh mắt của Lôi Hạo Hiên. Anh muốn biết Lôi Hạo Hiên rốt cuộc đang suy nghĩ gì, tại sao sắc mặt lại rối rắm như vậy. Nhìn mấy giây, Tiêu Minh Tuấn cười, anh không nói lời nào, không giải thích, anh nở một nụ cười vô cùng nhẹ nhõm với Lôi Hạo Hiên. Lôi Hạo Hiên bị Tiêu Minh Tuấn làm cho sững sốt một chút, lúc này anh đã không thể phản ứng được đến cùng là xảy ra chuyện gì, anh chỉ biết hiện tại anh nên xoay người rời đi. Vào lúc này, anh không nên quấy rầy, điều này làm anh rất lúng túng. Đoán không lầm, Tiêu Minh Tuấn cố ý, tất cả đều là cố ý, từ đầu đến bây giờ, đều là do một tay anh bày ra.

Thượng Hảo Giai cảm thấy Lôi Hạo Hiên quay đầu rời đi thật quái lạ, cô có chút không hiểu rõ, trong lòng cô nghĩ Lôi Hạo Hiên nhìn thấy cô là phải tiến lên, một tay dùng sức bắt được cổ áo cô, sau đó lôi cô ra ngoài, lôi Tiêu Minh Tuấn từ dưới đáy bàn ra ngoài, sau đó trở về phòng làm việc của anh ta, hành hung một trận, nhằm báo thù cô nàng bỉ ổi này. Đại thánh nhân, đại suất cao quý, thánh khiết Lôi Hạo Hiên , mối thù quần lót vĩ đại. Nhưng, Lôi Hạo Hiên chỉ hắng giọng một cái liền rút lui, lập tức đi ra cửa, lúc ra còn đặc biệt thâm trầm nói với Tiêu Minh Tuấn một câu, thật xin lỗi, quấy rầy. Tình huống này là thế nào? Tình huống này là như thế nào? Ai có thể nói cho cô biết không? Dù có chết cũng phải cho Thượng Hảo Giai cô một cái chết có chuẩn bị chứ.

Mặc dù Thượng Hảo Giai không biết được trong đầu Lôi Hạo Hiên nghĩ gì, nhưng bằng giác quan thứ sáu của phụ nữ, Thượng Hảo Giai mơ hồ cảm thấy, đây không phải là chuyện tốt. Thế nên cô gãi đầu, có chút khiếp đảm, có chút mờ mịt, trợn to hai mắt nhìn về phía Tiêu Minh Tuấn, hỏi “Tiêu. . Tiêu. . . Tiêu Minh Tuấn, anh. . anh ta tại sao. . . Tại sao muốn nói xin lỗi?” Nói xong, cũng không từ dưới đáy bàn ra ngoài, dứt khoát ngồi đối diện với Tiêu Minh Tuấn ở dưới đáy bàn, vô cùng đáng yêu dùng một ngón tay chỉ ở vào thái dương , làm ra một dấu tay đại biểu trí tuệ kém, nói: ” Có phải hay không đầu Lôi Hạo Hiên lại nở hoa?”

Tiêu Minh Tuấn đầu tiên là cong người xuống, ngang người, cùng góc độ với Thượng Hảo Giai, lộ ra một nụ cười xấu xa, sau đó học bộ dạng của Thượng Hảo Giai trợn to hai mắt, nét mặt xiêu vẹo, buông tay ra, làm ra bộ dáng vô tội ngu ngốc không sao cả. Dem khuôn mặt anh tuần đến trước Thượng Hảo Giai, mập mờ kề gần sát lỗ tai của cô, sau đó vô cùng yêu nghiệt thổi một hơi, dùng ngữ điệu khàn khàn vô cùng hấp dẫn nhỏ giọng nói: “Anh cũng thấy vậy. Anh ta nhìn thấy nữ sắc lang này vô lễ với anh, cũng không quản, thật là đầu nở hoa.” Nói xong, cứ thế cười rộ lên, ánh mắt nhìn về phía đối diện phòng làm việc, tuy đã đem thả chiếc quạt xếp , lại vẫn bị ánh mặt trời bán đứng, lộ ra bóng dáng anh tuần, khiến Tiêu Minh Tuấn sáng tỏ, người nọ tựa vào phía trước cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì, không nhúc nhích. . .

Nhưng Tiêu Minh Tuấn quên mất, mặc dù bóng dáng có thể bán đứng người, nhưng lại không hiện được về mặt, anh sẽ không biết, đứng ở bên cửa sổ, Lôi Hạo Hiên lộ ra một nụ cười thanh thoát

Thượng Hảo Giai thấy Tiêu Minh Tuấn nở nụ cười nam mô, ở dưới mặt bàn sững sờ, đột nhiên trong đầu cô hiện ra bóng dáng người kia, cô biết, Tiêu Minh Tuấn vẫn muốn vượt qua anh ta, nhưng lại không biết, thật ra thì anh chỉ là một mục bất chúc. Mặc dù kém như vậy , chênh lệch rất xa, nhưng lại có một tia giống nhau.

Tuy rằng vừa rồi Thượng Hảo Giai còn nghĩ tới một việc làm ọi người ở quê hương thân yêu đoàn kết với nhau , nhưng xin mọi người chú ý, Thượng Hảo Giai cứ như vậy dễ dàng bỏ qua Tiêu Minh Tuấn vừa rồi chiếm tiện nghi của cô rất nhiều , thì cô không phải là nữ lưu manh rồi ?

Cho nên, vẫn ngồi dưới đáy bàn như cũ, Thượng Hảo Giai bày ra dáng vẻ đáng yêu, xinh đẹp với Tiêu Minh Tuấn, nhưng cụ thể bộ dáng chúng ta thấy là cái gì, chúng ta vẫn không biết tiểu JJ bị tập kích đi, lần này là lấy tay nha. Nhưng thông minh như Tiêu Minh Tuấn, Thượng Hảo Giai như thế nào làm được đây? Cho nên, Tiêu Minh Tuấn rất dễ dàng, rất dễ dàng, rất tùy ý đem tiểu hổ ngọc của Thượng Hảo Giai chộp trong tay, phải nói là bắt, vẫn còn không bằng nói là cầm, tư thế của hai người này, có thể nói là vô cùng, vô cùng, vô cùng dịu dàng, rất dịu dàng. . .

Lúc này, Thượng Hảo Giai phản ứng vô cùng nhanh chóng, cô đã làm gì đây?

Đầu Thượng Hảo Giai suy nghĩ với tốc độ không khí, bắt đầu tính toán làm sao có thể cho tên súc sinh Tiêu Minh Tuấn này một đại phản kích, nếu tay không dùng được, vậy cũng chỉ có thể dùng chân rồi. nhưng thật là bị kích , Thượng Hảo Giai ngồi dưới đất, cặp đùi của cô rất đẹp, thon dài, mảnh khảnh, liều chết cũng chỉ có thể để lão bản Tiêu Minh Tuấn kia kê chân. Thế thì đạp cũng vô dụng, hơn nữa Thượng Hảo Giai biết, nếu như cô đạp, Tiêu Minh Tuấn nhất định sẽ cười, bởi vì cặp gót nhỏ cùng giày xăng-đan kia nhất định sẽ hy sinh ở cái chân to khỏe kia, nói không chừng lại có chút xú ngoài ý muốn, Thượng Hảo Giai còn có thể đá phải đầu ngón chân, lại nói không chừng, vấy cực ngắn bó sát người sẽ cực kỳ không tượng nghĩa phản bội cô, đem quần lót của cô biểu diễn cho người ta, cô chẳng phải phụ nhân, lại là tử sĩ?

Vì vậy, Thượng Hảo Giai quyết định, nếu tay đánh không tới, chân đạp cũng không được, vậy cô liền thay đổi một chút võ công, dù sao từ trước đến giờ cô đều là bách chiến bách thắng, tuy rằng mỗi lần ở cùng Tiêu Minh Tuấn cũng sẽ thua thiệt. Nhưng Thượng Hảo Giai cảm thấy, sáng sớm hôm nay mình cũng đã xui xẻo đến này trình độ này, vậy mình vẫn là hạ mình, trực tiếp cùng Tiêu Minh Tuấn liều mạng, phải cần thôi.

Dù sao cũng chỉ là cần, buổi tối còn có tiểu trung thần Tuấn Tuấn bồi mình. Dường như, Tuấn Tuấn sẽ không phản bội cô, ừ, hi vọng sẽ không, tối thiểu hi vọng hôm nay sẽ không phản bội cô. . . .

Vì vậy, Thượng Hảo Giai nhắm hai mắt, hít một ngụm khí, mở miệng to như chậu máu đánh tới Tiêu Minh Tuấn. . . .

Lúc này, cửa lại mở ra, sau đó Thượng Hảo Giai cảm thấy ngày hôm nay, cô xui xẻo tới cực điểm. . .

Chỉ nghe một giọng nữ vô cùng là quen thuộc đối với hai người nói: “Tuấn Tuấn, Giai Giai, chúng ta tới rồi. . . .”

23. Chương 23: Vì Em Mà Anh Đến

Lần này hai người tiến vào là ai đây? Là người mà Thượng Hảo Giai không ngờ sẽ đến, hoặc là nói, ngay cả Tiêu Minh Tuấn cũng không có nghĩ đến sẽ gặp phải hai người ở đây. Sau khi hai người đi vào, cảnh tượng trước mắt lại liên quan đến ánh sáng học, gốc độ học, AV học. Lần này được, đứa nhỏ ngốc Thượng Hảo Giai không kịp phản ứng, lúc này Tiêu Minh Tuấn cũng không dám chơi nữa, vội vàng buông lỏng tay Thượng Hảo Giai, tiếp đó đẩy Thượng Hảo Giai còn đang sưng sờ ở dưới ra. Lần này lão tổ tông tới, không thể chơi, nếu không vẫn còn muốn trêu chọc cô.

Hai người Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn lập tức ngưng đùa giỡn, luống cuống tay chân đứng lên, chỉnh sửa quần áo một chút , đứng thành một hàng, lúc ấy trong lòng Thượng Hảo Giai kêu rên một tiếng, hai người đứng thành một hàng, rốt cuộc dưỡng thành tật xấu này từ lúc nào đây? .

Hai lão tổ tông này không biết là không nhìn ra, hay bởi vì rốt cuộc hai trưởng bối là người từng trải việc đời, loại chuyện nhỏ này chưa đủ làm đề tài trước mặt bọn họ, về mặt cũng không có biến hóa gì quá lớn, vẫn bình tĩnh như cũ, bình tĩnh. . . .

Tiêu Minh Tuấn và Thượng Hảo Giai khom lưng cúi người chào hai vị phụ nhân mới vừa tới, cùng kêu lên nói: “Mẹ, mẹ nuôi, vì sao các người lại tới?” Nói xong, Thượng Hảo Giai cảm thấy có chút kinh ngạc, lặng lẽ nhìn Tiêu Minh Tuấn một chút, trong lòng cảm thán tật xấu của hai người coi như là không sửa đổi được, tối thiểu đời này không vui.

Mẹ Tiêu Minh Tuấn để ý thấy Thượng Hảo Giai liếc mắt nhìn Tiêu Minh Tuấn thật mờ ám, vội vàng lặng lẽ chọc mẹ Thượng, thật ra mẹ Thượng đã sớm thấy được, nhếch miệng len lén vỗ vỗ tay mẹ Tiêu, ý bảo

bà cẩn thận một chút, đừng để bị nhận ra. Trong lòng mẹ Tiêu và mẹ Thượng rất rầu rĩ, hai người Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn này, tình chàng ý thiếp, nhưng chính là không ai dám thủng tâng cửa sổ giấy kia, việc này làm cho hai vị lão nhân giận điên lên, sắp điên.

Đứa nhỏ Tiêu Minh Tuấn này từ bé đã hiểu chuyện, suy nghĩ vô cùng nhanh chóng, làm việc cũng gọn gàng, nhưng dính đến chuyện của Thượng Hảo Giai, lại là dài dòng dây dưa, hai vị lão nhân hỏi cũng không nói, chỉ nhe răng cười, giả vờ ngây ngốc, cố làm vẻ thần bí, cho tới bây giờ cũng không nói. Chỉ nhìn thẳng nhóc này đối với Thượng Hảo Giai như thế, hỏi han ân cần, tuy đều là len lén ở trong đáy lòng, nhưng những trường bối này đã có tính toán, cũng không nói cái gì. Bọn họ không thể khống chế đứa nhỏ này, nên hai người dứt khoát chờ, dù sao hai đứa bé còn nhỏ tuổi, để xem rốt cuộc Tiêu Minh Tuấn muốn làm gì, muốn gì chiều gì.

Lại thêm đứa bé Thượng Hảo Giai kia, hai người hỏi cũng không nói, dùng cách nói bây giờ mà nói, chính là khó chịu muốn chết. Bình thường tùy tiện giống như con trai, đánh nhau tranh đấu, một đối ba, Sở Hưởng Vô Định*. Nhưng một khi nhắc tới chuyện này với Tiêu Minh Tuấn, nếu không giả bộ trình tiết liệt nữ với họ, đánh chết cũng không đi theo người khi dễ cô Tiêu Minh Tuấn. Nếu không lập tức giả bộ cô gái nhỏ, thẹn thùng e lệ, sóng mắt lưu chuyển, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, che miệng, bước từng bước nhỏ, muốn cự tuyệt lại chạy trốn, cũng không nói cái gì.

* Sở Hưởng Vô Định: Không ai địch được

Thượng Hảo Giai vừa nhìn thấy mẹ ruột và mẹ nuôi, cái miệng nhỏ nhắn như được quét mật. Bởi vì từ nhỏ sống bên cạnh mẹ Tiêu, cho nên tình cảm của hai người so với tình cảm mẹ con ruột thịt không có bao nhiêu chênh lệch, tuyệt nhiên không xa lạ, trong mắt của Thượng Hảo Giai, cô có hai người mẹ, một là mẹ Tiêu, hai là mẹ Thượng. Thượng Hảo Giai đi tới giữa hai người, mỗi tay khoác một người, đỡ hai vị lão tổ tông đi tới cái ghế: “Mẹ, sao hai người lại tới đây? Mẹ nuôi, người cũng không nói nhớ con.”

Bên kia Tiêu Minh Tuấn đã đứng dậy từ lâu, đưa ghế cho hai vị trưởng bối, kể từ khi bố của anh và bố Thượng Hảo Giai mất, trách nhiệm chăm sóc mẹ hai người, anh đã sớm không tiếng động đảm nhận lấy. Thượng Hảo Giai cẩn thận đỡ mẹ mình đến trên ghế ngồi, sau đó mới cười chạy đến ngồi xuống bên người mẹ Thượng. Từ nhỏ Tiêu Minh Tuấn đã sợ mẹ Thượng Hảo Giai, bởi vì người phụ nữ thông minh này đã dẫn dắt anh từ nhỏ, dẫn đường cho anh, dạy dỗ lòng cho anh: cũng không gò bó anh quá nhiều, cứ như vậy phóng túng anh, luôn lặng lẽ ở phía sau anh, luôn luôn làm hết tránh nhiệm chăm sóc anh, chưa bao giờ khinh thường anh, nhưng lúc anh lầm đường lạc lối thì uốn nắn anh. Mẹ anh trời sinh thân thể đã không tốt, yếu ớt nhiều bệnh tật, kể từ khi bố anh mất, lại càng thêm nghiêm trọng. Tiêu Minh Tuấn biết vậy, cho nên không gia tăng cho bà quá nhiều gánh nặng, chỉ một mực giảm bớt gánh nặng ẹ mình và mẹ Thượng Hảo Giai. Có lẽ, anh chỉ có thể làm được những thứ này, gia cảnh hai nhà giàu có, cuộc sống chưa bao giờ vì vật chất mà lo lắng, chỉ là thỉnh thoảng nhớ tới một cái gì đó giống như cơn ác mộng không ngừng quấy rầy người nhà mình. Người cướp mất cha mình, cướp đi vị trí của mẹ và anh. Nhận được từ mẹ Thượng một ánh mắt đơn độc, Tiêu Minh Tuấn mỉm cười một cái, anh biết, anh không thể lừa được bà.

Mẹ Tiêu không có chú ý tới ánh mắt của mẹ Thượng, hiền lành vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Thượng Hảo Giai, ôn hòa nói với cô: “Đâu phải không nhớ tới con, tiểu yêu tinh này. Nếu không bởi vì nhớ con, làm sao ta náo loạn âm ỉ để cho người bận rộn ở nhà con đưa người bệnh như ta tới đây được, ha ha.”

Mẹ Thượng che miệng khanh khách cười, trợn tròn mắt nhìn về phía mẹ Tiêu, khóe mắt còn vô tình liếc về phía Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn, nói rõ ràng, không quan hệ với ta, mẹ hai của các con lại bị bệnh. Mẹ Thượng vừa len lén quan sát sắc mặt của Tiêu Minh Tuấn với Thượng Hảo Giai, vừa âm dương quái khí nói: “Còn nói tôi không đúng, thân thể của bà gần đây không phải là bà không biết, tôi nào dám mang người đi ra ngoài. Nếu không phải hôm nay bác sĩ Trương nói bà hồi phục tốt thì tôi cũng không dám dẫn người ra ngoài.”

Thượng Hảo Giai vừa nghe đến thân thể bà lại không tốt, mở to mắt nhìn chăm chăm mẹ Tiêu, có chút tức giận trách: “Gần đây thân thể mẹ lại không tốt rồi hả?” Thấy mẹ Tiêu gật đầu với mình, Thượng Hảo Giai mở mắt lớn hơn, muốn tiếp tục trách cứ, đột nhiên nghĩ đến là vấn đề của mình, bởi vì cô bắt đầu ở một chỗ với Tiêu Minh Tuấn, nhưng không dám để ông cụ trong nhà biết, cho nên đối với điện thoại từ nhà bên này, cô có thể tránh liên tránh, cũng không dám nhiều lời, chỉ sợ hai người già trong nhà này nghe được tin đồn, liền xông tới đây. Cô có chút e sợ hạ thấp ngữ điệu, nói với mẹ Tiêu: “Lần sau nhớ con, thì gọi điện

thoại cho con, chúng con trở về thăm mẹ, mẹ đừng không có việc gì mà ép buộc mình, phải chú ý tới thân thể một chút.” Nói xong, lỗ mũi chua xót, nước mắt đã sắp rơi xuống, nhìn người trưởng bối trước mặt này, kể từ lúc cô còn nhỏ đã coi cô như con chính mình sinh ra, cho tới bây giờ đối với cô và Tiêu Minh Tuấn đều là chia đều cả trên mu bàn tay. Trong lòng vừa nghĩ đến, Thượng Hảo Giai lại tự trách mình, nước mắt sắp phải rơi xuống, vội vàng lau đi. Trong lòng không ngừng oán giận mình, chính mình làm cái gì đó kia, không có việc gì rất bí mật, nói cho bọn họ biết cũng chẳng sao, người lớn hai nhà không thể nói cái gì, nếu làm hại mẹ nuôi một nhọc quá độ, bị bệnh lần nữa, thì sao mình không nghiệp chướng nặng nề được.

Mẹ Tiêu thấy bộ dáng của Thượng Hảo Giai, đau lòng như muốn chết, đứa nhỏ này từ nhỏ đã uất ức, với ai cũng quật cường muốn chết, bây giờ không phục tám bát phần*, lại đối với bà rất tốt, nói gì cũng nghe, biết thương xót bà, biết bà già khom này nhiều bệnh tật, cô đều lo lắng. Mẹ Tiêu tán dúc một chút liền mỉm cười, hiền lành nhìn Thượng Hảo Giai nói: “Bảo bối, có phải dạo này mệt mỏi hay không, sao lại thành ra gầy như vậy hả? Có đúng là tên tiểu khốn kiếp này khi dễ con hay không?”

*bảy không phục tám bát phần: tức là không chịu khuất phục.

Thượng Hảo Giai cười với mẹ Tiêu, cô cũng biết ý định của mẹ nuôi, vì không muốn cho căn phòng lúng túng, Thượng Hảo Giai vội vàng mở trường hai mắt hết cỡ, học bộ dạng của Vương Hi Phượng trên TV đùa giỡn với mẹ Tiêu, khua một cái tay với Tiêu Minh Tuấn, nhỏ giọng nói: “Vâng, đúng ạ, là tại tên trướng thối này bắt nạt con.”

Mẹ Thượng nói thì chậm nhưng hành động lại nhanh chóng, hạ một cú về phía cái ót của Thượng Hảo Giai này, hung dữ dạy dỗ: “Là con gái, còn ăn nói thô tục.”

“Mẹ nuôi.” Thượng Hảo Giai bị đánh một cái, nước mắt coi như là thuận nước đẩy thuyền rơi xuống, nhào tới bên cạnh mẹ Tiêu làm nũng.

Tiêu Minh Tuấn ở bên cạnh không những không tức giận, ngược lại cười đối với Thượng Hảo Giai và mẹ mình nói: “Mẹ, tên trướng thối con đây cũng không dám khi dễ cô ấy, cô ấy gầy, nhưng con trai của mẹ còn gầy hơn đấy.”

Mẹ Thượng nhìn bộ dáng Tiêu Minh Tuấn, cười trách cứ: “Gầy cũng đáng đời, có phải hai con ở cùng một chỗ thì ngày ngày nghiên cứu đánh nhau hay không?”

Mẹ Tiêu nghe xong lời này cười rộ lên, ẹ Thượng một ánh mắt trách cứ, ý bảo sao lại nói nhanh như vậy, bà còn chưa chơi đùa đã đâu. Thượng Hảo Giai nghe xong mặt liền đỏ bừng, xem ra nhất cử nhất động của mình, mẹ cô đều nắm trong lòng bàn tay, mà Tiêu Minh Tuấn bên cạnh, lại là bộ dạng đã sáng tỏ, giống như đã sớm biết.

Mẹ Tiêu nhẹ nhàng vỗ Thượng Hảo Giai, nhìn gương mặt Thượng Hảo Giai, lại buồn cười, nhưng vẫn cố làm vẻ trấn định nói với Thượng Hảo Giai: “Hai mẹ con mình đi siêu thị mua chút đồ, lát nữa ta và mẹ con còn phải đi, chúng ta tận dụng thời gian đi mua nhiều đồ ăn một chút, đỡ cho lần sau gặp lại hai đứa gầy tựa xương khô, đừng lấy túi, mẹ nuôi mua ỉn con thôi. Hôm nay con mua nhiều thứ, đỡ cho tên tiểu khốn kiếp này thừa dịp chúng ta không có ở đây liền khi dễ con, hôm nay bắt nó xách đồ về, báo thù cho con.” Nói xong, lời Thượng Hảo Giai đi ra ngoài.

Bên trong, mẹ Thượng và Tiêu Minh Tuấn đứng bên cửa sổ, sau khi thấy hai người đi ra, mới ngồi trở lại vị trí. Lần này vị trí thay đổi, mẹ Thượng bị Tiêu Minh Tuấn đỡ đến chỗ của Tổng giám đốc, mà anh thì ngồi ở chỗ tiếp khách trên ghế salon, xin chú ý, Tiêu Minh Tuấn đang ngồi tư thế không ngay ngắn.

Mẹ Thượng thấy Tiêu Minh Tuấn như vậy, trong lòng âm áp, đứa nhỏ này cũng thả lỏng trước mặt mình.

Mẹ Thượng thấy Tiêu Minh Tuấn không có ý mở miệng, liền mở miệng trước: “Nói rõ đi, con nghĩ như thế nào?”

Tiêu Minh Tuấn duỗi lưng một cái, không tim không phổi cười khúc khích với mẹ Thượng: “Con có thể nghĩ như thế nào? Cầm về vật nên thuộc về con, thiếu nợ con thì đòi lại chứ sao?”

Mẹ Thượng nhíu mày, suy nghĩ một lúc lâu mới hỏi: “Bỏ được sao?”

Tiêu Minh Tuấn gật đầu một cái, thở dài, đứng dậy đi tới trước mặt mẹ Thượng nói: “Bắt đầu theo ông ta bày ra một ít trò khôi hài, con không có gì không muốn rồi. Vì đứa con hoang kia, ông ta có thể bỏ đứa con trai là con, bỏ mẹ con. Vậy thì con cũng không cần coi ông ta là cha mẹ nữa.”

Mẹ Thượng nhìn bộ dáng này của Tiêu Minh Tuấn, cười lạnh một hồi, hỏi: “Con có thể nghĩ đơn giản được không?”

Tiêu Minh Tuấn nghe hiểu những lời này, chợt nhả hỏi mẹ Thượng: “Người nói là Giai Giai?”

Mẹ Thượng gật đầu, hỏi: “Rất cuộc con có thích nó không?”

Tiêu Minh Tuấn cười càng lớn, từ chối cho ý kiến. “Người vẫn biết mà, có đúng không?”

Mẹ Thượng nghe được câu này, thở dài chấp nhận, nghiêm túc nói với Tiêu Minh Tuấn: “Minh Tuấn, nếu như ta là con, ta sẽ không lôi chuyện này ra nữa. Con phải biết, chuyện này đối với con, đối với mẹ con, hoặc là đối với hai người bạn họ mà nói, là một vết sẹo. Tại sao nhiều năm ta muốn xóa mờ cái vết sẹo này, thì con lại muốn xé nó ra. Con phải biết, ta vẫn không đồng ý, con cũng phải hiểu, ta biết cái kế hoạch bí mật này của các con. Vì sao bây giờ ta mới tới đây, trong lòng con nhất định hiểu. Con đã muốn làm ra bước này, ta không còn gì để nói, ta hiểu rõ, con đã hạ quyết tâm, thì không ai có thể cản lại con. Ta chỉ có một yêu cầu, đừng làm tổn thương Giai Giai, con biết, tình cảm của nó đối với hai người rất sâu, nếu như ta đoán không sai, sở dĩ bây giờ con đối với nó có thái độ này, là do kiêng kỵ “hắn” đúng không?” Nói đến đây, mẹ Thượng thấy ánh mắt của Tiêu Minh Tuấn biến đổi, liền thở dài, vẫn là nói ra những lời nói trong nội tâm: “Minh Tuấn, nếu như ta là con, ta sẽ chôn chuyện này ở đáy lòng, sẽ không bao giờ nhắc tới. Bảo vệ Giai Giai thật tốt, đừng làm cho nó đau lòng.”

Mẹ Thượng nói xong, liền đi ra ngoài phòng làm việc, bởi vì bà biết, hiện tại thứ Tiêu Minh Tuấn cần chính là sự yên tĩnh...

24. Chương 24: Cảm Xúc Mãnh Liệt Bắn Ra Bốn Phía.

Mẹ Thượng đi tới quán cà phê, gọi một ly cà phê rồi ngồi vào ghế bên cạnh, bà đột nhiên nhớ tới hiện đứa bé kia, bé trai ở nước Úc xa xôi, đứa bé trai đáng thương đó.

Nó gọi là Thành Dật, hay hẳn phải gọi là Tiêu, Thành, Dật.

Mẹ Thượng chợt nhớ tới tình cảnh lúc bà nhìn thấy thằng bé lần đầu tiên, khi đó nó chỉ mới là một bé trai mười lăm tuổi, nó đứng bên người ba Tiêu, ánh mắt phức tạp nhìn hai người trong nhà, lúc đó trong lòng bà vẫn còn rất nghi ngờ, làm sao đứa bé còn nhỏ tuổi lại có ánh mắt như vậy. Rất cuộc nó là đứa bé như thế nào, ngày xưa sống như thế nào, lúc đó chỉ lo quan sát đứa bé này lại bỏ qua vẻ mặt biểu lộ áy náy của ba Tiêu. Ngày đó, ba Tiêu mang cậu quay về nhà mình, tuyên bố với tất cả mọi người, nói nó là đứa bé của một người bạn đã qua đời, vì không có nơi nương tựa nên ông nhận nuôi dưỡng.

Thời điểm đó Minh Tuấn mới tám tuổi, Giai Giai chỉ có sáu, hai đứa bé cái gì cũng không hiểu thấy mình có thêm anh trai thì vui mừng vỗ vỗ tay nhỏ bé, Thành Dật thấy hai đứa bé yêu thích mình như vậy, cười rất là ngọt. Ngay lúc đó trong lòng bà vô cùng kinh ngạc, nụ cười của bé trai này thật sự rất đẹp, có vài phần mùi vị của Tiêu Chí Thành, còn Minh Tuấn cười thực tà khí, luôn đưa đến cảm giác muốn công kích người, Thành Dật thì khác hẳn, cười rất ấm áp, nhưng lộ ra mấy phần cương quyết hoặc chính là nói không giận mà uy. Mọi người ở đây đều có chút sững sờ, chỉ duy nhất mẹ Tiêu đứng bên cạnh vẫn bình tĩnh, dường như không bị nụ cười của đứa bé này ảnh hưởng, chỉ đưa ánh mắt phức tạp nhìn chồng mình và Thành Dật.

Thời gian càng dài, chính bà càng thêm yêu thích đứa bé tên Thành Dật này, khiêm tốn, hiểu chuyện, dịu dàng, không bao giờ ngại bị làm phiền, luôn dụ dỗ Giai Giai và Minh Tuấn chơi. Giai Giai bảo cậu công, Minh Tuấn bảo để cho bé ôm, hầu như lúc nào cậu cũng cười cười ôm lấy hai đứa bé, chưa từng có một câu oán hận, một đứa bé nhìn nhu nhược như thế, ôm hai người bạn họ, trong lòng Mạc Ninh cảm động không thôi, đứa nhỏ này, dịu dàng đến mức làm đau lòng người. Thành Dật rất lễ phép, cho tới bây giờ cậu cũng rất tôn kính bà, ban đầu gọi bà là dì, khi nhìn Minh Tuấn tám tuổi gọi bà là mẹ nuôi, trong ánh mắt rõ ràng ẩn chứa một tia khát vọng.

Lúc đó đáy lòng bà thiện lương đến ngu ngốc, thấy ánh mắt khát vọng của đứa bé kia, thế nhưng lại nói với nó, gọi mình là mẹ thôi. Khi ấy, bà chỉ đơn thuần muốn giúp đỡ đứa bé không có mẹ này, cũng không có suy nghĩ nhiều về việc đứa bé này rốt cuộc tới từ đâu, mỗi ngày chị em của bà đều dùng vẻ mặt mờ mịt nhìn đứa bé kia, bà lại mơ hồ không biết cái gì cả, thậm chí không để ý tại sao đứa bé dịu dàng kia không cần chị em của mình làm mẹ. Bà còn nhớ rõ, ngày ấy, bà dắt tay của cậu, đôi tay bé nhỏ kia rất lạnh lẽo, đầy vết chai sạn, bà nói cho nó biết, nếu như không chê, về sau cứ coi như con nuôi của bà, bà sẽ làm mẹ của cậu, trong mắt đứa bé mừng rỡ, ký ức cũ dường như đến nay vẫn còn mới mẻ.

Lúc này, cửa quán cà phê xuất hiện hai người. Ly cà phê trong tay mẹ Thượng choang một tiếng trên mặt đất, chén sứ vỡ vì trọng lực, rơi xuống, vỡ tan.

Thượng Hảo Giai dùng hết sức lực chạy tới phòng làm việc của Tiêu Minh Tuấn, cô vừa vung tay vừa khóc, vừa khóc vừa lau nước mắt. Cô tức giận, cô khổ sở, thậm chí còn tự trách mình. Cô biết, cô thậm chí vẫn có quan hệ với Tiêu Thành Dật, cô biết, biết thái độ bây giờ của Tiêu Minh Tuấn với hắn là vì cái gì. Cô biết, anh vẫn bận tâm về Thành Dật, anh vẫn cho rằng cô thích Thành Dật, Tiêu Minh Tuấn cho rằng Thành Dật cướp đi cha mình. Tại sao cô, tại sao cô vẫn không thay Thành Dật giải thích với Tiêu Minh Tuấn, tại sao cô lại ích kỷ như vậy, tại sao cô muốn lợi dụng Thành Dật khiến Tiêu Minh Tuấn tức giận, tại sao. Tại sao trong lúc vô tình cô có thể hại nhiều người vậy? Cô từ bỏ, cô có thể từ bỏ không? Cô biết mình không xứng với người ưu tú như anh, cô biết anh vẫn hiểu rõ ý nghĩ của mình, khi còn bé cô cố ý bướng bỉnh, cô cố ý tạo nên hình tượng độc ác xảo trá, cô vì cái gì? Cô rốt cuộc là vì cái gì? Cô còn không phải vì có chủ ý với anh, cô còn không phải vì nghĩ muốn anh để ý tới mình, tại sao, tại sao anh không nói rõ ràng với mình, rốt cuộc anh có thích mình hay không? Nếu đã như thế cô hết hy vọng. Nếu như vậy, cô sẽ chết tâm, anh yêu thế nào liền suy nghĩ như thế đó. Để cho anh nghĩ mình thích Thành Dật, để cho anh vẫn lạnh lùng với mình như vậy, cứ như vậy, về sau cũng đứng mong thay đổi. Thượng Hảo Giai thậm chí còn độc ác nghĩ, nếu như có một ngày Tiêu Minh Tuấn có thể biết rõ chân tướng, cô tuyệt đối sẽ một mực phủ nhận. cô nhất định nói cho anh biết, anh thật ra thì chính là tự mình đa tình, cô vẫn chỉ thích một mình Thành Dật, ngày mai cô làm vợ Thành Dật, mẹ nó cái gì mà tình yêu đích thực, cũng dứt mẹ nó đi, không có tình yêu đích thực.

Thượng Hảo Giai đẩy cửa ra, chạy đến trước mặt Tiêu Minh Tuấn. Cô tựa như phát điên thét lên, cô muốn hỏi Tiêu Minh Tuấn, cô muốn hỏi rõ ràng, hỏi rõ ràng ý nghĩ của anh, hỏi rõ ràng cảm giác của anh, cô muốn hỏi rõ ràng. Nhưng khi cô nhìn thấy Tiêu Minh Tuấn ngồi trên ghế sofa, cô lại không biết phải mở miệng như thế nào, anh làm cô đau lòng như vậy, thực sự rất đau lòng. Chuyện này, từ khi vừa mới bắt đầu đã không nói rõ, hoàn toàn cũng không nói được, là lỗi của ai, là ai không đúng, là ai phạm sai lầm? Là ba Tiêu hay mẹ Tiêu, Là Tiêu Minh Tuấn hay là Tiêu Thành Dật. Ai cũng không phân xử rõ.

Mà bây giờ, Thành Dật hắn đã làm sai điều gì?

Thành Dật sai ở chỗ nào?

Tại sao anh vì sai lầm của người khác mà phải trả cái giá thật lớn?

Tại sao? Tại sao đứa bé này không hề có lỗi, thậm chí không hề làm gì cả, an phận thủ thường mà sống, lại vẫn như cũ được xem như đối tượng công kích của bọn họ?

Chẳng lẽ lỗi của anh là không nên sinh ra trong một gia đình đặc biệt?

Chẳng lẽ lỗi của anh là sau khi mẹ qua đời không nên cùng Tiêu Chí Thành trở về nhà ông ta?

Chẳng lẽ lỗi của anh là không nên vì người em cùng cha khác mẹ mà gây một cánh tay?

Thượng Hảo Giai thở hổn hển nhìn Tiêu Minh Tuấn trước mặt, nét mặt kia sao lạnh lẽo thế, anh không nói lời nào, làm cho cô cảm giác rất sợ hãi. Vừa rồi cô còn muốn găm thét, nhưng mà tại sao? Tại sao bây giờ cô cái gì cũng đều không nói ra được? Tại sao cô chỉ có thể ngồi đây khóc một mình? Tại sao chính cô một câu cũng không nói ra được, tại sao?

Tiêu Minh Tuấn ngồi ở trên ghế sofa, anh nhất thời không nhìn nổi bộ dáng của cô bé này, đã khóc sẽ không ngừng, mỗi lần khóc không có lý do nào khác, trừ Thành Dật thì chính là mình, chưa bao giờ từng khóc vì chuyện gì khác, nhìn thấy cô khóc anh liền phiền não, có thể nói là đau lòng. Tiêu Minh Tuấn quay mặt lại, không để ý tới Thượng Hảo Giai, đứng dậy kéo rèm sau lưng xuống, anh biết, khẳng định Lôi Hạo Hiền đã

được mẹ Thượng tha thứ rồi, xoay người, yên lặng nhìn Thượng Hạo Giai tội nghiệp khóc to. Những giọt nước mắt kia tựa như chuỗi ngọc trên châu bị đứt, lã chã không ngừng, nếu như thành đồ thật, có khi xâu được thành rèm châu.

Thượng Hạo Giai ngẩng đầu lên, dùng sức lau nước mắt, nhìn Tiêu Minh Tuấn, trong lòng len lén nói thầm, tiểu tử này không có việc gì sao lại kéo rèm cửa sổ? Có phải muốn đánh mình không? Lần này xong rồi, lần này xong thật rồi, từ nhỏ mình đã đánh không lại hắn, hiện tại chạy trốn không kịp? mặc kệ, mắt mắt thì mắt mắt, chạy trước rồi nói. Nghĩ tới đây, Thượng Hạo Giai nhanh chân chạy về phía cửa, đánh cũng không thể đánh lại tên súc sinh này, còn không chạy đi, đó không phải là anh hùng, mà là mẹ nó, ngu khỏi nói.

Thượng Hạo Giai cảm thấy một tay của mình bị bắt được, trong lòng kêu rên một tiếng, mới vừa rồi mọ nó còn đang diễn phim tình cảm hoàng tráng với anh, bản lãnh vậy sao, làm sao độ nhiên biến thành phim kinh dị chạy trốn chết rồi ha? Ngay tại lúc bị Tiêu Minh Tuấn bắt lấy, Thượng Hạo Giai nhanh chóng thoáng qua một loạt suy nghĩ, còn có ... Đó là siêu thị Walmart (một thương hiệu bán lẻ nổi tiếng). Băng cá nhân có lẽ phải mua của Band – Aid, còn băng che mắt nữa. Aiz? Trong Walmart có tiệm thuốc chứ? Cũng không thể không có, nếu không có, mình còn muốn đi mua nước sát trùng, rượu cồn, thuốc chống viêm, thuốc giảm đau, thuốc cầm máu, một đồng đồ lớn như thế nếu không có trong nhà, thì mình phải thân thương thương tích chạy đến mấy tiệm thuốc rồi.

Tiêu Minh Tuấn cảm thấy Thượng Hạo Giai giãy giụa càng mạnh, nhướn mày, trong lòng đột nhiên có một cổ tức giận, anh cố ý so tài, nắm chặt tay nhỏ bé của Thượng Hạo Giai, dùng chút sức kéo Thượng Hạo Giai vào trong ngực, cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng khiêu gợi, đột nhiên Tiêu Minh Tuấn cảm thấy trên thế giới này điều quan trọng nhất đối với anh chỉ có cô, nhưng nếu cô vì anh mà bị tổn thương, anh thà buông tha tất cả. Anh mất Tiêu Minh Tuấn thay đổi liên tục, do dự, đầu óc hỗn độn, anh để ý đến nhiều như vậy, làm nhiều như vậy, nói nhiều như vậy, rốt cuộc có phải đang tự biện hộ cho chính mình, trong lòng anh hiểu, rốt cuộc còn không phải là vì có được cô, có được cô gái trong ngực này. Nghĩ tới đây, Tiêu Minh Tuấn cúi đầu, ngậm lấy thứ anh mơ ước, trời mới biết anh rốt cuộc anh phải nhịn bao nhiêu ngày.

Cô trở mặt, nhìn mặt anh phóng đại trước mặt mình, một giây kế tiếp, trên môi liền phủ cảm giác mềm mại, trong lòng, thân thể, cũng giống ăn một hương vị ngọt ngào như mật, cả người đột nhiên mềm yếu, cô ôm chặt lấy Tiêu Minh Tuấn. Môi lưỡi dây dưa, cô bám vào người anh, đây là chuyện cô suy nghĩ bao nhiêu ngày....

Sau này, một ngày nào đó Thượng Hạo Giai giải thích, cô nói ngày đó phản ứng đầu tiên khi bị Tiêu Minh Tuấn ôm vào trong ngực, chính lúc bị Tiêu Minh Tuấn ôm vào trong ngực, cô cho là anh muốn ghì chết mình, cô thật sự cho là như vậy, nhưng sau lại phát hiện tay Tiêu Minh Tuấn di chuyển đến cái mông nhỏ của cô, cô mới biết thì ra Tiêu Minh Tuấn không phải muốn ghì chết cô, mà là muốn nhéo cô, cho nên cô cũng quay lại ôm lấy Tiêu Minh Tuấn.

Thượng Hạo Giai ở trong ngực Tiêu Minh Tuấn lẩm bẩm, dĩ nhiên là không có phát ra tiếng, vụng trộm nói: “ Em gái anh, tên nhóc nhà anh dám nhéo chị đây, chị đây liền lập tức nhéo lại anh, hôm nay xem chị đây sẽ liều mạng với thằng nhãi thối nhà anh thế nào, nhất định hôm nay chị sẽ tự đối đầu với tiểu súc sinh nhà anh.”

Không khí nóng bỏng cháy bùng bùng, cảm xúc mãnh liệt bắn ra bốn phía, trời đất rung chuyển....

Tiêu Minh Tuấn dùng sức, một tay ôm eo nhỏ của Thượng Hạo Giai, đẩy cô lên bàn làm việc, bàn tay đặt ở mông Thượng Hạo Giai khẽ dùng sức nâng cô lên, đặt cô ngồi trên mặt bàn, sau đó....

Tác giả có lời muốn nói: Nói như thế nào đây, đây là địa phương thực mãn cảm của cua đồng thúc thúc nha.

Được rồi, ta nói câu, ta biết rõ ta rất lười, thường nuôi côn trùng, nhưng mọi người phải biết, đây là biểu hiện của tình yêu nha.

25. Chương 25

Thượng Hảo Giai đau đớn Thượng Hảo Giai là một cô bé chưa trải qua sự đời (t/g:ta là bé của đồng ngoạn), căn bản không biết bây giờ mình đang lâm vào tình huống như thế nào, cô chỉ biết trong lòng cô rất ngọt, đầu óc cô rất hỗn loạn, cô không dám mở mắt hoàn toàn, mặt cô đỏ như cà chua, lòng cô giống như nhảy vào cao su, đập thật nhanh, thật nhanh. Ông trời, đây cảm giác thật tuyệt vời, đừng đưa cô ra ngoài, đừng ngừng, đừng dừng lại. . .

Thượng Hảo Giai len lén mở mắt, xác nhận xem có phải thời khắc hạnh phúc này là thật hay không, cô không biết, thậm chí cô còn sợ, nếu như cô vừa mở mắt, người đàn ông trước mặt không phải là người mình ngày đêm nhớ mong Tiêu Minh Tuấn, không phải là người ngày đêm chăm sóc mình Tiêu Minh Tuấn, không phải là người mà mình nằm mơ cũng muốn chiếm giữ Tiêu Minh Tuấn, nếu như vậy thì cô phải làm gì đây? Có lẽ thất vọng, có lẽ khổ sở, có lẽ sẽ gào khóc, cho nên cô muốn xác nhận, môi lưỡi vẫn rối rắm quẩn vòng quanh ở chỗ cũ. Cô len lén mở mắt ra, cảm tạ ông trời, là Tiêu Minh Tuấn, là Tiêu Minh Tuấn. . . Nhưng mà, tại sao anh cũng tròn mắt nhìn mình?

Thượng Hảo Giai đón nhận ánh mắt của Tiêu Minh Tuấn, ngưng ngừng sửng sốt tại chỗ, cô không biết giờ phút cô nên nhắm mắt lại chờ anh tiếp tục, hay là giống như phim truyền hình, tặng cô một cái miệng rộng, sau đó đẩy anh ra, thẹn thùng e lệ nói: “Ai nha, anh thật là hư.” Hoặc là “Tiểu Tuấn, anh dám chiếm tiện nghi của bà đây?” Cứ như vậy, Thượng Hảo Giai vừa nghĩ vừa hôn, vừa hôn vừa cười, vừa cười vừa tròn mắt nhìn Tiêu Minh Tuấn.

Tiêu Minh Tuấn nhìn Thượng Hảo Giai trong ngực hôn lại mình, trong lòng ấm áp, toàn bộ thế giới cũng không đáng kể gì, thù hận vận vẹo sinh trưởng ở trong thân thể, rốt cuộc tại sao mình kiên trì như vậy, ngay cả anh không đưa ra cho chính mình được một lý do, hay nói đúng hơn là không dám . Thành Dật vì anh mà cắt đứt cánh tay, anh biết, anh cảm kích hân, anh không nghĩ tới hồi bé mình vui vẻ chơi ở bên đường sẽ làm Thành Dật mất đi một cánh tay. Thật ra anh không hận hân, chỉ là mỗi lần thấy Giai Giai quẩn quýt bên hân anh sẽ ghen tỵ, sẽ khó chịu, cho nên mới sinh ra thù hận, cho nên mới ghét Thành Dật dịu dàng, không phải sao? Bây giờ vì cô mà bỏ đi thù hận thời thơ ấu, anh tình nguyện. Nghĩ tới đây, Tiêu Minh Tuấn không khỏi dùng sức nắm lấy móng nhỏ của Thượng Hảo Giai, ôm Thượng Hảo Giai vào trong ngực chặt hơn, càng thêm sát lấy người anh, làm cho cả người Thượng Hảo Giai đã mềm nhũn bám lên người anh.

Lúc này Thượng Hảo Giai đang ngồi trên bàn, hai chân dẹt ra, trong khe là hông của Tiêu Minh Tuấn, anh lại ôm cô chặt hơn, làm cho cô và anh không thể gần hơn nữa . Đột nhiên Thượng Hảo Giai cảm thấy bụng mình có thứ gì đó rất cứng rắn đụng vào, thậm chí còn hơi đau. Vậy là Tiêu Minh Tuấn nhét gạch rồi hả? Điều này sao lại làm cho giữa cô ở anh giống như thả gạch vậy, cảm giác rất cứng rắn, làm cô hơi đau, hai tay Tiêu Minh Tuấn tăng thêm sức, Thượng Hảo Giai thấy bụng càng thêm đau đớn, nhưng vì thời khắc hạnh phúc của cô, đau thì đau đi, cô nhịn.

Hai phút sau . . . Thượng Hảo Giai vẫn còn thấy rất đau đớn, đau vô cùng, vì vậy cô quyết định, kết thúc triển miên đi, đau chết cô. Đây là hôn môi hay đánh nhau vậy? Nước mắt nhanh chóng rơi xuống, tại sao cô xui xẻo vậy, tại sao lại khó qua như vậy, tại sao, aiz, mình và Tiêu Minh Tuấn coi như là oan gia ngõ hẹp, đời này có tôi không có anh, có anh không có tôi. Thật vất vả mới ngọt ngào một chút, cơ hội làm phụ nữ cũng là có tội, mình đã trêu chọc ai hả. Lúc này Hảo Giai thật muốn chửi mẹ nó, nhưng mà đành nuốt xuống, không nên chửi, mà phải đẩy Tiêu Minh Tuấn ra, sau đó nghĩ kỹ xem Tiêu Minh Tuấn muốn nói gì, nếu như không nói chuyện gì lúng túng, thì mình phải nói cái gì đây?

Một phút sau. . . trong lòng Thượng Hảo Giai len lén tự nhủ: “Anh đẩy hay không đẩy? Anh đẩy hay không đẩy? Nếu không đẩy thì đau chết, đẩy nhanh một chút, nếu không buổi tối bụng nhỏ nhất định sẽ đau.”

Nửa phút sau. . . trong lòng Thượng Hảo Giai len lén tự nhủ: “Anh không đẩy hả, dù sao mình là một cô gái yếu đuối tay trái”

gà không chặt, phản kháng cũng vô ích, cứ như vậy đau cũng vui vẻ thôi. Thật ra thì cũng rất tốt, không đẩy, cứ như vậy đi...”

Hai mươi giây sau... Thượng Hảo Giai giơ đôi tay lên, nhắm vào Tiêu Minh Tuấn, cô đưa tay đến trên cổ Tiêu Minh Tuấn, trong lòng âm thầm nói: “Có phải Tiểu Nha không xong rồi hay không hả? Hắc, cái tay này đang làm gì đó? Mò vào bên trong quần áo làm gì hả? (t/g: ta là bé của đồng ngoan) Sao cái tay này lại đặt vào áo lót của ta hả? Không được, không chơi nữa, dừng lại.” Kết quả... Tiêu Minh Tuấn thành công đưa tay đến tiểu mễ của Thượng Hảo Giai (t/g: ta là bé của đồng ngoan), thước lên (t/g: lỗi chính tả, mọi người hiểu được mà), vì vậy, sau đó, Thượng Hảo Giai cảm thấy toàn thân nổi da gà, Thượng Hảo Giai cảm thấy hiện tại cô dung túng Tiêu Minh Tuấn thông báo tx mình, không đúng, có thể gọi là qj rồi, song có câu nói rất đúng, lúc hai bên anh tình em nguyện, cái này, sẽ không gọi là ... qj...

Năm giây sau... Thượng Hảo Giai rút cuộc không thể nhịn được nữa, quá đau rồi, cô đưa tay muốn đẩy Tiêu Minh Tuấn ra, cô đẩy, cô đẩy nữa, cô đẩy nữa. Cái gì? Đẩy không ra? Tiêu Minh Tuấn thấy đôi tay nhỏ bé của Thượng Hảo Giai đang đẩy anh, vốn định buông ra nhưng bây giờ thân thể phản ứng, anh căn bản không thể đẩy ra, chuyện này...

Lúc này, mười mấy tiếng gõ cửa vang lên vô cùng không đúng lúc, rất rõ ràng, là hai người gõ.

Hai người sững sốt, một hồi lâu sau, đầu tiên là trầm mặc nhìn về phía đối phương, tiếp theo nhìn về phía cửa phòng làm việc. Tiêu Minh Tuấn mặc dù vô cùng không muốn buông Thượng Hảo Giai trong ngực ra, nhưng không có cách nào khác, hần nhanh chóng buông Thượng Hảo Giai ra, quay đầu đi tới bàn làm việc, ngồi xuống ghế, mà Thượng Hảo Giai cũng sờ ở trên bàn mở to cái miệng nhỏ nhắn đã sưng đỏ, mồm mọt tròn tròn mắt nhìn về phía trước, anh, anh, anh, anh ta vừa nói cái gì? Không phải là nói kỹ thuật của mình chẳng ra gì? Kỹ thuật của mình? Kỹ thuật cái gì? Kỹ thuật hôn môi? Mẹ nó. Thượng Hảo Giai vừa muốn quay đầu mắng Tiêu Minh Tuấn, tính toán mắng xong từ trên bàn đi qua đánh tiểu nha một chút, người nào đó chiếm tiện nghi của cô, còn ra vẻ. Kết quả, không đợi cô nói ra, thì đã nghe thấy tiếng đẩy cửa, Thượng Hảo Giai nhanh chóng từ trên bàn xuống, lấy tay phủ một chút trên người, bởi vì chuyện vừa rồi mà váy bò đã tràn đầy nếp gấp, trong lòng chửi rủa tổ tông của người gõ cửa và tên khốn kiếp Tiêu Minh Tuấn.

Đầu tiên người kia đẩy cửa ra một khe hở, tiếp theo dừng ở chỗ đó, không có thêm bất kỳ động tác nào. Tiêu Minh Tuấn hơi mất tự nhiên hạ giọng, nhấn mạnh nói với người ở ngoài cửa. Thượng Hảo Giai ở bên cạnh càng tức giận, nghĩ như thế nào cũng thấy bực mình, mặc kệ, dù sao cửa không có mở, thừa dịp mấy giây, đánh một chút, tục ngữ nói không sai, có tiện nghi không chiếm khốn kiếp. Nghĩ tới đây, cô từ bên cạnh giơ lên quả đấm nhắm vào phía trước Tiêu Minh Tuấn, phóng đến...

“Ai u, Đào ca, ta không cố ý đâu.”

Tiêu Minh Tuấn vừa kéo cửa, mà Vương Đào cùng Tăng Nhã Nhu đứng ở ngoài cửa đẩy vào trong, may là Tăng Nhã Nhu đứng sau lưng Vương Đào, nếu không một quyền này Tăng Nhã Nhu coi như là không trốn được. Vương Đào vừa mới mở cửa, cảm giác một vật thể đặng đặng sát khí phóng tới chỗ mình, ngay sau đó trước mặt tối sầm, cổ đau xót, lùi một bước về đằng sau, hai giây sau lại mở mắt ra, chỉ cảm giác trước mũi nóng lên, lấy tay khẽ bôi, thấy một tay đầy máu.

Vương Đào che lỗ mũi, đập Tiêu Minh Tuấn đang cười trộm bên cạnh một cước, dắt Tăng Nhã Nhu đi vào trong nhà. “Ôi. Ta vừa lại đây liền thấy cái gì đó không đúng, giữa trưa mặt trời chiếu rực rỡ, hai người các người đóng cửa, kéo rèm cửa sổ, ta còn tưởng rằng ở trong phòng trình diễn hình ảnh hạn chế người xem cơ, thì ra không phải. Giai Giai, cô biểu diễn thế nào đây? Ta còn chưa có đi vào, thì đã cho ta cả bộ mặt máu.” Nói xong, Vương Đào thấy tiểu nha đầu Thượng Hảo Giai kia dùng ánh mắt tự trách của mình nhìn, sợ là lại nói quá lời, vội vàng cười hết cỡ nói tiếp: “Ừ... Chẳng lẽ là dê con tức giận? Ừm, hình như vậy, hừ hừ.”

Thượng Hảo Giai đi theo phía sau thấy hai người đi tới ghế sa lon, mắt tròn lên, cúi đầu, đặt móng an vị trên mặt đất, sau đó người giống như vũng bùn ngã xuống phòng làm việc. “Ừm... Xem ra ta còn phải tìm nam nhân để nhanh chóng gả đi, nếu không ta đây sẽ bị Tiêu Minh Tuấn hành hạ đến chết.” Thật ra thì Thượng Hảo Giai cố ý nói sang chuyện khác, khuôn mặt nhỏ nhắn đã sớm đỏ bừng.

Tăng Nhã Nhu lườm cô một cái, trong lòng đã sáng tỏ, chế nhạo Thượng Hảo Giai đang nằm trên đất: “Phát sốt hả? Ta vừa nghĩ ban ngày Tiêu Minh Tuấn muốn đóng kín phòng lại, thì ra là sợ người lây bệnh cho người ta.”

Ở bên cạnh, Vương Đào thích nhất là nhìn cái bộ dáng này của Thượng Hảo Giai, mỗi lần cô vì xấu hổ mà

vung về nói sang chuyện khác, luôn chọc cho Vương Đào nén cười đến nội thương, “Xem ra hôm nay là diễn một ngày tuồng kết hôn.”

Về mặt Thượng Hảo Giai dần dần nhìn Vương Đào và Tăng Nhã Nhu, ngậy ngốc gật đầu, hết cách rồi, cô hiện tại không dám nhìn Tiêu Minh Tuấn. Vì nói sang chuyện khác, cái gì cũng được, nghĩ tới đây vội vàng lên tiếng: “Ừ... Diễn cái gì cũng được... Ta nói thật đấy. Ta và các người nói có thể dồn ép Tiêu Minh Tuấn tàn nhẫn khôn kiếp, người đừng làm như ta với người đang nói giỡn. Người phải chọn người, nhanh chóng giới thiệu cho ta, sớm làm đem ta thanh lý đi. Bây giờ ta đây còn có thể xưng là thiếu nữ thanh xuân, đám người già thất bại, liền dọn dẹp không tốt. Đến lúc đó ta muốn cũng không ai muốn. Yêu cầu của ta cũng không cao, không cần quá tốt. Tướng mạo anh tuấn, đáng người khôi ngô, giá trị con người trên mười vạn, số tuổi tương đối, cùng cấp bậc với Vương Hạo nhà người là được. Chỉ cần có thể giải thoát ta khỏi bể khổ cuộc sống, ta làm trâu làm ngựa cho hần cũng được.”

Tăng Nhã Nhu cùng Vương Đào vừa nghe, nhìn thoáng qua, trong lòng đã hiểu rõ. Vương Đào làm ra một động tác đả thương lòng tự ái của Thượng Hảo Giai, hần hai tay ôm ngực, lui người về phía sau, ngụ ý là, ta không muốn người.

Một bên Tăng Nhã Nhu vừa che miệng cười, vừa nhìn Vương Đào bên cạnh, quay đầu lại nói với Thượng Hảo Giai: “Người cũng đừng đi phá hoại những thanh niên tài giỏi kia, người muốn người, còn không bằng chọn trực tiếp tiến vào phần mộ.”

Phía sau Tiêu Minh Tuấn vừa đóng cửa, lại nghe thấy Thượng Hảo Giai phải lập gia đình vội vàng kêu lên “Ai, Thượng Hảo Giai, thì ra người gần đây nghiên cứu như thế nào tạm biệt thời kỳ thiếu nữ, tiến vào kiếp sống phụ nữ hã. Người không nói sớm. Trong lòng ta đây còn lo lắng cho người, nếu không hai ta tiếp xúc với nhau, cùng nhau hỗ trợ tạm biệt.”

26. Chương 26: Lôi Hạo Hiên, Tên Khốn Khiếp!

Thượng Hảo Giai thấy đề tài không đúng, vội vàng dừng lại. “Aiz, aiz. Ngừng, tôi không chịu nổi các người nữa. Một đám các người ngày ngày ăn chơi đàn đúm, bỏ lại một cô gái yếu đuối xinh đẹp như hoa là tôi đây cô đơn lạnh lẽo trong phòng cùng với một tên mặt người dạ sói, ban ngày còn phải ở cùng phòng làm việc với hần, ghê tởm hơn là, Lôi Hạo Hiên lại tới đây, các người thật nhẫn tâm, nhẫn tâm quá. . Vương Đào, nếu anh không chuyển tôi ra ngoài, tôi tự đi vậy.” Vương Đào giả bộ từ bi như mấy lão sư, khoanh tay để trước ngực, quay sang bên cạnh nói với Tiêu Minh Tuấn: “Thí chủ, cậu lại phá hủy một cô gái như hoa như ngọc rồi.” Sau đó quay sang bên này nói với Thượng Hảo Giai 2 chữ rất đơn giản: “Không cần.”

Tăng Nhã Nhu ngồi vào ghế sofa, nhìn Thượng Hảo Giai nằm dưới đất, cười hỏi “Gần đây cậu hay suy nghĩ, nghĩ được cái gì rồi?”

Thượng Hảo Giai co người một cái, bật dậy, mừng rỡ kêu to “ Thôi đúng rồi, chính là nó, tớ đây suy nghĩ mãi, cũng không nghĩ ra được gì, tớ đoán rằng, mấy ngày nữa tớ có thể hiểu hết sự đời, quy y xuất gia làm ni cô. Cậu nói tớ có buồn bực không? Theo tớ, thế là một thanh niên có chí tiến thủ, tương lai xán lạn sẽ bị thực tế xã hội giày xéo rồi. Anh...anh, anh, đúng, Vương Đào, anh đừng nhìn người khác như vậy, chính là anh, các anh ba người như một, trả thanh xuân cho tôi, lập tức trả thanh xuân cho tôi!”

Tăng Nhã Nhu không chịu nổi một tràng nói nhảm của cô, làm dấu tạm ngừng. “Được rồi, được rồi. Tớ tới thông báo cho cậu, cơ hội khuấy đảo tuổi thanh xuân cô đơn lạnh lẽo của cậu đến rồi.”

Thượng Hảo Giai vừa nghe thấy có người đưa cô đi chơi, Tiêu Minh Tuấn không nghe thấy mấy lời đó. “Có thật không? Đi chơi ở đâu?”

Vương Đào gật đầu nói với cô “Thu dọn một chút, ngày mai đám người mới bắt đầu nghỉ phép đi lên rừng huấn luyện 3 ngày.”

Thượng Hảo Giai nhảy dựng lên, khua tay múa chân kêu to: “Ah! Người thân! Ai nói trên thế gian này không có ấm áp, đây không phải là ấm áp sao. Người tốt vĩnh viễn tồn tại, người tốt vĩnh viễn tồn tại. Em nói cho anh biết, biết anh chính là hạnh phúc của đời em. Cảm ơn anh nhiều. Rất rất cảm ơn anh. Đời trước em tạo nghiệt gì, không đúng, phi phi. Làm chuyện gì tốt, mới có thể có hai bạn tốt như vậy.” Nói

đến đây, Thượng Hảo Giai cũng không biết là chưa có gì, còn là chuyện gì xảy ra, đột nhiên dừng lại, người mới? Ai, người mới? Không đúng. Mình cũng đi làm mấy ngày rồi, này cũng ngày thứ ba, này toàn bộ công ty mới tới liền mình, còn có những thứ kia người mới à?

Thượng Hảo Giai mở to hai mắt hỏi Vương Đào: “Ai, Vương Đào, ta đều đi làm đã nhiều ngày, thế nào không thấy người mới a.”

Wương Đào thu lại nụ cười, sửa chữa một chút, là nụ cười hả hê khi người khác gặp họa, mở to hai mắt, làm ra dáng vẻ ngây thơ vô tội, chủ yếu là vì có thể giả bộ là hắn là người không có việc gì, là người không biết chuyện gì, đối với Hảo Giai nói: “A, đó là bởi vì người ta còn chưa lên ban, người là người Lôi Hạo Hiên yêu cầu đi làm trước thời hạn, cho nên còn chưa xem đến người ta. Người mới bình thường là phải học bổ túc sau mới có thể chính thức vào cương vị.”

Thượng Hảo Giai mắt mở lớn hơn, cắn răng nghiêng lợi nói: “Tên khốn khiếp Lôi Hạo Hiên.”

Lúc này, cửa truyền tới một âm thanh, hấp dẫn lại lạnh lùng. Hắn nói: “Thật sao? Thư kí Thượng?”

Thượng Hảo Giai giống như bị người đương đầu một kích, sững sờ ở tại chỗ, quay đầu thấy Tổng giám đốc Lôi Hạo Hiên đứng ở cửa, cầm trong tay một phong thư, lúng túng không biết làm sao làm mới phải, không thể làm gì khác hơn là hướng về phía Lôi Hạo Hiên lúng túng nói xằng nói bậy nói: “. . . . Thật ra thì cũng không phải là, cái đó, đúng là, cái đó. . . . Hắc hắc, quản lý Lôi, buổi sáng khỏe, không đúng, buổi trưa khỏe, ngài ăn cái gì? Ta đi mua cho, sandwich còn là cả nhà thùng? A a, không đúng, có phải hay không muốn hamburger, a, không đúng đó là ta ăn. . A ha ha. .”

Tiêu Minh Tuấn ở một bên cười xấu xa hỏi Hảo Giai “Thượng Hảo Giai, người hôm nay không phải xin nghỉ sao?”

Thượng Hảo Giai mắt tròn trắng lên, xoay người hướng về phía Tiêu Minh Tuấn cắn răng nói gần từng chữ: “Tiêu Minh Tuấn. .”

Wương Đào tò mò có ý thêm phiên hỏi “Chuyện gì xảy ra? Xin nghỉ?”

Lôi Hạo Hiên thấy Thượng Hảo Giai nhiều chuyện lại nhắm lại, nhắm lại lại mở ra, khinh thường hướng về phía Thượng Hảo Giai hừ lạnh một tiếng, mặt lạnh trả lời Vương Đào nói: “Ừ, thư ký của ta và ta xin nghỉ, nói là bệnh đầu cũng nóng đầu rồi.”

Wương Đào gật đầu một cái, mặc dù trong lòng biết Lôi Hạo Hiên hiện tại rất tức giận, không nên nói nói, nhưng là vẫn không nhịn được nghĩ trêu chọc Thượng Hảo Giai, cười trả lời Lôi Hạo Hiên nói: “Không sai a, Giai Giai nha đầu này đầu vẫn luôn không có thông minh qua.”

Thượng Hảo Giai cảm thấy thế cuộc trước mắt bất lợi ình, mình cũng không xoay chuyển được, định vò đã mẻ lại sút, không để ý Lôi Hạo Hiên ở đây, hướng về phía mọi người hét lớn: “Mấy người các người? Mấy người các người thành tâm đúng không?” Đầu này chuyển một cái, đột nhiên nghĩ đến hai mẹ của mình không thấy, vội vàng nói với Tiêu Minh Tuấn: “Tiêu Minh Tuấn, mẹ ta cùng người mẹ đi những đâu rồi hả? Thế nào xem ở đây lão tổ tông quên mất,”

Lôi Hạo Hiên tròn mắt nhìn Thượng Hảo Giai một cái, mặt lạnh hồi đáp: “Mới vừa đi, để cho ta đưa cái này cho người.”

Thượng Hảo Giai không ngờ Lôi Hạo Hiên sẽ về đáp mình, sững sốt nửa ngày mới trả lời Lôi Hạo Hiên: “A, cảm ơn a.” Lôi Hạo Hiên nghe xong cũng chỉ là hừ lạnh một tiếng, coi như đồng ý, làm cho Thượng Hảo Giai cứng ở tại chỗ không biết nên thế nào mới phải.

Wương Đào vội vàng đi ra mà hòa giải: “Hạo Hiên, mấy người các người đều cùng ta đi phòng họp, phòng làm việc này quá loạn, Giai Giai Nhã Nhu, hai người đi xông điểm cả phê liền đi lại đây. “Nói xong, đi tới Lôi Hạo Hiên bên cạnh vỗ vỗ bờ vai của hắn, dẫn đầu hướng phòng họp đi.

Tiêu Minh Tuấn đi tới Thượng Hảo Giai bên cạnh, giống như đổi người, căn bản không phải mới vừa rồi này nhiệt huyết sôi trào Tiêu Minh Tuấn rồi, hướng về phía Thượng Hảo Giai hừ lạnh một tiếng nói: “Hừ, thư ký.”

Thượng Hảo Giai nghe giận đến gờ tay muốn đánh, thấy Lôi Hạo Hiền quay đầu trừng mình một cái, chỉ có thể lập lòe thả tay xuống, hướng về phía bên cạnh Tiêu Minh Tuấn, nắm quả đấm hô: “Tiêu Minh Tuấn...”

Thượng Hảo Giai cùng Tăng Nhã Nhu ở phòng giải khát, Tăng Nhã Nhu ở pha coffee, Thượng Hảo Giai ngồi ở trên ghế lười biếng, thuận tiện nhìn mẫu thân cho tin.

Bảo bối:

Ta cùng mẹ nuôi đi trước, người và Minh Tuấn hảo hảo chung đụng, ta muốn dẫn người mẹ nuôi đi chơi mấy ngày. Người mẹ nuôi cũng theo như người nói, lý do chúng ta hôm nay tới, ta nghe người mẹ nuôi nói người sau khi nghe cũng rất vui mừng, điều này làm cho ta rất vui mừng, cảm thấy người trưởng thành.

Mẹ vẫn không có nói cho người biết, Vương Đào ca ca công ty mẹ cùng người mẹ nuôi là có nhập cổ, không cho phép người cho ta sinh tờ, chuyện này ta dần không có tính toán nói cho người biết, là người mẹ nuôi để cho ta nói cho người, ta muốn nếu như mà ta không nói cho người... người mẹ nuôi cũng sẽ nói cho người. Ta hi vọng người nhớ, dù có nhập cổ, cũng không đại biểu người có thể ở bên trong cho ta hồ đồ, công việc chính là công việc, người ta Minh Tuấn là dựa vào mình cố gắng mới bò lên, người tốt nhất hiểu ta đã nói với người lời này hàm nghĩa. Còn nữa, ta và người mẹ nuôi mới vừa rồi ở tại người cùng Minh Tuấn nói chuyện thời điểm cho người hai mua rất nhiều ăn, thả vào Minh Tuấn trong cốc sau rồi, khiến Minh Tuấn dùng luôn vì công việc đói bụng đến mình, lần này ta nhìn thấy đứa bé kia gây đáng thương.

Thượng Hảo Giai, ta hi vọng người có thể không cần lão khiến Minh Tuấn chăm sóc người, thỉnh thoảng người cũng chăm sóc người ta Minh Tuấn xuống. Ta và người mẹ nuôi ước chừng đi ra ngoài du lịch nửa tháng, năm ngày sau, mấy cái đứa bé sẽ bị vườn trẻ a di đưa đến trong nhà, ta theo Vương Đào cùng Minh Tuấn cũng Bàn giao toàn bộ rồi, hi vọng người có thể cho ta hợp tác cùng Minh Tuấn đem mấy cái đứa bé cho ta chăm sóc tốt. Nếu như mấy cái đứa bé người cho ta chăm sóc không đúng, người tốt nhất tính toán tốt người kia ví tiền có đủ hay không chống đỡ về người sau cuộc sống.

Mẹ

Thượng Hảo Giai xem xong thư, giận đến một tay lấy tin bắt được Tăng Nhã Nhu trước mặt, hướng về phía Tăng Nhã Nhu oán trách: “Đây là mẹ ruột chứ sao. Nhã Nhu, người nói một chút, người xem một chút. Đây chừng hai mươi năm trước từ trong bụng của cô ra ngoài cái đó là ai à? Là ta còn là Tiêu Minh Tuấn a.”

Tăng Nhã Nhu nhìn Thượng Hảo Giai bộ dạng, trong lòng buồn cười, không nhịn được nghĩ trêu chọc cô. Cố ý lắc đầu một cái, sau đó tiếc hận nói với cô: “Ha ha, đoán chừng mẹ người ngược lại nghĩ là người ta Tiêu Minh Tuấn.”

Thượng Hảo Giai vừa nghe, giận đến tại nguyên chỗ gờ chân, chỉ vào Tăng Nhã Nhu nói: “Ai, các người thế nào đều như vậy, cũng hướng kia khốn kiếp, ngay cả nhiều hơn cùng Điềm Điềm vậy.... Ai, nhiều hơn cùng Điềm Điềm đây? Gần đây thế nào cũng không tin? Điện thoại cũng không biết đánh cho ta một, người cùng các cô liên lạc sao?”

Tăng Nhã Nhu vừa rót coffee vừa trả lời: “Điềm Điềm cùng Tiểu Phong đi ra ngoài tuần trăng mật rồi, bây giờ còn chưa có trở lại, đoán chừng các người từ làng du lịch trở về thì trở về rồi, nhiều hơn bị Điềm Điềm cho dây dưa đến quây rượ đi làm thay mặt bà chủ. Nghe nói nhiều hơn hiện tại mỗi ngày bị ngọt ngào quây rượ ệt đã hỏng mất, cho nên ngày hôm trước ta cấp cô mạnh miệng nói cho cô biết muốn đi học bổ túc thời điểm, có thể ở bên kia cũng nhảy lên.”

Thượng Hảo Giai giống như quên mất mình mới vừa rồi bị Tăng Nhã Nhu trêu chọc, một cái tay nhỏ thả vào khoe miệng, khả ái nghiêng đầu hỏi: “Này nhiều hơn đi, quây rượ làm thế nào? Đừng nhìn ta, ta cũng vậy đi học bổ túc đấy.”

Tăng Nhã Nhu nhìn Thượng Hảo Giai này đầy bộ dạng, hừ lạnh một tiếng, quay đầu bỏ nhiệm mà nói: “Hừ, có thể làm sao, trừ số khổ ta đây, các người ai có thể trông nom?”

Thượng Hảo Giai nhìn ra Tăng Nhã Nhu cũng rất không tình nguyện đi quây rượ khi này cái đại lý bà chủ, trời mới biết, này nhiều một mối, vội vàng nói sang chuyện khác: “Lời nói này, ai, Tiểu Nhu, người đi đưa xong cả phê hai ta đi ăn cơm đi? Ta đói là không được rồi, hành hạ một ngày.”

Tăng Nhã Nhu bưng lên xông tốt cà phê, vừa đi ra ngoài vừa quay đầu hướng Thượng Hảo Giai nói: “Ân, người ở đây chờ ta sẽ thôi.”

Nhìn Tăng Nhã Nhu bóng lưng, Thượng Hảo Giai biết, là đến ngày ngã bài, cô mất hơi sức lớn như vậy, rồi cuộc đi tới nơi này, cũng nên tiến vào dứt. Hôm nay Tiêu Minh Tuấn, hẳn mất khống chế, cô biết. Đi qua hôm nay, chỉ có hai kết quả, một là Tiêu Minh Tuấn giả vờ ngây ngốc, cô kia cũng chỉ có giả vờ ngây ngốc, một người khác còn lại là, Tiêu Minh Tuấn xông phá ranh giới cuối cùng, hai người ở chung một chỗ. Cô hy vọng là loại thứ nhất, bởi vì theo cô đối với Tiêu Minh Tuấn nhiều năm như vậy hiểu rõ, Tiêu Minh Tuấn sẽ không nói, hẳn chỉ sẽ chọn loại thứ hai, dù sao hẳn còn không biết cô rốt cuộc đối với thành dật rớt cuộc là cái gì ý tưởng, cảm giác gì. Mà cô hiện tại đủ khả năng làm chỉ có, thông qua ý nghĩ của mình nói cho Tiêu Minh Tuấn.

27. Chương 27: Đêm Hôm Đó (Thượng)

Thượng Hảo Giai và Tăng Nhã Nhu ngồi ở trong quán cà phê, cô ăn nửa cái bánh ngọt, sau đó chăm chú nhìn Tăng Nhã Nhu. Cô quyết định nói cho Tăng Nhã Nhu biết rốt cuộc đêm hôm đó ở trong nhà vệ sinh, cô và Tiêu Minh Tuấn xảy ra chuyện gì.

Thượng Hảo Giai quyết định nói với Tăng Nhã Nhu, bởi vì cô muốn đánh cuộc một lần, mạo hiểm đánh cuộc một lần, cô hạ tiền cược, cô cược tình bạn của họ. Thật ra, Thượng Hảo Giai luôn cho rằng ba người Tiêu Minh Tuấn, Vương Đào, Tăng Nhã Nhu có kế hoạch gì đó, cũng biết Tăng Nhã Nhu chưa từng nói với cô một bí mật, cô ấy (Tăng Nhã Nhu) thích Tiêu Minh Tuấn

Thượng Hảo Giai không phải là một cô gái ngốc nghếch, cô có suy nghĩ của cô, cô cũng có chủ ý của cô. Chẳng qua, cô không muốn đi suy nghĩ nhiều như vậy, cô không thích hợp với việc bỏ nhiều công sức để suy xét, làm như vậy sẽ khiến cho đầu óc cô rối loạn, khó chịu, thậm chí rối rắm. Thượng Hảo Giai cảm giác cô không phải là người hiền lành, bởi vì cô biết giả bộ, đến bây giờ Tiêu Minh Tuấn cũng không biết suy nghĩ và bộ dạng thật sự của cô.

Thượng Hảo Giai mặc dù bá đạo, hấp tấp, thậm chí tùy hứng, còn làm cho người ta hơi chán ghét. Nhưng thật ra, Thượng Hảo Giai cố ý, bởi vì cô muốn Tiêu Minh Tuấn quan tâm cô, chú ý tới cô, như vậy tâm trạng cô sẽ cực kì tốt, cô sẽ cực kì vui mừng, cởi quần áo, sau đó trần truồng. . .

Cô thích Tiêu Minh Tuấn luôn yên lặng đi theo phía sau, vì cô dọn dẹp cục diện hỗn loạn, sau đó cọt nhả nhìn cô bằng vẻ mặt vui sướng khi có người gặp họa, nhìn cô lo lắng xuống, cũng không nói hẳn đã vì cô xử lý xong. Đó cảm giác được hẳn bảo vệ.

Cô thích hẳn buổi tối vào nhà cô, cùng cô đùa giỡn, nói chuyện phiếm, cãi vã, lúc cô đói bụng sẽ nấu cháo cho cô ăn, làm cơm, có lúc cô mua đồ ăn vặt hoặc trái cây, hẳn phụ trách lột vỏ, còn giống như phục vụ lão tổ tông, cầm tăm xỉa răng cắm vào trái cây, thận trọng đưa tới bên miệng cô.

Cô thích hẳn nhìn thấy cô vì hẳn mà đánh nhau, mặc dù cùng cô gào thét, nói cô, mắng cô, nhưng đáy mắt sẽ lộ ra sự yêu thương, sau đó bôi thuốc cho vết thương trên mặt cô. Lúc cô uất ức khóc, hẳn sẽ cố ẩn vào chỗ cô bị thương, trêu chọc cô, làm cô cười.

Cô thích hẳn ở khi cô bị cảm, nửa đêm len lén từ nhà hẳn bỏ sang nhà cô, mớm thuốc cho cô, chăm sóc cô, làm bạn với cô, coi chừng cô một tác cũng không rời, cho đến khi cô khỏi bệnh, hẳn mới sẽ kéo thân thể của hẳn về nhà ngủ. Có lúc, cô luôn cố ý bị bệnh nhỏ, sau đó ngạc nhiên kêu lên trước mặt Tiêu Minh Tuấn, âm thanh nồng đậm tình cảm thâm, còn có âm lượng hào hùng khí thế, luôn khiến người ta cảm thấy cô giống như không phải bị bệnh, mà giống như cô so bất kỳ một người bình thường nào đều khỏe mạnh hơn. Đã nói nếu như có một ngày âm thanh kia của Thượng Hảo Giai, dù là thầy của Pavarotti* tới, cũng phải quỳ xuống, cung kính gọi Thượng Hảo Giai cô là sư phụ. Khi đó, ca sĩ opera hả? Thượng Hảo Giai nói cho chúng ta biết, đều là mây bay, mây bay, hiểu không? . * Luciano Pavarotti (12/ 10/1935 – 6/ 9/ 2007) là ca sĩ opera giọng nam cao người Italia. Ông sinh tại Modena (Italia) có mẹ là công nhân. Bố ông là Fernando, một người thợ làm bánh rất yêu âm nhạc và truyền cảm hứng này vào cậu con trai nhỏ Luciano. Bản thân ông Fernando Pavarotti cũng là một giọng nam cao nghiệp dư có tài và thường đưa Luciano đi theo để hát trong Corale Rossi của Modena. Tình yêu âm nhạc ngày càng lớn dần lên trong Luciano và đến khi đoạt

giải nhất trong cuộc thi tiếng hát quốc tế tổ chức tại Wales, Luciano quyết định chú tâm vào sự nghiệp âm nhạc của mình.

Các bạn có thể sẽ tò mò, tại sao hai người này ở chung một chỗ lâu như vậy, lại không có bất kỳ một người nào thổ lộ? Nếu quả thật nói là chàng có tình, thiếp có ý, vậy không phải đã sớm ở cùng một chỗ sao? Nhưng bây giờ không ở cùng nhau, ngày ngày ở nơi này tốn hao, rốt cuộc là có ý gì hả? Không nên gấp gáp, chuyện này, còn phải bắt đầu lại từ đầu nói, nhưng mà những thứ đó đều là về sau.

Hôm nay, Thượng Hảo Giai và Tăng Nhã Nhu, hai người muốn triệt để nói rõ cái vấn đề này, nói rõ ràng. Thượng Hảo Giai biết, cô chờ không được, cô thật sự không chờ được rồi, bây giờ cô có thể nhìn thấy Tiêu Minh Tuấn mỗi ngày, chỉ hận không được nhào tới ăn hân. Rõ ràng tên súc sinh kia đem ình cái gì rồi, còn làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, ngày ngày ở trước mặt cô lượn lờ không nói, còn ăn mặc đặc biệt hấp dẫn, tên khốn này, thực sự muốn làm cho cô phun máu mũi mà chết hay sao? Mỗi ngày Thượng Hảo Giai nhìn thấy Tiêu Minh Tuấn, chỉ hận không được cưỡng gian hân trước (ta là bé của đồng ngoan) sau đó giết (ta là bé của đồng ngoan). Tại sao tên khốn kiếp này không đi thi học viện điện ảnh hả?

Mặc dù mấy ngày nay trong lòng Thượng Hảo Giai khó chịu, rất khó nhin, ví dụ khoa trương một chút, cô luôn có cảm giác mơ hồ là tên súc sinh Tiêu Minh Tuấn này cố ý, không có việc gì thì ình đến cái này, đến cái kia, cứ chỉ mập mờ, hành động phóng dăng, có lúc còn có sóng mắt lưu động, làm dáng ông ẹo, thật là khiến cho cô khó chịu gần chết, hận không được đi lên ôm lấy Tiêu Minh Tuấn, hung hăng từng miếng từng miếng hôn chết hân. Còn muốn nói, để cho người quyền rũ lão nương, để cho người quyền rũ lão nương. Nhưng, Thượng Hảo Giai vẫn còn lý trí, tối thiểu cô vẫn là biết rõ cái quy tắc trò chơi này.

Thượng Hảo Giai biết, lúc đó chính cô chủ động muốn cùng bọn họ dính vào sự việc này, cho nên hiện tại không có quyền nói trước thời gian kết thúc, nếu muốn kết thúc trước thời hạn, thì cũng phải đợi trận trò chơi này ngừng hẳn. Tuồng vui này nhất định phải diễn xong, nếu không diễn xong, bất luận người nào tham dự vào cũng không có quyền chấm dứt, biện pháp duy nhất ngay cả có một người kết thúc tuồng vui này trước thời gian, mà tình hình bây giờ, xem ra không có bất kỳ một người nào nguyện ý, cho nên chỉ có cô, đối với Thượng Hảo Giai mà nói, đây không phải là một vấn đề, điểm này cũng không khiến cô khó xử, hơn nữa cô còn cảm thấy vui mừng, cảm thấy cam tâm tình nguyện.

Bởi vì cô thà bị khuất phục đầu hàng, cũng muốn lấy hân trước thời hạn, đối với hân cô đã sớm đầu hàng. Còn một tháng nữa là đến sinh nhật hai mươi một tuổi của cô, cô thích hân mười sáu năm, cô không thể để cho bất luận kẻ nào có cơ hội lấy hân được, cô chẳng quản cái gì hết. Nếu cô đã đi tới bước này, kết cục cuối cùng đều như nhau, thì tại sao cô còn phải đợi? Tại sao còn phải đợi? cô không đợi, cô đã suy nghĩ rất nhiều ngày, cô tự nói với mình, nhất định cô không thể đợi được nữa, cô vì hân, trăm phương ngàn kế nhiều năm như vậy, rốt cuộc sắp có được hân, hiện tại hân lại kìm nén lấy không nói, làm sao cô có thể nhin được?

Mặc dù mặt ngoài cô không nói, nhưng thật sự trong lòng cô rất thích Tiêu Minh Tuấn. cô không biết thích hân ở điểm gì, cô chỉ cảm thấy thích hân, không nhìn thấy hân sẽ nhớ, hân không chú ý đến cô, cô sẽ tức giận, cô sẽ thấy mất mát. Tất cả tâm tình của cô bởi vì hân mà dao động, hân luôn dễ dàng ảnh hưởng tới cô. Khi còn bé, Thượng Hảo Giai xấu hổ, Thượng Hảo Giai bây giờ, vẫn xấu hổ, tại sao lại như vậy chứ? Cô cũng không biết, chỉ là cô xấu hổ, cô ngượng ngùng, cô không biết nói làm sao với tên khốn kiếp Tiêu Minh Tuấn kia, thật ra thì nguyên nhân chủ yếu là Tiêu Minh Tuấn, Tiêu Minh Tuấn luôn đối với cô lúc nóng lúc lạnh, chợt gần chợt xa, luôn khiến cho cô nhìn không thấu ý nghĩ của hân. Giống như mấy lần này vậy, Tiêu Minh Tuấn cùng cô làm một số việc mà người yêu mới có thể làm, lại chưa từng giải thích với cô, chỉ là làm bộ như không có gì xảy ra, điều này khiến cho Thượng Hảo Giai rất buồn bực.

Thượng Hảo Giai thở ra một miếng lớn bực tức, cô cần dùng khí để bắt đầu nói cùng Tăng Nhã Nhu, thật ra thì cô cũng không biết nói làm sao, nhưng nhìn Tăng Nhã Nhu trước mắt, lúc này, làm mặt dày cũng muốn nói, hiện tại Tăng Nhã Nhu là người duy nhất có thể làm cho cô nói ra những lời này, cũng là người duy nhất có thể giúp cô.

Thượng Hảo Giai cầm cà phê lên uống một ngụm to, để ly xuống, cô hít một hơi, nhìn chằm chằm vào Tăng Nhã Nhu, vô cùng nghiêm túc nói: “Nhã nhu, tớ có một chuyện muốn nói với cậu, không đúng, là có nhiều chuyện muốn nói với cậu.”

Tăng Nhã Nhu để chén cà phê xuống, ngẩng đầu lên, cho Thượng Hảo Giai một nụ cười dịu dàng đáp, “Ừ,

tớ biết, cậu nói đi.”

Thượng Hảo Giai mở mắt to nhìn chăm chăm, kinh ngạc hỏi Tăng Nhã Nhu: “ Cậu biết?”

Tăng Nhã Nhu liếc mắt xem thường, không kiên nhẫn gật đầu đáp: “ Tớ biết rõ, cậu nói đi.”

Thượng Hảo Giai vô lực nằm ở trên bàn, nói: “ Được rồi, Nhã Nhu, cậu nói tớ là hạng người gì, hoặc là nói tớ làm chị em của cậu là bộ dáng gì??”

Tăng Nhã Nhu liếc mắt xem thường Thượng Hảo Giai, càng không kiên nhẫn nói: “ Cậu muốn cùng tớ nói chuyện nhảm sao?”

Thượng Hảo Giai gật đầu một cái, tiếp đó đầu và tay cùng nhau đong đưa về phía Tăng Nhã Nhu mà nói: “ Được rồi, không phải vậy, cậu trả lời tớ trước.”

Tăng Nhã Nhu phục cô, nhưng trong lòng cũng biết, nếu hôm nay đều muốn nói, cũng không cần quấy rầy đến ý nghĩ của cô. Thượng Hảo Giai người này là một cô gái lộ ra năng lực cực cao, câu trước vừa nói “ Oa, xe hơi kia được chăm sóc thật kỹ nha.” Vừa quay đầu lại nói câu thứ hai “ Oa, bên kia có một cô bé bán kem hộp rất đáng yêu nha.” Đây chính là sở trường hạng nhất làm người ta vô cùng bội phục của Thượng Hảo Giai. Lúc đám người Tiêu Minh Tuấn giới thiệu sở trường này của Thượng Hảo Giai có nói như thế này: cô gái này có thể nói là “ Người ta nói dòng sông ít nước, cô nói con cóc hôn miệng”.

Tăng Nhã Nhu thở dài, cố làm vẻ nghiêm túc, thật ra thì vừa nhìn cũng rất không nhịn được đáp: “ Cậu là cô gái ngốc, nhưng cậu cũng là một cô gái nhạy bén, cậu biết Tiêu Minh Tuấn, nhìn xem rốt cuộc hắn sẽ đối xử với cậu như thế nào, nhìn cậu sẽ lựa chọn tiếp tục đối với Tiêu Minh Tuấn như thế nào, tỷ như đêm hôm đó.”

Thượng Hảo Giai càng thêm kinh ngạc, vỗ tay lên bàn một cái, lớn tiếng nói với Tăng Nhã Nhu: “ Cậu biết?” Nói xong, phát hiện mọi người trong quán cà phê đều nhìn cô, cô mới thu tay lại ngồi xuống.

Tăng Nhã Nhu trợn mắt nhìn Thượng Hảo Giai, cúi đầu dùng tóc dài che kín gương mặt, trong lòng thầm mắng mất mặt, hai tay che mặt mình, buồn rầu nói với Hảo Giai: “ Tớ không biết nói thế nào đi giúp cậu, làm sao lại có thời cơ tốt như vậy đi đến để cho hai người quấy rối?”

Đêm hôm đó bởi vì Tiêu Minh Tuấn rất lo cho Thượng Hảo Giai, cho nên chạy đến phòng vệ sinh đi tìm Thượng Hảo Giai, vừa mới mở cửa liền nhìn thấy Thượng Hảo Giai ngồi ở bồn cầu bên cạnh ngủ thiếp đi.

Trong lòng Tiêu Minh Tuấn cảm thấy ảm áp, đã bao nhiêu năm, bao nhiêu năm không nhìn thấy tiểu nha đầu này ngủ yên tĩnh như vậy, nha đầu này, kể từ khi lớn lên, cũng không biết tại sao, mỗi ngày nhìn thấy anh giống như nhìn thấy kẻ thù, cũng không ôm anh, cũng không thân mật với anh, hóa ra lại luôn rất gần anh.

Lúc nhỏ, mặc dù hai người cãi vã, nhưng chưa bao giờ tức giận, chiến tranh lạnh, dù là lỗi Tiêu Minh Tuấn, Thượng Hảo Giai cũng sẽ hấp ta hấp tấp chạy tới, nói xin lỗi anh, từ nhỏ anh chưa bao giờ cúi thấp đầu nói xin lỗi, bởi vì anh hiểu rõ, cô gái kia nhìn thấy bản thân anh không để ý tới cô, sẽ sợ, sẽ khó chịu, mà cô là người rất ích kỷ, dĩ nhiên, cái ích kỷ này không phải là toàn bộ phương diện, mà chỉ ở một ít phương diện đặc thù, tỷ như cô đối với anh vĩnh viễn là thù bị mất điện, cũng không thể khiến mình không tốt. Mà bây giờ, hai người trưởng thành, hai người không có việc gì rồi rãnh đấu nhau, đấu miệng, nha đầu này sẽ tức giận không để ý tới anh, chỉ cần anh không đi trêu chọc cô, thì cô sống chết cũng không cúi đầu, quật cường giống như con lừa, không biết tại sao lại có tật xấu này.

Có lúc Tiêu Minh Tuấn cảm thấy, cái nha đầu thôi Thượng Hảo Giai này, là thật lòng muốn làm cho anh tức chết, cho nên mới nhân rồi phân cao thấp cùng anh. Nhưng, có lúc cô thật đáng yêu, tỷ như lúc cô nhìn thấy anh cùng các cô gái khác ở chung một chỗ, cô sẽ giận anh, sẽ ghét anh, không để ý đến anh, khi đó Tiêu Minh Tuấn cảm giác đột nhiên mình bị coi thường, cô càng không để ý tới anh, anh lại càng vui mừng, tốt nhất cô thực sự không để ý tới anh, hiện tại trưởng thành, nghĩ đến không nhịn được bật cười, chính mình lại ngây thơ như vậy, sẽ làm giống như tình tiết trong TV, dùng cô gái khác để cho cô ghen, bây giờ suy nghĩ lại, không nhịn được tự giễu chính mình.

Tiêu Minh Tuấn nhẹ nhàng bước chân đi về phía Thượng Hảo Giai, muốn ôm tiểu nha đầu này trở về phòng, nhưng lại phát hiện, có thể là động tác của anh gây tiếng vang đánh thức nha đầu này, cô đang trợn tròn

mắt mê man nhìn anh. Bộ dáng kia vô cùng đáng yêu, lại có chút nghịch ngợm, nha đầu này, mỗi lần say rượu đều chạy tán loạn khắp nơi, hôm nay tình trạng rất tốt, không có chạy, rất an ổn.

Lão đại Tiêu, Thượng Hảo Giai nhà ngươi dùng loại phương thức này an ổn, ngươi vui mừng rồi hả? Ôm bồn cầu an ổn hả?

28. Chương 28: Đêm Hôm Đó (Hạ)

Thượng Hảo Giai đứng lên, nhẹ nhàng bước về phía Tiêu Minh Tuấn, đi tới trước mặt Tiêu Minh Tuấn, đột nhiên cô bổ nhào vào người anh, đứng, là mạnh mẽ bổ nhào, cô nhào tới trên người Tiêu Minh Tuấn, Tiêu Minh Tuấn vội vàng ôm lấy Thượng Hảo Giai, sợ cô ngã xuống. Anh lắc đầu một cái, trong lòng thâm thở dài: nha đầu này, vẫn không thể an ổn . Nghĩ tới đây Tiêu Minh Tuấn không khỏi cười lên, cúi xuống xem Thượng Hảo Giai trong ngực, vậy mà mới vừa cúi đầu lại cảm thấy trên môi mềm nhũn, trên cổ treo một nữ tinh tinh. Rất tốt, Tiêu Minh Tuấn bị một nữ tinh tinh say rượu hôn.

Theo lý thuyết, Tiêu Minh Tuấn nên đẩy Thượng Hảo Giai ra. Vậy sao anh vẫn còn ôm chặt Thượng Hảo Giai, xoay một vòng, đem cô chống đỡ ở góc tường, bắt đầu đầu cùng cô môi lưỡi triền miên, đôi tay kia vẫn còn ở trên người Thượng Hảo Giai sờ loạn, tại sao vậy chứ? Tại sao vậy chứ? Đây là vì cái gì chứ ?

Lời nói rất cầu huyết, đây là vì yêu.

Lúc hai người đều vô cùng say sưa, Thượng Hảo Giai đột nhiên cảm giác cánh tay Tiêu Minh Tuấn đặt ở trên người cô bắt đầu dùng sức, thật giống như muốn đem mình tiến vào trong thân thể hắn. Đột nhiên . . .

Dạ dày Thượng Hảo Giai quay cuồng, lý trí rạn nứt, (ta là bé của đồng ngoạn), cứ như vậy, một đồng thứ từ trong dạ dày đại tiểu thư Thượng Hảo Giai lăn lộn ra phá hủy khung cảnh ám muội này.

Cũng may, Tiêu Minh Tuấn tránh kịp thời, sau đó anh cảm thấy nếu như anh không có kịp thời né tránh, anh phải đem mấy thứ đó làm đồ ăn khuya rồi.

Tiếp theo, chăm sóc Thượng Hảo Giai vừa nôn hết xong, lý trí Thượng Hảo Giai không rõ, nhưng thật ra là giả bộ, Thượng Hảo Giai có một tật xấu, nôn xong liền tỉnh táo, chỉ là Tiêu Minh Tuấn không biết mà thôi. Tiêu Minh Tuấn ôm ngang người Thượng Hảo Giai lên, trở lại phòng của anh. Đầu tiên Tiêu Minh Tuấn thả Thượng Hảo Giai lên trên giường, sau đó thay quần áo. Chỉ mặc nội y bên trong (ta là bé của đồng ngoạn), cởi quần áo xong, anh xoay người cầm bộ quần áo màu trắng mặc vào, rồi cởi bỏ quần áo bản cho Thượng Hảo Giai. Thượng Hảo Giai nằm ở trên giường nhìn lên anh thay quần áo, cô nhớ lúc ấy cô mặc bộ váy đầm hàng hiệu, thật ra người cô thì không có bản lắm, nhưng là không biết vì sao Tiêu Minh Tuấn vẫn là đem cô lột sạch, chỉ còn dư ba điểm, mặc cho cô áo sơ mi.

Lúc Tiêu Minh Tuấn vừa mới giúp Thượng Hảo Giai thay quần áo, Tăng Nhã Nhu gõ cửa phòng, Tiêu Minh Tuấn cùng cô nói nhỏ mấy tiếng, rồi đi ra ngoài. . .

Thượng Hảo Giai ở trên chiếc giường rộng lớn, kéo chăn, ngủ ngon lành. . .

Thượng Hảo Giai vừa nghe xong, vui mừng nhảy lên, hô to về phía Nhã Nhu: “Nha. . Nhã Nhu. . . Cậu chính là ân nhân của tớ.” Vừa hô xong, thấy mọi người trong quán cà phê đều nhìn mình lần thứ hai, cô đỏ mặt, ngồi xuống thu tay lại.

Tăng Nhã Nhu vô lực xem thường, cực kỳ tức giận nói với Thượng Hảo Giai: “Được rồi, đừng nói nhảm nữa, cậu muốn nói cái gì? Nói cho rõ ràng, đừng có vừa nhìn thấy tớ đã bắn ánh mắt phức tạp như thế tới, tớ biết cậu có một đồng vấn đề muốn hỏi tớ.”

Thượng Hảo Giai cũng biết hành động vừa rồi của mình rất khoa trương, rất mất mặt, điều đó làm cho Tăng Nhã Nhu cảm thấy rất mất mặt. Cô chỉ có thể đỏ mặt thận trọng nói với Tăng Nhã Nhu: “Vậy tớ hỏi, nhưng không cho phép cậu nói dối.”

Tăng Nhã Nhu nhìn Thượng Hảo Giai, vẻ mặt bắt đầu trở nên nghiêm túc: “Tớ không nói dối. Nhưng cậu trả lời tớ mấy vấn đề trước, rồi cậu bắt đầu hỏi tớ, được không?”

Thượng Hảo Giai gật đầu đáp: “Ừ, được.”

Tăng Nhã Nhu đốt một điếu thuốc, cô muốn hỏi cái này, thật ra, cô chỉ là muốn biết cuối cùng người hỏi được đáp án: “Giai Giai, cậu nói cho tớ biết, cậu biết cái gì?”

Thượng Hảo Giai suy nghĩ một chút, cân nhắc hơn thiệt, vẫn quyết định nói: “Tớ. . . Tớ biết rõ kế hoạch của các cậu, tớ biết rõ Tiêu Minh Tuấn muốn Thành Dật ca ca làm gì.”

Tăng Nhã Nhu từng bước từng bước ép sát, hỏi: “Có phải cậu âm thầm nghĩ tới việc ngăn cản hay không?”

Thượng Hảo Giai gật đầu một cái, nhỏ giọng đáp: “Tớ có nghĩ qua.”

Tăng Nhã Nhu nhíu mày một cái, hỏi tiếp: “Cậu có cùng Thành Dật liên lạc không?”

Thượng Hảo Giai vẫn còn có chút do dự, nhưng vừa nghĩ, không phải bây giờ cô đang đánh cuộc hay sao, liền không đếm xỉa gì đến nói: “Có, vẫn có.”

“Thành Dật vẫn biết kế hoạch của chúng ta đúng không, hoặc là nói không cần cậu nói anh ấy cũng biết?”

“Ừ, anh ấy biết. Là bởi tớ không ngừng nói với Thành Dật ca ca, anh ấy mới nói thật với tớ.”

“Bố của Minh Tuấn không có chết, cậu cũng biết?”

“Chết rồi, các cậu không biết, chỉ có tớ cùng Thành Dật ca ca biết.”

“Tại sao cậu vẫn không nói cho Minh Tuấn? Ngoại trừ sợ anh ấy đau lòng, sau đó trả thù Thành Dật, có phải cậu có tính toán khác hay không?”

“Ừ, chủ yếu vẫn là sợ anh ta trả thù Thành Dật, còn cái khác là tớ muốn dùng Thành Dật để kích thích Minh Tuấn.”

” Bây giờ Thành Dật đang ở đâu?”

Thấy Thượng Hảo Giai đối với mình lắc đầu, Tăng Nhã Nhu lớn tiếng nói với cô: “Cậu biết, đừng có lắc đầu, nói cho tớ biết, tớ sẽ không nói cho Minh Tuấn.”

Thượng Hảo Giai hoảng sợ nói: “Thật sự cậu sẽ không nói sao?” Thấy Tăng Nhã Nhu gật đầu một cái, Thượng Hảo Giai nói tiếp: “Ồ chỗ này, anh ấy sống rất tốt, nhưng mà tớ vẫn không đi tìm anh ấy, tớ không muốn quấy rầy cuộc sống của anh ấy nữa.”

” Rốt cuộc cậu đối với Thành Dật là cảm giác gì?”

Thượng Hảo Giai bị Tăng Nhã Nhu hỏi cái vấn đề này, kêu rên một tiếng, đáp: “Tớ đối với Thành Dật..., tớ đối với Thành Dật chỉ là anh em. Có lẽ lúc bố tớ chết, tớ coi anh ấy là anh trai của tớ. Cũng có lúc tớ không biết mình coi anh ấy là gì. Vốn dĩ tớ vẫn cho rằng tớ thích anh ấy, nhưng, có một ngày, anh ấy nói cho tớ biết anh ấy thích tớ, tớ lại do dự, khi đó tớ mới hoàn toàn khẳng định, tớ thích Tiêu Minh Tuấn.”

Tăng Nhã Nhu nghe xong, nhíu mày, thì ra thật sự là cái bộ dạng này, một lúc lâu sau, cô nói: “Thôi được rồi, vấn đề của tớ đã hỏi xong, giờ đến cậu hỏi.”

Thượng Hảo Giai nhún vai, làm vẻ mặt không sao cả, nói với Tăng Nhã Nhu: “Tớ muốn biết rốt cuộc kế hoạch của các cậu như thế nào? Bởi vì tớ tò mò, không biết Thành Dật ca ca có đoán chính xác hay không.”

Đầu tiên Tăng Nhã Nhu là nhìn mặt của Thượng Hảo Giai hai phút, cô muốn biết rốt cuộc có phải thật sự nha đầu này không biết hay không, cuối cùng cô thở dài, vẫn là nói ra.” Minh Tuấn biết Thành Dật cùng chú Tiêu ở Australia, anh ấy cũng biết lần đó chú Tiêu làm ra một màn tai nạn máy bay đến cùng là có chuyện gì xảy ra, anh ấy chính mắt thấy toàn bộ quá trình chú Tiêu giả chết. Sở dĩ anh ấy tìm được Vương Đào và tớ giúp, chỉ là bởi vì anh ấy biết tớ...tớ, tớ. . .” Nói đến đây, Tăng Nhã Nhu không dám nói tiếp, cô không biết nói thế nào, chẳng lẽ cô thật sự muốn nói với Thượng Hảo Giai rằng cô thích Tiêu Minh Tuấn?

Thượng Hảo Giai khẽ khở sở cười một tiếng, thay Tăng Nhã Nhu nói tiếp: “Chỉ là biết cậu thích anh ta?”

Nghe Thượng Hảo Giai nói, lần này, đến phiên Tăng Nhã Nhu kinh ngạc. Nhưng mà Tăng Nhã Nhu dù sao cũng là người có thể không chế rất tốt bản thân mình, cô chỉ là hơi cao giọng hỏi “Cậu biết?”

Thượng Hảo Giai bắt đầu dĩ nhún nhún vai, nói: “Tớ vẫn biết, Nhã Nhu, bây giờ cậu thế nào? Cậu còn thích. . . Thương anh ta sao?”

Tăng Nhã Nhu nhìn Thượng Hảo Giai lộ ra một vẻ dịu dàng, mỉm cười đáp: “Không, Giai Giai, cậu biết, tớ là người mắt cao hơn đầu, kiêu căng tự phụ. Cậu luôn luôn hiểu rõ tớ, tớ đã từng hoài nghi cậu biết tâm ý của tớ đối với Tiêu Minh Tuấn, nhưng, mỗi lần cậu đều chân thành cười với tớ như vậy, khiến cho ta nghĩ cậu căn bản không biết. Lúc đó, cậu biết, trong lòng tớ oán hận chính mình, tự trách mình cỡ nào. Thậm chí tớ đã từng có ý nghĩ tranh giành anh ấy, nhưng Giai Giai, chính cậu, cậu giúp tớ bỏ đi ý nghĩ này, cậu cho tớ biết, có những thứ nhất định không phải là của mình, vô luận mình muốn phải có cỡ nào, cũng không thay đổi được gì. Giai Giai, cậu phải tin tưởng tớ, tớ nói cho cậu biết, Tiêu Minh Tuấn đối với tớ, bây giờ anh ấy đối với tớ vẫn như cũ. Nhưng, tớ sẽ không có suy nghĩ tranh giành nữa đâu, dù sao, trong lòng anh ấy chỉ có cậu.” Cô biết, cô gái Thượng Hảo Giai này sẽ không để ý, cô biết giờ khắc này cô vì thái độ của Thượng Hảo Giai mà hoàn toàn buông tay, đối với Tiêu Minh Tuấn, đối với tâm ý của cô, cô đều buông tay.

Trong mắt Thượng Hảo Giai tràn đầy chân thành, giọng nói của cô rất nặng nề, rồi lại nghiêm túc: “Nhã Nhu, tớ tin cậu, nếu như không tin, tớ sẽ không bao giờ còn xuất hiện trong cuộc sống của cậu, hoặc là để cho cậu xuất hiện trong cuộc sống của ”chúng tớ“. Vậy anh ta coi trọng Vương Đào, nguyên nhân là bởi tài trí cùng tài lực của Vương Đào sao?” Cô biết, nhiều hơn Điem Điem trong lòng một mực đều nghiêng về phía cô, cho nên Điem Điem đang âm thầm chú ý Tăng Nhã Nhu cùng Tiêu Minh Tuấn.

Tăng Nhã Nhu cười bỏ khúc mắc, nói chuyện rất dễ dàng, cô đáp lời Thượng Hảo Giai: “Ừ, đoán đúng một nửa. Quả thật anh ấy coi trọng Vương Đào ở hai điểm này, điều đó trợ giúp anh ấy rất nhiều trong việc hồi phục công ty sụp đổ của chú Tiêu. Nhưng, người như Vương Đào, bên cạnh Minh Tuấn có rất nhiều. Thật ra anh ấy lựa chọn Vương Đào, chủ yếu là do Vương Đào là người một tay mẹ cậu mang ra ngoài. Bây giờ Vương Đào có thể đi tới cái trình độ này, có liên quan rất lớn với mẹ cậu. Hiện tại Vương Đào dưới danh nghĩa mẹ cậu là cổ đông lớn thứ hai trong công ty là. Nghĩa là lúc Vương Đào khởi điểm, mẹ cậu cho anh ta tiền bạc để thành lập cái công ty này, cho nên mẹ cậu muốn đưa cậu tới cái trường học đó, chủ yếu là bởi vì Vương Đào ở đó, có thể âm thầm chăm sóc cậu.”

Thượng Hảo Giai nghe xong đáp án có chút giật mình, cô đã từng hoài nghi thân phận của Vương Đào, hiện tại rốt cuộc biết rõ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cô đã từng cảm thấy vô cùng hoài nghi người đàn ông đối với cô vô cùng tốt này, rõ ràng không biết, tại sao lại quan tâm mình như vậy, mà bây giờ, rốt cuộc có đáp án.

Thượng Hảo Giai cố ra vẻ nghiêm chỉnh nhìn về phía Tăng Nhã Nhu nói: “Tốt lắm, vấn đề của tớ đã hồi xong, hiện tại tớ cần cậu giúp tớ một việc.”

Tăng Nhã Nhu có chút cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn là không chế được tâm trạng, cố bình tĩnh hỏi: “Cái gì?”

Thượng Hảo Giai đột nhiên nhếch môi, nói với Tăng Nhã Nhu: “Thanh toán bữa ăn này, tớ quên mang ví tiền rồi.”

Tăng Nhã Nhu sửng sốt nhìn Thượng Hảo Giai trước mắt, không tiếng động đại biểu tất cả.

29. Chương 29: Tiêu Thành Đạt, Tiêu Minh Tuấn?

Thượng Hảo Giai và Tăng Nhã Nhu ra khỏi quán cà phê, cô không cùng Nhã Nhu trở lại công ty, mà bắt một chiếc taxi.

Có đôi khi, cô cần ở một chỗ nào đó yên lặng nghỉ ngơi một chút. Thật ra thì trong cuộc nói chuyện vừa rồi, Thượng Hảo Giai rất muốn hỏi Tăng Nhã Nhu một câu rằng, rốt cuộc trong lòng Tăng Nhã Nhu hướng về phía người nào? Nhưng, rất rõ ràng cô không thể hỏi, đối với Minh Tuấn, đối với cô, thậm chí liên lụy đến mẹ, có mấy lời, từ lập trường của cô bây giờ, cô không cách nào nói ra khỏi miệng. Thượng Hảo Giai ngồi trên xe taxi, mắt hướng ra ngoài cửa xe nhìn xung quanh một chút, một ngày như vậy, xảy ra bao nhiêu chuyện, thành phố về đêm rất náo động, cô thở dài, thôi, mặc cho số phận đi.

Lúc Thượng Hảo Giai ở trong quán cà phê đã định đi tìm Đa Đa chơi, Đa Đa là một người lắng nghe tốt, mặc dù không biết làm sao để an ủi người khác, nhưng lời nói vụng về của cô ấy, sẽ cho người khác cảm giác ấm lòng, vô cùng ấm. một cô gái bình thản như nước, không tranh quyền thế như vậy, nếu như sinh ra ở cổ đại, có lẽ sẽ là một tiểu thư khuê các .

Mười giờ tối, Thượng Hảo Giai ngồi ở trên xe taxi, mất hai giờ mới đến nơi, tâm trạng vô cùng không tốt.

Trong TURN PUB, không khí còn chưa sôi động. Lúc Thượng Hảo Giai vừa mới tiến vào còn dụi dụi con mắt tỏ ý là không phải cô nhìn lầm rồi chứ, nơi này từ khi khai trương đến bây giờ luôn sôi động, nhưng sao lại không có người.

Bảo vệ đi nói cho Đa Đa biết Thượng Hảo Giai tới, Đa Đa lúc này mới hí hóp từ phòng làm việc trên lầu đi xuống. Thượng Hảo Giai vừa mới thấy Đa Đa đã sợ hết hồn, đây là Đa Đa sao? Căn bản không phải cô gái nhỏ thanh thuần như nước đó rồi, làm sao mấy ngày không thấy lại giống như Tăng Nhã Nhu rồi? Mẹ nó, đây cũng quá nhanh đi. Xem ra, hôm nay cô phải trở về phủ, trở về đường cũ rồi.

Đa Đa vừa đi ra, nhìn thấy Thượng Hảo Giai, nhỏ giọng chầm chọc nói: “Em còn biết tới đây hả?”

Thượng Hảo Giai rồi rãnh không có việc gì làm, tựa như trên chọc Đa Đa, cố ý làm bộ như không biết: “Tiểu thư, ngài là nói chuyện với ta sao?”

Đa Đa liếc mắt nhìn Thượng Hảo Giai, nũng nịu mắng: “Cái đồ lảm mồm.”

Thượng Hảo Giai làm bộ như toàn thân run rẩy, ôm lấy hai cánh tay, giả cệ cô rất lạnh, dung vẻ mặt ngài nhận lầm người nhìn Đa Đa nói: “Ai u, tiểu thư, ngài đừng như vậy, ngài là ai vậy?”

Đa Đa mỉm cười dịu dàng , lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai vỗ một cái vào cái đầu nhỏ xinh đẹp của Thượng Hảo Giai “Bốp.” , sau đó cười càng thêm dịu dàng hỏi Hảo Giai “Nghĩ sao hả?”

Thượng Hảo Giai xoa đầu, đau đến rơi nước mắt, oán giận nói: “Ai u uy ~ chị nhẹ một chút, hai chúng ta có bao nhiêu thù hận mà chị xuống tay nặng như vậy. Đánh choáng váng, đều đánh choáng váng, biết không hả? Bà lão.”

Đa Đa hừ lạnh một tiếng, có chút khinh bỉ nhìn Thượng Hảo Giai nói: “Em phải là ngày ngày không treo ngược, còn không bằng đem em cho đánh ngu đấy.”

Thượng Hảo Giai nghe xong vốn định cãi lại, sau đó lại nghĩ, cãi lại cũng vô dụng, cô nàng Đa Đa này không nói lời nào là may, vừa nói liền tổn hại chết, mình còn muốn sống thêm hai năm, thôi, vẫn là câm miệng xoa đầu, thật là đau.

Thượng Hảo Giai và Đa Đa đi tới phòng làm việc. Đa Đa nhìn Thượng Hảo Giai, cảm giác có chút đau lòng. Mặc dù có thể không cần đi liên hệ Nhã Nhu, nhưng chuyện tình của nha đầu này trong lòng cô đều biết, mặc dù không thể nói gì, cũng không giúp được cái gì, nhưng là cô đã rất nỗ lực, Thượng Hảo Giai như vậy khiến Đa Đa cảm thấy không thể ra sức, nha đầu này, có lẽ trời sinh kiếp này nhất định phải cùng Tiêu Minh Tuấn muốn dây dưa không rõ. thật ra thì Đa Đa luôn cho rằng Thượng Hảo Giai thích Tiêu Minh Tuấn, nhưng vì một chút nguyên nhân đặc biệt, cô không thể nhiều lời. Nếu như muốn hỏi tại sao, có lẽ, phải nói là hâm mộ thôi.

Lúc Thượng Hảo Giai ở trường học thì có hai người Vương Đào và Tăng Nhã Nhu lót đường, lại có Tiêu Minh Tuấn phía sau đi xử lý những cục diện rối rắm kia, cộng thêm cái miệng nhỏ nhắn biết ăn nói, các thầy giáo cũng bị cô ấy dỗ ngọt, chuyện gì tốt đều nhớ đến Thượng Hảo Giai, mặc dù thường không học tập, nhưng vì có một khuôn mặt nhỏ nhắn, thường đại biểu trường học tiếp đãi và hướng dẫn khách quý cùng người nước ngoài, căn bản không cần lo lắng cái gì, về cơ bản cái gì cũng không cần làm, một cái bằng tốt nghiệp đến tay, cuộc sống gia trôi qua không buồn không lo, tự nhiên phóng khoáng . Không giống cô, luôn vì mấy môn ngành học mà hao tổn tâm trí. Ba cô vốn là quan lớn, đối với cô cái gì cũng muốn làm hoàn mỹ, không phải số hai thì nhất định phải là số nhất. Giống như cuộc sống của cô, chuyện vụn vặt, chi tiết, bị cha cô giáo dục, cái gì cũng phức tạp hóa, kịch liệt hóa, nếu như không đạt tới tiêu chuẩn, thì là sỉ nhục cái nhà này. Kể từ gặp phải Thượng Hảo Giai, cô mới biết, cuộc sống của con gái có thể vui vẻ như vậy, con gái có thể tự lựa chọn cách sống của chính mình, cô có quyền này . Cô ấy ủng hộ cô, cô ấy nói với cô thuyết phục ba mẹ ra sao, trao đổi với ba mẹ như thế nào. Bởi vì biết cái nha đầu ngốc ngây thơ, lại trượng

ngĩa, chân thành này, cuộc sống của cô bây giờ mới có thể nhẹ nhàng như vậy, không hề bị trói buộc nữa. Cô ấy như vậy, cười mỗi ngày, đã từng có đoạn thời gian, cô cảm thấy mỗi ngày có thể nhìn thấy cô ấy thì sẽ không sợ hãi, cô ấy giống như mặt trời rót vào cuộc sống của cô ánh mặt trời mới. Cô vẫn cho là cô ấy mỗi ngày cười là vui vẻ, nhưng không biết, thật ra thì nội tâm cô ấy càng yếu ớt, càng bất lực. Bên ngoài thì bền chắc không pha vỡ, nội tâm lại không chịu nổi một kích. Thì ra là bởi vì người con trai kia, Tiêu Minh Tuấn.

Đa Đa nhớ, năm thứ hai đại học Thượng Hảo Giai có một lần rất khổ sở, vô cùng khổ sở, đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy cô ấy khóc. Cô ấy cười nhìn cô, trên gương mặt lại một chảy từng giọt trong suốt, cô ấy hỏi cô: “Đi uống rượu không?” Tuy rằng cô không muốn, nhưng vẫn gật đầu một cái. Ngày đó, cô phát hiện hai chuyện. Một chuyện là mặc dù bia khó uống, nhưng cô uống lại không say, chuyện còn lại là, Thượng Hảo Giai uống say, nói cho cô biết, cô ấy thích Tiêu Minh Tuấn, thích tên súc sinh kia nhiều năm.

Gần mười rưỡi, hai người xuống lầu, ngồi vào quầy rượu, Đa Đa đốt một điếu thuốc đưa cho Thượng Hảo Giai. Thượng Hảo Giai thấy bộ dáng Đa Đa hút thuốc lá, nhíu mày một cái. Dáng vẻ Đa Đa hút thuốc lá luôn là không phối hợp như vậy, một tay vỗ đem thuốc lá của Đa Đa đánh rụng. “Đừng có hút nhiều như vậy.”

Đa Đa cười lên, nhìn bộ dạng Thượng Hảo Giai, cô không biết nói làm sao, không thể nghi ngờ Thượng Hảo Giai chính là cô gái thích hút thuốc lá, lại đi nói cô. Vì xinh đẹp, vì tức giận, vì sĩ diện. Thật là lý luận ngu ngốc, mọi người tự động che giấu thôi. . . .

Người bán rượu vô cùng có nhân lực, đưa cho Đa Đa và Thượng Hảo Giai hai ly rượu đỏ, Thượng Hảo Giai nhìn cái người sắp ba mươi tuổi đó, trong lúc rảnh rỗi, chọc hấn.

“Chú à, cháu không uống cái này.”

“Gọi ta là trai đẹp, ta đưa cho cô rượu ngon.”

“Trai đẹp? Trai đẹp là thần sao? Có thể ăn được không?”

“Được rồi, đừng nói nhảm, cho cô biến đi.”

Thượng Hảo Giai và Mộng Khiết ôm cây cười rất to, chú bảo vệ rượu này vốn là như vậy, không có việc gì thì nổi điên, Thượng Hảo Giai mỗi lần tới đều cùng chú ầm ĩ. Thật ra thì dáng dấp hấn rất đẹp trai, giống như A Ngưu ca hát, đặc biệt rất gần gũi, còn khôi hài, thích đùa giỡn. Không giống Tiêu Minh Tuấn, dáng dấp giống như Lương Triều Vĩ *, còn đặc biệt thích đùa quá lố. Thượng Hảo Giai cảm thấy, nếu như Tiêu Minh Tuấn sinh vào năm 1970, hấn nhất định có thể diễn Bến Thượng Hải. Tại sao vậy? Có thể đùa quá lố chứ sao. Cái gì Bến Thượng Hải, đêm Thượng Hải, Tình Thâm Thâm Vũ Mông Mông (Tân dòng sông ly biệt). Những thứ này nên cho tiểu Nha đi diễn, tốt nhất chụp cảnh hấn bắn nhau, là cái loại cầm súng, mặc áo khoác, còn phải là màu đen, đặc biệt dài, còn phải mở , mang theo một cái kính đeo mắt, còn ngậm cây tẩm, còn phải mang theo cái mũ vành lớn màu đen, sau đó cầm khẩu súng, bắn từng phát chết kẻ địch.

* Lương Triều Vĩ (sinh ngày 27/6/1962) là nam diễn viên Hồng Kông nổi tiếng. Anh bắt đầu sự nghiệp với phim truyền hình và được mệnh danh là một trong “Ngũ hổ tướng” của TVB thập niên 1980 cùng Lưu Đức Hoa, Hoàng Nhật Hoa, Thang Chấn Nghiệp, Miêu Kiều Vỹ. Sau đó Lương Triều Vĩ chuyển sang điện ảnh và đạt được nhiều thành công.

Lương Triều Vĩ đã đoạt giải diễn viên nam xuất sắc nhất trong liên hoan phim Cannes 2000 và là người đang giữ kỉ lục với 5 lần đoạt giải thưởng điện ảnh Hồng Kông cho nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Anh cũng được chọn là Đại sứ của ngành giải trí Hồng Kông 2004.

Nghĩ tới đây, Thượng Hảo Giai cười không được, lại ngốc ngếch tự tại trên quầy bar nở nụ cười, Đa Đa bên cạnh thấy cái bộ dáng này của Thượng Hảo Giai, bất đắc dĩ đẩy cô một cái hỏi: “Cười khúc khích cái gì hả?”

Thượng Hảo Giai vừa cười, vừa lắc đầu, nói với Đa Đa: “Ai, Tiêu Minh Tuấn mang em đi rồi.”

Đa Đa gật đầu, bày tỏ mình đã sớm sáng tỏ: “Chị biết rõ mà.”

Thượng Hảo Giai có chút kinh ngạc, quay đầu hỏi “Có người nói cho chị à?”

Đa Đa lộ ra cười xấu xa, đáp: “Chị đoán cũng đoán được, nhà lớn sạch sẽ như vậy, không phải là phong cách của em, Tuấn Tuấn ở phòng lớn như vậy, trừ giường của chó, em còn phải cho bày giường cá nhân, không phải là trong phòng có nhiều người thì còn có thể là cái gì?”

“Ách.”

“Hôm nay có chuyện gì à?”

“Không có chuyện gì.”

“Nói dóc.”

“Ừ. . Hắc hắc, thật ra thì em cùng Nhã Nhu ngả bài, chỉ đơn giản như vậy thôi, hiệu quả dự trừ không tệ.”

“Là chuyện của Thành Dật?”

“Ừ.”

” Rốt cuộc Thành Dật cùng Tiêu Minh Tuấn chuyện gì xảy ra à? Em nói rõ ràng cho chị nghe.”

“Thành Dật cùng Tiêu Minh Tuấn là anh em cùng cha khác mẹ, thì ra là cha Tiêu Minh Tuấn không tình nguyện cưới mẹ Thành Dật. Sau đó mẹ Thành Dật ca ca chết, ba Tiêu Minh Tuấn phải dẫn Thành Dật trở lại. Bởi vì Tiêu Minh Tuấn và mẹ Tiêu không biết Thành Dật ca ca có chuyện gì xảy ra, chỉ cho rằng Thành Dật ca ca là con của bạn cha Tiêu, bởi vì cha mẹ đều mất, điều kiện gia đình rất tốt, cha Tiêu liền đem đứa bé đáng thương này nhận trở lại. Thành Dật ca ca rất dịu dàng, mỗi ngày đều mang theo ta cùng Tiêu Minh Tuấn đi chơi, chăm sóc hai chúng ta. Anh ấy rất giống Tiêu Minh Tuấn, không cần cố gắng học tập, thành tích cũng sẽ rất tốt. Khi đó em đứng ở góc tường len lén mắng Tiêu Minh Tuấn, có lúc mẹ em bởi vì thành tích mắng em, ngay cả Thành Dật ca ca em cũng mang ra mắng. Sau một thời gian ngắn, có một ngày em cùng Tiêu Minh Tuấn ở bên đường chơi, một chiếc xe hơi bởi vì muốn vượt một chiếc xe trước mặt, hướng bên đường nghiêng nghiêng, em và Tiêu Minh Tuấn khi đó còn nhỏ, chẳng qua là cảm thấy sợ cũng không biết chạy trốn. Lúc này Thành Dật ca ca chạy tới đem hai đứa đẩy ra. Trong lòng em lúc đó rất sợ hãi, vừa nhắm mắt đã ngất đi. Lúc em tỉnh lại, mới vừa mở mắt ra đã nhìn thấy cha Tiêu hung hăng đánh mẹ Tiêu một bạt tai, sau đó liền đi ra ngoài. Lúc em xuất viện mới biết, một cái cánh tay của Thành Dật ca ca bị tàn phế, thần kinh gãy lìa, giải phẫu cũng không nhất định có thể trị hết, tương đương với tàn phế. Qua vài ngày nữa, cha Tiêu nói muốn mang Thành Dật đi nước ngoài xem, có thể chữa khỏi cánh tay này hay không, bởi vì mẹ Tiêu cũng rất áy náy, nên đã cho phép. Hôm sau chúng em đưa bọn họ lên máy bay, sau lại lại nghe nói Thành Dật ca ca cùng cha Tiêu bởi vì tai nạn máy bay ngoài ý muốn bỏ mình, em nhớ được khi đó hình như em năm tuổi, Tiêu Minh Tuấn bảy tuổi. Sau đó lúc em mười bảy tuổi, nhận được điện thoại của Thành Dật ca ca, anh ấy nói cho em biết anh ấy sống rất tốt ở Australia. Để cho em giữ bí mật, chỉ được nói ẹ em biết. Em nói ẹ, mẹ nhắc em một câu, chuyện này không thể nói cho Tiêu Minh Tuấn. Về phần tại sao Tiêu Minh Tuấn biết được. Nghe nói hình như là lúc hán mười tuổi ra nước ngoài, nhìn thấy Thành Dật cùng ba hán, sau đó hán điều tra thì biết. Chuyện về sau chị cũng biết rồi.”

“Vậy làm sao em biết Tiêu Minh Tuấn biết rõ chân tướng?”

“Bởi vì khi đó em vừa đúng phát sốt, trong nhà không có ai, chỉ có hán chăm sóc em, hán nhận điện thoại từ thám tử tư của bị em nghe thấy.”

“Vậy bây giờ em tính toán như thế nào?”

“Để mặc cho số phận thôi. Thành Dật ca ca trước khi đi muốn gặp hán một lần.”

Thượng Hảo Giai nói xong câu đó liền nằm ở trên bàn, Đa Đa bên cạnh cầm ly rượu lên, cười.

30. Chương 30: Vô Tình Gặp Gỡ Tên Khốn Kiếp

Thượng Hảo Giai ngẩng đầu lên, cười khúc khích nhìn Đa Đa, cô không biết nói gì, mới vừa rồi nghĩ muốn cùng Đa Đa nói nhiều chuyện, nhưng hiện tại lại không nói được. Con người thật là kì lạ, vốn cảm giác có vô số lời muốn nói, nhưng mà đến bây giờ lại không nói. Tình huống như thế này, nếu như nói mê tın,

chính là Địa phủ ở phía dưới nổ tiểu quỷ đấy. Mẹ nó, hiện tại Thượng Hảo Giai cảm thấy, không phải nổ tiểu quỷ, mà là nổ chính mình, thật là đau khổ, đau khổ a đau khổ.

Đa Đa nhìn bộ dáng Thượng Hảo Giai, trong lòng âm thầm cười, chắc chắn trong lòng nha đầu ngốc này vẫn có lời muốn nói với mình, dự đoán là liên quan đến Tiêu Minh Tuấn, nếu không hiện tại cô ấy không thể nào yên tĩnh như vậy. Dựa vào công lực gào thét không dứt của cô ấy, cô ấy bình thường đột nhiên không nói lời nào đều vì trong lòng có chuyện, muốn nói lại ngại. Nhưng tình huống hiện tại, cô không hề muốn dính vào, chỉ có thể làm người lắng nghe. Cho nên hiện tại cũng không thể bắt cô ấy nói, cứ như vậy đi. Ở bên cạnh cô ấy, làm người bạn tốt, làm chị em tốt, thực sự cô chỉ này có thể làm như vậy thôi. Có một số việc, cô không thể nhúng tay vào quá nhiều. Cô biết, chuyện giữa Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn bây giờ, chỉ có thể dựa vào một mình Thượng Hảo Giai, người khác không thể can thiệp được. Đến ngày nào đó hán muốn nói, cô vẫn như cũ làm một người nghe hoàn mỹ, đạt tiêu chuẩn.

Thượng Hảo Giai chán đến chết nhìn lối vào, lúc này mới có mấy phút a. Bây giờ đã bắt đầu có tiếng người huyền não rồi. Con bé ca sĩ cũng đi lên hát mở màn, ai, hát như cái cây, khó nghe muốn chết. Nghe Diễm Diễm nói qua mặc dù giọng con bé khàn khàn, nhưng lại không thể không dùng. Bình thường khoảng thời gian này khách hàng thích ca khúc chậm rãi, không có chuyện còn phải có chút ngọt ngào. Thành phần trí thức của xã hội nhằm chán, chỉ có thể đi tới cái địa phương này vào ban đêm, gỡ bỏ bộ mặt nghiêm túc giả dối lúc ban ngày, lộ ra sắc mặt chân chính, thân thể lả lơi thỏa thích trong sàn nhảy.

Thôi, không có nhiều người lắm, Thượng Hảo Giai trong lúc rảnh rỗi, nhìn đám người toàn trường, định tìm mấy mỹ nhân trai đẹp nhìn cho sướng mắt, tô đẹp cho hoàn cảnh. Thật ra thì Thượng Hảo Giai ca hát rất dễ nghe, nhưng cô lười ca hát. Bởi vì mỗi ngày la hét rất cổ họng, giọng nói cũng không thể ở đến trạng thái tốt nhất, cho nên muốn nghe cô ca hát, chỉ có một cách, chờ. . . . Bởi vì trước hết phải cầm bằng dán miệng nhỏ này lại, nuôi mấy ngày, mới có thể nghe hát đôi câu.

Đa Đa thấy Thượng Hảo Giai nhìn Linh Nguyệt ca hát thì giật mình, cố ý làm bộ mất mát, nằm sấp trên quầy bar một, vừa muốn nói ai u, kết quả ánh mắt thấy trai đẹp đi vào cửa, vội vàng gỡ trờ.

Lập tức Đa Đa giống như không có hơi sức, vẻ mặt đau khổ nói: “Giai Giai, tâm tình chị không tốt.”

Thượng Hảo Giai cau mày hỏi “Chị làm sao vậy? Tình yêu ngọt ngào, gia đình hạnh phúc, không cần làm việc, còn có một người bố làm cao quan.”

Mỗi lần Đa Đa nghe Thượng Hảo Giai đọc khẩu lệnh này, bắt đặc dĩ giả bộ mất mát. Cô vội vã hắng giọng một cái làm bộ như rất buồn bực nói: “Quên đi. Gần đây chị và nhũ mẫu quan hệ không tốt. Nếu không em an ủi chị một chút đi.”

Thượng Hảo Giai vừa tìm kiếm trai đẹp vừa dùng cái ót nói với Đa Đa: ” An ủi thế nào?”

Đa Đa bắt được tay Thượng Hảo Giai, cầu khẩn nói: “Em hát cho chị một bài, hát một bài, chỉ một bài thôi, được không?”

Thượng Hảo Giai quay đầu dùng một chuỗi“.” trả lời yêu cầu của Đa Đa.

Đa Đa lấy điện thoại di động ra, giơ trước mặt Thượng Hảo Giai, nghiêng đầu làm bộ đáng vô tội nói: “Giai Giai, em đoán nếu như Tiêu Minh Tuấn biết ngày đó em uống say rượu nói với chị, sẽ là phản ứng gì đây?”

Một phút đồng hồ sau, sẽ tiểu ca sĩ xuống đài uống trà nghỉ ngơi, Thượng Hảo Giai lên.

“Khụ khụ, stick with you ” Thượng Hảo Giai lên sân khấu, toàn thân lả lơi, “Giới thiệu chương trình” với một nhóm người đồng nghị ngồi ở phía dưới, khụ khụ, coi như là giới thiệu chương trình đi, nói xong bắt đầu liền bắt đầu dắc dắc run rẩy hát.

Thật ra thì Thượng Hảo Giai đã sớm phát hiện, một người đàn ông ngồi trong góc, cô muốn hát bài này cho hắn nghe. Nhất định là hắn thông đồng với Đa Đa, cho nên, Thượng Hảo Giai làm bộ như không biết, chỉ chuyên tâm bắt đầu âm nhạc ca hát.

Em không muốn một ngày nào đó sẽ phải ra đi

Thế nên em sẽ nói cho anh nghe những điều em đang nghĩ.

Hình như mọi cặp đôi đều đang đổ vỡ
Họ vứt bỏ tình yêu của mình đi,
Nhưng em biết mình đang sở hữu một điều tuyệt vời ngay đây
Vì thế em nói rằng...
Sẽ không ai yêu em nhiều hơn anh
Em phải ở bên anh mãi thôi
Không ai có thể khiến em hoàn thiện hơn nữa
Em phải ở bên anh mãi thôi
Anh biết cách trân trọng em
Em phải ở bên anh mãi thôi, anh yêu à
Chưa từng có ai khiến em cảm thấy như thế này
Em phải ở bên anh mãi thôi...
Em
Không muốn một ngày nào đó sẽ phải ra đi.
Thế nên em sẽ nói cho anh nghe những điều em đang nghĩ.
Nhìn cái cách mà chúng mình sống cuộc sống độc lập của bản thân,
Không ai có thể xem vào giữa
Em muốn anh biết rằng anh là người duy nhất dành cho em
Và em nói rằng
Sẽ không ai yêu em nhiều hơn anh
Em phải ở bên anh mãi thôi
Không ai có thể khiến em hoàn thiện hơn nữa
Em phải ở bên anh mãi thôi
Anh biết cách trân trọng em
Em phải ở bên anh mãi thôi, anh yêu à
Chưa từng có ai khiến em cảm thấy như thế này
Em phải ở bên anh mãi thôi...
Và giờ đây
Em không còn cần gì hơn nữa
Giờ đây
Em hát lên bởi anh đã quá, quá yêu em rồi
Em đã có được anh rồi
Đôi ta sẽ khiến cho tình yêu trở nên vĩnh cửu
Em ở bên anh
Anh yêu, anh ở bên em
Thế nên anh đừng lo lắng nhé

Về những người xung quanh
Họ sẽ không phá vỡ hạnh phúc đôi ta được đâu
Em hiểu anh vì anh cũng hiểu rõ em
Và chỉ thế là đủ rồi
Thế nên anh đừng lo lắng nhé
Về những người xung quanh
Họ sẽ không phá vỡ hạnh phúc đôi ta được đâu
Em hiểu anh và anh cũng hiểu rõ em
Thế nên em mới nói rằng...
Sẽ không ai yêu em nhiều hơn anh
Em phải ở bên anh mãi thôi
Không ai có thể khiến em hoàn thiện hơn nữa
Em phải ở bên anh mãi thôi
Anh biết cách trân trọng em
Em phải ở bên anh mãi thôi, anh yêu à
Chưa từng có ai khiến em cảm thấy như thế này
Em phải ở bên anh mãi thôi...

(Đây là lời dịch ở trên mạng, còn lời dịch trong truyện thì không sát nghĩa lắm nên mình bỏ. Bản tiếng anh:

I don't wanna go another day,
So I'm telling you exactly what is on my mind
Seems like everybody's breaking up
Throwing their love away,
But I know I got a good thing right here
That's why I say (Hey)
Nobody gonna love me better
I must stick with you forever.
Nobody gonna take me higher
I must stick with you.
You know how to appreciate me
I must stick with you, my baby.
Nobody ever made me feel this way
I must stick with you.
I don't wanna go another day
So I'm telling you exactly what is on my mind.
See the way we ride our private lives,
Ain't nobody getting in between.

I want you to know that you're the only one for me (one for me)

And I say

And now

Ain't nothing else I can need (nothing else I can need)

And now

I'm singing 'cause you're so, so into me.

I got you,

We'll be making love endlessly.

I'm with you (baby, I'm with you)

Baby, you're with me (Baby, you're with me)

So don't you worry about

People hanging around,

They ain't bringing us down.

I know you and you know me

And that's all that counts.

So don't you worry about

People hanging around,

They ain't bringing us down.

I know you and you know me

And that's why I say)

Thượng Hảo Giai hát xong một khúc, dưới đài một mảnh trầm trồ khen ngợi, cô ngẩng đầu lên len lén dùng khóe mắt nhìn xuống ghế ngồi bên kia, hắc... đi mất rồi.

...

Thượng Hảo Giai hít sâu, đi tới bên cạnh Đa Đa, nhìn Đa Đa cười xấu xa, bất đắc dĩ sắp khóc rồi. Kết quả Đa Đa đưa cho cô nước trái cây, cô cũng không hề ngồi xuống, mà là đứng ở bên cạnh Đa Đa, từ trên cao nhìn Đa Đa. Đa Đa bị cô nhìn đỏ mặt, cười rục rịch hai cái, nói với cô: “Hắc hắc, em nhìn thấy hắc à?”

Thượng Hảo Giai liếc mắt nói với Đa Đa: “Ai vậy?”

Đa Đa vừa nghe trong bụng sáng tỏ, cười gian nói với Thượng Hảo Giai: “Ồ ồ ồ nha. Không có người nào không có người nào, không có người

”

Thượng Hảo Giai bị Đa Đa chọc cho nở nụ cười, bất đắc dĩ lại bị sặc, quay đầu ho khan phun nước lên đất, rất lâu. Đến lúc Thượng Hảo Giai ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy một người không nên thấy. Pháp sư Thượng Hảo Giai, nếu như cô biết đứng dậy sẽ thấy mặt lạnh Lôi Hạo Hiên đi tới, cô tuyệt đối không đứng dậy, thà ở đó bị sặc chết, ói chết, cô cũng không đứng dậy.

Thượng Hạo Giai nâng người lên, bởi vì cổ họng còn ngứa ngáy nên nói không ra lời, Đa Đa bên cạnh vỗ lưng giúp cô, nhìn Thượng Hạo Giai nâng người lên lại ngồi xổm xuống sau đó ho hết sức, hận không thể ho ra tất cả phổi, trong lòng khó hiểu, nhưng cũng không nói ra, cô rất bất đắc dĩ, cô rất buồn bực, nhưng cô cũng phải đợi Thượng Hảo Giai đứng lên mới nói. Thượng Hảo Giai xoay người đứng lên, giọng nói còn là ngứa ngáy, nâng đầu lên, nhìn Đa Đa không ngừng muốn nói cho cô ấy biết người đàn ông kia chính là Lôi Hạo Hiên, nhưng gấp gáp nói không ra lời, quay đầu lại muốn nhìn xem Lôi Hạo Hiên có nhìn cô hay

không, nếu nhìn thấy, cô sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này, đại họa lâm đầu rồi. Không có cách nào, chỉ có thể nhìn Đa Đa, y y nha nha chỉ vào Lôi Hạo Hiên.

Đa Đa thấy bộ dáng của Thượng Hảo Giai, buồn cười nhưng không dám cười, vội vàng nhận lấy nước, đưa cho Thượng Hảo Giai, nghĩ thầm khiến Thượng Hảo Giai uống nước, hạ thấp một cái, nào biết Thượng Hảo Giai so với heo còn dần hơn, uống một hớp nước, còn là bị sặc, điều này làm cho Đa Đa hoàn toàn bất đắc dĩ, Đa Đa để chén nước xuống, không để ý tới Thượng Hảo Giai nữa, xoay người ngồi vào ghế. Phất tay về phía người bán rượu, ý bảo không cần chú ý cái cô gái thông minh có vấn đề này.

Thượng Hảo Giai vừa nhìn cử động của Đa Đa, trái tim tan nát, nhưng lại sợ Lôi Hạo Hiên phát hiện ra cô, không biết làm gì. Nhưng vẫn vô cùng thông minh trốn sau lưng Đa Đa. Lôi Hạo Hiên đang đi về phía cô, nếu trễ một bước cũng có thể bị Lôi Hạo Hiên nhìn thấy, hôm nay hành hạ hần như vậy, không chừng trong lòng hần vẫn còn nghiến cừu dằn vò mình như thế nào đấy. Thượng Hảo Giai bất đắc dĩ muốn khóc, trốn tránh chỗ nào đây? Đa Đa ét sáu, cô ét bảy, chẳng phải giống như con gấu trốn sau lưng con kiến ư? Ai u. Chú bán rượu thấy Thượng Hảo Giai lo lắng như vậy, cứ dậm chân tại chỗ, muốn giúp lại không giúp được, cuối cùng nhìn cô không ngừng nhấp nhẩm, lúc này mới đoán là cô muốn tìm chỗ trốn, vội vàng gọi cô vào trong quầy bar trốn, giúp Thượng Hảo Giai tránh được một kiếp.

Thượng Hảo Giai ngồi xổm dưới quầy rượu oán hận nhìn Đa Đa... Sao bây giờ lại không cùng bản thân cô tâm linh tương thông rồi hả? Lúc cô muốn Tiểu Nha mua ình cái gì, tiểu Nha đều cùng cô tâm linh tương thông lập tức đặc biệt sáng khoái lưu loát tự nói với cô, đừng hòng...

Thật ra bên kia Lôi Hạo Hiên vừa mới vào cửa đã thấy Thượng Hảo Giai rồi, chỉ là lười nói chuyện, hần cũng không hiểu, em gái mình dịu dàng như nước, làm sao lại không có việc gì khiến mình chạy đến nơi đây tìm nó. Cô gái nhỏ như vậy tuổi, mỗi ngày lại chạy đến loại địa phương này, sao có thể có tiền đồ tốt chứ. Nhưng hôm nay tới không vô ích rồi, đã man như Thượng Hảo Giai vậy mà lại có một mặt tốt như vậy. Lúc vừa vào đã nhìn thấy Thượng Hảo Giai hát, thần thái vẻ mặt giống như biến thành người khác, thiếu chút nữa hần không nhận ra được. Nghe cô hát xong bài đó, trong lòng hơi rung động, nhưng vẫn muốn báo thù cô, cho nên đi rất chậm, cố ý chờ Thượng Hảo Giai. Thật ra thì trong lòng Lôi Hạo Hiên biến thái đặc biệt thích nhìn bộ dáng Thượng Hảo Giai tức giận.

Lôi Hạo Hiên tới trước một cái bàn, ngồi xuống, Thượng Hảo Giai vẫn còn ở phía dưới quầy rượu hăng giọng, suy nghĩ rất lâu, mới có thể nói nên lời, đứng lên nói cho Đa Đa biết là chuyện gì xảy ra: “Người kia chính là sếp của bọn em, cùng cấp bậc với Tiêu Minh Tuấn. Em đi theo làm thư...” Thượng Hảo Giai còn chưa nói hết câu nói kế tiếp, thì nghe thấy vỗ bàn xen lẫn âm thanh hất nước truyền đến...

Thượng Hảo Giai và Đa Đa phản ứng tự nhiên nhìn phía bên kia, rất tốt, oan gia ngõ hẹp, người kia? Là Lôi Hạo Hiên.

Lôi Hạo Hiên ngồi ở trên ghế sa lon, vô cùng lịch sự rút ra tờ giấy ăn từ bên cạnh lau khô nước trên mặt, cô gái nhỏ khoảng mười bảy mười tám tuổi đối diện khóc lóc nhìn Lôi Hạo Hiên, trong tay còn cầm chén nước, chú ý, là chén nước. Cô gái đang khóc kia kêu lên một tiếng rất thương tâm, nói như thế nào đây, chính là ân... Dù sao chính là đặc biệt tức giận... Sau đó cô ta hùng hục giận dữ nhìn Lôi Hạo Hiên, mà Lôi Hạo Hiên là vẻ rất bất đắc dĩ nhìn cô ta, sau đó cô bé đó đột nhiên đặt mông ngồi trên mặt đất, một ngón tay chỉ Lôi Hạo Hiên, một tay lau nước mắt. Cô ta quát Lôi Hạo Hiên, Thượng Hảo Giai thề, cô cho là cô bé đó muốn nói với Lôi Hạo Hiên: “Anh là đồ lưu manh. Anh trả lại trong sạch cho tôi.” Kết quả, cô ta lại nói với Lôi Hạo Hiên: “Biểu ca, tại sao anh không thể yêu em...” Câu nói này làm cho Thượng Hảo Giai buồn bực.

Thượng Hảo Giai vừa nghĩ, lúc này, mặc dù Lôi Hạo Hiên muốn đứng dậy, đoán chừng vì sĩ diện đàn ông mà cũng không có cách nào đứng dậy, cho nên Thượng Hảo Giai đi giải vây cho Lôi Hạo Hiên. Cô chọt nhào qua, đứng trước mặt cô gái nhỏ, chính nghĩa nói với cô ta: “Cô đang làm gì với lão công của tôi hả?” Nói xong, không để ý ánh mắt sùng sốt của cô ta, chạy đến ngồi xuống bên người Lôi Hạo Hiên, một tay nắm lấy cánh tay Lôi Hạo Hiên, nói: “Hiên, sao anh không đi đón em, để cho em mình đến.”

Lôi Hạo Hiên cau mày nhìn Thượng Hảo Giai, thấy Thượng Hảo Giai mở trừng hai mắt đối với mình. Thở dài nhìn Thượng Hảo Giai, cứng nhắc nói: “Anh vốn tính toán lập tức đi tới đón em.”

Kết thúc chuyện này là, cô gái nhỏ khóc chạy mất. Lôi Hạo Hiên lái xe đưa Thượng Hảo Giai trở về nhà, dĩ nhiên, hai người không nói một lời suốt quãng đường.

31. Chương 31: Trên Đường Đi Huấn Luyện (1)

Edit: tieu_hao

Đêm hôm đó lúc Thượng Hảo Giai về đến nhà thì Tiêu Minh Tuấn vẫn chưa về, điều này khiến Thượng Hảo Giai rất khó hiểu. Càng làm Thượng Hảo Giai khó hiểu hơn nữa là lúc cô xuống xe, Lôi Hạo Hiên có nói: “Hôm nay... cô giúp tôi, nếu có gì cần thì nói cho tôi biết, tôi nợ cô lần này.” Lôi Hạo Hiên rốt cuộc là đơn thuần hay ngu ngốc vậy hả? Cô bảo anh ta giúp cô giết Tiêu Minh Tuấn phải chẳng anh ta cũng chấp nhận? Dẫu sao người xưa cũng có câu “Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy [1]” mà.

[1] Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy: một lời đã nói ra thì bốn ngựa cũng đuổi không kịp.

Như Thượng Hảo Giai đoán, sau khi Tiêu Minh Tuấn về, thái độ rất là bình thường, không có bị chuyển ban sáng trong văn phòng ảnh hưởng, một chút xú hay dù là tí ti cũng không có. Anh ta - cực - kỳ - bình - tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến Thượng Hảo Giai rất nghi ngờ rốt cuộc hai người có nộ hôn ấy không.

Giờ đang là hai giờ sáng, hai giờ sáng của Thượng Hảo Giai là thế nào? Chính là thế này... d-đ-l-q-đ

Trong phòng ăn nhà cô, Thượng Hảo Giai ngồi vào bàn, ôm Tuấn Tuấn mong ngóng nhìn bóng lưng phía trước, một người một chó tạo thành chữ thập diễn đạt sự chân thành ước ao ngay lúc này. Tiêu Minh Tuấn đang đứng cạnh bếp, người đeo tạp dề, không có vẻ gì là không hợp với hoàn cảnh mà ngược lại còn rất tương xứng, đây là điều Thượng Hảo Giai thấy tò mò. Mỗi khi Tiêu Minh Tuấn nấu cơm cho cô đều rất đẹp trai, cho dù không ăn lẩu thì nhìn thôi cũng đã no rồi.

Tiêu Minh Tuấn đứng trước bếp, dù không quay lại nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt phía sau, anh biết Thượng Hảo Giai luôn thích anh làm cơm, cô nhóc này rất kén ăn, cái này không ăn cái kia không ăn. Có một lần đang chơi ở trường vì dinh dưỡng không đủ mà cô ấy đã ngất xỉu, thiếu máu, sắc mặt trắng bệch, đêm tối còn mặc áo ngủ màu trắng đi đi lại lại trong phòng. Bản thân anh không chỉ một hai lần thấy cô ấy vào ban đêm, lúc đó anh còn hết hồn, cứ tưởng sinh vật không xác định nào đó từ Nhật bản vượt đại dương bay đến nhà anh. Chẳng qua anh không la lên, bởi vì chẳng có loài sinh vật vượt đại dương nào nửa đêm chạy tới nhà người ta mở tủ lạnh lấy đồ ăn khuya cả...

Thượng Hảo Giai còn có một tật xấu, nửa đêm dậy mà không tìm được đồ ăn trong tủ lạnh thì cô sẽ chui xuống phòng Tiêu Minh Tuấn đá anh dậy, đầu tóc bù xù đứng trước giường anh nghịch tay mình. Bạn cứ tưởng tượng đi, nếu có một cô gái dáng cao, mặc váy ngủ dài mà màu rất trắng, mặt cũng rất trắng, mắt to, tóc rất dài, cô ta im lặng đứng trước giường bạn nhìn bạn, nhìn bạn không nhúc nhích, sau đó, cô ta...nghịch tay? Đúng, hai tay xòe ra uốn ẹo, nếu nói tắt đèn thì như nữ quỷ tới, bật đèn thì đúng là khiến người chết khiếp thì thật sự không khác bao nhiêu. Đợi khi bạn bật đèn, cô ta cười rất dịu dàng với bạn, sau đó nói những câu ngọt như mía lùi nũng nịu. Cô ta nói: “Anh Minh Tuấn, em đói rồi, em muốn ăn... lẩu.” hoặc là “lẩu cay...”

Vì vậy... lúc này anh tự làm lẩu cho cô, không phải anh chịu khó mà là anh hết cách, bạn không muốn nửa đêm đang ngủ lại có một nữ quỷ đứng bên cạnh ai oán thê lương nhìn bạn, chết cũng không nhắm mắt chứ.

Thượng Hảo Giai và Tuấn Tuấn nhìn Tiêu Minh Tuấn chết cũng không quay lại, có vẻ quyết định chết cũng không lý tới cả hai, thế là Thượng Hảo Giai nói với Tuấn Tuấn: “Tuấn Tuấn à, hai ta đi ngủ thôi. Bố mày không yêu hai mẹ con, thôi thì chúng ta đi ngủ, không thêm quan tâm thằng cha bụng dạ hẹp hòi này nữa.” Tuấn Tuấn nhấp nháy đôi mắt chó của mình, thuần lương vô tội nhìn Thượng Hảo Giai, đáng về đó đáng yêu muốn chết khiến Thượng Hảo Giai không nhịn được phải “chụt chụt” cho Tuấn Tuấn mấy cái.

Tiêu Minh Tuấn nghe xong đầu tiên là cười thầm, tiếp đó quay lại trợn mắt cáu gắt với Thượng Hảo Giai: “Tôi lòng dạ hẹp hòi? Cô kéo tôi dậy bảo tôi làm lẩu cho cô, cô ra ngoài hỏi xem, có nhà nào lại nấu lẩu ăn đêm không hả? Còn nữa, cô nói cô đi ngủ, cô có muốn ngủ thì cũng không phải ôm ”chó con” ngủ mà nên ôm bố nó ngủ ấy. Lườm cái gì mà lườm? Cô còn hôn nó? Tôi vất vả lao khổ nấu lẩu cho cả hai, Thượng Hảo Giai, cô xem xem bây giờ mấy giờ rồi? Mấy giờ hả? Cô hôn chó mà không hôn tôi là có ý gì?”

Thượng Hảo Giai trợn tròn cặp mắt nhìn Tiêu Minh Tuấn thao thao bất tuyệt, sau đó nhìn xuống chỗ chắn ngang đùi và bụng anh, từ từ nói: “Đưa em nôi lẩu...”

Vì vậy, Thượng Hảo Giai nhìn nồi lẩu trong tay Tiêu Minh Tuấn cảm thấy không sao cả, ai hôn ai cũng không quan trọng, là ai cũng được, trước tiên ăn lẩu cay đã rồi nói.

Đêm nay Thượng Hảo Giai rất hạnh phúc, cô ăn gần hết nửa nồi lẩu. Đêm nay Tiêu Minh Tuấn cũng rất hạnh phúc, bởi vì anh thấy Thượng Hảo Giai hạnh phúc, anh sẽ có cảm giác hạnh phúc theo. Có lẽ tình cảm của Thượng Hảo Giai với Tiêu Minh Tuấn thì phần lớn là thỏa mãn, cô thấy thỏa mãn vì anh có thể làm mọi chuyện vì cô. Tuấn Tuấn ngồi cạnh cũng ăn gì đó, nó cũng hạnh phúc, đồng thời còn cực kỳ thỏa mãn. Hai người một chó xơi hết nồi lẩu, không đúng, phải là một người một chó, Tiêu Minh Tuấn chỉ nhìn mà thôi.

Tiêu Minh Tuấn thấy Thượng Hảo Giai ăn lẩu xong vẫn còn xoa bụng, định ra tủ lạnh tìm đồ ăn nữa, nôn nóng mắng Thượng Hảo Giai: “Em ăn ít chút được không, em là lợn hả?”

Thượng Hảo Giai cầm đồ ăn vặt trong tủ lạnh ra, khinh khỉnh nhìn Tiêu Minh Tuấn rồi còn đặc biệt hào khí nói: “Anh đừng quản em, hôm nay em ăn rồi thì mai sẽ không ăn, em sẽ giảm béo, dạo gần đây mập lên rồi.”

Tiêu Minh Tuấn tức giận nghiêng rằng nhưng không còn cách nào, cái cô Thượng Hảo Giai này, càng là thứ không ăn được thì cô càng muốn ăn, dục vọng ăn uống cuồng nhiệt hơn bất cứ cái gì khác, bạn nếu không để cô ấy ăn, đến đêm cô ấy chờ bạn ngủ xong sẽ lén chạy đến ăn, phản nghịch đến cực điểm. Anh càng không cho tôi làm thì tôi cứ làm, tôi ăn xong sẽ để lại hộp cho anh. Nếu không trong lòng cô sẽ ngọt ngào, giống như để cô ăn ít thì sẽ hại cô vậy. Tiêu Minh Tuấn chỉ vào cái bụng của Thượng Hảo Giai, cắn răng nghiêng lợi nói: “Cẩn thận cái bụng kia của em sáng mai sẽ đại náo Đông Hải đấy.”

Đã ba giờ sáng, Thượng Hảo Giai rất hạnh phúc, rất thỏa mãn ăn thêm một hộp sô cô la và một cốc kem rồi ngủ thiếp đi...

Sáng hôm sau, bụng Thượng Hảo Giai đau nhức, cuối cùng được đưa vào bệnh viện. Lần này thì cô bị bệnh thật...

Nhưng mà Thượng Hảo Giai là ai? Thượng Hảo Giai là một nữ lưu manh, nếu cô ấy mà dễ dàng ngã xuống thì đã không phải nữ lưu manh mà là nữ thanh niên. Cho nên cô ấy khám bệnh rồi truyền dịch xong, buổi chiều về nhà xếp hai túi hành lý đơn giản đến công ty cùng Tiêu Minh Tuấn. Đúng ra Thượng Hảo Giai thực sự không muốn đi, nhưng nghĩ kỹ lại thì lần này được đi chơi miễn phí, thuận tiện trông chừng Tiêu Minh Tuấn, vạn nhất có gì ngoài ý muốn, cô có thể nẩy nỡ chút tình yêu ăn thịt con sói xám, nghĩ vậy cô liền phấn chấn, cả người tràn ngập cảm xúc mạnh mẽ thế là cô quyết định đi.

Đến công ty, cô hăng hái đi phía trước Tiêu Minh Tuấn đang giúp cô cầm hành lý, vui vẻ lên xe buýt công ty đến thôn Độ Giả huấn luyện. Thực ra Thượng Hảo Giai không cần phải huấn luyện, nhưng với tư cách bạn bè của Vương Đào, cô có phúc lợi được đi chơi, nhân tiện hồi tưởng cuộc sống khi còn đi học, hạnh phúc biết bao. Thế nhưng Thượng Hảo Giai ngồi lên xe buýt lại không thấy hạnh phúc, cô gặp người không nên gặp, đó là ai? Bạn đoán xem, đúng, là cô ta, chính là cô ta. Đồng chí Lương Thiến Thiến.

Giới thiệu đến mọi người, người đi cùng có Tiêu Minh Tuấn, Lôi Hạo Hiên, Đa Đa, Ngải Khải, Lý Sinh Thư, chị Mễ, Tống Hàn, Tống Tư.

Ba người Tiêu Minh Tuấn, Lôi Hạo Hiên và Mễ Á là giám khảo đợt huấn luyện này, ba người ai cũng có sở trường riêng, vừa là giáo viên vừa là giám khảo đợt huấn luyện. Nói cho dễ hiểu thì số phận của những người đến tham gia đều nằm trong tay bọn họ.

Lôi Hạo Hiên và Tiêu Minh Tuấn không cần giải thích, họ đều là tổng đầu lĩnh của chi nhánh, tục xưng người đứng đầu, nhưng do Tiêu Minh Tuấn còn đảm nhiệm chức Giám đốc Marketing cho nên nếu so ra về phương diện khác thì Tiêu Minh Tuấn thấp hơn Lôi Hạo Hiên đến nửa cấp, cũng tương đương với việc Lôi Hạo Hiên là lão đại, là Boss của bọn họ.

Người phụ nữ tên Mễ Á không đơn giản, nghe đồn cô ta thủ đoạn độc ác, tuy vậy vẫn chỉ là nghe đồn. Có người nói cô ta có quan hệ rất tốt với Tiêu Minh Tuấn, nguyên do thế nào hiện tại Thượng Hảo Giai còn chưa biết. Mà hiện tại cô cũng không có hứng thú biết. Nghe cái tên Mễ Á sẽ nghĩ đến một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, bao gồm cả Thượng Hảo Giai cũng cho là vậy. Đến lúc ở chi nhánh, Thượng Hảo Giai còn nghe thêm được lời đồn Mễ Á còn có kỷ lục huy hoàng nào đó, gì mà làm việc siêng năng tận tụy, tạo ra kỷ lục

không ai có thể phá. Khi đó Thượng Hảo Giai còn nghĩ liệu cô Mễ Á này có trở thành tình địch của mình không. Âm thầm không có việc gì cô liền ân cần hỏi thăm tổ tông nhà người ta, tổ tông người này, tổ tông người kia có liên quan gì đến chị không hả chị Thượng? Nhưng giờ gặp Mễ Á, Thượng Hảo Giai rất vui, đó là vì sao? Mễ Á là một chị lớn rất hào sảng, cô ấy bao nhiêu tuổi? Dù là bao nhiêu thì nếu bắt Thượng Hảo Giai hai mươi một tuổi đời gọi một tiếng “cô”, cô sẽ không do dự. Hơn nữa hai người rất hợp duyên, từ lúc lên xe, chị Mễ cùng cô và Tiêu Minh Tuấn ngồi hàng cuối nói chuyện trời đất, từ ngôn hành cử chỉ của chị Mễ, Thượng Hảo Giai cảm thấy ý tứ của chị Mễ có đó là “cô bé, đừng sợ, chị sẽ bao bọc em”. Điều này khiến Thượng Hảo Giai rất rất vui.

Đa Đa và Ngải Khải bị Vương Đào vớt vào phòng Marketing của tổng công ty, nhưng trước hết phải ở chi nhánh một thời gian, còn Thượng Hảo Giai từ ngày mẹ cô đến cũng một thân kiêm hai chức như Tiêu Minh Tuấn, một là thư ký, một là cô nhân viên phòng Marketing. Thật ra cũng chính là nói, Thượng Hảo Giai vẫn là thư ký cao cấp “bên cạnh” Lôi Hạo Hiền, đồng thời cũng thuộc sự sắp xếp của Tiêu Minh Tuấn. Nói cách khác, ở công ty nếu cô âm ỉ với hai bên, Tiêu Minh Tuấn có quyền hành hạ cô, cản trở cô. Điều này khiến Thượng Hảo Giai không khỏi cảm thán, đúng là gừng càng già càng cay.

Những người còn lại, Thượng Hảo Giai cũng nói tốt một chút.

Đầu tiên là Tống Hàn. Thượng Hảo Giai và Đa Đa cùng những người khác đều đặt tên anh ta là lão Tống, vì sao? Bởi vì anh ta rõ ràng là một người hai mươi bốn tuổi, đang ở tuổi tráng kiện huyết khí phương cương mà lại có vẻ ngoài trông như một ông chú bốn mươi hai tuổi. Tóc bạc, mắt lé, mấy cái này không quan trọng gì cả, đây là trở ngại bề ngoài rồi không ai thay đổi được. Cái đáng chết là cách ăn mặc của anh ta trông như người bốn mươi vậy đó. Nhưng mà điểm bên trong cũng không tiện nói ra, Thượng Hảo Giai quen biết lão Tống từ lúc còn học ở trường, nghe nói anh ta là đứa trẻ mắc chứng khó học, việc này Thượng Hảo Giai ngược lại tỏ ra không quan trọng, cũng không có ý gì khác. Dẫu sao Thượng Hảo Giai cảm thấy, việc này chẳng ai có cách cả, nếu có thể thay đổi, ai mà không muốn chỉ sổ thông minh tăng lên mấy triệu, dung lượng não còn mạnh hơn máy tính W7, nhưng đó là do trời sinh rồi, hết cách, với lại từ nhỏ Thượng Hảo Giai đã là một đứa trẻ có lòng, vô cùng chăm sóc với những người bị như vậy. Song hôm nay khi Thượng Hảo Giai thấy lão Tống còn nảy sinh ý nghĩ để Đa Đa chăm sóc anh ta hơn thì lão Tống khó học kia quay khuôn mặt trông như cái bánh mì sang Lương Thiển Thiển, cực kỳ thâm tình nói với cô ta: “Chị Thiển Thiển, em thích chị, chị làm bạn gái em đi...” Làm cho Thượng Hảo Giai một giây trước còn muốn chăm sóc người ta thì bây giờ ngoại trừ việc muốn đánh anh ta, đánh anh ta ra thì cũng chỉ là đánh anh ta...

32. Chương 32: Trên Đường Đi Huấn Luyện (2)

Tống Tư, đừng hiểu lầm, cô ấy không phải em gái của lão Tống, cô ấy là một nhân vật truyền kỳ, truyền kỳ thế nào ấy hả? Sau này sẽ cho các bạn biết. Khuôn mặt Tống Tư rất đặc biệt, không nên nói đặc biệt mà là rất quái dị. Bản thân cô ấy là con gái mà râu mép còn dày hơn cả Tiêu Minh Tuấn bên cạnh Thượng Hảo Giai làm cô rất thất vọng không hiểu cô ấy nuôi để làm gì. Tiêu Minh Tuấn không có việc gì lại thích dùng râu của anh ta cọ lên mặt mình, cọ đi cọ lại, đâm vào mặt cũng đau chứ, nhưng Thượng Hảo Giai vẫn để Tiêu Minh Tuấn cọ vào mặt là bởi vì cô cảm thấy rất vui khi thỉnh thoảng lại được Tiêu Minh Tuấn ôm. Còn cô ấy không có việc gì đi dày dạn bản thân, còn mất tiền để đi tẩy da chết với thẩm mỹ viện. Quay lại đề tài chính, xa quá rồi đó!

Tống Tư rất béo, đúng, là rất béo, đã béo mà còn hay ăn nữa, cô ấy đã từng ở cùng phòng với Thượng Hảo Giai, Lương Thiển Thiển. Với Thượng Hảo Giai thì Tống Tư là một người rất trâu bò, cô cảm thấy Tống Tư xấu đến tận bây giờ là do Tống Tư quá ham ăn, hơn nữa còn ngày ngày đi theo hoa khôi Tiểu Tiện Tiện, Tống Tư này rất là lợi hại. Cô ấy làm thế nào chịu đựng được cô Tiện Tiện [1] ấy chứ? Rõ là quái lạ, không thể tin nổi. Nhưng Thượng Hảo Giai cũng không ghét Tống Tư, cô nàng này ngoại trừ việc đi theo Lương Thiển Thiển làm phiền cô thì không làm gì khác, rất đơn thuần, không có đầu óc, lúc nào cũng thích học ra vẻ khoe mẽ như Lương Thiển Thiển. Từ lúc lên xe luôn dùng ánh mắt “dục cự hoàn nghênh” [2] nhìn Lôi

Hạo Hiên đeo kính mát đang nhắm mắt nghỉ ngơi ở hàng trước. Thượng Hảo Giai thấy kỳ quái, Tổng Tư nhìn gì thế hả? Phía sau ót Lôi Hạo Hiên có gì đẹp đâu mà nhìn? Thế mà cô ấy còn có thể nhìn mãi không dời, thật là quá kỳ quái.

[1] Âm chỉ Lương Thiến Thiến, “thiến” và “tiện” đọc gần giống nhau. “thiến” nghĩa là đẹp; “tiện” mang nghĩa đề tiện.

[2] Dục cự hoàn nghênh: bên trong muốn từ chối nhưng bên ngoài lại tỏ ra nghênh đón.

Quay lại nói đến Lý Sinh Thư, Lý Sinh Thư là ai? Đúng, bạn đoán không sai, đó là anh chàng đẹp trai bình thường lòng dạ thuần lương, ánh mắt đặc biệt ngồi hàng trước đó. Điều kiện gia đình nghe đâu rất tốt, bố mẹ đều là cán bộ, mang hình mẫu một đứa con trai ngoan. Anh ta quen biết với Thượng Hảo Giai ở thư viện, đúng, bạn không nhìn lầm đâu, chính là thư viện.

Nếu hỏi tại sao lại ở đó, tôi có thể nói cho bạn biết. Thượng Hảo Giai ở đó không phải để học mà là mượn hơn hai mươi quyển tiểu thuyết tình cảm để xua đuổi thời gian nhàm chán khi đi học, đúng, chính là vì nguyên nhân này, rất hợp tình hợp lý.

Vậy nên hai người dẫn đến một cuộc va chạm giữa trai gái vô cùng máu chó, thế là hơn hai mươi quyển tiểu thuyết cùng tung bay, bay rồi bay rồi, pháo nổ hai tiếng, cảnh tượng đó đúng là phải lấy thiên nữ tán hoa lộng lẫy mới có thể miêu tả. Sau sự việc va chạm dữ dội này Lý Sinh Thư phải bồi thường thư viện hơn bốn trăm NDT mới coi như kết thúc. Về sau bên dưới cửa sổ ký túc xá của Thượng Hảo Giai thường hay xuất hiện một bóng người, là ai? Thật khó xử mà!

Anh ta luôn tự xưng là chủ nợ của Thượng Hảo Giai, mặc kệ Thượng Hảo Giai được gọi là Thượng Bạch Lão không, vì sao? Bởi vì cô hại anh ta phải bồi thường hơn bốn trăm NDT, con số đó khổng lồ cỡ nào, bằng bạc cỡ nào, hùng vĩ dường nào, vĩ mô biết bao chứ...

Sau đó, chuyện này liền truyền khắp ký túc xá nữ, ký túc xá nữ là đâu đây? Là đất thị phi đó. Hiệu suất tin tức lan truyền còn nhanh hơn cả máy vi tính, tốc độ hơn cả thể giới hư cấu, vừa tiết kiệm điện lại tiết kiệm tài nguyên, không cần đến thiết bị điện tử, không cần bất cứ dụng cụ hiện đại nào, chỉ một tin, không tới một phút đã truyền khắp tòa nhà.

Khi Thượng Hảo Giai biết được câu chuyện bát quái này liền cầm theo vũ khí đi tìm cái tên “lắm mồm” thì trong tòa nhà lại truyền ra một tin nữa.

Tin tức này là gì? Đúng, là thế này, đồng chí Lý Sinh Thư có bố mẹ là cán bộ bậc trung thích bạn học Thượng Hảo Giai, thích bạn học nữ lưu manh Thượng Hảo Giai. Anh ta tung ra quả bom nói muốn theo đuổi bạn Thượng Hảo Giai, không tới tay thì không bỏ qua. Tình yêu đó cao hơn trời, sâu hơn biển, nồng nàn hơn Ma Lạt Năng [3].

Nghe nói là đồng chí Lý Sinh Thư vừa gặp đã yêu đồng chí Thượng Hảo Giai, lần thứ hai gặp thì một lòng hướng về, lần thứ ba đúng là sông cạn đá mòn, dù là ngục tù hay cầu vòng, không phải cô ấy thì không lập gia đình. Thế là từ hôm nay lập ra kế hoạch truy đuổi tình yêu thiên lôi địa lôi hương diễm máu chó.

[3] Ma Lạt Năng: một món ăn vặt đặc sắc của dân tộc Hán ở vùng Xuyên Du, Trung Quốc.

Nhưng Thượng Hảo Giai là ai? Vấn câu châm ngôn ấy, Thượng Hảo Giai là một nữ lưu manh. Thượng Hảo Giai là một tên lưu manh, Thượng Hảo Giai là một lưu manh hiền lành, là một lưu manh dịu dàng, là một lưu manh nhu mì, là một lưu manh đáng yêu, là một lưu manh từ bi, vì vậy xuất phát từ cân nhắc này, Thượng Hảo Giai cảm thấy từ chối anh ta chính là giúp đỡ anh ta.

Vì sao? Bởi vì Thượng Hảo Giai cho rằng Lý Sinh Thư là một người đàn ông tốt, một người tinh mắt, thông minh, tình cảm, có triển vọng. Cho nên vì quảng đại đồng bào phái nữ, cô không muốn gieo họa cho anh ta, giữ lại một “loài” tốt đẹp trong đám đàn ông, có lẽ sẽ lấy được một người phụ nữ tốt đẹp dịu dàng như nước. Cũng xem như mình đã vì thế giới, vì tổ quốc, vì xã hội làm ra một cống hiến nhỏ bé không đáng kể to lớn...

Chẳng qua nghe đâu đến giờ anh ta vẫn còn một tấm chân tình với Thượng Hảo Giai.

Còn về Lương Thiến Thiến, nói ra rất dài dòng, tóm gọn lại là người phụ nữ này vốn không đảm đương nổi nửa bầu trời. Thượng Hảo Giai cảm thấy tất cả những gì bại hoại, căn bã, yêu quái, tai họa, đồ bỏ đi, hàng đã mua không trả lại của phụ nữ đều quy tụ hết vào Lương Thiến Thiến!!!

Khi còn học đại học thì Thượng Hảo Giai ở nội trú, do là trường tư cho nên toàn bộ việc giáo dục đều khép kín quân sự hóa. Quân sự hóa nào thì nó cũng giống nhau, đó là có người giám hộ, với sinh viên thì nó chính là một hình thức mở, là giải trí, là một vườn trẻ lớn. Khi đó, Thượng Hảo Giai cảm thấy mình đến ngôi trường có kỷ luật nghiêm ngặt, bỏ ra học phí đắt đỏ chính là thiên đường, là một thiên đường cực kỳ cực kỳ hạnh phúc...

Từ lúc nhập học, Thượng Hảo Giai liền cùng khoa với Đa Đa, Diễm Diễm, Nhã Nhu và hai cô gái khác, một là Tống Tư, một là Lương Thiến Thiến ở cùng với nhau. Theo như Thượng Hảo Giai nói là phòng ở có nhiều người sẽ vui hơn.

Lần đầu tiên Thượng Hảo Giai bắt gặp thân hình gầy còm của Lương Thiến Thiến thì cảm giác cô ta rất đẹp, nhưng lại khiến người ta thấy quá kiêu ngạo, chung quy là như kiểu mắt xéch khinh thường nhìn người. Còn Tống Tư, không biết từ khi nào đã biến thành tùy tùng của Lương Thiến Thiến, không có việc gì thì luôn như hình với bóng với Lương Thiến Thiến, thỉnh thoảng cũng cáo mượn oai hùm theo phía sau Lương Thiến Thiến.

Hai tháng sau khai giảng, Lương Thiến Thiến xinh đẹp động lòng người và Tăng Nhã Nhu quyến rũ được bầu làm hoa khôi khoa tài chính. Khi kết quả được đưa ra, Tăng Nhã Nhu cho rằng mọi người bận rộn sinh nhảm chán, không có việc gì làm nên cứ sống rập khuôn mỗi ngày. Còn Lương Thiến Thiến lại khác, dường như rất ghét việc có người chia đều danh hiệu này, rồi hơi lại đi châm chọc khiêu khích Tăng Nhã Nhu. Nhưng cái đầu đàn độn ấy lần nào cũng bị một câu nói của Tăng Nhã Nhu làm cho nghẹn gần chết, tiếp đó liền mặt xanh chui vào nhà xí hoặc quay về phòng tổ khổ, phụ nữ mà, đằng trước một vẻ, phía sau một vẻ là chuyện thường ở huyện.

Đến sau đó, Lương Thiến Thiến được vào hội sinh viên, thích hội trưởng hội sinh viên Tiêu Minh Tuấn, qua các đầu mối biết được quan hệ giữa Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn, thỉnh thoảng lại đi kiểm Thượng Hảo Giai. Tính Thượng Hảo Giai vốn đã nóng, ban đầu đã gai mắt với cái dáng vẻ kiêu ngạo của Lương Thiến Thiến, về sau phát hiện cô ta muốn bắt nạt mình thì quả thực tức muốn nổ cả miếu.

Bắt đầu từ khi đó, mỗi ngày Thượng Hảo Giai lại thêm một công việc, đó chính là theo sau mông Lương Thiến Thiến giả giọng âm dương quái khí tìm Lương Thiến Thiến đánh lộn.

“Lương Tiệp Tiệp à Lương Tiệp Tiệp. Cô nói cho chị nghe xem, làm sao cô không có được một cái tên đơn thuần mà lại lấy cái tên thể chứ?”

“Tiệp Tiệp, Tiệp Tiệp. Người tiệp người yêu. Tiệp Tiệp, Tiệp Tiệp, tiệp vô song. Ồ.”

“Tiệp Tiệp, mau cám ơn chị đi. Nếu không phải năm đó dùng bong bóng bảo vệ sức khỏe kém chất lượng cho súng thì đã chẳng chế tạo ra cô đâu.”

Vui vẻ còn gân cổ hét lên: “Tiệp Tiệp à

cô to gan lắm đó ~~ đi thẳng tới trước

Ồ ồ ô

” hoặc là khóc thảm như kêu rên “Tiệp Tiệp à

Tiệp Tiệp ơi

sao cô lại

chết thảm quá?”

Chờ đã...

Mỗi lần Lương Thiến Thiến đều thiếu chút nữa tức giận lao vào Thượng Hảo Giai đang hát không để ý gì hết giờ tay giờ chân.

Điềm Điềm đứng bên lập tức bước ra, xắn tay áo lao đến Lương Thiến Thiến, hất tay cô ta ra rồi hét lớn. “Đồ yêu tinh xấu xa.” Hô xong, Điềm Điềm liền bày ra tư thế của một hành gia võ học.

Động tác đúng như tiêu chuẩn của Lý Tiểu Long, ngón cái tiêu sái quệt mũi hất đầu về phía Lương Thiến Thiến, tiếp đó lại đưa tay trái ra vẫy vẫy về phía mình ý bảo cô ta qua đây, sau đó phất khởi hét lớn: “Đến ~ đây ~”

Lương Thiến Thiến bị hành động của Điềm Điềm dọa cho đứng sững tại chỗ, run cầm cập nhìn Điềm Điềm. Điềm Điềm bị cô ta nhìn cũng xấu hổ, đỏ mặt ho khan hai tiếng, dùng ngữ điệu cực kỳ bình tĩnh thà hỏi Lương Thiến Thiến:

“Cô thông thạo gì thế? Gần đây tôi mới tập quyền Thái, trừ việc kê tai nói nhỏ ra thì còn đi sâu nghiên cứu. Đến đây, hai ta cùng luận bàn một chút.” Lương Thiến Thiến sợ hãi bịt chặt tai, xoay người chạy như điên.

Để lại Điềm Điềm ở sau mặt khó hiểu. Điềm Điềm thấy Lương Thiến Thiến chạy, khó hiểu gãi đầu, xoay người, rất là kinh ngạc hỏi Thượng Hảo Giai sau lưng, cô ấy nói: “Cô ta sao lại chạy? Hơn nữa còn bịt tai chạy nữa?”

Về sau, Lương Thiến Thiến không chịu nổi Điềm Điềm và Thượng Hảo Giai, hơn nữa còn có thêm Tăng Nhã Nhu và Đa Đa hành hạ, đành mang theo Tổng Tư chạy tới phòng ngủ khác...

Nghĩ đến lúc đó, Thượng Hảo Giai không khỏi nhớ tới thời điểm bốn chị em đặc biệt có ăn ý, nếu lấy ví dụ thì chính là “tam cú bán [4]” trong truyền thuyết. Câu đầu tiên là Điềm Điềm, câu thứ hai là của cô, câu thứ ba là Tăng Nhã Nhu, nửa câu cuối cùng khẳng định chính là tiểu Đa Đa độc xà hiện đại...

[4] tam cú bán: Hình thức biểu diễn nghệ thuật quần chúng dân gian của Trung quốc. Mỗi đoạn có ba câu dài một câu nửa. Thường do 4 người diễn, ba người nói ba câu dài, người cuối cùng chỉ nói vắn tắt nửa câu.

Nhớ lại làm cô không nhịn nổi bật cười, nếu không phải Đa Đa vỗ vào người nói đã đến bến thì chắc Thượng Hảo Giai còn muốn hội nghị thêm một lúc...

33. Chương 33

Vậy bố hấn chơi cái gì?

Thượng Hảo Giai và mọi người khi đến nơi liền bị cảnh tượng ở đây làm cho choáng ngợp.

Nói là làng du lịch nhưng thật ra lại giống một khu biệt thự nằm giữa sườn núi, bao quanh là biển, phóng mắt ra xa quả thực đẹp không sao tả xiết

Sau khi Lôi Hạo Hiên phân chia phòng liền bảo mọi người giải tán. Thượng Hảo Giai thở phào nhẹ nhõm. Do đợt tập huấn lần này Vương Đào đã thuê một căn biệt thự ba tầng cho nên có rất nhiều phòng. Không phải ở cùng phòng với Lương Thiến Thiến thật tốt.

Cô và Đa Đa một phòng, Lương Thiến Thiến và Tổng Tư một phòng, Lý Sinh Thư và Ngải Khải một phòng, sáu người ở trên tầng hai. Còn nhân vật truyện kỳ lão Tống thì giống với Tiêu Minh Tuấn, Lôi Hạo Hiên, chị Mễ (sau khi Thượng Hảo Giai nói chuyện với Mễ Á liền đổi giọng gọi chị Mễ, ai bảo chị Mễ lại hợp tính với cô như thế) được hưởng thụ đãi ngộ cao nhất, đó là một mình một phòng. Thượng Hảo Giai cảm thấy, hay nói cách khác, Tiêu Minh Tuấn và Lôi Hạo Hiên, còn cả chị Mễ đều cùng một đẳng cấp với đồng chí lão Tống. Đẳng cấp là gì còn cần tôi nói không? Chắc không cần đâu nhỉ, tôi biết là các bạn hiểu mà.

Mọi người sắp xếp đồ đạc xong, Thượng Hảo Giai liền làm đầu tàu chạy đến phòng Ngải Khải, ngồi trên giường chờ mọi người đến đông đủ để chơi mạt chược, tâm hồn khi cờ bạc của Thượng Hảo Giai vô cùng hăng hái...

Trên chiếc giường lớn, Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn anh anh em em “liếc mắt đưa tình”, anh véo em một cái thì em đắm lại anh một quyền.

Đa Đa và Ngải Khải, Lý Sinh Thư, chị Mễ ngồi cách hai người một khoảng nhất định, thỉnh thoảng chạm ngồi thổi gió, khiêu khích chiến tranh.

Thượng Hảo Giai đang cắn vào cánh tay Tiêu Minh Tuấn còn Tiêu Minh Tuấn đang véo mặt Thượng Hảo Giai thì Lôi Hạo Hiên cùng Lương Thiển Thiển và Tống Tư đi vào. Lương Thiển Thiển thấy cảnh tượng này liền trừng mắt hầm hừ về phía Thượng Hảo Giai, còn ánh mắt của tiểu lâu la Tống Tư không có đầu óc như lên dây cót, chớp nháy liên hồi về phía hai Toàn thạch Vương lão ngũ [1] Lôi Hạo Hiên và Tiêu Minh Tuấn.

[1] Toàn thạch Vương lão ngũ: câu tục ngữ dân gian chỉ người đàn ông đã qua tuổi 35, rất có tiền nhưng còn độc thân (Nguồn baike)

Trong lòng Thượng Hảo Giai hơi khó chịu nhưng sẽ không tốt khi biểu hiện ra trước mặt mọi người nên làm bộ không phát hiện ba người mới vào. Để không bị xấu hổ, ánh mắt cô nhìn Đa Đa bên cạnh lại phát hiện Đa Đa cúi thấp đầu khiến Thượng Hảo Giai có chút nghi hoặc.

Chị Mễ ngồi cạnh hai người, thấy hai người như vậy khẽ cười ra tiếng, lén vỗ cả hai, nghịch ngợm nháy mắt, nhỏ giọng nói: “Xem chị này.”

Thượng Hảo Giai và Đa Đa đều không hiểu cho nên ngẩng lên nhìn chị ấy, chị Mễ nghiêng đầu đứng lên đi về phía ba người Lôi Hạo Hiên.

Khi đi sát bên cạnh Tống Tư, Chị Mễ cực kỳ tự nhiên treo chân một cái, sau đó chị ấy kinh hô lao vào Tống Tư. Nếu vừa rồi chị Mễ không nói cho Thượng Hảo Giai và Đa Đa thì hai người nhất định sẽ bị động tác trôi chảy này của chị ấy lừa rồi, sẽ tưởng rằng chị Mễ không cẩn thận nên mới ngã.

“Rầm”

Tống Tư và Lương Thiển Thiển sau lưng liền bị chị Mễ đẩy ngã nhào xuống đất, tất cả mọi người đều sững sờ.

Tư thế ba người chồng lên nhau quả thực giống như khe hở chỉ thấy được giữa giường và tường.

Chị Mễ ngồi trên người Tống Tư, luôn miệng nói áy náy với Tống Tư bên dưới.

“Áy chết, tôi xin lỗi, xin lỗi nhé. Vừa rồi tôi đứng không vững, thật sự rất xin lỗi.” Hai tay chị ấy chống lên, cố tình dùng đầu gối đè vào bụng Tống Tư.

Tống Tư thở hổn hển, xua xua tay với chị Mễ tỏ ý không sao. Lương Thiển Thiển dưới cùng thấy chị Mễ dậy rồi liền vội hét lên với Tống Tư: “Tống Tư, cô mau đứng dậy. Ai u ~ tôi không thở nổi nữa, sắp bị cô đè chết rồi.”

Tống Tư nghe thế vội vàng đứng lên. Thế nhưng cô ấy thật sự quá béo, vụng về vô cùng, không có cách nào nên chỉ có thể đặt tay lên vai Lương Thiển Thiển mượn lực đứng lên. Lần này, Lương Thiển Thiển bị đè không nhẹ, nước mắt cũng chảy ra, nức nở nói: “Cô đừng có đè nữa, đau muốn chết. Sao cô lại béo thế hả?”

Do có Tiêu Minh Tuấn và Lôi Hạo Hiên ở đây nên Tống Tư cảm thấy Lương Thiển Thiển nói cô ấy béo sẽ ảnh hưởng đến vị trí của cô ấy trong lòng Lôi Hạo Hiên và Tiêu Minh Tuấn, thế là cô ấy thẹn quá hóa giận, cực kỳ tức giận nói với Lương Thiển Thiển: “Tôi không đè cô thì sao đứng lên được hả?” Nói xong, cô ấy tiếp tục chống người dậy, lặp lại rất nhiều lần.

Tống Tư mặt đỏ ửng nói với chị Mễ: “Chị Mễ, chị kéo em với, em không dậy được.” Lương Thiển Thiển ở dưới cùng đã bị Tống Tư đè cho không nói nổi, nước mắt lăn tăn, kêu lên oai oái.

Thượng Hảo Giai thấy Lương Thiển Thiển như thế, tuy trong lòng thương xót cô ta nhưng nghĩ đến việc cô ta từng nguyện rửa mình chết liên cực kỳ ác cảm, cho nên cô chỉ đứng xem bên cạnh Tiêu Minh Tuấn, hứng thú quan sát... Còn Lôi Hạo Hiên thì sao? Phù... Lôi Hạo Hiên cũng vậy...

Chị Mễ lấy tay che miệng, nét mặt hoang mang, Thượng Hảo Giai cảm thấy chị Mễ nên làm Ảnh Đế, chị ấy lớn tiếng nói: “Cái gì? Không đứng dậy nổi?” Tống Tư đỏ mặt gật đầu, chị Mễ chìa tay về phía cô ấy,

làm bộ túm lấy, quay lại nói với mấy người Thượng Hảo Giai đứng bên cạnh: “Mau qua đây hỗ trợ, chị nhỏ yếu thế này làm sao kéo nổi hả? Mấy cái đứa kia còn đứng đó chụp hình nữa, mau qua đây.”

Mọi người mất nửa ngày mới tách được cả hai người ra.

Tổng Tư cũng bởi do lực kéo mạnh nên ngã nhào về phía Lôi Hạo Hiên. Lôi Hạo Hiên nhanh nhẹn tránh sang một bên, Tổng Tư liền đụng vào tường. Còn Lương Thiển Thiển sắp tắt thở lập tức được mấy người Ngải Khải đỡ dậy, ồm ồm giận dữ gọi “Minh Tuấn” rồi cố tình học Tổng Tư ngã nhào vào lòng Tiêu Minh Tuấn.

Thượng Hảo Giai đứng bên cạnh Tiêu Minh Tuấn, thầm kêu không tốt, nếu để cô ả thành công thì tối nay mình cũng không cần ngủ nữa. Mẹ kiếp, Tiêu Minh Tuấn này sao còn cười tí tởn với người khác mà không né tránh đi? Tên sắc lang, tiểu khốn khiếp.

Chị Mễ đứng bên cạnh Thượng Hảo Giai khẽ đẩy nhẹ một cái, Thượng Hảo Giai liền nhào vào ngực Tiêu Minh Tuấn. Lương Thiển Thiển không ngờ nửa đường lại có Trình Giáo Kim nhảy ra nên liền ngã úp sấp như con chó dưới đất, ngẩng lên trợn trừng nhìn Thượng Hảo Giai.

Thượng Hảo Giai cảm thấy mình đã hạ thủ lưu tình, nếu còn nhanh hơn chút nữa thì hai cái răng cửa của Lương Thiển Thiển khẳng định sẽ hi sinh trên sàn nhà.

Tiêu Minh Tuấn kinh hoảng, khẩn trương hỏi Thượng Hảo Giai: “Giai Giai, em sao thế?”

Thượng Hảo Giai nhất thời không phản ứng kịp, thấy cực kỳ không bình thường, Tiêu Minh Tuấn từ khi nào đối tốt với cô như thế?

Cô gật gật đầu ấp úng nói: “Hả? À... là... à... em hơi choáng đầu... mắt liền... liền... tối sầm... sau đó ngã xuống...”

Tiêu Minh Tuấn ôm Thượng Hảo Giai, lén cười xấu xa nói với cô: “Ồ, thế bây giờ em ổn chưa?”

Thượng Hảo Giai ngẩng lên nhìn, thằng cha này từ khi nào đẹp trai đến thế? Thoáng chốc cô liền thất thần, gật đầu trả lời: “À, ổn rồi... ổn rồi” nói xong quay lại nhìn Lương Thiển Thiển liền thấy cô ta đang lườm mình, bất chợt có ngọn lửa vọt lên. “Anh thả lỏng tay đây, em đứng yên nhé.” Tiêu Minh Tuấn nói rồi buông lỏng tay.

Thượng Hảo Giai nghe thế, nghĩ thầm, tiểu yêu tinh, tội mà không làm cô tức chết thì tôi sẽ là bố cô. Nghĩ vậy, hai tay Thượng Hảo Giai vòng lên cổ Tiêu Minh Tuấn, bám dính lấy anh như con bạch tuộc.

“Không được.” Thấy Tiêu Minh Tuấn bị mình làm cho sợ hết hồn, Thượng Hảo Giai vội giả bộ suy yếu, dịu dàng nói với Tiêu Minh Tuấn: “Ừ... Không phải... Em muốn nói em vẫn... em vẫn chưa đứng vững được, có hơi... hơi choáng váng. Anh Minh Tuấn à ~”

Tiêu Minh Tuấn và người xung quanh nghe được bốn từ phía sau, toàn thân sợ hãi, da gà nổi lên khắp người. Tiêu Minh Tuấn tưởng mình nghe lầm, lắp bắp trả lời: “Hả... hả. Hả. Hả?”

Thượng Hảo Giai lén liếc mắt, tiếp tục dịu dàng nói: “Người ta yếu quá đi, anh ôm người ta về phòng nằm nhé.” Cô ả kia muốn ôm anh? Cửa cũng chẳng có đâu, không phải có câu nói rằng: là người thì phải biết thỏa mãn, đừng cướp người đàn ông của người khác. Nếu muốn cướp thì hãy bước qua vợ người ta đi đã, như thế cô mới xem là lợi hại.

Tiêu Minh Tuấn cố chịu đựng sự sợ hãi, nói liền bốn từ ừ, tiếp theo ôm Thượng Hảo Giai ra ngoài.

Thượng Hảo Giai tựa đầu lên vai Tiêu Minh Tuấn, nháy mắt ấy người Đa Đa giải quyết tốt hậu quả, tiếp đó le lưỡi làm mặt quỷ với Lương Thiển Thiển.

Nếu không phải Tiêu Minh Tuấn ở bên cạnh, Thượng Hảo Giai thật sự rất muốn học dáng vẻ lừ mắt hàm hồ vừa rồi của Lương Thiển Thiển.

Thượng Hảo Giai nằm trên giường trong phòng Tiêu Minh Tuấn.

Tiêu Minh Tuấn ngồi trên ghế nhìn Thượng Hảo Giai mới rồi còn rất yếu ớt giờ đang lặn qua lặn lại trên cái giường sạch sẽ của anh. Sau khi trải qua sự chà đạp ấy của cô nó đã biến thành một bà già mặt đầy nếp nhăn.

Tiêu Minh Tuấn khẽ cười hỏi Thượng Hảo Giai đang quần quai: “Em hết mệt rồi hả?”

Thượng Hảo Giai ngược mắt lên, nghiêm túc gật đầu, ngây thơ trả lời: “Phải. Không còn mệt nữa.”

Tiêu Minh Tuấn nhếch môi cười xấu xa, hỏi: “Em không hề mệt hay bây giờ mới khỏe lên?”

Thượng Hảo Giai quay cái mặt quynh rũ ra cười ranh mãnh với Tiêu Minh Tuấn. Cô cảm thấy lúc này người thông minh sẽ nói sang chuyện khác, cô nói: “Hi hi, được rồi, anh đã nghe bài hát này chưa? Hình như tên là ”Vây bố hấn chơi cái gì“.”

Tiêu Minh Tuấn nghĩ một lúc, lắc đầu trả lời cô: “Hoàn toàn chưa từng nghe.”

Thượng Hảo Giai tiếc hận nhìn anh nói: “Thiệt cho anh còn trẻ như vậy, tên tiếng Anh hình như là ”Yesterday once more“, có thời gian anh nghe thử đi.”

Tiêu Minh Tuấn phức tạp nhìn Thượng Hảo Giai, từ miệng phát ra từng câu từng chữ: “Em - cute - về - phòng - cho - anh...”

Dưới chân Thượng Hảo Giai như bơi mỡ, chạy như bay về phòng.

Thượng Hảo Giai về phòng liền phát khùng với Đa Đa đang nằm trên giường, cô nói: “Đa Đa, cậu xem tớ có béo không?”

Đa Đa trở mình, sau khi phun ra một câu công kích Thượng Hảo Giai liền đi ngủ, cô ấy nói: “Nhàm chán.”

Đừng kinh ngạc, tôi biết tại sao các bạn thắc mắc, không phải bây giờ sẽ giải thích cho các bạn sao?

Thượng Hảo Giai vốn là một đứa bé mập, không có việc gì liền ăn uống điều độ, ăn ít cơm đi, uống thuốc giảm cân, dù sao cũng rất khổ, nghe nói Thượng Hảo Giai làm vậy là vì sức sinh Tiêu Minh Tuấn. Bởi vì cô ấy phát hiện, Tiêu Minh Tuấn hay nói chuyện với Lương Thiển Thiển... Không ngừng nói cô là mầm tai họa còn cô ta là hồng nhan tri kỷ, có dáng của một người vợ, người mẹ.

Cho nên Thượng Hảo Giai liền bắt đầu để bụng đói, khi đói thì trong đầu sẽ nghĩ, cô cũng chưa muộn, không phải lưng lá liễu sao? Không phải cánh tay mảnh mai đôi chân thon dài sao?

Thượng Hảo Giai cô đã béo mấy năm qua, ngại quá, sai rồi, là mấy chục năm qua, cô đã tự bỏ ra một số tiền lớn mua thịt mỡ làm dầu tranh, lần này cái gì cũng không ăn, chết đói cũng muốn gầy như cây gậy Lương Thiển Thiển, mình sẽ đẹp hơn cô ta. Đến lúc đó xem tên khốn kiếp Tiêu Minh Tuấn còn đi “buồn dưa” với cô ta không.

Mấy tháng sau, rốt cuộc Thượng Hảo Giai cũng đã gầy như Lương Thiển Thiển, cô cuối cùng đã cảm giác mình thắng lợi. Về sau, Thượng Hảo Giai liền có một thói quen, không có việc gì lại hỏi Đa Đa, Diễm Diễm và cả Tăng Nhã Nhu: “Bạn yêu à, cậu... nói... tớ còn béo không?”

Tăng Nhã Nhu và Diễm Diễm còn tốt, vóc dáng không tồi, dáng người cao khỏe, ba chiều rõ ràng... Nhưng Đa Đa lại khác, là một cô gái ngực nhỏ nên liền hận đến mức nghiêng răng kèn kẹt, cô ấy lúc nào cũng cắn răng nghiêng lợi nói với Thượng Hảo Giai: “Cậu nói xem, lợn có hỏi bản thân mình béo không?”

“...” Thượng Hảo Giai muốn tắt đèn... đi ngủ...

34. Chương 34

Ngày đầu huấn luyện

Hôm nay là ngày đầu tiên của buổi huấn luyện.

Thượng Hảo Giai đã dậy từ sớm tinh mơ, cô bỗng có những cảm giác vui mừng khẩn trương khó hiểu, có thể do cô đã lâu không phải học gì đó, đột nhiên có cơ hội ôn lại cho nên tâm tình mới khác thường như thế.

Huấn luyện đợt này, mỗi ngày chỉ có hai tiết vào buổi sáng, tiết đầu tiên là học tiếng Anh.

Mấy người Ngải Khải do rất yêu nước cho nên đều chẳng biết gì, ngay cả Đa Đa luôn hào phóng dạn dàng ít nói cũng là một thanh niên yêu nước. Chỉ có bạn học Thượng Hảo Giai từ bé dưới sức mạnh từ cây roi da của mẹ mà tiếng Anh đã có thể nói tốt, điều này khiến Thượng Hảo Giai có thể đắc ý một phen trước mặt mấy người Đa Đa. Dù kết thúc là mấy người Đa Đa dựng ngón giữa lên với cô nhưng Thượng Hảo Giai vẫn đắc ý, rất đắc ý, cực kỳ đắc ý, vô cùng phấn khởi.

Tiết học đầu tiên.

Giáo viên là một cô gái quốc tịch Mỹ xinh đẹp, nghe nói cô ấy là con lai.

Mái tóc cô ấy dễ xõa, không trang điểm, trông giống như Harry Potter. Thượng Hảo Giai không rõ, một cô gái như thế vì sao lại không mặc đồ xuyên thấu chứ? Vóc dáng tốt thế kia lại đi mặc một bộ đồ đen, đã mặc đồ đen thì thôi lại còn mặc một cái áo khoác đen lớn, ừ thì áo khoác đen cũng được, bên trong còn mặc một cái váy ngắn đen, thật khiến Thượng Hảo Giai không thể không cảm thán, không thể không bội phục khái niệm thẩm mỹ quan của cô giáo người Mỹ này.

Cô giáo Mỹ chờ đám Thượng Hảo Giai vào học xong liền vui tươi giới thiệu bản thân: “Good morning, boys and girls. My name is Lily, nice to meet you...”

Thanh niên yêu nước Ngải Khải nghe không hiểu, nhưng thấy vóc dáng cô giáo Mỹ quá hấp dẫn, khuôn mặt lại rất đẹp nên liền chỉ vào thân hình 1m75 của anh ta, ngồi tại chỗ giơ hai tay vung vẩy, giọng điệu kéo dài: “I’m too, too too you. Good morning, f**k you ~ thank you...”

Ngải Khải tuyệt đối không biết đây chính là lúc cơn ác mộng của anh ta bắt đầu. Tên sắc quỷ Ngải Khải tưởng cô gái này không biết tiếng Trung, cố ý bắt nạt cô ấy, kết quả ngược lại bị cô gái tính nóng như lửa ấy đùa giỡn.

Thượng Hảo Giai nghe Ngải Khải nói xong ngốc ngay tại trận, Đa Đa ngồi đằng trước quay lại nhìn Thượng Hảo Giai nói: “Không phải Ngải Khải không biết tiếng Anh sao? Kỳ lạ thật... Giai Giai à, anh ta này nói gì thế?”

Thượng Hảo Giai bị những lời của Ngải Khải làm cho dở người, lắc đầu, rất bất đắc dĩ nói với Đa Đa: “Lát nữa cậu sẽ biết, đoán chừng anh ta cũng sẽ nói ra hết.”

Cô gái đầu tiên là khẽ mỉm cười với Ngải Khải, tiếp tục dùng giọng điệu hết sức khêu gợi trả lời: “Me too. F**k you.”

Ngải Khải tưởng là đang khích lệ anh ta, trong lòng vui mừng nở hoa, âm thầm tính toán trong lòng xem có thể tạo ra một cuộc tình xuyên biên giới được không.

Cô gái để mọi người tự giới thiệu tên mình, đầu tiên là Lý Sinh Thư, cũng là một người rất yêu nước.

Lý Sinh Thư đứng lên mỉm cười với cô gái, tự nhận là tiêu sái nhưng ngữ điệu lại cứng nhắc: “Tôi là người đầu tiên, tôi tên Lý Sinh Thư.”

d.đ.l.q.đ

Cô gái nghe xong bảo anh ta dùng tiếng Anh giới thiệu tên mình. Thật bất hạnh, cô gái này hình như không biết tiếng Trung, công việc phiên dịch tự nhiên sẽ rơi vào người Thượng Hảo Giai.

Lý Sinh Thư nghe Thượng Hảo Giai phiên dịch liền nở nụ cười nhẹ nhõm gật đầu với cô gái, hết sức tự tin nói với cô ấy: “Không thành vấn đề.” Anh ta tạm dừng một lúc rồi nói: “Tôi là No. Lý, Lý ~ Sinh ~ Thư ~.”

d=đ.l[e]qu!y+đ[ôn]

Cô gái nghe xong không biết nói gì, tự động bỏ qua Lý Sinh Thư, đi đến trước mặt Ngải Khải.

Ngải Khải rất tự nhiên thoải mái xoa tay, nhún vai, vừa hạ lưu ném mị nhãn vừa hôn gió với cô gái. Thấy cô gái không phản ứng, im lặng một lúc, vô cùng thâm tình nói: “I ~ love ~ you ~ chuttttt ~”

Cô gái tiếp tục không thèm để ý, đi đến bên cạnh Thượng Hảo Giai.

Thượng Hảo Giai vừa đứng lên thì nghe Ngải Khải nói với Lý Sinh Thư: “Này, Lý Sinh Thư, cậu mau nhìn kìa. Lòng chân cô ấy thật dài, hơn nữa lại còn màu vàng đấy.” Do nghĩ cô gái Mỹ không hiểu tiếng Trung cho nên câu này của Ngải Khải cực kỳ suồng sã.

Cô giáo Mỹ bất chợt xoay người lại, dùng tiếng Trung chính gốc lớn tiếng nói với Ngải Khải: “Có mà lòng chân anh ngắn ấy.”

Cả lớp sững sờ...

Ngải Khải lấp ba lấp bắp chỉ vào cô gái Mỹ nói: “Cô... cô... cô biết... biết... tiếng... tiếng... tiếng Trung?”

Cô giáo Mỹ vô cùng bình tĩnh nói với Ngải Khải: “Con mẹ nó anh bị ngu hả? Không thấy bà là người Mỹ sao? Con mẹ nó làm sao tôi biết tiếng Trung hả? Đầu anh bị đụng vào cửa rồi phải không?”

Cả lớp ngơ ngác... đến khi hết giờ...

Tiết học đầu tiên đúng là vô cùng hài hòa êm ái...

Sau khi cô giáo Mỹ đi rồi, trong mấy phút nghỉ giải lao, Thượng Hảo Giai nhìn ra ngoài cửa sổ nhớ đến Tiêu Minh Tuấn. Tên này sáng nay cũng không thấy đâu, dạo gần đây lại làm cái miệng cô kén ăn rồi, bữa sáng làm thế nào cũng không ăn nổi, đến giờ còn đang đói bụng đây.

Thượng Hảo Giai thật nhớ món cháo trứng muối thịt mà Tiêu Minh Tuấn đã làm.

Lớp thứ hai là lớp của chị Mễ, môn mà chị ấy dạy là “Quan hệ xã hội”.

Khi vào lớp, chị Mễ ghi chép gì đó lên bảng.

Ngải Khải nhàm chán vừa chép vừa hỏi Đa Đa: “Đa Đa, cô nói xem phòng chúng ta có nên phát động hoạt động gì đó không. Ví dụ như bảng xếp hạng mỹ nam mỹ nữ chẳng hạn để chúng ta cùng thi đua? Vứt Tiêu Minh Tuấn đi, nói thế nào tôi cũng đứng thứ hai được chứ hả?”

Đa Đa nghe xong liền trợn mắt lườm anh ta. Lúc này Tiêu Minh Tuấn đi từ cửa sau nhẹ nhàng đến phía sau Ngải Khải, nói khẽ: “Xếp thứ hai và hạng không có tiếng tăm cơ bản là như nhau.”

Ngải Khải quay lại trông thấy Tiêu Minh Tuấn, đầu tiên là nhảy lên tượng trưng cho việc giật mình, sau đó thấy Tiêu Minh Tuấn phớt lờ anh ta thì quay lại tiếp tục yên lặng chép bài.

Thượng Hảo Giai thấy Tiêu Minh Tuấn hiện thân, môi trề ra. Thực ra Thượng Hảo Giai rất oán hận, cô cảm thấy Tiêu Minh Tuấn rất khốn kiếp, đến tận trưa cũng không thấy bóng dáng, nhưng tại sao mình lại không vui thì cô không biết.

Tiêu Minh Tuấn đến bên Thượng Hảo Giai nhỏ giọng nói: “Sáng nay anh đi họp, trên núi rất lạnh nên nhân tiện về nhà lấy cho em hai bộ quần áo đều để trong phòng rồi.”

Trong lòng Thượng Hảo Giai rất ấm áp, nói thật, nếu không phải cô là người có tính cách muộn tào [1] thì cô thật sự rất muốn ôm lấy Tiêu Minh Tuấn, chụt chụt hai cái vào miệng anh. Nhưng Thượng Hảo Giai là cô gái muộn tào, vì thế cô chỉ nói: ” Ừ.”

[1] muộn tào: chỉ những người bề ngoài lãnh tính bên trong cuồng nhiệt. (nguồn: baike)

Tiêu Minh Tuấn cười vui vẻ hơn, lấy từ phía sau một cái túi ra cho cô: “Còn có cái này, đây là bữa sáng, anh đã nói với chị Mễ rồi, em ăn đi, anh đi đây.”

Anh xoay người đi để lại Thượng Hảo Giai điềm điềm ngáy người cùng ánh mắt bốc hỏa của Lương Thiển Thiển. Không cần suy nghĩ, nhất định là vì ngày hôm trước hại cô ta không nằm được trong lòng ngực ấm áp của Tiêu Minh Tuấn mà hôm nay lại còn phải xem một màn như thế. Thượng Hảo Giai nghĩ đến cảnh cô ta quỳ rạp xuống đất không nhận được cười khúc khích.

Tất nhiên không thể thiếu việc Chị Mễ nhìn Thượng Hảo Giai cười trộm.

Ghi xong xuôi, chị Mễ giờ giáo án lên, tất cả đều là thủ đoạn giao tiếp và phương pháp trao đổi, mọi người đều có hơi sợ chị Mễ cho nên đều cực kỳ nghiêm túc nghe giảng.

Chỉ có tên ngốc Tống Hàn ngu ngốc cố tình quấy rối, chị Mễ vừa bắt đầu liền giả vờ không để ý tới anh ta. Tống Hàn thấy chị Mễ phớt lờ mình, da mặt càng dày, rất có nghị lực tiếp tục khiêu chiến ranh giới lý trí của chị Mễ.

Lúc chị Mễ mở máy chiếu ọi người rồi bảo tên ngốc Tống Hàn hỗ trợ thì...

USB của chị Mễ đã cắm vào máy tính nhưng lại chưa thấy có gì, lo lắng nói với tên ngốc Tống Hàn: “Tống Hàn, anh ra phía sau xem thử đi.”

Tống Hàn hạ lưu nói một câu: “Chị Mễ, khó vào lắm, cần có dầu bôi trơn.”

Chị Mễ nghe xong nóng máu, xoay lại đập vào mông Tống Hàn, mắng to: “Nếu anh không biết làm người thì để tôi dạy anh làm người.”

Cái đầu Tống Hàn vốn đã không được sáng sủa, quay lại rất tức giận nói với chị Mễ: “Nếu chị không làm lợn được thì để lão tử dạy chị làm lợn.”

Tất cả mọi người sững sốt, nhìn chị Mễ sẽ trừng trị anh ta thế nào.

Những lời này đã hoàn toàn chọc giận chị Mễ, chị Mễ liền tặng cho Tống Hàn một cái tát. Tống Hàn bị đánh ngã ngồi xuống đất, chị Mễ lại cho thêm một cước, mắng to Tống Hàn: “Cút về chỗ ngồi.” Tống Hàn ngoan ngoãn về chỗ khóc.

Tiêu Minh Tuấn và Thượng Hảo Giai ngồi đó nhìn tên ngốc Tống Hàn lắc đầu... Trong lòng nghi ngờ, thằng nhỏ này ngốc thật hay giả thế?

Cứ như vậy, hai tiết học của ngày đầu tiên liền trôi qua...

Sau khi hết giờ học, Thượng Hảo Giai chạy đến phòng Tiêu Minh Tuấn xem. Kết quả vừa bước vào phòng liền thấy được cảnh tượng khiến cô vô cùng tức giận.

Cảnh đó chính là, Lương Thiển Thiển và Tiêu Minh Tuấn đứng trước cửa, hai người mặt đối mặt, liếc mắt đưa tình, anh em em em, theo như lời Thượng Hảo Giai thì chính là một đôi cầu nam nữ.

Khí huyết Thượng Hảo Giai dâng lên, Tiêu Minh Tuấn này lại dám đi quá giới hạn.

Khụ khụ, hình như hai vị còn chưa ở chung mà.

Thì hai người chưa ở chung. Nhưng hôn cũng hôn, ôm cũng ôm, hiện giờ cũng không khác nhau mấy. Bản thân mình thì không thể nói trước được, nhất định phải chờ Tiêu Minh Tuấn nói. Vì sao?

Bởi vì cô là con gái, là con gái, con gái thì nên rụt rè, nên xấu hổ, nên để Tiêu Minh Tuấn bày tỏ. Còn nữa, bây giờ Tiêu Minh Tuấn đang làm gì thế? Anh ta biết rõ Lương Thiển Thiển hận không thể ăn khô cả anh ta mà anh ta còn lý tới cô ta, cô ta có ý gì, có ý gì. Nghĩ vậy, Thượng Hảo Giai càng tức giận, vì vậy...

Thượng Hảo Giai quyết định rất muộn tao là về phòng mình, dù sao bây giờ có xông ra giết cũng vô ích, đâu có lập trường gì lên tiếng đâu.

Thượng Hảo Giai vừa quay lại phòng liền thấy được dáng người thướt tha, chín mọng của Đa Đa, bởi vì Đa Đa đang thay quần áo.

Thượng Hảo Giai lặng lẽ đến phía sau Đa Đa, tóc che kín mặt, âm u nói: “Tôi là Trình Tử ~ Tôi muốn giết cô ~ Cô xoay lại nhìn tôi xem ~”

Đa Đa đang mặc áo lót dừng lại xoay người nhìn Thượng Hảo Giai. Sau đó, cô ấy vừa đến gần Thượng Hảo Giai vừa chỉ vào ngực mình, cực kỳ kích động nói với Thượng Hảo Giai: “Chị Trình Tử, chị xem, chị xem. Tôi không có ngực, chị xem.” Nói xong, cô ấy vô cùng bình tĩnh xoay người lại tiếp tục mặc quần áo, không để ý đến biểu cảm xốc xếch của Thượng Hảo Giai phía sau...

35. Chương 35

Ngày huấn luyện thứ hai

Sáng sớm ngày thứ hai, Thượng Hảo Giai bị Đa Đa đánh thức.

Thượng Hảo Giai mở cửa sổ, hít sâu một hơi, run lấy bầy nói: “Thật con mẹ nó lạnh ghê.”

Đa Đa bình tĩnh liếc sang Thượng Hảo Giai, nói: “Ngu ngốc.”

Trong tiết học tiếng Anh, cô giáo Mỹ vì có việc nên nhờ bạn đến dạy thay.

Cần nhắc đến tình huống của những người như Ngải Khải, người dạy lần này là một người đàn ông Đức không biết tiếng Trung.

Đôi mắt có màu xanh lam vừa vào cửa đã phát sáng về phía Thượng Hảo Giai và Lương Thiến Thiến.

Thượng Hảo Giai tự giới thiệu bản thân xong, lão sắc quỷ liền ôm cô một cái, qua vai lão Thượng Hảo Giai thấy Lương Thiến Thiến đang lom lom lườm mình.

Thượng Hảo Giai vốn đang tức giận bưng bưng, con ranh này hôm qua quyến rũ người đàn ông của mình, hôm nay còn lý luận?

Ném cho Lương Thiến Thiến một ánh mắt hung tợn, Thượng Hảo Giai quay đi không thèm để ý đến cô ta. Cô đột nhiên nhớ đến Tiêu Minh Tuấn, hôm nay anh ta lại vắng mặt, không biết đi nơi nào rồi.

Lão sắc quỷ đến trước mặt Lương Thiến Thiến, Lương Thiến Thiến giới thiệu bản thân xong, thấy lão sắc quỷ chuẩn bị ôm mình liền đẩy ông ta, âm dương quái khí lớn tiếng nói: “Ai u ~ ông đừng ôm tôi. Tôi là một cô gái rất bảo thủ đấy, không giống như bạn Thượng Hảo Giai đâu.”

Lão sắc quỷ không nghe hiểu Lương Thiến Thiến nói gì liền quay lại nhìn Thượng Hảo Giai, chờ cô giải nghĩa cho ông ta.

dlđ!!!qlđ

Thượng Hảo Giai nghe Lương Thiến Thiến nói xong, thầm mắng trong lòng: Bà không tìm mày, mày còn dám trêu bà.

Cô dùng tiếng Anh giải nghĩa cho lão sắc quỷ: Lương Thiến Thiến không gọi là Coco Lương mà là Kê Kê Lương, rồi cô quay lại khiêu khích nhìn Lương Thiến Thiến, âm dương quái khí nói: “Lương Thiến Thiến à, cô đừng có lấy cái tên gì mà Coco, nhiều đất quá. Chị tặng cho cô một cái tên tiếng Anh đấy, thế nào?”

Lương Thiến Thiến cũng nằm trong số những thanh niên yêu nước, có chết cũng biết cái tên Lương Thiến Thiến của mình nói thế nào, nghe ban nãy Thượng Hảo Giai nói với thầy dạy ngoại ngữ không rõ lắm, ngu dốt nói một câu: “Tên gì?”

Thượng Hảo Giai cười khinh miệt, nói với cô ta: “Đơn giản lắm. JJ Lương, nghe thế nào? Cô nên vui vì tên tiếng Hoa của mình cũng có thể sửa được, gọi Lương Kê Kê hoặc Lương Tiện Tiện, tôi thấy chúng còn thu hút hơn cái tên hiện tại của cô đấy.”

Lương Thiến Thiến thấy Thượng Hảo Giai nói có chút quá đáng, vỗ bàn lớn tiếng: “Thượng Hảo Giai, tôi nói cho cô biết, cô đừng có quá đáng.”

Thượng Hảo Giai khinh bỉ nhìn cô ta, dịu dàng nói: “Sao hả? Muốn đánh nhau chứ gì?” Cô xắn tay áo lên chuẩn bị, trong đầu đang tính xem sẽ đánh cho Lương Thiến Thiến liệt nửa người.

Lương Thiến Thiến biết lúc Thượng Hảo Giai ở trường học ra sao nên có hơi sợ sệt, nhỏ giọng thì thào: “Ai thèm đánh nhau với cô?” Nói xong cũng ngồi xuống.

Thầy dạy tiết thứ hai là Lôi Hạo Hiên, giảng môn “Tâm lý học thị trường”

Do nghề nghiệp liên quan đến tài chính, lại nằm trong bộ phận thị trường, khó tránh khỏi việc phải học Tâm lý học và Nghệ thuật ngôn ngữ.

Nhìn Lôi Hạo Hiên trên bục giảng, Thượng Hảo Giai chợt cảm thấy Lôi Hạo Hiên là một người đàn ông rất hài hước và bác học đa tài.

Cô thầm cảm thán, anh đẹp trai này vì sao lại chỉ yêu bản thân nhỉ? Kể từ khi tới đây, anh ta cứ như mất tích, không thấy mặt đâu cả, cũng không biết đã làm gì.

Lôi Hạo Hiên đứng trên bục nói: “Khi mọi người giao tiếp với khách hàng, mọi người nhất định phải áp dụng Tâm lý học và Nghệ thuật ngôn ngữ. Trước tiên tôi sẽ nói về Tâm lý học, nắm giữ nó sẽ nắm giữ vai trò chủ đạo, vì sao tôi lại nói thế, tôi sẽ lấy ví dụ ọi người. Thượng Hảo Giai, mời cô trả lời.”

Thượng Hảo Giai kêu rên trong lòng, ừ ừ cúi đầu đáp: “... Vâng.”

Lôi Hạo Hiên bắt đầu đặt câu hỏi: “Tôi hỏi cô, con người tiến hóa từ loài nào?”

Thượng Hảo Giai liếc mắt, trả lời: “Con khỉ.”

Lôi Hạo Hiên tiếp tục hỏi: “Từ đâu cô biết khỉ tiến hóa thành người?”

Thượng Hảo Giai liếc trắng mắt, trong bụng không ngừng càu nhàu, anh ta có phải bị bệnh không vậy? Trả lời: “Khi còn bé thầy đã dạy chúng tôi.”

dieen!daan!lee!quuyy!doon

Lôi Hạo Hiên khoanh hai tay trước ngực, mặt như đang xem kịch vui: “Vậy vì sao cô khẳng định như vậy?”

Thượng Hảo Giai thực sự cảm thấy rất vô lực, không ngừng oán giận vì sao anh ta lại thảo luận vấn đề nhàm chán này, mắt kiên nhẫn nói: “Thầy giáo nói.”

Lôi Hạo Hiên cười nói: “Vậy nếu thầy cô nói người tiến hóa từ lợn, không phải hôm nay cô sẽ trả lời là lợn à.”

Thượng Hảo Giai nghe rõ, hóa ra đang chờ cô: “... Cũng... có thể...”

Lôi Hạo Hiên: “Nói cho tôi biết, từ trong câu trả lời của tôi, Thượng Hảo Giai cô đã hiểu ra được đạo lý gì?”

Thượng Hảo Giai rất muốn nói cho anh ta biết, đạo lý mà cô hiểu ra đây là người được tiến hóa từ lợn. Nhưng vì giữ hình tượng, cô vẫn trả lời trái với lòng: “Lý luận của con người được thầy cô dạy bảo khi còn bé, nhưng nếu bản thân chưa tự chứng thực thì không thể kết luận và tin tưởng tùy tiện, dấu sao nhận thức chỉ là cảm giác, sự thực đặt ra trước mắt mới có thể tin.”

Lôi Hạo Hiên gật đầu tán dương: “Rất tốt, vậy thì Thượng Hảo Giai cô lấy cho tôi một ví dụ. Cứ bình thường, đơn giản dễ hiểu. Tôi sẽ trả lời cô, những bạn học khác phải lắng nghe cẩn thận.”

Thượng Hảo Giai thầm phẫn khởi, nở nụ cười hỏi: “Được. Xin hỏi anh có cho rằng con người sẽ ăn c*t không?”

Lôi Hạo Hiên có chút không vui: “Không.”

Thượng Hảo Giai giả bộ ngây thơ, nghiêngng đầu hỏi: “Vậy vì sao anh lại cho rằng như thế?”

Lôi Hạo Hiên sắp không nhịn được: “Bởi vì người của thế hệ trước đã dạy tôi như thế.”

Thượng Hảo Giai ra vẻ đạo mạo, nói: “Thế thì anh chưa từng ăn, làm sao đã kết luận con người không thể ăn? Tôi cảm thấy anh quá vô đoán, suy cho cùng anh đã ăn đâu phải không. Chỉ khi anh ăn rồi thì mới biết vì sao con người không thể ăn, đúng không.”

Lôi Hạo Hiên không trả lời nữa, khen ngợi theo kiểu châm chọc: “Thượng Hảo Giai, tuy ví dụ này của cô vừa thô tục vừa dơ bẩn nhưng rất dễ hiểu.”

Thượng Hảo Giai giả dờ nghe không hiểu, tức muốn thở ra khói, ngoan ngoãn trả lời: “Cám ơn anh.”

Sắc mặt Lôi Hạo Hiên thay đổi, nghiêm nghị nói: “Nhưng tôi không thể không nói một câu, chẳng lẽ cô muốn tôi đi ăn c*t rồi nói cho cô biết nó có ngon không hả? Phạt ra ngoài đứng mười phút.” Ngón tay anh ta chỉ ra cửa.

Thượng Hảo Giai mặt như đũa đâm, vừa đi vừa nói: “... Sao tôi lại quên anh là thầy cơ chứ?”

Mười phút sau

Lôi Hạo Hiên bắt đầu giảng giải ọi người làm thế nào để xoa dịu khi khách hàng bức bối, từ tri thức lý luận cho đến thực hành.

Anh ta dọn bàn ghế trên bục sang một bên để làm sân diễn, mọi người ba chân bốn cẳng bắt đầu di chuyển bàn ghế.

Thượng Hảo Giai do bị Lôi Hạo Hiên phát đứng nên tâm tình không tốt, nằm trên bàn giả chết. Trong đầu không ngừng nói, đừng chọn tôi, đừng chọn tôi, nghìn vạn lần đừng chọn tôi.

Lôi Hạo Hiên chỉ vào Thượng Hảo Giai, làm tư thế thầy giáo nói: “Học sinh Thượng Hảo Giai, lần thực hành này xin nhờ cô biểu diễn ọi người.”

Thượng Hảo Giai rên rỉ, ngồi dậy lườm xéo Lôi Hạo Hiên, cười cứng ngắc: “Dạ vâng...”

Hít sâu một hơi, cô đứng dậy lên sân khấu biểu diễn.

Thượng Hảo Giai vào vai một nhân viên ngân hàng, Lôi Hạo Hiên vào vai khách hàng phải chờ xử lý nghiệp vụ.

Thượng Hảo Giai giả bộ ngồi trước cái bàn trống, hai tay gõ lạch cạch lên mặt bàn như đang gõ máy tính. Thỉnh thoảng cô lén ngẩng lên nhìn Lôi Hạo Hiên đang trợn mắt nhìn nàng, trong lòng âm thầm thăm hỏi tổ tông của anh ta.

Lôi Hạo Hiên bỗng vỗ bàn, hét lên với Thượng Hảo Giai: “Cô xong chưa hả? Tôi còn phải chờ bao lâu nữa, cô có thể nhanh lên được không, tôi không có thời gian trễ nải ở đây.”

Thượng Hảo Giai nhìn tay Lôi Hạo Hiên vỗ lên mặt bàn, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Diễn sâu ghê đấy, chẳng biết có đau không?”

Cô dùng nụ cười cực kỳ tiêu chuẩn máy móc nhìn Lôi Hạo Hiên, nói nghiêm túc: “Thật sự xin lỗi, nghiệp vụ của anh rất phức tạp rườm rà, tôi đã cố hết sức làm nhanh chóng cho anh rồi.”

Lôi Hạo Hiên tiếp tục vỗ bàn, hét với Thượng Hảo Giai: “Rườm rà phức tạp không phải vấn đề của các cô hả? Cô đang làm trễ nải thời gian của tôi đấy, cô có biết tôi chờ cô thêm một phút ở đây sẽ thiệt hại bao nhiêu không? Cô không chỉ làm chậm trễ thời gian của tôi mà còn làm chậm trễ thời gian của chính cô nữa. Nếu tôi không có tiền thì làm sao tồn tại ngân hàng của các cô? Tiền lương của các cô đến từ đâu?...”

Anh ta lại kích động vỗ mạnh bàn: “Tôi là bố mẹ cơm áo của các cô. Cô không hiểu sao?”

Thượng Hảo Giai liếc mắt, lẩm bẩm: “Mẹ kiếp. Còn bố mẹ cơm áo con mẹ nó nữa chứ. Thật đúng là dát vàng lên mặt.”

Cô kéo ghế ra, đứng nghiêm cúi gập đầu chín mươi độ, cung kính nói với Lôi Hạo Hiên: “Con chào bố.” Nói xong vô cùng bình tĩnh ngồi xuống, tiếp tục làm việc, không thèm nhìn Lôi Hạo Hiên đã hóa đá trước mặt.

Cứ như vậy, trong tiếng cười vang của toàn thể mọi người, Thượng Hảo Giai lại bị phạt đứng, chẳng qua lần này là đứng cho đến hết giờ.

Thượng Hảo Giai cảm thấy hôm nay đúng là cái ngày tai họa, xem ra mình và Lôi Hạo Hiên đã định là kẻ thù của nhau rồi.

Sau khi tận học, vịt cạn Thượng Hảo Giai bị chị Mễ kéo đi bơi.

Thượng Hảo Giai thoải mái đội phao ngâm mình ở một góc, nhìn đám người Ngải Khải và Tiêu Minh Tuấn bơi lội có chút hâm mộ. Chị Mễ cũng đội phao bên cạnh hỏi cô: “Em biết bơi chứ?”

Thượng Hảo Giai lắc đầu trả lời: “Không ạ. Chị có biết bơi không?”

Chị Mễ dùng biểu tình như nhìn đứa trẻ nhà quê lên thành phố nhìn Thượng Hảo Giai nói: “Chị biết được một chút. Hay chị biểu diễn cho em xem nhé.”

Thượng Hảo Giai vội tỏ ý muốn xem, chị Mễ bỏ phao lặn xuống nước.

Thượng Hảo Giai tức thì cảm thấy mặt nước bắn lên vô số bọt, cả hồ bơi sóng cuộn trào mãnh liệt, cực kỳ nguy nga.

Tiêu Minh Tuấn và những người khác hết hồn, vội dừng lại tránh sang một bên.

Tiêu Minh Tuấn thấy cạnh bờ là Thượng Hảo Giai không biết bơi, vội đến bên cạnh để bảo vệ cô.

Đến khi chị Mễ bơi vòng lại, Thượng Hảo Giai đập đầu bình bịch hỏi: “Chị... Mễ, chị... chị... chị... bơi... kiểu... gì... thế?”

Chị Mễ kiêu ngạo đáp: “Rất đơn giản, nín thở, sau đó nhắm mắt lặn xuống nước, ở bên dưới em cố gắng đập thật mạnh, không chìm là được.”

Nét mặt Thượng Hảo Giai như ăn phải phân, cực kỳ méo mó chị Mễ: “Af~~”

Chị Mễ cười thần bí ghé lỗ tai Thượng Hảo Giai nhỏ giọng: “Hảo Giai à, có phải đến tháng không?”

Thấy Hảo Giai lắc đầu, chị Mễ khinh bỉ nhìn cô nói: “Em đừng có xấu hổ, cứ nói thẳng.”

Hảo Giai vẫn lắc đầu, chị Mễ có chút tức giận đeo kính lặn rồi chui xuống nước. Lát sau, chị Mễ nổi lên nhìn Tiêu Minh Tuấn bên cạnh Thượng Hảo Giai, cảm thán: “Thật không ngờ tên nhóc này còn có công năng ấy.”

Tiêu Minh Tuấn chẳng hiểu ra sao cả, nghe Ngải Khải bên kia gọi liền bơi đi.

Thượng Hảo Giai không nghĩ ra, nhìn chị Mễ hỏi: “Công năng gì ạ?”

Chị Mễ nằm úp sấp, nhỏ giọng nói bên tai Thượng Hảo Giai: “Vừa rồi không phải chị hỏi em có kinh nguyệt hay không à? Đó là vì nãy chị thấy hạ thân em chảy ra máu loãng, chị mới tò mò. Kết quả em nói em chưa đến, chị lại xuống nhìn, hóa ra lại không phải em. Nó chảy ra từ hạ thân Tiêu Minh Tuấn. Em nói xem tên nhóc này có cấu tạo kiểu gì vậy? Sao có thể đến tháng chứ?”

Thượng Hảo Giai kinh ngạc hỏi: “Thật hả?”

Chị Mễ vô cùng nghiêm túc gật đầu: “Sau khi chị xác định lại nhiều lần, đúng là cậu ta.”

Lúc này, đám người Ngải Khải đã bơi mệt, đến chỗ bọn họ rồi leo lên bờ. Ngay khi Ngải Khải đi lên, Thượng Hảo Giai mở to mắt nhìn cái mông của Tiêu Minh Tuấn, vẻ mặt rất phức tạp nhìn chị Mễ rồi cười phá lên.

Hóa ra Tiêu Minh Tuấn không có mang theo quần bơi, cái quần đang mặc mua ở cửa hàng, là cái loại quần bơi màu đỏ kém chất lượng, gặp nước thì sẽ bạc màu, cho nên chị Mễ mới tưởng Tiêu Minh Tuấn đến tháng.

36. Chương 36

Buổi học tiếng Anh sáng ngày thứ 3

Chuyện lão sắc quỷ ăn đậu hũ của Thượng Hảo Giai truyền đến tai Tiêu Minh Tuấn và Lôi Hạo Hiên. Để không ảnh hưởng đến khóa huấn luyện, Lôi Hạo Hiên bảo Tiêu Minh Tuấn tới canh chừng lão sắc quỷ.

Lão sắc quỷ vừa vào lớp đã đến chỗ Thượng Hảo Giai, ôm lấy cô từ phía sau khiến cô giật mình kêu lên.

Nếu không phải Tiêu Minh Tuấn bắt chuyện với lão sắc quỷ không ngừng thì chắc bây giờ Thượng Hảo Giai vẫn còn nằm dưới vũ lực của lão sắc quỷ.

Từ lúc vào học Tiêu Minh Tuấn đã để Ngải Khải chống đối lão sắc quỷ, bảo anh ta phải để ý ông ta thật kỹ.

Mỗi lần lão sắc quỷ sắp sửa sờ bàn tay háo sắc ra thì anh ta sẽ đảm nhiệm chức hộ hoa sứ giả, việc phá đám đùa nghịch ấy của Ngải Khải cũng khiến người khác vui sướng.

Lão sắc quỷ: Tiffany (Thượng Hảo Giai), come here.

Thượng Hảo Giai: Why?

Lão sắc quỷ nghe Thượng Hảo Giai đáp lại như thế liền đi đến chỗ cô...

Ngải Khải bên cạnh Thượng Hảo Giai gào lên: “Teacher, come here.” Tiếng Anh của thanh niên yêu nước Ngải Khải không tốt chút nào, để nói được ra câu này ít nhiều cũng nhờ Tiêu Minh Tuấn bên cạnh đến dự giảng.

Lão sắc quỷ mất hứng nhìn Ngải Khải, anh ta cũng trâu bò nhìn thẳng vào mắt ông ta.

Ngải Khải nghĩ thầm: Mày dám so sức chịu đựng với bố? Không vấn đề, dù sao bố cũng không biết tiếng Anh.

Lão sắc quỷ không muốn mất thì giờ với anh ta, mở miệng hỏi: What?

Ngải Khải trả lời rất mất hứng: Ông nói gì tôi nghe không hiểu.

Mọi người: “...”

Lão sắc quỷ mặc kệ anh ta, xoay người đi nhưng không trở lại bục giảng mà đến chỗ ngồi của Thượng Hảo Giai.

Khi chỉ còn mấy bước, Ngải Khải lao đến chắn trước mặt Thượng Hảo Giai, nhìn thẳng lão sắc quỷ.

d.đ!l.q!đ

Bạn học cả lớp vội vàng quay đi, tưởng rằng Ngải Khải muốn đánh lão sắc quỷ.

Ngải Khải đột nhiên dùng tay chỉ Thượng Hảo Giai nhìn tên người nước ngoài nói: “This người phụ nữ của bạn thân tôi, (dùng tay chỉ tên người nước ngoài) you cút.”

Lão sắc quỷ khó hiểu nhìn Ngải Khải. Ngải Khải thấy ông ta nghe không hiểu liền chỉ vào Thượng Hảo Giai nói với ông ta: Mother, (chỉ vào Tiêu Minh Tuấn) anh bạn đó là Father.

Lão sắc quỷ kêu lên như bưng tỉnh: “Oh! No ~ no ~ no (ngón trỏ đung đưa trước mặt Ngải Khải, sau đó chỉ Tiêu Minh Tuấn) son, (chỉ Thượng Hảo Giai) daughter.”

Ngải Khải vui sướng vỗ vai lão sắc quỷ, lớn tiếng nói: “Yes, yes. (chỉ Thượng Hảo Giai) me là daughter của bạn tôi.”

Thượng Hảo Giai đá thẳng vào cái mông đầy đặn của Ngải Khải, tức giận hét lên: “Anh đang muốn tìm bố cho ai đấy hả?”

Lão sắc quỷ vội vàng tiến lên ôm Thượng Hảo Giai rồi quay ra hét lớn với cả lớp: Oh. Why.

Mặt của tất cả xoắn vào nhau nhìn lão sắc quỷ: “...”

Lớp thứ hai, giảng viên là Tiêu Minh Tuấn và chị Mễ.

Những gì cần nói đã nói, chị Mễ và Tiêu Minh Tuấn vừa giám sát mọi người học tập vừa nói chuyện phiếm.

Tiêu Minh Tuấn và chị Mễ có quan hệ tương đối tốt, hai người cùng làm việc ở một phòng trong công ty. Tiêu Minh Tuấn vừa vào công ty đã được Vương Đào sắp xếp cho làm việc bên cạnh người có tính cách đỉnh đạc là chị Mễ.

Hai người ngồi bên cạnh Thượng Hảo Giai nhỏ giọng nói chuyện.

Một lát sau, chị Mễ như nhớ ra gì đó, cười xấu xa với Tiêu Minh Tuấn và Thượng Hảo Giai: “Chị thấy hai đứa làm cũng đã làm, đừng có cứng ngắc như mấy cụ già nữa.”

Tiêu Minh Tuấn đầu tiên là ngoảnh sang nhìn Thượng Hảo Giai, tiếp đó ra vẻ uất ức cực lớn nói với chị Mễ: “Em và cô ấy? Chị đừng có đùa, chị muốn em bị cô ấy đánh chết à?”

Thượng Hảo Giai cãi lại, lườm Tiêu Minh Tuấn nói với chị Mễ: “Chị Mễ, !qui+dn em đã nói rồi mà, anh ta chính là thế đó, có đánh chết em em cũng không cần.”

Chị Mễ vừa cười vừa ra vẻ tiếc hận: “Chị có nói hai đứa có tình ý với nhau à? Giờ là thế kỷ nào rồi mà còn giả ngây giả ngô chứ hả? Thưa hai đứa, giờ đang là thế kỷ 21, thế kỷ 21 đó.”

Tiêu Minh Tuấn cười hèn hèn: “Chị Mễ, không phải em nói chứ, chị thấy cô ấy có giống người của thế kỷ này sao? Cả ngày hận không thể trang điểm inh thành cái xác ướp, lúc nào cũng kín đáo, đây đâu phải kết quả của thời đại cởi mở chứ.”

Chị Mễ nghe xong gật đầu, nói với Thượng Hảo Giai đang gơ tay chuẩn bị “chường” Tiêu Minh Tuấn: “Hảo Giai à, không phải chị Mễ nói em. Em đừng có ăn mặc bảo thủ thế nữa, mặc thử những bộ áo ngắn quần sooc thử xem. Bên trong đẹp như vậy mà em không thấy lãng phí sao. Bằng không sau này đi dạo phố, đàn ông thấy em ăn mặc thế thật đúng là chẳng có nổi ham muốn.” Nói xong còn tiếc hận thay Thượng Hảo Giai, vừa lắc đầu vừa vỗ vai cô.

Thượng Hảo Giai nhăn nhó phức tạp nhìn Tiêu Minh Tuấn đang cười ngoác miệng phía sau.

Sau khi tan học, Thượng Hảo Giai và mấy người Tiêu Minh Tuấn cùng đến phòng của Ngải Khải và Lý Sinh Thư.

Kể từ sau ngày đó, chiều nào Lương Thiến Thiến cũng chạy về phòng không quần lấy Tiêu Minh Tuấn nữa.

Tất nhiên Thượng Hảo Giai không thể không thừa nhận chuyện này có liên quan đến mình. Dù sao cô cứ rảnh là quần lấy Tiêu Minh Tuấn, hận không thể móc anh vào lưng quần mình, khiến cho Lương Thiến Thiến không có chút cơ hội nào.

Ngải Khải nhàm chán mở laptop chơi trên giường, Lý Sinh Thư đang ở trong nhà vệ sinh, Thượng Hảo Giai và Đa Đa thì đùa giỡn trên giường xua đuổi thời gian nhàm chán.

Tiêu Minh Tuấn lười biếng nằm trên giường, thỉnh thoảng cùng Đa Đa trêu chọc Thượng Hảo Giai.

Lý Sinh Thư ở trong nhà vệ sinh hết lớn khiến mấy người Thượng Hảo Giai giật mình, Tiêu Minh Tuấn và Ngải Khải định đi xem thì Lý Sinh Thư thông thả đi ra.

“Thoải mái quá. Quá là thoải mái.” Lý Sinh Thư nói xong định ngả người ngã vào Thượng Hảo Giai đang nằm lỳ ở trên giường, kết quả là lúc đó cô đang gơ chân liên đập ngay sống mũi anh ta, khiến anh ta ngã sòng soài dưới đất.

Ngải Khải cầm laptop bỏ ra chỗ họ, cười nói: “Các cậu xem kho báu của tôi này.”

Đa Đa giả vờ ốm yếu nhìn Thượng Hảo Giai nói: “Giai Giai, tớ thấy mệt quá, cậu tìm thuốc cho tớ đi.”

Thượng Hảo Giai đang lẩn qua lẩn lại, theo như cô ấy nói, làm vậy có thể đuổi phiền não đi, cho nên những buồn phiền của cô liền cút ở trên giường.

Rõ ràng trong lòng Thượng Hảo Giai bây giờ rất phiền não, lí do vì sao, không cần phải nói, khẳng định là vì Tiêu Minh Tuấn.

Thượng Hảo Giai nghe Đa Đa nói bị cảm, bật dậy, vừa đi giày vừa nói: “Thuốc ở chỗ Tiêu Minh Tuấn, tớ đi lấy cho, cậu chờ tớ một lát.”

Năm phút sau, Tiêu Minh Tuấn và Thượng Hảo Giai cùng cầm thuốc đến cho Đa Đa.

Tiêu Minh Tuấn giúp Đa Đa đun nước nóng rồi bảo Thượng Hảo Giai đến phòng mình lấy thuốc hạ sốt.

Thượng Hảo Giai rất không muốn đi. Con gái mà. Liên quan đến đàn ông, cho dù là bạn tốt nhất cũng sẽ ghen tị, khó chịu, thậm chí sinh ra thái độ thù địch, dẫu sao Thượng Hảo Giai không phải cô gái được người khác chú ý.

Những chuyện có liên quan đến Tiêu Minh Tuấn thì cô vẫn là con gái mà. Tha thứ cho cô đi.

Nhưng thấy Đa Đa mệt mỏi, nhất là vì lên cơn sốt mà môi tái nhợt, Thượng Hảo Giai cảm thấy mình vẫn nên đi lấy thuốc trước.

Thượng Hảo Giai đi rồi, Đa Đa bỗng ngồi dậy, nhìn Tiêu Minh Tuấn cười ranh mãnh...

“Thế nào, em biểu diễn được không?”

“Ừ, làm không tồi, chỉ là phần đánh quá dày.”

“ ... ”

Thượng Hảo Giai vội vàng cầm thuốc về, nhìn Đa Đa trong phòng vì khó chịu mà gương mặt trắng bệch...

Cô rót cốc nước cho Đa Đa, giúp cô ấy uống thuốc, nhân tiện chuẩn bị chăn mền rồi mới ra ngoài.

Lúc đi ra phát hiện Tiêu Minh Tuấn đứng ở cửa làm động tác nhỏ giọng, kéo tay cô đi, Thượng Hảo Giai sợ mình phát ra tiếng động lớn đánh thức Đa Đa, đành nhỏ giọng để mặc Tiêu Minh Tuấn dắt.

Mấy ngày qua không nói chuyện nhiều với Tiêu Minh Tuấn, đầu tiên là về vấn đề Lương Thiển Thiển, hai là bản thân cũng mê mang.

Thời gian qua, Tiêu Minh Tuấn làm nhiều chuyện ình, cũng không nói gì, hai người chỉ ở trạng thái giằng co. Cứ tiếp tục thì đến khi nào mới kết thúc.

Thượng Hảo Giai thậm chí có cảm giác, nếu Tiêu Minh Tuấn cứ không tỏ vẻ, không lên tiếng như vậy thì mình cũng không chơi nữa, chính cô nhận thua, người đàn ông này cô không cần.

Ngày nào cũng cười trước mặt mọi người, thật sự tưởng rằng miệng anh rộng lắm hả, thật muốn xé cái mặt nạ dối trá của anh xuống, cười, anh cười nữa, anh cười cho ai xem?

Kéo tới hành lang, Tiêu Minh Tuấn nhìn Thượng Hảo Giai nghiêm mặt, rất nghiêm túc nói: “Đa Đa bị cảm, hôm nay em không nên về phòng ngủ, đến phòng anh ngủ đi.”

Nhất thời trong đầu Thượng Hảo Giai hiện lên vô số hình ảnh, vô số khả năng khiến cô sợ hãi.

Tối nay Tiêu Minh Tuấn muốn làm gì, có phải muốn nhân cơ hội này mà ăn khô mình không, có phải muốn nhân cơ hội này mà phát huy thú tính không, có phải... Ai u, Thượng Hảo Giai thấy mặt mình lúc này như bị lửa đốt, nóng vô cùng.

Cũng không biết do quá khẩn trương hay do máu không cung cấp đủ, Thượng Hảo Giai nói một câu không đầu không đuôi với Tiêu Minh Tuấn: “Cổ em là điểm nhạy cảm...”

Tiêu Minh Tuấn cũng không ngờ rằng Thượng Hảo Giai sẽ nói câu này, cứng người, tiếp đó rất bình tĩnh đáp lại cô: “Anh biết.”

“ ... ”

Ai nói cho Thượng Hảo Giai chỗ nào có lỗi, cô cam đoan đi ngay, tuyệt đối không để chậm trễ một giây. Có không? Có không? Không có đâu. Hoặc cô có thể đến chỗ bộ cửa sổ tầng hai...

Được rồi, không có, bạn học Thượng Hảo Giai, gặp lại sau nhé.

Bạn học Thượng Hảo Giai, vĩnh biệt nhé.

Đêm nay, Thượng Hảo Giai vẫn quay về phòng mình ngủ.

37. Chương 37

Ngày thứ tư của khóa huấn luyện

Do thời gian huấn luyện chiếm mất ba ngày, Thượng Hảo Giai đưa ra đề nghị, tăng thêm một ngày huấn luyện để ôn tập.

Nói là ôn tập, còn không bằng nói Thượng Hảo Giai muốn đi chơi.

Sớm tinh mơ ngày thứ tư, Thượng Hảo Giai đột nhiên thấy bụng rất đau, có một dự cảm cực kỳ xấu. Nhưng trời có hơi lạnh, Thượng Hảo Giai vẫn trốn trong ổ chăn không chịu dậy, nghe Đa Đa gọi mới nhập nhèm mở mắt.

Thượng Hảo Giai xoa bụng vén chăn lên liền phát hiện giường và sau quần đều là máu, bất ngờ có hơi sợ hãi. Cô lúng túng chạy vào nhà vệ sinh, mở cửa mặt đưa đám nói với Đa Đa: “Đa Đa, tớ ”đến ngày” rồi, ra rất nhiều. Cậu mau ra đi, tớ phải thay BVS, vậy dính hết máu rồi.”

Đa Đa ngồi trên bồn cầu tức giận quát: “Cậu đừng có quấy rầy tớ.” Tiện tay cầm lấy BVS bên cạnh ném vào mặt Thượng Hảo Giai, không nhận được nói: “Đi mượn phòng vệ sinh khác đi, bà đang bị táo bón, đừng có quấy rầy bà. Cút ra rồi đóng cửa vào.”

Thượng Hảo Giai cầm BVS trốn vào phòng Tiêu Minh Tuấn, nguyên rửa chứng táo bón của Đa Đa càng nặng. Không phải Đa Đa bị cảm à? Sao mà còn sức lớn để quát tháo, ném đồ như thế, đúng là cái đứa xấu xa.

Thượng Hảo Giai lén lén lút lút vào phòng Tiêu Minh Tuấn liền thấy anh cởi trần đi ngủ, còn bên dưới?

Việc này... bởi vì bên dưới đang đắp chăn cho nên thật sự không biết là có mặc hay không. Nhưng Tiêu Minh Tuấn từ bé đã không thích mặc quần áo đi ngủ, bởi vì da anh mềm mại lại mẫn cảm, nếu chất lượng quần áo không tốt da sẽ đỏ hồng lên, cho nên từ nhỏ Tiêu Minh Tuấn đã có thói quen không mặc đồ ngủ.

Thượng Hảo Giai vừa thấy dáng ngủ của Tiêu Minh Tuấn liền ngây người, tên này ngủ thật đẹp. Đặc biệt là cơ ngực, mềm mại cứng rắn vừa phải.

Cô âm thầm thấy may là cửa không khóa, rón rén đóng cửa lại, bước nhẹ chân để không đánh thức Tiêu Minh Tuấn, lén lút chui vào phòng vệ sinh.

Trong bụng cô tính xem thay xong thì sẽ thế nào, quần ngủ đã đổ cả mảng phía sau, để Tiêu Minh Tuấn trông thấy thì thật xấu hổ.

Thượng Hảo Giai vào nhà vệ sinh, ngồi trên bồn cầu, nhìn BVS đã dùng làm bầm: “Sao lại ra nhiều như thế?” Vừa tháo nó xuống thì cánh cửa phòng vệ sinh vang lên tiếng động.

... d!Đ+l[ê]qvY!đ-ôn

Thượng Hảo Giai ngồi trên bồn cầu trợn mắt nhìn Tiêu Minh Tuấn sắp sửa bước vào, kinh hoàng kêu lên: ”A

”

Tiêu Minh Tuấn bị tiếng hét của Thượng Hảo Giai làm cho tỉnh táo, mở mắt liền thấy một nữ quỷ tóc tai bù xù ngồi trên bồn cầu đang quay về phía mình hét, sợ đến nỗi cũng hét lên: “A~...”

Thượng Hảo Giai nhất thời không chấp nhận nỗi việc mình bị người ta nhìn thấy, xuất phát từ bản năng tự vệ, cô cầm băng vệ sinh đã dùng ném vào mặt Tiêu Minh Tuấn đang ngẩn người la hét.

Tiêu Minh Tuấn chợt thấy một vật màu đỏ bay đến mặt mình, thứ mùi khủng khiếp xộc vào mũi, mắt tối sầm, ngã ra sau, còn không quên vung tay đóng sập cửa nhà vệ sinh.

Thượng Hảo Giai đỏ mặt vội vã đứng dậy, định thay cái băng vệ sinh mới, nào biết Tiêu Minh Tuấn kia lại mặt dày đi vào.

Cô ngẩn người nhìn anh.

Tiêu Minh Tuấn cứ như chẳng thấy gì cả, mắt nhìn thẳng, lầm bầm: “Em cho anh rửa mặt được không? Buồn nôn muốn chết. Anh lại không thấy cái gì cả, em kích động gì chứ.”

Anh rửa mặt xong, vừa đi ra vừa nói: “Chiều nay anh phải về họp, không có thời gian hỏi han đến bài thi của em, tự em học cho tốt.” Nói xong anh đóng cửa lại, không để ý đến Thượng Hảo Giai đang sững sờ.

Cái băng vệ sinh trong tay Thượng Hảo Giai rơi xuống đất, vô lực ngồi xuống cái bồn cầu phía sau. Sững sốt qua đi, cô liền rống lên với Tiêu Minh Tuấn đang cười trộm ngoài cửa: “Tên khốn kiếp.... Trả lại sự thanh bạch cho tôi...”

Do ngày mai có bài kiểm tra cho nên hôm nay không có chuyện gì cả, quyết định ra biển chơi một chút.

Từ lúc đến đây ngoại trừ việc phải đối mặt với khóa huấn luyện thì không làm gì hết, Thượng Hảo Giai cảm thấy nếu không đi chơi thì thật uổng phí, cho nên giường cờ tổ chức kêu gọi mọi người cùng ra biển.

Trong phòng của Thượng Hảo Giai, Đa Đa và Thượng Hảo Giai ngồi trên giường.

Thượng Hảo Giai mang vẻ mặt mong đợi quay về phía Đa Đa nói: “Chị em tốt, có mang cho tớ không?”

Đa Đa ra vẻ ngây thơ, nở nụ cười vô tri vô sỉ hỏi: “Mang gì?”

Thượng Hảo Giai bỏ nhào lên người Đa Đa, gầm hét lên: “Đừng có giả vờ với bà, hôm nay bà nếu không thể thành công vậy coi như thất bại trong gang tấc.”

Đa Đa nằm bên dưới Thượng Hảo Giai cười hi hi ha ha, cuối cùng không chịu nổi sự chà đạp của cô liền cuống quýt xin tha: “Thôi, thôi, của cậu đây, mang tất cho cậu đây. Cậu tha cho tớ đi. Tất cả xong xuôi hết rồi, tớ đã nói với bọn Ngải Khải, chuyện này cơ bản đã giải quyết.”

Thượng Hảo Giai nghe Đa Đa nói là có mang, tảng đá lớn trong lòng liền biến mất, ra khỏi người Đa Đa, nghiêm chỉnh nói: “Đa Đa, ở đâu, mau lấy cho tớ xem.”

Đa Đa bất đắc dĩ nhìn Thượng Hảo Giai, thở dài, rời khỏi giường, cầm túi hành lý của mình đặt trước mặt Thượng Hảo Giai, lôi ra một đồng hồ.

Theo góc độ của Thượng Hảo Giai, đồng hồ mà Đa Đa cầm trong tay chính là đồng hồ rách, l3-qY-d!ôn sau đó cô gái độc ác ấy còn ném đồng hồ rách vào mình.

Đa Đa rất mất kiên nhẫn nhìn Thượng Hảo Giai: “Nhanh lên, hẹn một tiếng sau, còn phải trang điểm cho cậu nữa. Bây giờ mặc thử đồ tớ mang cho trước đi để tớ xem, đừng để lát Tiêu Minh Tuấn qua đây thấy được không sẽ uổng phí hết.”

Thượng Hảo Giai cầm một nhúm vải rách, bò xuống giường đi khóa trái cửa, nhanh nhẹn cởi quần áo trên người rồi thử bộ đồ kia vào.

Quần áo gì thế này?

Không sai, câu trả lời rất thông minh, đây là áo tắm hai mảnh, tất cả đều là loại bikini gợi cảm, quần áo thiếu vải.

Được, nói cho rõ, mọi người cần phải hiểu, bây giờ Thượng Hảo Giai muốn làm gì vậy? Đó chính là...

Sắc - dụ - Tiêu - Minh - Tuấn...

Kế hoạch này đã hình thành rất lâu trong đầu Thượng Hảo Giai.

Cô cảm thấy nếu mình bỏ chút vốn coi như dương mắt cho Tiêu Minh Tuấn thì không chừng đã gặt hái thành công rồi.

Thật ra Tiêu Minh Tuấn nghĩ gì Thượng Hảo Giai có thể đoán ra một hai. Anh còn đang bận tâm đến Thành Dật, suy nghĩ về những chuyện không có ý nghĩa gì những năm trước.

Nếu đã thế thì cô nhất định phải gắng sức.

Mấy ngày nay Tiêu Minh Tuấn tỏ ra lạnh nhạt với cô cũng có nguyên nhân cả, bởi vì Tăng Nhã Nhu nói với cô, loại sinh vật như đàn ông, càng không có được mới càng quý trọng.

Vì triển vọng hạnh phúc sau này của cô và súc sinh Tiêu Minh Tuấn kia, cô càng phải nhẫn.

Nhưng nhẫn lại vô ích, vừa phải ngăn cản ông bướm muốn dụ dỗ Tiêu Minh Tuấn vừa phải ra vẻ ung dung thản nhiên. Mặc dù có chút khó khăn, Thượng Hảo Giai vẫn rất có lòng tin, dù sao bây giờ Tiêu Minh Tuấn biết tâm ý của cô, cô cũng hiểu vì sao anh còn chưa hoàn toàn gir ma trảo ra với mình.

Tình trạng hiện giờ của Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn là thế nào? Chỉ một mối nổ, chỉ cần đốt kíp nổ, lập tức rẹt rẹt rẹt rẹt rẹt rẹt bốc lửa, tất nhiên, đó là hoa lửa tình yêu.

Thượng Hảo Giai thay một bộ bikini màu đen, kiểu dáng rất đẹp, các mảnh đều được nối với nhau bởi dây buộc, vừa mặc vào liền bộc lộ ra toàn bộ ưu thế trời sinh của cô.

Nhưng Thượng Hảo Giai vẫn có chút không yên lòng, cô hỏi Đa Đa: “Đa Đa, cái màu đen này thế nào?”

Đa Đa nhìn Thượng Hảo Giai, có hơi kinh ngạc, thật sự đứng là người đẹp nhờ quần áo.

Nghe Thượng Hảo Giai hỏi, Đa Đa sợ Thượng Hảo Giai không hài lòng, trả lời có chút bảo thủ: “Ừ, rất đẹp. Cậu cảm thấy thế nào?”

Thượng Hảo Giai nghe được hai từ rất đẹp, trong lòng càng bồn chồn, rốt cuộc là có coi được không.

Chính cô cảm thấy rất đẹp, nếu là bình thường thì chắc Thượng Hảo Giai sẽ sống chết nói muốn mặc bộ này. Nhưng chuyện bây giờ liên quan đến sự thành bại, phải nỗ lực, cho nên cô vẫn thận trọng nói với Đa Đa: “Tổ ngược lại thấy đẹp lắm, liệu có bảo thủ lắm không?”

Đa Đa chứng kiến bộ dạng này của Thượng Hảo Giai, tuy buồn cười nhưng vẫn ra vẻ tức giận, cầm gối ném Thượng Hảo Giai, im lặng thay thế mọi ý kiến.

“...”

Đa Đa trang điểm cho Thượng Hảo Giai xong, nhìn Thượng Hảo Giai ở trước gương bỗng có cảm giác thỏa mãn.

Chính cô luôn giúp đỡ cô gái này, bây giờ cũng đến lúc ôm cô gái này về rồi.

Hai người cầm ít đồ, khẳng định mọi chuyện đã đầu vào đây mới lên tầng ba gọi Tiêu Minh Tuấn.

Đến phòng Tiêu Minh Tuấn, Thượng Hảo Giai không có không biết ngượng lớn tiếng thông báo, bình thường cô có thể chơi xấu Tiêu Minh Tuấn, có thể nắm tay anh đều không vấn đề, nếu bây giờ Tiêu Minh Tuấn nói không muốn đi, Thượng Hảo Giai sẽ vung nắm đấm dữ tợn nói với anh: “Anh mà không đi tôi sẽ đánh chết anh.”

Nhưng do sự kiện sáng nay, cô không sao mở miệng được, chỉ có thể ngáy ngốc đứng ở cửa nhìn Tiêu Minh Tuấn trên giường.

Hôm nay Tiêu Minh Tuấn cũng ngoan ngoãn, không nói gì cả, nghe nói là ra biển cũng chỉ cầm quần bơi (sau chuyện quần bơi màu đỏ, ngày hôm sau Tiêu Minh Tuấn đã lái xe đi mua một cái khác), được Đa Đa nhắc nhở, Tiêu Minh Tuấn còn cầm theo cái máy chụp hình.

Sau khi mọi người chuẩn bị xong thì đi gọi mấy người Ngải Khải.

Lần này Thượng Hảo Giai khiến Tiêu Minh Tuấn cảm thấy khác thường hơn là cô gọi cả Lương Thiến Thiến đi, càng kỳ lạ hơn là cô còn gọi Lôi Hạo Hiên, thông báo hết rồi đoàn người dạt nhau ra bãi biển...

Chất lượng cát ở bờ cát bãi biển bên kia khá tốt, mặt cát bằng phẳng, là một bãi tắm thiên nhiên tuyệt đẹp.

Hoàn cảnh xung quanh cũng tuyệt vời, bãi biển có hình cánh quạt, trên núi dưới chân núi từng bách thành rừng, rậm rạp xanh tươi. Ngọn núi được nước non bao quanh, phương nam lại có những cảnh quan hùng vĩ xinh đẹp.

Hai bên sườn núi cao và hiểm, rừng rậm um tùm, đá vôi có những hình thù kỳ lạ, đặc biệt là những mảng đá bên trong hang động do bị nước ăn mòn hình thành, giống như những núi đá Ly Giang hùng vĩ cheo leo.

Thượng Hảo Giai nhìn cảnh đẹp trước mắt, tâm tình trở nên tốt hơn, ngay cả Lương Thiến Thiến cô cũng không còn thấy ghét như mọi khi.

Mọi người mượn mấy cái bàn và tủ đựng đồ, sau đó đều đi thay quần áo, chỉ có Lôi Hạo Hiên và Tiêu Minh Tuấn thì không. Theo như Thượng Hảo Giai thì là sĩ diện, sĩ diện tuyệt đối.

Hai đại lão gia còn sợ người ta chạy đến phi lễ.

Thượng Hảo Giai cùng áo tắm hai mảnh màu đen cùng Đa Đa với bikini màu vàng hiển nhiên trở thành tâm điểm.

Từ khi bước ra khỏi phòng thay đồ, Thượng Hảo Giai phát hiện ra rất nhiều ánh mắt nhìn chăm chú. Không thể không thừa nhận, những ánh mắt ấy chỉ có thể là từ đàn ông.

Quả thực tất cả đều là động vật ăn thịt, thấy chút da đã vô cùng kích động, xem đi, Lôi Hạo Hiên và Tiêu Minh Tuấn cũng không ra vẻ, cùng dùng ánh mắt ấy nhìn chăm chăm hai người.

Ồ... Cái đó, vì sao? Tại sao vậy chứ? Vì sao đều hung dữ nhìn hai người vậy? Hoặc phải nói là nhìn mình? Mẹ kiếp.

Thượng Hảo Giai cô lộ da thịt cũng là phạm pháp à? Mặc bikini cũng phạm pháp sao?

Thượng Hảo Giai giả bộ ưu nhã, mắt nhìn thẳng, thanh cao, muốn kiêu kỳ thế nào cũng có, lắc mông đi qua bên cạnh Tiêu Minh Tuấn và Lôi Hạo Hiên.

Thượng Hảo Giai muốn làm gì?

Yên tâm, không phải cô muốn hai bọn họ lao đến, mà là muốn tạo dáng thướt tha, lưu lại bóng hình phong hoa tuyết đại, nghiêng nước nghiêng thành, xinh đẹp có một không hai, sau đó khiến hai người kia hoảng hốt không thôi.

Tiếp đến cô chạy ra biển.

Lúc này, Lý Sinh Thư đã lâu không ra sân khấu liền được an bài đi ra diễn, hôm nay, tiểu ca chính là nhân vật chính đấy.

38. Chương 38

Ngày huấn luyện cuối cùng

Tăng sáng ngày thứ năm, Thượng Hảo Giai lăn lộn trên giường, tại sao lại vậy?

Bởi vì tối qua uống rượu, vì sao lại uống? Bởi vì thất bại ở bờ biển.

Hôm qua Thượng Hảo Giai luôn cho rằng sẽ xảy ra gì đó với Tiêu Minh Tuấn, nhân cơ hội để Lương Thiển Thiển xem, vừa được chồng lại đuổi được ong bướm, nhất cử lưỡng tiện.

Thế nhưng hoàn toàn ngược lại, còn bị Tiêu Minh Tuấn mắng một chầu, con mẹ nó mình làm vậy là vì ai hả? Vì ai?

Còn không phải vì anh sao Tiêu Minh Tuấn, thế mà còn bị anh mắng, thiên lý ở đâu, ở đâu rồi...

Hôm qua, Thượng Hảo Giai hùng dũng hiên ngang uốn éo mông đi ra biển, chắc trong đầu cô lúc ấy chỉ chú ý biểu diễn mà quên mất việc mình là cái đứa không biết bơi để rồi khiến cô rất buồn bực, cũng làm Tiêu Minh Tuấn buồn bực.

Khiến Thượng Hảo Giai thấy Tiêu Minh Tuấn là một đứa bé ngoan, vậy Tiêu Minh Tuấn rốt cuộc đã làm gì?

Thượng Hảo Giai lúc đó còn đang nghiên cứu, khi mình thướt tha đi qua bên cạnh Tiêu Minh Tuấn, anh khẳng định sẽ bị mình hấp dẫn, nhất định sẽ đi thay đồ bơi.

Đến khi anh thay xong, mình sẽ giả vờ hoa mắt, nhu mì điềm dạm, rồi Thượng Hảo Giai sẽ dựa vào lưng Tiêu Minh Tuấn, hai người quần quít dạo chơi, anh anh em em, anh là gió em là cát, triền triền miên miên đến chân trời.

Buổi tối không được, hoặc đã làm thì làm cho xong, giả mềm yếu chui vào phòng Tiêu Minh Tuấn...

Nếu thân hình thướt tha của mình không cảm dỗ được Tiêu Minh Tuấn, cũng không sao, với hiểu biết về Tiêu Minh Tuấn, xuống biển rồi cô còn cách thứ hai.

Đó là gì?

Rất đơn giản, đó chính là Lý Sinh Thư. Đúng, Lý Sinh Thư.

Do có Tiêu Minh Tuấn ở đây, Lý Sinh Thư căn bản không có cơ hội tiếp cận mình.

Tất nhiên, Thượng Hảo Giai biết Lý Sinh Thư có ý với cô, tại sao?

Bởi vì cô thấy những lúc rảnh rỗi Lý Sinh Thư lại đi loanh quanh ngoài phòng mình, biểu hiện vậy là gì? Là gì? Thầm mèn đó.

Đúng, chính là thầm mèn.

Chắc chắn anh ta đang chờ cô, sau đó xử lý mình, rồi bọn họ có thể có cuộc sống anh là gió em là cát, vậy thì tốt biết bao.

Nhưng anh ngẫm lại xem, anh cam tâm tình nguyện, chứ Thượng Hảo Giai tiểu thư của chúng tôi đâu muốn.

Tình huống cũng gần như Thượng Hảo Giai hòa Tiêu Minh Tuấn.

Thượng Hảo Giai cam tâm tình nguyện, Tiêu Minh Tuấn người ta thì không bằng lòng... Mẹ kiếp.

di3n.Đ_lee!q[Y]+do0n

Lúc ấy Thượng Hảo Giai nghĩ, nếu Tiêu Minh Tuấn không có hành động gì, tự cô sẽ xuống biển, giả vờ yếu đuối với Lý Sinh Thư rồi xảy ra gì đó, cô không tin là Tiêu Minh Tuấn sẽ không ghen.

Cô cũng không tin Tiêu Minh Tuấn sẽ không đi thay đồ xuống dạo chơi với cô.

Thế nhưng tất cả đều là suy nghĩ sai lầm, cô rất buồn bực...

Ngay lúc Thượng Hảo Giai sắp ra đến biển, Tiêu Minh Tuấn liền gọi cô.

Khi đó Thượng Hảo Giai không có xoay người, nhưng Đa Đa nói, nhìn vóc dáng Thượng Hảo Giai từ mặt bên sẽ khiến nước bọt chảy ra, cười rất bỉ ổi.

Kết quả, khi câu nói của Tiêu Minh Tuấn thốt ra, theo cách nói của Đa Đa, gương mặt Thượng Hảo Giai chỉ có thể dùng bốn từ để hình dung, đó là cứng đờ trong gió...

Tiêu Minh Tuấn nói: “Em không biết bơi, đi mua một cái phao đi.”

Thế là, Thượng Hảo Giai cực kỳ buồn bực vòng phao quanh người lướt đi trong biển, vô cùng nhẹ nhàng...

Sáng hôm nay được nghỉ là do khóa huấn luyện đã kết thúc, buổi chiều sẽ kiểm tra lần cuối.

Tiêu Minh Tuấn đi công chuyện, Thượng Hảo Giai vì đã kích tối hôm qua nên uống quá nhiều, sáng nay đầu bắt đầu nhức. Buổi chiều còn bài thi viết cho nên chỉ có thể cố gắng.

Mấy người Ngải Khải buồn chán quyết định ra sân bóng rổ làm trận ba đấu ba để giết thời gian.

Tổng Hàn, chị Mễ, Lôi Hạo Hiên một tổ. Thượng Hảo Giai, Ngải Khải, Lý Sinh Thư một tổ. Những người còn lại làm cổ động viên.

Hơn nửa hiệp thi đấu kết thúc, Thượng Hảo Giai nhìn bảng điểm 20:0 mà hai hàng nước mắt lẫn dài.

Lúc chơi toàn bị chị Mễ lôi kéo rất khó chịu, hơn nữa còn cả cơn đau bụng do kinh nguyệt cũng như muốn mạng cô.

Nó cứ đến rồi đi, bây giờ còn đau hơn, kết quả khiến tên Lôi Hạo Hiên chế giễu một phen, cô thật muốn khóc.

Thượng Hảo Giai cúi gập người ôm bụng, nhe răng nhếch miệng vì đau.

“Đau chết mất.”

Lôi Hạo Hiên đến trước mặt cô, khẽ cười: “Đồ bỏ đi.”

Thượng Hảo Giai nghe xong, dựng thẳng lưng chỉ vào mũi Lôi Hạo Hiên, cắn răng nghiêng lợi nói: “Anh chờ đó.”

Giữa giờ nghỉ giải lao, hai người Ngải Khải đã thua mù quáng thương lượng cả buổi, quyết định để Thượng Hảo Giai cuốn lấy Lôi Hạo Hiên và tên gốc Tống Hàn. Ngải Khải sẽ chặn chị Mễ còn Lý Sinh Thư là chủ lực ném bóng.

Nửa hiệp sau bắt đầu, hai người Ngải Khải rất ra sức, biểu hiện phi thường dũng mãnh. d_Đ~l#qYn

Thượng Hảo Giai cũng không dám chậm trễ, dùng mọi cách chặn Lôi Hạo Hiên, cướp lấy bóng trong tay anh ta.

Lôi Hạo Hiên nhẹ nhàng tránh thoát, cười giễu cợt nói: “Sao hả? Muốn cướp bóng từ tay bố con à?”

Thượng Hảo Giai nghe xong mắt tròn trừng, Lôi Hạo Hiên nở nụ cười mê người, trúng rổ, ba điểm.

Thượng Hảo Giai xấu hổ nhìn hai đồng đội đang lườm mình, hít thở sâu tiếp tục ra sức cuốn lấy Lôi Hạo Hiên.

Lôi Hạo Hiên dùng ánh mắt như nhìn người bị bệnh thần kinh nhìn người trước mặt, Thượng Hảo Giai giương nanh múa vuốt giờ cao hai tay ngăn cản tầm mắt anh ta.

Anh ta không nhịn nổi cười: “Cô đang khiêu vũ hả?”

Thượng Hảo Giai biết hình tượng mình bây giờ rất không mẫu mực, trông như một con khỉ đầu chó đang múa may hai tay.

Nhưng cô đã thua đến mức mù quáng rồi, đau còn dẫn đo nhiều như vậy.

“Anh quản được sao?”

Nói xong, Thượng Hảo Giai đột nhiên nhớ đến, nếu như bây giờ có một đoạn nhạc “Bầu trời màu lam” vang lên, người không quen biết nhìn vào cô chắc chắn tưởng là một bà điên đang nhảy điệu múa Mông Cổ trên sân bóng rổ, tuyệt đối sẽ không cho rằng cô đang chơi bóng.

Nghĩ thế cô không nhịn được bật cười, trong đầu phát sáng, thầm hét trong lòng: Bà liều mạng với anh.

Thượng Hảo Giai nhắm mắt lại, kéo dài giọng điệu lớn tiếng hét: “Chết này!” Tứ chi cô linh hoạt biến đổi ra mấy tư thế trước mặt Lôi Hạo Hiên.

Ngải Khải sau lưng đang đập bóng sang, không kịp dừng lại liền va chạm.

Thượng Hảo Giai mắt trợn tròn lao bỏ về phía trước. Tức khắc, bên ngoài sân như phát nổ.

Tiêu Minh Tuấn thu dọn xong hành lý cầm lấy thuốc giảm đau, thấy một màn như thế nhỏ giọng hỏi Đa Đa bên cạnh: “Sao lại xảy ra chuyện này?”

Đa Đa bắt đầu dĩ thử dài: “Chắc là lúc đầu muốn giả điên cướp bóng, kết quả... Em thật không biết trong đầu cô ấy có cái gì.” Tay cô xoa lên trán, trong lòng không dễ chịu chút nào.

Ngải Khải đứng ở bên cạnh Thượng Hảo Giai há to miệng, chợt Lý Sinh Thư, nhỏ giọng nói: “Làm sao bây giờ?”

Lý Sinh Thư há miệng lắp bắp trả lời: “Không... không... không... không... không biết...”

Lôi Hạo Hiên nhìn Thượng Hảo Giai đề ở trên người mình, cắn răng nghiêng lợi nói từng từ: “Sữa - bố - uống - ngon - không?”

Thượng Hảo Giai nằm đề lên ngực Lôi Hạo Hiên, ngậm lấy đầu ti cách một lớp áo của Lôi Hạo Hiên, chậm rãi gặm đầu: “Cũng... cũng... cũng... được...”

Tiêu Minh Tuấn tức giận đi đến đỡ cô dậy rồi ôm đi. Anh quay ra nói với mấy người còn đang ngây ngô ở sân, giọng điệu có chút giận dữ: “Quay về thay quần áo, đi chuẩn bị cho bài kiểm tra vào buổi chiều đi.”

Thượng Hảo Giai nằm trong lòng Tiêu Minh Tuấn, nhìn khuôn mặt tức giận của anh có chút khó hiểu.

“Sao anh phải giận thế?”

Tiêu Minh Tuấn phớt lờ, ôm cô đi thẳng.

Thượng Hảo Giai có hơi sợ, từ nhỏ đến lớn Tiêu Minh Tuấn chưa giận dữ bao giờ, dù có thì cũng sẽ không biểu hiện ra, vĩnh viễn chỉ có nụ cười bên ngoài.

“Tiêu Minh Tuấn, em đau bụng.”

Tiêu Minh Tuấn hừ lạnh, đóng cửa ném cô lên giường.

“Đau mà còn chạy? Nếu anh không đến, có phải em vẫn còn nằm trên người người ta không? Há miệng.” Anh nhét thuốc và đút nước cho cô uống, sau đó gõ vào trán cô nghiêm phạt.

Thượng Hảo Giai vừa uống nước vừa nói mơ hồ: “Không phải, là do Ngải Khải đụng vào em, không phải em tự lao đến.”

Tiêu Minh Tuấn bỏ cốc nước xuống rồi lên giường nằm cùng cô, kéo cô ôm vào lòng, nhẹ nhàng xoa bụng cho cô.

“Hừ, anh đâu quản được nhiều vậy.”

Thượng Hảo Giai nằm trong ngực Tiêu Minh Tuấn, từ bé mỗi khi đau bụng anh đều săn sóc cô như thế, cho nên cô cũng không phát hiện Tiêu Minh Tuấn nằm trên giường có gì không ổn.

“Sao anh còn chưa đi?”

Tiêu Minh Tuấn vừa xoa bụng cho cô vừa ôm chặt lấy cô nói: “Không phải là sợ em đau đến mức chết đi sống lại mà không có ai chăm sóc sao, cho nên anh cố ý đi mua thuốc mang về cho em rồi trưa mới đi. Tối em về nhà trước, anh không biết mấy giờ mới về được.”

Thượng Hảo Giai cảm thấy bụng rất thoải mái, mệt mỏi cọ cọ trong lòng Tiêu Minh Tuấn: “Vâng, em biết rồi, em muốn ngủ, không cho phép anh dừng.”

Tiêu Minh Tuấn cười cười, đáp một tiếng liền thấy Thượng Hảo Giai đã ngủ say.

Sau khi tỉnh lại, Thượng Hảo Giai biết Tiêu Minh Tuấn đã đi rồi, trong lòng cứ trống rỗng.

Nhìn tờ giấy Tiêu Minh Tuấn để lại trên bàn, dặn cô uống thuốc, về nhà cẩn thận, cô không khỏi vui vẻ.

Trong phòng học, tất cả mọi người đều đang làm bài.

Lôi Hạo Hiên là giám khảo, đi đi lại lại, không dám nhìn đến Lương Thiển Thiển đang dùng mỹ nhân kế để hỏi đáp án.

Một giám khảo khác là chị Mễ thì lăm la lăm lét nhìn chăm chăm Lôi Hạo Hiên.

Mấy người bên cạnh Thượng Hảo Giai đang lo vị giám khảo đứng đầu công chính nghiêm minh này thấy thế liền buông lỏng, thoải mái ghi chép, sau khi viết xong cả bọn nhe răng toét miệng cười với chị Mễ.

Lúc này, Lôi Hạo Hiên bỗng nhiên lớn tiếng nói với Tống Hàn bên cạnh: “Làm gì hử.”

Tống Hàn đang cầm một cái thẻ, giật mình đứng lên, thiếu chút nữa là ngã ra bàn.

“Không... không... không có... làm gì hết.”

Lôi Hạo Hiên đi đến bên cạnh Tống Hàn nói: “Đưa thứ trong tay anh cho tôi.” Nói xong chìa tay ra cướp, Tống Hàn quá khẩn trương, cầm cái thẻ nhét vào trong miệng như muốn nuốt chửng nó.

Thượng Hảo Giai lập tức tỏ ra vui vẻ, cứ như Tống Hàn ăn giấy là cô đã chiếm được tiện nghi lớn.

Một tay cô chỉ Tống Hàn, một tay vỗ chị Mễ, kích động nói: “Chị nhìn kia, siêu nhân ATM đó.”

Chị Mễ tỏ ra chán ghét, nhìn Tống Hàn đang ăn giấy, bình tĩnh hỏi Thượng Hảo Giai: “Anh ta xem nhiều Hoàn Châu quá à?”

Thượng Hảo Giai rất vui vẻ, gật đầu nói: “Vâng vâng. Anh ta chắc đã coi mình là Tiểu Yến Tử đây mà.”

Nhìn trong mắt Tống Hàn đang kích động kia rõ ràng viết mấy chữ lớn: Ăn nhiều một chút, ăn xong anh chính là anh hùng.

Tống Hàn cực kỳ đáng thương bị Lôi Hạo Hiên mang đi nghiêm hình bức cung.

Về sau Thượng Hảo Giai nghe chị Mễ nói, Tống Hàn quá đáng thương đã thú nhận tội lỗi.

39. Chương 39

Ngày huấn luyện thật sự kết thúc

Chiều thi xong, mọi người thu dọn hành lý, tạm biệt làng du lịch trở về thành phố.

Bầu trời giờ này đã xám xịt, trời tối thế này, Thượng Hảo Giai chỉ có thể cô đơn về nhà một mình.

Do lúc sáng Tiêu Minh Tuấn đi ô tô cho nên đã cầm cả cái va li hành lý của cô theo, lúc này cả người cô nhẹ nhàng, chỉ cầm theo túi xách lên xe.

Màn đêm đêm nay thật dọa người, đèn đường hai bên phố ảm đạm.

Thượng Hảo Giai đợi một lúc lâu, không nhìn được nhìn đồng hồ thì đã mười một giờ.

Vì xe buýt đỗ ở con chợ thương mại phồn hoa nên tối có rất nhiều người, do đó để đón được xe cũng rất mất sức.

Thật ra Thượng Hảo Giai không cần mất sức như thế, vừa rời xe buýt có dừng ở công ty, đúng lúc Tiêu Minh Tuấn họp trên lầu nên liền nhìn thoáng qua.

Hôm nay có lẽ do kinh nguyệt đến nên tính tình cô không được tốt, lúc mình sắp đi, Tiêu Minh Tuấn ngay cả một câu nói đưa tiễn cũng không có, vẫn là Tăng Nhã Nhu nói, đến khi Tiêu Minh Tuấn phản ứng thì cô đã tức giận, về sau liền tỏ thái độ đi một mình.

Dưa hái xanh không ngọt, cô cũng không cưỡng cầu.

Không tiễn thì thôi, tự cô không đi được à?

Thượng Hảo Giai mất nửa ngày mới bắt được xe, đến khi xe về tiểu khu thì đã một giờ sáng.

Dọc đường không có một bóng người, im lặng đến mức không có chút âm thanh nào.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua khiến cô rùng mình, bước đi nhanh hơn.

Phía sau cô vang lên tiếng bước chân, Thượng Hảo Giai lấy làm lạ liền quay lại, hai cậu con trai trông như học sinh trung học lén lút đi sau lưng cô, thấy cô quay đầu liền chạy vọt đến.

Thượng Hảo Giai cảm thấy bất thường, liền mạng chạy đi.

Tiếng bước chân dồn dập càng rõ ràng phía sau, Thượng Hảo Giai biết hai thằng con trai đó đang áp sát cô.

Phía trước cô là một con đường hình chữ thập (+), cô liền mạng chạy sang phía bên trái đen kịt.

Cô vừa chạy điên cuồng vừa la hét cầu cứu, Thượng Hảo Giai nghe thấy tiếng cười khinh thường phía sau cũng không dám quay đầu lại.

“Rầm”, cô ngã nhào xuống đất, lý trí cố gắng chống đỡ đã bị đánh tan hoàn toàn.

Thượng Hảo Giai bị hai tên kèm giữ hai bên, một con dao để trên lưng cô.

Trong đầu cô loạng toát, xong rồi, lần này phiền phức lớn đây.

Một tên nói khê bên tai cô: “Đem tiền giao ra đây, nếu không đâm chết cô.”

Áo phía sau lưng cô đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, cô biết bây giờ tuyệt đối không được để lộ ra chút sợ hãi nào, cố gắng duy trì sự bình tĩnh.

“Được.”

Nói xong, cô xoay tay nắm lấy con dao phía sau, lộn người đẩy ngã hai tên cướp, khuôn mặt Thượng Hảo Giai trong nháy mắt trở nên dữ tợn...

Tiểu khu vẫn trong bầu không khí bình thản, ai có thể biết cô vừa mới dạo quỳ môn quan một vòng?

Thượng Hảo Giai lau sạch mồ hôi lạnh trên trán, nhờ ánh đèn đường chậm chậm bước đi, trong đầu nhớ lại cảnh vừa rồi, tay trái khẽ vuốt ngực để bình ổn lại.

Gió nhẹ thổi bay sợi tóc bên tai cô như tiếng thở dài của ông trời.

Di động nằm trong túi xách vang lên, Thượng Hảo Giai lấy ra, trái tim như bị bóp chặt.

Thượng Hảo Giai ấn nút trả lời, cố gắng khống chế giọng của mình.

“Alo”

Tiêu Minh Tuấn cầm điện thoại dựa vào xe, thả lỏng hỏi.

“Em về nhà an toàn chứ?”

Thượng Hảo Giai nghe được rõ ràng tiếng bước chân phía sau, cả người phát hoảng không để ý tới việc trả lời.

Cô chưa bao giờ biết mình cũng có ngày sợ đến mức này, giờ đây cô mới có cảm giác mình chỉ có một thân một mình, cô không dám quay đầu lại, điên cuồng hét lên vào trong điện thoại.

“Tiêu Minh Tuấn, anh đang ở đâu?”

Trên con đường tối đen phía trước xuất hiện một người, Thượng Hảo Giai ngẩng đầu nhìn về phía người nọ.

Tiêu Minh Tuấn đến phía trước mặt cô, cười cợt nhả nói: “Thượng Hảo Giai tiểu thư, Tiêu Minh Tuấn tiên sinh đang ở bên cạnh cô đó.”

Toàn thân căng thẳng của Thượng Hảo Giai liền thả lỏng.

“Anh là tên khốn kiếp.”

Cô chẳng màng đến đồ trong tay rơi xuống đất, cầm đầu lao đến trong ngực Tiêu Minh Tuấn thút thít.

Mười giờ sáng, Thượng Hảo Giai, Tiêu Minh Tuấn, Tăng Nhã Nhu, Vương Đào ngồi trên salon nói chuyện phiếm.

Cửa phòng bị đung cái “rầm”, người trong phòng đều giật mình đứng lên.

Điềm Điềm cầm trong tay kiếm gỗ đào, miệng thì hét “Có yêu khí. Có yêu khí. Có yêu khí...”

Tay bảo vệ phía sau đến thấy Thượng Hảo Giai hét to: “Báo cảnh sát.”

Gượng mặt Ngô Hiểu Phong thấy có lỗi và lúng túng nhìn cô, Đa Đa kêu Thượng Hảo Giai đi giải thích với bảo vệ.

Thượng Hảo Giai lấy lại tinh thần, quay ra mắng Điềm Điềm: “Cái con này, lại điên rồi hả?” Xoay người đi đến trước mặt tay bảo vệ, cười nói: “Đại ca, không sao. Cô ấy là bạn tôi, vừa ra viện đã lại phát bệnh. Lát nữa tôi sẽ trói cô ấy lại, anh không cần lo.”

Tay bảo vệ nghe xong chết lặng, lưỡi như dính vào nhau ho khan: “Vậy còn thả ra nữa không?”

Điềm Điềm la hét om nhà: “Có yêu khí. Có yêu khí...”

Thượng Hảo Giai cười càng rực rỡ: “Tất nhiên là có, nếu không sao anh có thể gặp được cô ấy. Nhưng anh vẫn nên đi trước thì hơn. Trước khi con bé này không biết gì cần tai người khác.”

Tay bảo vệ nghe xong nhanh chân bỏ chạy, Tăng Nhã Nhu nhìn theo bóng anh ta, không nhịn được cười.

“Hắn anh ta rất thất vọng, chắc sẽ mất tinh thần đây.”

Ngô Hiểu Phong lắc đầu, quay lại nói với Thượng Hảo Giai: “Em chuẩn bị tâm lý tốt đi, hôm nay thật sự rất nóng đây.”

Trong đầu Thượng Hảo Giai thầm kêu không tốt. Kể từ khi Tiêu Minh Tuấn dọn đến cô vẫn giấu diếm, nói là giấu diếm còn không bằng nói là lừa gạt Diễm Diễm, bây giờ lửa đã bốc cháy ngùn ngụt, cô có qua nổi không?

Thượng Hảo Giai nhớ lại một thân tuyệt học của Diễm Diễm, cả người lạnh run, vội vàng quay ra cười khúc khích lấy lòng: “Chị Diễm Diễm, không phải vì em sợ chị bận quá nên mới không nói cho chị biết thôi mà.”

Cô nói xong nhìn sang Tiêu Minh Tuấn đang nhe răng toét miệng xoa cánh tay.

Thượng Hảo Giai biết mình bây giờ đang giấy chết, hơn nữa còn là giấy chết trong vô vọng, ôm hi vọng cuối cùng, nhanh chân bỏ chạy.

Diễm Diễm cầm cây gậy xông đến Thượng Hảo Giai, hét còn to hơn: “Hôm nay bà thay trời hành đạo, bắt lấy con yêu nghiệt nhà mày. Đừng có hòng chạy, đứng lại cho bà...”

Ngô Hiểu Phong ngồi xuống cạnh Vương Đào, thở dài: “Đừng ngạc nhiên. Bọn Ngải Khải hôm qua uống rượu chỗ tôi đã nói hết chuyện Tiêu Minh Tuấn dọn đến. Diễm Diễm nghe xong tối qua đã muốn giết người, bị tôi giữ ở nhà. Vì trảm yêu trừ ma mà sáng sớm đã lục tung nhà. Cứ đợi một lát nữa, không xong sớm được đâu, đằng sau còn có người chưa lên sân khấu mà.”

Vương Đào nghe xong cười to, nói với Ngô Hiểu Phong: “Thảo nào. Xem ra sẽ đánh nhau đây, hai anh em ta cứ hút thuốc chờ xem thôi.”

Hai người vừa nói xong, cánh cửa lại bị đá văng.

Mọi người trong phòng lại giật mình. Một đám đàn ông dáng vẻ lưu manh, miệng ngậm tăm, tay cầm gậy chửi Tam tự kinh đi vào.

Ngải Khải cầm đầu múa gậy, mắng: “Cô không muốn sống nữa rồi, dám bắt nạt chị cả của tôi.” Mấy người Lý Sinh Thư sau lưng Ngải Khải lớn tiếng phụ họa: “Làm thật cô ta.”

Chẳng biết Lý Sinh Thư và Ngải Khải có chuyện gì. Từ sau khóa huấn luyện, quan hệ giữa hai người trở nên vô cùng tốt, khiến Thượng Hảo Giai vừa vui mừng vừa buồn bực. Nhưng cũng không sao cả, bây giờ thoát khỏi Diễm Diễm đã rồi nói.

Thượng Hảo Giai thấy bảo vệ phía sau bọn họ, quả thực muốn đụng đầu vào đó chết luôn. Cô đứng lên đi đến chỗ tay bảo vệ, run rẩy nói: “Đại ca, anh không cần lo...”

Tay bảo vệ còn run hơn cô, lắp bắp nói: “Cô em à, em, em, em, em nói cho đại, đại cả thật đi. Cái đám này không phải là xã, xã, xã, xã hội đen hay là người bị bệnh thần, thần, thần, thần kinh...”

Thượng Hảo Giai nặn ra nụ cười còn khó coi hơn khóc nói: “Đại đại đại ca, đừng khấn trương, em cam đoan đây là nhóm cuối cùng. Những người này là thành viên của câu lạc bộ kịch ở trường bọn em, hôm nay đến để diễn kịch bản “Xã hội đen” ấy mà. Mọi người đùa giỡn tí thôi, anh mau đi đi.” Tay bảo vệ run rẩy bỏ đi.

Thượng Hảo Giai ngồi xuống bàn xoa ngực, thấy mọi người đang chăm chú nhìn mình.

Ngải Khải gơ gậy chỉ vào Thượng Hảo Giai, cắn răng nói: “Nói mau, là ai nói.”

Thượng Hảo Giai mặt như đưa đám đẩy cây gậy của Ngải Khải sang mtoj bên, nhỏ giọng nói: “Được rồi, tôi thực sự không muốn nói, tôi bị cướp.”

Tăng Nhã Nhu do không biết nên cảm thấy hết sức ngạc nhiên, vội khấn trương hỏi Thượng Hảo Giai: “Có chuyện gì vậy? Là ai làm? Cậu có bị thương không?”

Thượng Hảo Giai đánh cây gậy chỉ vào mình, thở dài, nhỏ giọng nói: “Bị thương, tôn nghiêm bị sỉ nhục. Hai đứa nhóc cướp tiền.”

Tăng Nhã Nhu vỗ bàn, hung dữ nói: “Nói cụ thể nghe.”

Thượng Hảo Giai nằm sấp xuống bàn, gật đầu tỏ ý đã biết, tiếp theo thì hữu khí vô lực kể: “Ngày đó không phải tớ nói là khó chịu nên về trước sao? Đến tiểu khu rồi thì có hai đứa bé đuổi theo phía sau tớ, ôm lấy tớ, còn chìa dao vào người tớ. Sau đó thần bí nói, đưa tiền. Trời thì tối, muộn như thế là hết cũng chẳng có ai. Tớ sợ muốn chết, mọi người đoán sau đó thế nào?”

Ai nấy đều tập trung lắng nghe, vội hỏi: “Thế nào?”

Thượng Hảo Giai giơ hai tay vẽ một vòng, ra vẻ thiên hạ thống nhất, sử dụng giọng điệu cực kỳ kinh ngạc nói: “Siêu nhân điện quang xuất hiện.”

Mọi người cùng tức giận phi thường nói, không, phải là hét lên với Thượng Hảo Giai: “Cút ~”

Thượng Hảo Giai cười cười lúng túng: “Hi hi, đùa chút mà, làm dụ bầu không khí.”

“Sau đó tớ sợ quá, nhưng càng sợ hơn là tớ lại không có tiền, vì thế đầu tớ xoay nhanh như gió. Đầu tớ nghĩ thằng nhóc đó không dám chết tớ thì tớ sẽ đánh nó chết. Nếu hai thằng lỏi muốn cái mạng này thì dù thế nào tớ cũng phải kéo một thằng theo. Với lại tớ cảm giác vật chọc vào lưng không lớn, cùng lắm là đứt tay như khi còn bé. Sau đó đầu tớ nóng lên liền quay lại, đẩy hai thằng lỏi. Lúc ấy một thằng lao đến, tớ liền nắm lấy dao của nó. Mọi người đoán nó là gì?”

“Nhựa?”

“Nhựa cái rắm, là nhựa đã chẳng nói, đó là cái chìa khóa phòng bảo vệ... Sau đó tớ giận điên lên, cầm túi ném, hét lớn, đkm tổ tông bọn mày, bà chỉ đáng giá một cái chìa khóa phòng bảo vệ thôi hả? Tớ thấy có cục gạch dưới đất liền nhặt lên ném chúng, hai thằng liền chạy đi, đại ca bảo tớ để cục gạch lại. Sau đó tớ đi thì gặp Tiêu Minh Tuấn.”

Mấy người Vương Đào nghe xong sững sốt, tiếp đó quay ra ca thán: “Đúng là một cô nàng hung mãnh.”

Tăng Nhã Nhu có chút tức giận nhìn Tiêu Minh Tuấn, trách móc: “Không phải anh nói tiền cậu ấy về à? Sao lại để xảy ra chuyện này?”

Tiêu Minh Tuấn hô to: “Oan quá đi, em cũng không phải không biết tính cô ấy mà. Nếu anh để cô ấy lên xe, không chừng cô ấy còn chửi anh. Ai lái xe đi theo sau cô ấy, sau đó cũng thấy bọn tiểu lưu manh đó. Anh chỉ muốn dạy dỗ cô ấy, nếu xảy ra chuyện thật anh sẽ xông lên ngay. Bằng không anh sao dám để cô ấy đi đêm một mình. Tiếp đó anh dừng xe, trốn sang một góc chuẩn bị, hai thằng lỏi kia vừa bắt được cô ấy anh liền chuẩn bị đi ra. Kết quả nào biết hai thằng bắt lực như thế, bị cô chị này của chúng ta hung hãn đẩy ngã, lúc đó nghĩ mà sợ. Anh mà lao ra thì chắc mọi người cũng không cần đi mà tất cả đến bệnh viện thăm anh.”

Tăng Nhã Nhu bị Tiêu Minh Tuấn chọc cười, quay sang hỏi Thượng Hảo Giai: “Cậu có nói chuyện này ẹ cậu biết không?”

Khuôn mặt Thượng Hảo Giai nhăn lại: “Nói chứ, tớ còn định thừa cơ lừa thêm chút tiền phí tổn thất tinh thần kia. Kết quả cậu biết bà ấy nói gì không?”

“Nói gì?”

“Quý bà nhà tớ nghe xong thở dài, tiếp đó rất tức giận hét lên với tớ. Con có đầu không hả? Sao lại đánh lên đầu, con dữ quá nhỉ? Vạ nhất đầu người ta có chuyện, mẹ còn phải bồi thường tiền, con có phải bị lừa đá rồi không? Tớ nghe xong choáng váng, liền nói với bà, con nói này mẹ, là con gái mẹ bị bọn đó cướp. Mẹ thật hay, không an ủi con ngược lại còn mắng chửi, có người mẹ nào như mẹ sao? Cậu đoán quý bà nói gì? Bà còn hét với tớ, tiền đồ trước kia con đi đánh lộn đâu? Con bảo hai thằng ranh đó cướp mình, con còn mặt mũi để tổ khổ với mẹ. Mẹ đã nói với con, con không có bị cướp tiền, con mà để bị cướp thì mẹ sẽ lột da con.”

Nghe Thượng Hảo Giai nói xong, mọi người cười ầm, trong lòng bọn họ rất khâm phục hai mẹ con nhà này.

40. Chương 40: Ác Ma Đến

Cái áo nịt này là của ai?

Chính là của đồng chí Thượng Hảo Giai, bởi vì tôi rất muốn làm cái giò heo một lần...

Được rồi, xin tiếp tục xem mì viết vở kịch này cho mọi người.

Thượng Hảo Giai muốn khóc, tại sao? Chuyện này phải nói là từ rất lâu, rất rất lâu, nói ra vô cùng dài dòng.

Chuyện là, còn nhớ lần trước mẹ Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn đột nhiên xuất hiện ở công ty không?

Đúng, chính là lần đó, do lần đó mới dẫn đến lần này, lần này là gì?

Nói ra cũng dài dòng lắm.

Thật ra nếu nói ngắn gọn thì là bà Thượng và bà Tiểu do rảnh rỗi đã đem mấy đứa cháu của mấy người bạn đến chơi, cho ăn cho ở, bảo mẫu miễn phí, nhân tiện giải quyết nỗi cô đơn, vót vét lại chút tuổi xuân.

Được dịp hai người bạn già ra nước ngoài du lịch liền đưa cháu đến, nào biết hai bà trông được mấy ngày đã chán, cho nên quyết định ra nước ngoài đi chơi, như thế trẻ con không ai trông, cho nên mới đưa đến chỗ Thượng Hảo Giai.

Theo như lời bà Tiểu, dù sao bọn trẻ con có thể ăn có thể uống, tự lực cánh sinh, không cần quản nhiều, đúng giờ cho ăn, rảnh rỗi thì chơi với chúng, nhân tiện xúc tiến tình cảm, làm quen với nỗi khổ khi làm mẹ, điều này rất tốt.

Thượng Hảo Giai xin thề, nếu không phải do mẹ ruột nói, cô sẽ xông lên mắng ngay.

Nếu chuyện này đơn giản thế, bà cứ thuê một cô bảo mẫu đi, tội gì hành hạ tôi, cùng lắm là tiền lương bảo mẫu do tôi trả không được sao?

Nhưng đó là chuyện sau này.

Thật ra Thượng Hảo Giai rất thích trẻ con, Tiêu Minh Tuấn lại càng thích, cho nên khi mấy đứa bé còn chưa đến, hai người rất mong đợi.

Đêm đó sau khi bọn Vương Đào đi rồi, có mấy đứa trẻ trung bình sáu tuổi được giáo viên ở nhà trẻ lái xe đưa đến nhà Thượng Hảo Giai, nói thật là rất phô trương. Nhưng nữ lưu manh thì chẳng coi là chuyện gì cả, với đồng chí Thượng Hảo Giai thì phô trương gì gì đó đều vô nghĩa.

Ngay lúc đó Thượng Hảo Giai gặp mấy đứa bé còn rất vui, bởi vì cô cảm thấy chúng chỉ là trẻ con, liệu có thể làm gì được cô, cùng lắm là tiêu tiền nhiều thêm một ít.

d~dafnleequysdoon

Trẻ con thôi mà.

Không thích ăn cái này thì mua cái khác, chặn miệng chúng lại, rồi ném Tiêu Minh Tuấn và Tuấn Tuấn cho chúng thỏa sức hành hạ, chơi đùa miễn phí, như thế mình có thể tranh thủ thời gian làm biếng, sống phóng túng trong phòng, thế giới không phải sẽ được thống nhất sao?

Một chuyện đơn giản cỡ nào, hoàn hảo biết bao.

Nhưng chuyện xảy ra sau đó làm cho Thượng Hảo Giai biết mình đã sai, vô cùng sai lầm.

Cô thấy mình không nên nghĩ như thế, nghĩ như thế thì đúng là ngu hết chỗ nói.

Theo như lời cô, trong xã hội hiện nay, không có việc nào mà lại kết thúc một cách mù quáng.

Cái người mà khi sự việc tối qua còn chưa kết thúc thì đã tranh thủ cười thầm, tự cho là thông minh, lén dùng mảnh khóc gian trá ấy quá là ngu ngốc, cực kỳ ngu ngốc.

Trẻ con bây giờ trưởng thành sớm lắm.

Chúng có rất nhiều ý nghĩ, tám chữ “dữ thì câu tiền, khai khoát sang tân” [1] đã thể hiện rõ trên người chúng.

[1] có ý chỉ thời đại phát triển thì trẻ con cũng phát triển nhanh hơn. (nguồn dict.cn)

Bọn trẻ con ở bốn ngày thì hai ngày đầu đã xảy ra chuyện khiến Thượng Hảo Giai sụp đổ.

d.đ.l~ê.q.đ[ô]n

Kế hoạch đã định của Thượng Hảo Giai là thế nào?

Kế hoạch của cô là như vậy. Tối ngày đầu tiên khi chúng đến thì sẽ không nói năng gì cả, áp đảo chúng về khí thế, khiến chúng tưởng mình là cô chị không dễ nói chuyện, vậy thì bọn chúng sẽ không dám âm ỉ. Cho dù muốn cố tình gây sự thì với khí thế của mình cô cũng có biện pháp hù dọa chúng, khiến chúng phải đi tìm Tiêu Minh Tuấn, sau đó để Tiêu Minh Tuấn chơi với chúng, thế không phải tốt sao?

Nhưng Thượng Hảo Giai không ngờ, cô thật không ngờ là mình quá xui xẻo. Từ nhỏ cô luôn tính toán người khác, nhưng vì sao đến khi trưởng thành, hai mươi năm sau càng ngày càng thụt lùi, đến mức để mấy đứa trẻ chọc phá không còn hình dạng con người. Mẹ kiếp.

Trước khi xảy ra sự việc thì hãy để đồng chí Thượng Hảo Giai than khóc một chút đi.

Bọn trẻ con này thật sự chính chết người không cần mạng nữa mà.

Thật sự là chính chết người không cần mạng đó. Cái bọn phá phách, phá hoại...

Đầu tiên sẽ giới thiệu với mọi người mấy đứa “phá phách” này tên gì, là ai, có bộ dáng ác quỷ thế nào để mọi người có chuẩn bị tâm lý trước, cũng để mọi người có thể tìm hiểu xem trong thời đại này, giá cả thị trường của nghề nghiệp liên quan đến trẻ em và tâm lý trẻ em thế nào, hiện trạng ra sao, tiếp đó là dự đoán đến triển vọng nghề nghiệp tương lai sau này.

Lão đại, biệt hiệu Đại Bạch, nữ, 7 tuổi, đầu búp bê, ánh mắt có linh khí, thỉnh thoảng nói chuyện lộ ra cảm giác thành thực khiến người ta hoài nghi độ tuổi của đứa bé này.

Nhưng đây chưa phải điểm vượt trội nhất, chỉ một chữ để miêu tả điểm vượt trội nhất đó là, lười. Lười đến mức khiến người ta thần phục, khiến người ta bái phục, lười đến cực hạn, đến cả cảnh giới, lười có trình độ... Đồng thời là đứa lớn tuổi nhất (thật ra là già nhất, còn nhỏ mà đã rõ hoa rồi), suy nghĩ nhanh nhẹn, thỉnh thoảng leo tường (về sau Thượng Hảo Giai theo dõi mới biết, sẽ đưa ví dụ cho mọi người sau).

Am hiểu tám chuyện, tám trên internet (Thượng Hảo Giai cảm thấy, nếu bạn học Đại Bạch khi mở mắt ra mà trong tay không cầm netbook [2] thì đồng chí ấy sẽ phát điên, sẽ trống rỗng. Đồng chí Đại Bạch vì trống rỗng, vì điên cuồng nên sẽ cảm thấy thế giới không còn ánh sáng, như tự nhiên mất hết không khí, như cá không có nước, như cô Thượng Hảo Giai không có thịt và sô-cô-la, do đó thế giới này sẽ biến mất, 2012 sẽ đến. Được rồi, Thượng Hảo Giai xin thôi, cô không hề khoa trương, chuyện này là thật đấy).

[2] Thuật ngữ này được đưa ra bởi Intel vào tháng hai năm 2008, để chỉ một loại máy tính có kích thước nhỏ, giá rẻ, nhẹ, tối ưu hóa cho việc truy cập Internet và các chức năng tính toán cơ bản khác như xử lý văn bản. Cho nên có thể nói: Netbook là “những laptop nhỏ được thiết kế cho truyền thông và truy cập Internet không dây.” (nguồn: thongtincongnghes.com)

Rảnh rồi Đại Bạch sẽ đi dạo khắp các diễn đàn, không biết vì sao, con bé luôn tạo ra thần khí làm người ta cảm thấy nó rất nhẹ nhàng.

Để rồi khiến Thượng Hảo Giai vất vả lắm mới có bốn ngày nghỉ rất hâm mộ thêm muốn. Rất ghen ghét đố kỵ.

Lão nhị, biệt hiệu Bao Tay, nữ, 6 tuổi, tóc dài, mặt trứng ngỗng, đôi mắt to (bạn học Thượng Hảo Giai rất thích độ mắt với con bé xem mắt ai to thì người đó thắng).

Có một lần đi công viên chụp ảnh mới phát hiện, con bé này cũng như mình, chỉ cần chụp ảnh sẽ lập tức sẽ thành mất ti hí, bạn học Thượng Hảo Giai cảm thấy chuyện này nói ra rất .

Trong đám trẻ con, nó là cô bé khéo léo nhất, ít nói, có tự chủ, thỉnh thoảng động kinh nhưng thật ra lại là đứa không đồng nhất, thực ra là biểu hiện giả dối, phải nói nó có cấp bậc bà thím, trưởng thành sớm giống hệt như đồng chí Đại Bạch.

Hơn nữa con bé còn rất lấm mồm, vô cùng lấm mồm, cực độ lấm mồm, việc này, ví dụ không thể tùy tiện, lời cũng không thể nói mò được, nhưng hãy cứ để bạn học Thượng Hảo Giai nói một câu đi.

Bạn học Bao Tay mới sáu tuổi thôi, tại sao có thể nói tập trung tinh thần, vui mừng phấn chấn vậy hả? Nói xong còn nói, kể đến người thứ hai vẫn tiếp tục nói, đồng chí Bao Tay, chúng ta cười chút đi. Còn nữa...

Xem bộ dạng em và đồng chí Đại Bạch tám chuyện xem, đâu có điểm nào giống trẻ con 6 tuổi?

Theo như lời Thượng Hảo Giai, hoàn toàn là mấy đứa trẻ con 26 tuổi, hết việc thì vỗ vai Thượng Hảo Giai hoặc sau lưng nói, cứ theo tình huống này, nếu Thượng Hảo Giai ngồi, Bao Tay sẽ vỗ vai, Thượng Hảo Giai đứng, Bao Tay sẽ vỗ lưng, chỗ khác không với tới. (Cho Thượng Hảo Giai cười chút đi. Thượng Hảo Giai cho rằng, bây giờ cho dù bạn có nói cô ấy bắt nạt trẻ con, cô ấy cũng nhận, hết cách rồi, đôi khi, chúng ta lại tìm kiếm sự tự tin khi cao hơn bọn trẻ con).

Lão tam, biệt hiệu Mạn Mạn, nữ, 6 tuổi, tóc dài, mặt trứng ngỗng, đeo kính, là người theo chủ nghĩa diện thực (đồ ăn làm bằng bột mì), có văn hóa, không thạo nghịch ngợm phá phách, am hiểu “đả tương du” [3], thỉnh thoảng sẽ nhảy ra trước mặt mọi người để chứng minh sự tồn tại của mình, sau đó lại đi chơi máy tính.

[3] ám chỉ việc không quan tâm, không hỏi đến bất cứ chuyện gì. (nguồn: baike)

Ừ, mọi người phải tin, Mạn Mạn có tồn tại... Tuy không xuất hiện, nhưng đã xuất hiện thì rất được hoan nghênh, nói như thế nào đây, Mạn Mạn là người thích kẹo và ngồi trong góc chơi máy tính.

Nhưng mọi người không nên xem nhẹ nó, nó là đả tương du có tác dụng rất lớn. (Mị nói: Mạn Mạn à. Vị trí nhân vật này tôi chỉ có thể để như vậy, ai bảo lão đại cô muốn tôi viết một người xì dầu (tương du) có cũng được mà không có cũng được chứ?)

Lão tứ, biệt hiệu Tiểu Cẩm, nữ, sắp được 5 tuổi, bây giờ đang là 4 tuổi lẻ 10 tháng, một cô bé dịu dàng ít nói, thích vuốt tóc đuôi ngựa, đeo kính ra vẻ lịch sự. Nhưng thật ra hoàn toàn không phải, con bé này đừng coi nó nhỏ, nó chính là con điên khủng nhất. Hơn thế còn là một chính thái khổng [4], ừm... bổ sung thêm một câu, là một phúc hắc chính thái khổng.

[4] người có sự yêu thích mãnh liệt với những cậu bé trai (nguồn: baike)

Mỗi sáng thức dậy, chỉ cần người nào đó không có ở đây, nó sẽ lớn tiếng la hét đang thăm mền ai đó, mỗi tình cảnh là một người khác, khi mà cái người đó quay lại, nó sẽ giả vờ rất nhu mì xấu hổ che mặt không nói một lời.

Thật khiến Thượng Hảo Giai không khỏi suy nghĩ, ôi chu choa, tiểu Cẩm à. Em tuy mới 4 tuổi nhưng lòng can đảm với tình yêu thật rất... rất... rất... dũng mãnh, rất muộn tao [5]. Thay các vị làm tấm gương của trẻ con thời nay, là người đi đầu, rất gan dạ, rất dũng mãnh, You Are No.1.

[5] ám chỉ người bề ngoài bình tĩnh nhưng nội tâm điên cuồng. (nguồn: baike)

Đồng chí Tiểu Cẩm thuộc về loại giả quân tử, chân tiểu nhân mượn đao giết người vô hình vô sắc, nó chính là một con bé rất thông minh. Nếu nó muốn “giết người”, yên tâm, nó tuyệt đối sẽ không nhằm mục tiêu vào Đại Bạch và Bao Tay, chỉ có một mục tiêu, ai? Đúng, bạn đoán sai rồi.

Chính là lão Tiểu, đồng chí Tiểu Nguyệt. (Thượng Hảo Giai nhỏ giọng, ha ha ha, Tiểu Nguyệt à, sao em lại bị bắt nạt chứ?)

41. Chương 41: Ác Ma Đến (2)

Lão tiểu, biệt hiệu Tiểu Nguyệt, nữ (giới tính chỉ là mây bay, chỉ là mây bay. Thượng Hảo Giai nghĩ câu nói này rất là mông lung), bốn tuổi, tóc ngắn rất đáng yêu, mắt nhỏ, mặt trái xoan, thích dùng thân hình thấp bé của mình đụng ngã lão đại để nghiên cứu.

Tiểu Nguyệt à, tuy đàn ông... không có hứng thú với cháu, nhưng cháu cũng không cần nghiên cứu tiểu Đại Bạch chứ. Đại Bạch là người đã có chủ, có chủ rồi đó biết không?

Đồng chí Tiểu Nguyệt ngoại trừ ngày ngày nghiên cứu đụng ngã Đại Bạch ra thì còn thích xem tiểu thuyết. Nghe nói người nào đó còn thích cô em thoát tuyến [1] bạch mục [2] này, thật là Thượng Hảo Giai thấy lạ.

[1] thoát tuyến: ở Hương Cảng, Ma Cao từ này được dùng để hình dung những người điên cuồng, tinh thần rối loạn, từ chuyện này bất chợt nhảy sang chuyện khác. (nguồn: baike.baidu.com)

[2] bạch mục: được sử dụng nhiều trong các chương trình giải trí ở Đài Loan, dùng để hình dung những người nói mà không nghĩ, hay nói ra sự thật làm tổn thương người bên cạnh. Do những người như thế thường bị xem thường (bạch nhãn) nên về sau được gọi là “bạch mục”. (nguồn: baike.baidu.com)

Thượng Hảo Giai phát hiện tuy cô bé hiền lành có lúc điên cuồng nhưng lại là cô bé đơn thuần nhất, tại sao lại vậy?

Phát hiện này khiến Thượng Hảo Giai rất giật mình, ha ha ha. Bởi vì Tiểu Nguyệt còn nhỏ, cộng thêm bạch mục, nói chuyện lại thoát tuyến cho nên mấy đứa Đại Bạch dưới sự dẫn dắt của yêu nghiệt nào đó thường hay bắt nạt đồng chí tiểu Nguyệt Nguyệt.

Nói là bắt nạt còn không bằng nói là một sự yêu thích của chị với em gái, nếu nói cực kỳ phiến tình [3], đây chính là sự thể hiện “tình yêu” lớn lao đó

[3] phiến tình: là tình cảm tràn ngập cảm xúc mạnh mẽ được thổi phồng, cái nhìn của người khác thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần làm tốt mục đích của mình. (nguồn: baike.baidu.com)

Giờ đến đồng chí Hiểu Húc, nam đồng chí duy nhất, đồng chí, đáng yêu, bé trai đáng yêu, Hiểu Húc đáng yêu, Hiểu Húc đáng yêu... Vì sao lại nói là đáng yêu? Bởi vì Thượng Hảo Giai rất thích cậu bé.

Cậu bé phúc hắc này chính là phiên bản của Tiêu Minh Tuấn. Lần đầu tiên gặp mặt, nếu Thượng Hảo Giai không phải người ngày ngày ở cạnh Tiêu Minh Tuấn thì cô nhất định sẽ nghĩ đứa bé này là do tên súc sinh Tiêu Minh Tuấn trong một đêm đã cùng người đàn bà nào đó xảy ra vận động kịch liệt tạo nên... l-êquyydooon

Thằng bé này rất giống Tiêu Minh Tuấn. Trong bụng đầy ý nghĩ xấu xa, âm mưu quỷ kế, tuy không có chiều sâu gì nhưng các đồng chí à, xin mọi người hãy nghĩ xem, giờ nó mới 5 tuổi, mới 5 tuổi, thằng nhóc mới 5 tuổi thôi... Sau này, tiền đồ sẽ không thể đo lường đâu

~~Song về sau Thượng Hảo Giai lại nghĩ, nếu không có Hiểu Húc, cô và Tiêu Minh Tuấn sẽ không thành đôi nhanh như thế, thật sự rất cảm ơn đứa bé tiểu Húc phúc hắc này...

Được rồi, bây giờ mối quan hệ của bọn nhóc là thế này. Trong sáu đứa bé, 3 cái góc tam giác được hình thành: tiểu Cẩm thích Hiểu Húc, Hiểu Húc thích Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt thích Đại Bạch.

Thượng Hảo Giai muốn nói, đây rốt cuộc là góc tình yêu gì thế hả? Nó còn loạn hơn cả chuyện của cô và Tiêu Minh Tuấn nữa, ôi trời ơi, đau đầu.

Chuyện giữa cô và Tiêu Minh Tuấn còn chưa xong, giờ lại phải xử lý chuyện con con của bọn nhóc, có phải cô quá rảnh hay không?

Ngày đầu tiên bọn nhóc ở chỗ cô, Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn đều ở nhà, lớn bé ngồi trong phòng trông mắt nhìn nhau.

Đại Bạch ngồi trên giường chơi netbook yêu quý của cô, chắc lại đang chạy đến diễn đàn nào dụ dỗ ai rồi.

Mạn Mạn chạy đến góc phòng chơi quái vật cương thi, đứa bé này, thật đơn thuần.

Hiếu Húc thì đọc sách, sách gì vậy, “Tư Trị Thông Giám [4]” đứa bé này thật khiến người ta thán phục.

[4] Tư trị thông giám là một cuốn biên niên sử quan trọng của Trung Quốc, với tổng cộng 294 thiên và khoảng 3 triệu chữ. (nguồn: wiki)

Tiểu Cẩm thì cứ đứng lắc qua lắc lại, lại lắc qua lắc lại bên cạnh Hiếu Húc. Lắc hơn mười phút nó mới đỏ mặt, rất xấu hổ làm con lắc bên cạnh Hiếu Húc.

Tiểu Nguyệt nằm trên mặt đất ôm Tuấn Tuấn lăn qua lăn lại, miệng kêu đói quá, đói quá. D~Đ!L#QuysD00n

Thượng Hảo Giai thấy khó hiểu, con bé này không phải vừa ăn xong à? Sao đã đói rồi? Ban nãy nó còn ăn hết ba bát lớn, đủ cho Thượng Hảo Giai ăn sáu ngày, ăn được ghê. Nhưng vì sao, vì sao trông nó vẫn gầy như thế?

Tiểu Nguyệt à, cháu đừng nhìn Tuấn Tuấn rồi mắt tỏa ra lục quang (như mắt con sói khi thấy mồi) thế chứ, Tuấn Tuấn không ăn được đâu, không ăn được đâu... Cháu bỏ Tuấn Tuấn xuống đi, xem Đại Bạch kia, cháu ăn chẳng bỏ, đi đi, đi đi, đi ăn đi.

Thượng Hảo Giai nằm tựa vào Tiêu Minh Tuấn phẩy tay bảo Tiểu Nguyệt ra ngoài.

Cô nhìn dáng vẻ tiểu Cẩm, đột nhiên nhớ đến chính mình, nằm trong ngực Tiêu Minh Tuấn cười khà, đừng kinh ngạc vậy, không phải hôm nay mới thân mật đâu, cũng không phải hai người bọn họ xảy ra chuyện gì mà không báo cho mọi người biết mà là Thượng Hảo Giai đang khó chịu.

Thật ra cũng không phải khó chịu gì, nếu nói ăn phình cả bụng cũng coi là không thoải mái thì Thượng Hảo Giai hiện đang không thoải mái.

Thượng Hảo Giai cũng không biết vì sao, từ lúc trở về gặp chị cả, cô và Tiêu Minh Tuấn chạy rất nhiều. Sáng dậy quả thật không còn chút sức, đó là bởi vì tối qua không ăn gì, sáng nay liền đói.

Tiêu Minh Tuấn cúi xuống xoa bụng cho Thượng Hảo Giai, khẽ hỏi: “Vẫn còn không thoải mái à? Anh mua gì cho em nhé?”

Trong đôi mắt Thượng Hảo Giai xẹt qua một tia tinh quang, nhìn Tiêu Minh Tuấn nhỏ nhẹ đáp lại: “Ừm, em muốn ăn sô-cô-la.”

Tiêu Minh Tuấn nghe xong, nhẹ nhàng nhắc đầu Thượng Hảo Giai lên, sau đó từ từ thả xuống ghế, đứng dậy, xoay người về phòng, khóa cửa, đi ngủ...

Thượng Hảo Giai nhìn đã biết là coi mình là đứa bé để lừa mà, cô cũng biết tên này chẳng có lòng tốt như thế.

Chẳng còn chuyện gì, quên đi, tự mình dỗ mình thôi.

Bạn Bao Tay muốn học, ánh mắt đồng chí Hiếu Húc nhìn mình lóe lên lục quang, được, xem ra sắp bắt đầu cuộc chơi rồi đây.

Thượng Hảo Giai đứng lên nhìn mọi người, ngay cả Đại Bạch ôm netbook ngồi trên giường cũng chạy đến, gương mặt mong đợi nhìn Thượng Hảo Giai.

Thượng Hảo Giai lấy hết dũng khí nhìn bọn nhóc, tốt, xem ra hôm nay không chạy thoát rồi, tên khốn kiếp Tiêu Minh Tuấn nhất định cố ý, nhất định cố ý... Thượng Hảo Giai trông thấy ánh mắt mong chờ của bọn nhóc, liền nói: “Đến đây, cô đưa các cháu đi chơi, muốn chơi gì?”

Bọn nhóc nhìn Thượng Hảo Giai, chẳng nói một lời, bỗng đột nhiên Đại Bạch gào lên: “Mẹ kiếp. Tôi bị ức hiếp.”

Thượng Hảo Giai là ai? Thượng Hảo Giai là nữ lưu manh, là nữ lưu manh bá đạo. Nếu ở chỗ khác bị ức hiếp thì không nói, nhưng lại đang ở nơi này, mẹ đã giao phó bọn nhóc này cho cô chăm sóc, cô phải trông chừng thật tốt, quyết không để chúng bị ức hiếp.

Thượng Hảo Giai nên làm gì lúc này? Đúng, mở rộng chính nghĩa.

Thượng Hảo Giai đến bên cạnh Đại Bạch dịu dàng nói: “Ai ức hiếp cháu?”

Đại Bạch cực kỳ khinh thường liếc xéo Thượng Hảo Giai, nghĩ thầm, chị giả bộ cái gì chứ, phản bác: “Hỏi, cô giải quyết được không?”

Thượng Hảo Giai cảm giác mình bị coi thường nhưng vẻ mặt vẫn ôn hòa nói với Đại Bạch: “Cháu không nói sao biết cô không giải quyết được?”

Đại Bạch nửa tin nửa ngờ nói lại với Thượng Hảo Giai.

Hóa ra lúc nhàm chán Đại Bạch lên diễn đàn tìm chồng cãi lộn (bằng tay), rèn luyện mồm mép lúc rảnh rỗi, chỉ là vui đùa nhưng cái đối tượng bị mắng nhiếc rất lợi hại, như chó điên cắn người, gặp ai cắn người đó, vì vậy Thượng Hảo Giai liền dẫn quần chúng ra tay... cuối cùng giành thắng lợi mà về.

Hơn bảy giờ tối, đến giờ ăn tối, Tiêu Minh Tuấn mới rời giường, ra khỏi phòng nhìn đám người ngủ lã lác dưới đất lại càng hết hồn, nhưng anh không tạo ra âm thanh, lặng lẽ đến bên cạnh Thượng Hảo Giai.

Sau khi hôn lên trán Thượng Hảo Giai anh liền vào bếp nấu cơm cho mọi người.

Tiêu Minh Tuấn vừa đi, Thượng Hảo Giai liền mở mắt. Cô căn bản không có ngủ, cùng lúc đó, Hiểu Húc bên kia cũng mở mắt, nhưng cậu không để Thượng Hảo Giai thấy...

Từ cái ngày Thượng Hảo Giai dẫn người đến cãi lộn (bằng tay), quan hệ giữa cô và bọn nhóc cũng dần tốt hơn. Tốt đến mức nào? Tốt đến mức cô đã hoàn toàn hiểu bọn nó, cũng để bọn nó hiểu được cô và Tiêu Minh Tuấn.

Ngày đó Tiêu Minh Tuấn và cô bị tên nhóc xấu xa Hiểu Húc nhìn thấy liền làm hại cô.

Trách cô thôi, ai lại đưa ra đề nghị chơi trò nói thật lòng vào buổi tối chứ.

Ai hỏi Hiểu Húc thích Tiểu Nguyệt hay tiểu Cẩm, ai lại sống chết muốn nói dối, để không bị đánh đòn chỉ đành kể câu chuyện của mình và Tiêu Minh Tuấn ra.

Thượng Hảo Giai phát hiện, chỉ số thông minh của mấy đứa này cao hơn cô, vì sao? Câu hỏi là cô thích ai thì dễ rồi, nhưng câu hỏi của cô là gì?

Câu hỏi của chúng cho cô là đồng chí Thượng Hảo Giai, từ khi nào cô thích anh Tiêu Minh Tuấn? Chuyện xảy ra thế nào. Câu hỏi này rất hay đúng không?

Thượng Hảo Giai thật tìm cơ hội để hai người nói chuyện này, tình hình hiện tại của cô và Tiêu Minh Tuấn là thế nào, thế nào thì chính anh cũng không biết.

Cô cũng rất khổ não, cô muốn thổ lộ hết ra, cô không có can đảm nói với Tiêu Minh Tuấn, cô thích anh, cô rất khó chịu. Nhưng vì sao Tiêu Minh Tuấn không nói với mình? Vì sao?

Lần này hay rồi, có người đã nói thay, vừa nói ra thì rất tốt, nói hết cả đêm, mạo hiểm nói ra những lời thật lòng.

Không, có lẽ tối nay không phải chơi trò mạo hiểm nói ra những lời thật lòng, mà là gì? Mà là nghe cô Thượng Hảo Giai kể chuyện...

Tất nhiên khi đó anh Tiêu Minh Tuấn không có mặt, nghe nói là đang ngủ, chỉ là nghe nói thôi.

42. Chương 42: Ác Ma Đến (3)

Tôi có nói sẽ đưa ví dụ ra mà chưa đưa, bây giờ chúng ta xem ví dụ đầu tiên.

Sự việc xảy ra vào sáng ngày thứ hai, Thượng Hảo Giai ăn sáng xong ngồi trên salon xem ti vi, tìm mãi mà chẳng kênh nào xem được.

Hôm nay Tiêu Minh Tuấn dẫn Tuấn Tuấn đi tiệm, cô và mấy đứa nhóc ở nhà.

Thật ra cũng tốt, mỗi ngày đều có việc làm, trừ việc sáng dậy kiểm tra xem có đứa nào đái ra giường không thì những cái khác không phải kiểm tra.

Tối qua nghe Thượng Hảo Giai kể chuyện xong thì bọn nhóc đều ngủ. Sáng cô còn chưa dậy thì liền nghe Tiêu Minh Tuấn gào lên “Hiểu Húc, cháu lại đái dầm...”

Trẻ con mới năm tuổi đái dầm cũng là rất bình thường.

Thế nhưng nên biết, Thượng Hảo Giai và năm cô bé ngủ trong phòng lớn, cũng chính là phòng Tiêu Minh Tuấn, còn Tiêu Minh Tuấn và Hiểu Húc thì ngủ ở phòng cô. Nói cách khác là hai người ngủ trên giường cô, lại nói cách khác nữa là Hiểu Húc đái dầm trên giường cô...

Thượng Hảo Giai nghe xong rót nước mắt.

Bây giờ trong phòng lớn hỗn loạn, tiểu Cẩm nghe thấy đái dầm, gào khóc hô lớn: “Đừng kéo em, em muốn đập đầu vào tường, em muốn chết, em muốn đập đầu vào tường chết...”

Mọi người bị tiếng hét của tiểu Cẩm làm giật mình, chỉ có Bao Tay phản ứng nhanh, chạy đến kéo tiểu Cẩm, khuyên: “Tiểu Cẩm, em bình tĩnh lại, bình tĩnh lại nào...”

Nhưng tiểu Cẩm cảm thấy thần tượng của con bé đái dầm mà con bé không có, con bé liền mất mặt, cho nên, tiểu Cẩm vẫn giùng giàng: “Vì sao em không đái dầm? Vì sao Tiểu Nguyệt đái dầm được? Vì sao? Vì sao? Đừng kéo em, em vô năng, em đi chết đây, đừng có kéo em...”

Thấy tiểu Cẩm kích động như vậy, Đại Bạch vội chạy đến, kéo tiểu Cẩm rồi đẩy vào tường.

Thượng Hảo Giai cảm thấy, nếu không có Bao Tay, khẳng định bây giờ tiểu Cẩm đã bị đụng chết, giọng điệu Đại Bạch tràn đầy sự an ủi nói với tiểu Cẩm: “Tiểu Cẩm, em đừng như vậy, hôm nay em uống nhiều nước trái cây vào là sẽ đái dầm ngay.” d~đanff_leeQuysDoon

Đại Bạch nói xong, hung hăng quay lại nói với Tiểu Nguyệt: “Hôm nay em không được uống nước trái cây, xem em làm chị em muốn đập đầu vào tường đây này, tối nay em không được đái dầm...”

Tiểu Nguyệt nghe xong cái hiểu cái không chạy đến trước cửa phòng Tiêu Minh Tuấn, cười khúc khích nhìn Hiểu Húc đang cắn móng tay.

Con bé đã lớn xử lý xong cái chần ứ nước tiểu tối qua, nó... đã đổi cho Đại Bạch.

Mười phút sau, tiểu Cẩm khóc không còn sức, Tiểu Nguyệt vẫn đứng trước cửa phòng nhìn Tiêu Minh Tuấn và Hiểu Húc cắn móng tay trên giường cười, chỉ có Mạn Mạn vừa ăn kẹo đứng cạnh Tiểu Nguyệt cười theo.

Trong phòng lớn, Thượng Hảo Giai nhìn cảnh tượng trước mắt không biết là khóc hay cười.

Bao Tay đang gấp chăn đệm của mình, tiểu Cẩm và Đại Bạch thì lại cãi nhau.

Đại Bạch thấy giường mình nằm ướt, không thể nào tin nổi, gào khóc với Thượng Hảo Giai nói rằng không phải mình.

Tiểu Cẩm thấy giường ướt mà không ai nhận, cướp lời giường đó của mình. Nhưng Đại Bạch bảo ra giường là Hello Kitty cho nên tuyệt đối là của con bé, nhưng nước tiểu thì không phải của nó. Mà cái ra giường của tiểu Cẩm không phải Hello Kitty cho nên chất lỏng trên đó khẳng định cũng không phải của tiểu Cẩm. Kể phạm tội là người khác, cho nên phải lập hồ sơ điều tra.

Thế là, Đại Bạch cố chấp tìm ra hung thủ và tiểu Cẩm cố chấp nói mình đái dầm cãi nhau...

Bây giờ là mười hai giờ trưa, Thượng Hảo Giai ở cùng bọn nhóc, Tiêu Minh Tuấn đã dẫn Hiểu Húc đái dầm cho Tuấn Tuấn đi tiêm.

Thượng Hảo Giai xem bọn nhóc diễn trò, phải nói chúng thật sự như ngôi sao màn ảnh.

Nguồn gốc câu chuyện là thế này, trên ti vi đang chiếu Hoàn Châu Cách Cách, phiên bản mới, đột nhiên Đại Bạch nhớ đến FQY rất nóng trên mạng, đề tài này được tiểu Cẩm và Tiểu Nguyệt nhiệt liệt hưởng ứng. Vì vậy bọn nhóc tuổi tác bình quân 6 tuổi bắt đầu bàn về FQY.

Đại Bạch rất tò mò nói: “Lão tử là người yêu hoa, yêu lục bình, tại sao? Bởi vì người đó xinh đẹp.” Hay lắm, xem đi, Đại Bạch là người tốt, Đại Bạch là một con bé háo sắc.

Thế là tiểu Cẩm và Tiểu Nguyệt cũng phát biểu ý kiến, Thượng Hảo Giai do không thể xem ti vi, vừa rồi cũng không cần thận tham gia, cái này, cô nghe không hiểu.

Quả nhiên cô đã già, thật nói không nên lời, cô cũng không có gì để nói. (Bao Tay và Mạn Mạn đang ngủ) Nhưng Thượng Hảo Giai cũng không phải người không quan tâm. Có bát quái, bát quái là Thượng Hảo Giai rất thích.

Vì vậy, Thượng Hảo Giai hét lên với bọn nhóc: “Lão tử muốn ăn bánh rán.”

Thế là... Thượng Hảo Giai bị lơ đi...

Bốn người ngồi trên ghế salon, chị một lời em một lời. Khi con gái nhàm chán thích làm gì? Có vẻ như khi rất nhàm chán, bọn họ lại bắt đầu bắt quái.

Tiểu Nguyệt: em lâu rồi không xem phim, xem truyện tranh rất thích.

Thượng Hảo Giai bỗng nhiên nhớ đến hôm nay khi cô hỏi Hiểu Húc thích ai, Hiểu Húc nói thích Tiểu Nguyệt. Ai cha, tại sao mình lại quên mất chuyện bát quái này.

“Tiểu Nguyệt à, yêu... hay cháu tìm một cậu bạn trai nào đó đi.”

Tiểu Nguyệt rất bất đắc dĩ lắc đầu, ủ rũ nói: không có bạn trai nào muốn em cả, mấy cậu bạn ở nhà trẻ đều vây quanh Bao Tay, dd!lee!quyss!doon! không ai để ý đến em, cho nên em cũng không thích bọn con trai.

Đại Bạch nghe Tiểu Nguyệt nói, bỗng nhiên kích động, lấy tay chỉ Tiểu Nguyệt cắn răng nghiêng lợi nói: em đúng là con bé không ra hồn. Bố em năm đó ngọc thụ lâm phong, anh tuấn kiệt xuất để đời là thế, bao nhiêu cô gái yêu thương nhưng nhớ, cuối cùng lại thua trong tay mẹ em. Đến chị còn gờ tay hoan nghênh, không còn cách nào, vẻ đẹp khiến người ta khó mà từ chối.

Thượng Hảo Giai thấy náo nhiệt liền góp vui, giẫm lên tường, chỉ Tiểu Nguyệt nói: Không phải vậy chứ, cháu đúng là con bé không ra hồn. Mẹ cháu thời đó cũng đẹp khuynh quốc khuynh thành, vẻ đẹp có một không hai, cuối cùng vẫn là cho bố cháu.

Tiểu Nguyệt nhìn Đại Bạch, rất phối hợp hỏi: Chị không sợ mẹ em giận hả?

Đại Bạch ra vẻ không sao hết nói với Tiểu Nguyệt: Mẹ em đã quen rồi.

Tiểu Nguyệt gật đầu, nói với Đại Bạch: Hóa ra là vậy, thích bố em leo tường.

Thượng Hảo Giai nhất thời ngẩn ra. Đại Bạch chột Thượng Hảo Giai: Gì kia, phu nhân, thím nói chút gì đi...

Thượng Hảo Giai ngược lại cũng phối hợp, thế nhưng nhập vai rất chậm, không có biện pháp, đành giao cho Đại Bạch: Cái đó, lát nữa, phu quân, cháu trước đi. Cô còn đang nghiên cứu leo tường là công hay thụ đấy? Phu quân, mời cháu tiếp tục.

Đại Bạch liếc mắt, chịu không nổi nói với Thượng Hảo Giai: Thím... quả nhiên là thụ, vĩnh viễn là thụ.

Nói xong quay ra nói với Tiểu Nguyệt: Tiểu Nguyệt, cháu còn tiếp tục vậy thì sẽ không ai lấy đâu.

Tiểu Nguyệt không biết làm sao: Xin thím.

Đại Bạch cắt ngang Tiểu Nguyệt, nói tiếp: Rau quả quá hạn, lạnh rồi, ăn sẽ không ngon.

Thượng Hảo Giai vội vàng tiếp lực: Tiểu Nguyệt à Tiểu Nguyệt, bây giờ theo sau mẹ cháu có một đồng đàn ông, cháu sao không học được chút gì vậy?

Tiểu Nguyệt rất bất đắc dĩ hét lớn: Em mới bao nhiêu tuổi chứ.

Thượng Hảo Giai đột nhiên nghĩ đến, nếu không có sính lễ thì... vội vàng hỏi Đại Bạch: Vậy, không phải là nuôi không rồi?

Đại Bạch không có thời gian với Thượng Hảo Giai, hằng say trêu chọc Tiểu Nguyệt: Này, em còn biết cãi hả?

Tiểu Cẩm đang xem náo nhiệt rất cuộc cười đã đủ, dính vào nói: Bà thím, Đại Bạch, hai người sao giống như... gả con gái thế?

Đại Bạch: Em xem Lý Đại Hoa nhà bên đi, mới sáu tuổi nhưng đã là mẹ hai con rồi đó. Em xem em, chẳng có chút tiền đồ gì cả.

Thượng Hảo Giai mới nghe được Tiểu Nguyệt nói Bao Tay được hoan nghênh, liền chuyển sang đề tài về Bao Tay: Ôi trời, xem chị Bao Tay của cháu đó.

Tiểu Nguyệt:...

Tiểu Nguyệt lệ rơi đầy mặt nói với Đại Bạch và Thượng Hảo Giai: Em nên nói thế nào đây. Các chị, cứu mạng.

Tiểu Cẩm im lặng thay cho việc bó tay, Nguyệt Nguyệt đáng thương, em hãy yên nghĩ đi.

Tiểu Cẩm à em đừng đá người ta xuống thế chứ. Việc tốt thì cùng chia sẻ với nhau. Cô vội chuyển trọng tâm câu chuyện: Cháu hãy nhìn chị tiểu Cẩm của cháu.

Tiểu Cẩm cảnh giác nói với Thượng Hảo Giai: Đâu có chuyện gì liên quan đến cháu?

Tiểu Nguyệt thấy gió liền đổi tay lái nói với Đại Bạch: Mấy chị còn chưa lấy chồng mà.

Đại Bạch chỉ Tiểu Nguyệt, hận rên sát không thể thành thép: Em... cái đứa không ra hồn kia, em còn muốn trốn tránh?

Thượng Hảo Giai tiếp tục rút đề tài: Chị tiểu Cẩm của cháu không ai thèm lấy, ngày ngày đến bên bờ sông Bích Thủy nghiên cứu người nhảy sông, cháu cũng muốn thế sao?

Tiểu Cẩm:...

Đại Bạch: Hở?

Tiểu Nguyệt: Em sẽ tìm một người nào đó rồi lấy.

Đại Bạch không phục: Vậy em tìm đi. (Đại Bạch, thật ra vì em lớn hơn mà còn chưa có bạn trai nên em ghen ghét đố kỵ chứ gì.)

Thượng Hảo Giai: Khi nào?

Tiểu Cẩm:...

Tiểu Nguyệt:...

Tiểu Nguyệt không thể nhịn được nữa, gầm lên: Một sớm một chiều thì em biết đi đâu tìm?

Đại Bạch rất trực lợi nói với Tiểu Nguyệt: Em phải tìm được một người gia tài bạc triệu, nếu không thì không được phép bước vào cửa.

Đại Bạch vừa nói Tiểu Nguyệt xong, chợt nhớ đến tiểu Cẩm, vội vàng nói: Tiểu Cẩm, em còn lớn hơn Nguyệt Nguyệt, còn chưa lấy chồng nữa, càng mất mặt hơn

~Tiểu Cẩm oan ức nói: Đại Bạch, bà thím, liên quan gì đến em?

Tiểu Nguyệt:...

Đại Bạch: Bà thím, đừng ngừng, tiếp tục, phu quân đang vui vẻ.

Thượng Hảo Giai:...

Tiểu Cẩm: Nè, ai muốn tìm bạn trai hả? Em mới là đóa hoa hai chín, sao phải vội lập gia đình hả?

Tiểu Nguyệt bình tĩnh đại ngộ: Các chị rõ là cố ý.

Tiểu Cẩm: Đại Bạch, chị đã lấy chồng chưa? Còn bà thím nữa, không phải thím chưa gả cho chú Tiêu đấy sao.

Thượng Hảo Giai bị nhắc đến nỗi đau liền im miệng, nhưng vẫn...

Đại Bạch: Mới hai chín? (Thượng Hảo Giai kết luận, đây tuyệt đối là câu hỏi ngược.)

Tiểu Nguyệt không sợ chết hiểu sai ý, vội vàng nói: 18 tuổi.

Đại Bạch trợn mắt nhìn Tiểu Nguyệt, nhìn tiểu Cẩm nói: Chị biết. Người ta hai tám đã sinh con. Mẹ em? Không phải bà ấy gả cho chị à? Bố em là không khí hả?

Thượng Hảo Giai cổ vũ: Không thể như vậy.

Tiểu Cẩm:...

Tiểu Nguyệt:...

Đại Bạch vỗ bàn hét: Mọi người hợp tác chút đi. Chúng ta đang diễn vở kịch cô gái trẻ chống lại việc ép hôn của cha mẹ trong xã hội phong kiến cổ đại đó.

Tiểu Nguyệt nhỏ giọng nói với tiểu Cẩm: Cha mẹ kiểu này, thật là tự chịu tội.

Tiểu Cẩm nhìn Đại Bạch gật đầu, nói với Tiểu Nguyệt: Mâm mọc trên đầu.

Thượng Hảo Giai rất oan ức nói với tiểu Cẩm và Tiểu Nguyệt: Cô còn chưa làm bà mẹ thời phong kiến... Đây, sao ngưng rồi? Nửa đi...

Đại Bạch vội phụ họa: Tiếp tục, chị đang có cảm giác.

Tiểu Cẩm bắt đắc dĩ liếc trắng mắt nói với hai người: Được rồi, em trốn theo trai, Đại Bạch, chị tiếp tục đi.

Tiểu Nguyệt cũng bắt chước tiểu Cẩm: Em bỏ nhà đi...

Đại Bạch vỗ bàn: Không được

Tiểu Nguyệt nhỏ giọng nói: Lưu lạc một mình

Đại Bạch trợn mắt hỏi Tiểu Nguyệt: Chẳng lẽ em muốn làm nữ giả nam? Nhân tiện làm thiếu hiệp giang hồ à? Nói cho em biết, trò này xưa rồi. Cầu huyết. Cổ lỗ sĩ. Đến bố em chị cũng viết ra được mấy chương rồi.

Tiểu Nguyệt bắt đắc dĩ nhờ Thượng Hảo Giai giúp đỡ: Giúp cháu...

Thượng Hảo Giai không đếm xỉa đến Tiểu Nguyệt, nói với Đại Bạch: Đại Bạch tiếp tục

Đại Bạch nổi tiếu: Bỏ nhà đi ấy à, trong tiểu thuyết thì rất tốt đẹp nhưng thực tế rất bi ai.

Tiểu Cẩm lại mở kim khâu: Đúng vậy, Nguyệt Nguyệt đáng thương.

Đại Bạch tiếp tục: Cho nên em không nên mong đợi bỏ nhà đi là lừa được Vương gia Hoàng đế gì đó, chỉ là YY thôi.

43. Chương 43: Ác Ma Đến (4)

Đại Bạch: Ra vẻ mặt lạnh như núi băng cũng thôi. Còn sau khi bỏ nhà đi, gia nhập môn phái nào đó sẽ có hàng loạt sư huynh đẹp trai chẳng hạn. Cũng không phải không có khả năng. (giọng điệu nghe thật hả hê)

Tiểu Nguyệt phớt lờ Đại Bạch, quay ra thảo luận với tiểu Cẩm xem trưa nay ăn gì.

Tiểu Nguyệt: Em không thích mấy thứ giống thế.

Tiểu Cẩm: Chị thích ăn cơm... gì gì bla bla

Đại Bạch không đếm xỉa đến ai, tiếp tục phát biểu ý kiến: Cho nên Tiểu Nguyệt phải ở nhà học nữ công gia chánh.

Thượng Hảo Giai phụ họa: Đúng, thêu thùa...

Đại Bạch nảo tào: Không chừng còn hái được một mỹ nam tuyệt thế.

Thượng Hảo Giai và Tiểu Nguyệt: ...

Tiểu Cẩm liếc mắt: Có bố chị mới làm.

Khái niệm về kẻ hái hoa của Thượng Hảo Giai giống như người bình thường, vội vàng sửa chữa cho Đại Bạch: Đại Bạch, chúng ta là con gái.

Đại Bạch nói một: Này, sao tôi làm bố mà còn dài dòng hơn cả làm mẹ vậy?

Tiểu Cẩm chọc Tiểu Nguyệt: Nguyệt Nguyệt, đừng YY trai đẹp nữa, nghe bố dạy bảo đi, đây đều là bài học tàn khốc đấy.

Đại Bạch bừng tỉnh hiểu ra: Con gái, con gái rất tốt. Con gái mà làm kẻ hái hoa, người bị hái cũng không sợ quýt. Tất nhiên trước khi hái phải nhận rõ giá trị đối tượng hái, vạn nhất là người nghèo rớt mồng tơi thì không cần hái. Ví dụ như tiểu Lý tử nghèo kiệt hủ lậu ở trường ấy, có hái thì sẽ chỉ là bi kịch thôi. Hái được người có nhà có đất em mới có thể làm thiếu phụ nhân.

di~en!d~an!L~e!q~uy!D~on!

Thượng Hảo Giai vội vàng xen mồm: Đúng, bố nó, ông bảo cho hai đứa đi hồ Bích Thủy bơi mà, còn phải đi sách chết (Death Note là truyện manga Tiểu Nguyệt thích nhất), hàng ngày nghiên cứu việc kết hôn.

Tiểu Cẩm nghiêm mặt nói: Nguyệt Nguyệt rất nghe lời.

Tiểu Nguyệt nghe đến Death Note, mắt sang lên nói với tiểu Cẩm: Phải phải, con thích Raito và L hơn.

Đại Bạch không đếm xỉa đến ai, tiếp tục phát biểu ý kiến: Kết hôn? Hôn nhân là mồ chôn tình yêu, cũng là thứ gái ế muốn có mà chẳng được. Còn cái con đâm đầu xuống hồ kia, con đừng có đánh trống lảng (nói tiểu Cẩm), kết hôn dù không có thịt ăn thì cũng có tiền tiêu.

Tiểu Cẩm đẩy Nguyệt Nguyệt, ra vẻ đạo mạo: Nguyệt Nguyệt, chị cho em nghe bố em nói

Thượng Hảo Giai sửa chữa: Cũng là bố của con.

Tiểu Cẩm vẫn giữ vẻ mặt như cũ nói với Thượng Hảo Giai: Cháu là đứa con gái bỏ nhà theo trai rồi, không còn quan hệ gì nữa.

Đại Bạch kinh ngạc hỏi: Bỏ nhà theo trai? Con bỏ nhà theo ai?

Tiểu Cẩm khinh khỉnh: Bây giờ hai người nên đuổi tôi ra khỏi nhà đi.

Thượng Hảo Giai: Chẳng lẽ là Hiểu Húc?

Tiểu Cẩm xấu hổ, che kín mặt.

Đại Bạch đột nhiên vỗ bàn, nói với tiểu Cẩm: Bố phải tố cáo con bắt cóc thiếu nam vị thành niên. Cho dù bố là bố con cũng phải vì đại nghĩa diệt thân.

Tiểu Cẩm tức giận, vỗ bàn đứng lên, nói với Đại Bạch: Tôi bỏ trốn với tiểu Lý tử.

Đại Bạch nhướn mày: Tiểu Lý tử? Bố nói rồi, tiểu Lý tử là bi kịch, đi theo cậu ta, chẳng những không có thịt mà còn không có tiền, suốt ngày nghe cái ông cổ hủ ca chi, hồ, giả, dã. Sao con có thể tìm một người có người bố như thế?

(Đại Bạch nói xong quệt miệng)

Tiểu Cẩm: Vậy tôi theo đầu bếp Đinh (người làm cơm ở trường)

Đại Bạch: Ông chủ Đinh? Con theo ông ta chỉ có thể làm người thứ ba.

Tiểu Cẩm: Không thì theo ông Tài (bảo vệ của trường)

D!Đ!L!Q~Đ

Đại Bạch: Ông Tài, vậy càng không phải đoán, ông ấy đã 56 tuổi, người thứ ba cũng không bằng.

Tiểu Cẩm khẩn trương nói với Đại Bạch: Nếu tôi tìm được người như bố thì không phải cả đời này sẽ tan nát sao hả?

Đại Bạch tức giận làm một động tác với tiểu Cẩm, đó chính là, úi chà... Đại Bạch tiếp tục nói với tiểu Cẩm: Tìm người như bố thì con sẽ hạnh phúc cả đời.

Tiểu Cẩm: Tôi sẽ đi theo viện trưởng.

Đại Bạch: Con theo viện trưởng? Thế phu nhân viện trưởng đâu? Theo một người mà trái tim không ở chỗ con thì có ích gì?

Tiểu Cẩm, Thượng Hảo Giai, Tiểu Nguyệt: ...

Đại Bạch: Vì vậy... Bố đã quyết định, nói nhiều lại mệt.

Tiểu Nguyệt: Con quyết dứt bỏ ý nghĩ tranh luận của hai người bọn họ.

Đại Bạch: Nhưng vì hạnh phúc suốt đời của hai con gái, bố... Dù mỗi miệng cũng phải dạy bảo hai đứa.

Thượng Hảo Giai còn thấy chơi chưa đủ, nói với Đại Bạch: Ông xã, anh thật có phong thái của ngôi sao Oscar.

Đại Bạch cực kỳ có chiều sâu nói với Thượng Hảo Giai: Tôi? Ngôi sao Oscar Úc cũng dư xài.

Tiểu Cẩm Tiểu Nguyệt: ...

Thượng Hảo Giai tiếp lời nói với tiểu Cẩm: Tiểu Cẩm, bây giờ con cái hai lựa chọn, một là ra ngoài kiếm ai đó cho Tiểu Nguyệt, hai là...

Tiểu Cẩm: Cái gì?

Thượng Hảo Giai nói: Con dạy Tiểu Nguyệt ra ngoài quyến rũ mấy người mới được về.

Tiểu Cẩm: Con muốn quyến rũ Hiểu Húc...

Tiểu Nguyệt: Mặc kệ, con quyến rũ Hiểu Húc, chị Hai quyến rũ người khác.

Tiểu Cẩm: Không được, Hiểu Húc là của chị.

Tiểu Nguyệt: Không được, Hiểu Húc là của em.

... Đánh nhau ...

Tiểu Nguyệt: Đánh này.

Tiểu Cẩm: Đánh lại này.

Tiểu Nguyệt: Đây này...

Thế là... Hiểu Húc và Tiêu Minh Tuấn đưa Tuấn Tuấn đi tiêm về... đúng lúc thấy Tiểu Nguyệt cười lên người tiểu Cẩm... sau đó... xảy ra chuyện gì?

Hiểu Húc không biết có chuyện gì, vừa vào đã thấy hành động của tiểu Cẩm và Tiểu Nguyệt, đầu tiên là đứng đờ ra, sau đó gương mặt thay đổi, khụ khụ, phải nói là trở mặt thì thích hợp hơn.

Thật là Thượng Hảo Giai thấy kỳ lạ, sau đó chuyện khiến cô buồn bực hơn xảy ra.

Hiểu Húc híp mắt, sau đó ánh mắt sắc bén bắn về tiểu Cẩm đang ở dưới.

Thượng Hảo Giai nghĩ thầm, xong rồi, Hiểu Húc luôn miệng nói thích Tiểu Nguyệt, giờ thấy hai người đánh nhau, nhất định sẽ chạy đến giúp Tiểu Nguyệt bắt nạt tiểu Cẩm.

Vậy cũng không được, mình ở đây, bọn trẻ con sẽ chơi công bằng, nhưng bây giờ phải giúp ai? Đây là tam giác tình yêu, không phải trẻ con đánh nhau mà.

Thượng Hảo Giai nghiên cứu xem làm sao giúp tiểu Cẩm thì Hiểu Húc đã bắt đầu hành động.

Thượng Hảo Giai thâm hét không tốt, lao đến trước muốn dè Hiểu Húc lại. Anh giai à, cháu là con trai, không thể dính vào chiến tranh của con gái đâu. Huống hồ chuyện này do yêu nghiệt cháu dựng lên, bây giờ cháu đến, tiểu Cẩm sẽ gặp trở ngại, chúng ta không có tiền, cháu đừng hại cô...

“Ai u này.” Đây là tiếng thét thê thảm vang dội cỡ nào.

“Crack” Tiếng xương gãy vang dội biết bao.

Thượng Hảo Giai lấy một tư thế hết sức duyên dáng lao về phía Hiểu Húc thì Hiểu Húc đã đến chỗ Tiểu Nguyệt, Thượng Hảo Giai rất bị kích trật chân.

Tiêu Minh Tuấn đến bên cạnh Thượng Hảo Giai, dùng đầu ngón chân đá vào đít cô hỏi: “Chết chưa?”

Thượng Hảo Giai xoa cổ chân, không quản Tiêu Minh Tuấn có ý gì, trả lời: “Còn chưa, ai u, đau quá đau quá đau quá.”

Tiêu Minh Tuấn trợn mắt nhìn Thượng Hảo Giai, nhỏ giọng nói: “Anh đỡ em về phòng.”

Thượng Hảo Giai là con gái, là cô gái rất tò mò, cổ chân có đau muốn chết cũng phải làm bà tám. Cho nên cô nói: “Lát nữa đi lát nữa đi.”

Tiêu Minh Tuấn nhú mày, hét lên: “Đồ ngốc, đứng dậy.”

Thượng Hảo Giai không ngờ Tiêu Minh Tuấn tức giận như thế, ngẩng đầu nhìn anh, tức giận hét lại: “Tên khốn kiếp, anh đợi lát nữa cho tôi.” MB, bà cũng đau mà còn hét lên...

Ổng kính chuyển sang tiểu Cẩm và Hiểu Húc...

Hiểu Húc lạnh giọng nói với Tiểu Nguyệt: “Đứng lên...”

Tiểu Nguyệt nghẹo đầu hỏi: “Hả?”

Hiểu Húc nhăn mày, lặp lại.

“Anh nói em đứng lên.”

Tiểu Nguyệt tiếp tục khó hiểu, lặp lại, đi qua ranh giới của sự tha thứ.

“Hả?”

Hiểu Húc không nhịn nổi nữa, “Bảo em đứng lên.” Nhắc Tiểu Nguyệt ném ra ngoài.

“Ai u đau.” Tiếng kêu rên của Tiểu Nguyệt...

Đại Bạch nhìn Tiểu Nguyệt chịu thiệt thòi hỏi: “Tiểu Nguyệt, chân em trật rồi hả?”

Tiểu Nguyệt nhìn chân mình, làm bộ đáng thương nhìn Đại Bạch: “Vâng... Hình như không... Đại Bạch, em đói rồi. Có gì ăn không?”

Đại Bạch: “Cút...”

Ổng kính quay sang Thượng Hảo Giai và Tiêu Minh Tuấn, Thượng Hảo Giai đáng thương ngồi dưới đất, Tiêu Minh Tuấn đứng phía sau cô.

Thượng Hảo Giai thấy cảnh tượng của mấy đứa, lười chẳng muốn nhìn, quay ra nói với Tiêu Minh Tuấn: “Khụ khụ, Minh Tuấn, kẻ vũ phu, Tiêu Minh Tuấn...”

“Gi?”

“Đỡ em về phòng.”

“Hừ.”

“Này này, đợi đã, ai, ai... đau. Tiêu Minh Tuấn, anh nhẹ thôi.”

“Ừ.”

Sự thật chứng minh, Tiêu Minh Tuấn và thật sự không thể dịu dàng nổi với cô gái như Thượng Hảo Giai...

Ông kính chuyển sang tiểu Cẩm và Hiểu Húc, tiểu Cẩm còn nằm trên đất giả vờ đáng thương, sao cháu có thể giả vờ được thế hả. Còn nhỏ mà EQ đã cao như thế, sau này, sau này, sau này làm sao giờ.

Hiểu Húc ngồi xuống cạnh tiểu Cẩm, cứng rắn hỏi: “Cậu sao rồi?”

“Không sao, chỉ là xương sườn hơi đau.”

“Tớ đỡ cậu về phòng nhé?”

“Ừ, cậu xoa giúp tớ đi.”

“Ừ, để tớ công cậu.”

Tiểu Cẩm, tiểu Cẩm, cháu có thấy ánh mắt hâm mộ và ghen tỵ của Thượng Hảo Giai không?

Bây giờ nếu ánh mắt có thể giết người thì chắc cháu đã kết thúc cuộc đời tại đây.

Cháu mới bao nhiêu tuổi đầu mà công đức viên mãn, tình yêu ngọt ngào như thế hả? Còn Thượng Hảo Giai thì sao? Đáng đời bị Tiểu Nguyệt bắt nạt.

“Đại Bạch, cho em cơm.”

“Cút...”

“Đại Bạch, cho em cơm.”

“Cút...”

“Đại Bạch... em đói... em đói... em đói...”

“Cút...”

Tiểu Nguyệt à Tiểu Nguyệt, Đại Bạch không cho cháu ăn thì cháu ụnh Đại Bạch hả. Người ta có làm gì cháu đâu?

Đại Bạch, cháu đừng có đánh lại thế. Ui da, mấy đứa hư đốn này, sao chẳng học được gì tốt vậy, toàn là do đam mê hại cả...

À còn Bao Tay và Mạn Mạn thế nào? Sao không thấy lên sóng? Chúng còn đang ngủ, đang ngủ thì cứ để chúng ngủ...

44. Chương 44

Liên quan đến món đồ trong suốt bên trong

Thượng Hảo Giai rất buồn bực. Tiêu Minh Tuấn ôm cô về phòng rồi đóng cửa lại, không có gì cả.

Nhưng cái tên Tiêu Minh Tuấn kia sao lại ném tôi hả? Làm gì mà ném tôi? Anh ném tôi, chân tôi sẽ khỏi hả? Anh ném tôi thì anh sẽ đạt được khoái cảm hả? Anh ném tôi, trừ việc thấy được quần lót tôi ra thì anh còn được gì? Tên súc sinh...

“Tiêu Minh Tuấn...”

“Hét cái gì?”

“Anh làm sao?”

“Màu đen.”

“Tên súc sinh, anh nhìn tôi...”

“Trong suốt.”

“Anh...”

“Đưa chân đây, anh xoa bóp rồi bôi thuốc cho.”

“Anh, anh, anh, anh, anh, anh cái tên lưu...”

“Bằng lụa, em đừng có nói nữa, rất là hấp dẫn đấy.”

“Bà liều mạng với anh...”

Thượng Hảo Giai lao vào người Tiêu Minh Tuấn, mông cô liền bị anh thấy, bị Tiêu Minh Tuấn thấy, bị Tiêu Minh Tuấn thấy rồi...

d^đ~QuYS!doÔn

Trời ơi, ai đó mau đến cứu cô đi? Tình yêu của cô sao khổ cực thế này?

Không cần gì hết, đều bị Tiêu Minh Tuấn thấy sạch sành sanh, trừ chuyện “xếp gạch” cuối cùng thì những chuyện còn lại đều đã làm, bây giờ cô còn tranh luận, mưu đồ gì nữa? Có còn thiên lý nữa không.

Thượng Hảo Giai từ nhỏ đã có một ưu điểm, hình dung thế nào nhỉ? Được ăn cả ngã về không? Ngọc nát đá tan? Tôi luôn thấy giống như là đập tan cái bình sứ vậy.

Không đề cập đến nữa, bây giờ sẽ bắt đầu, Thượng Hảo Giai cho rằng cái gì của mình đều cho Tiêu Minh Tuấn thấy rồi, sự trong sạch đã không còn, chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, Tiêu Minh Tuấn nhất định phải chịu trách nhiệm. Vì sao?

Bởi vì Tiêu Minh Tuấn là đàn ông, Thượng Hảo Giai là phụ nữ, nếu ở thời cổ đại thì sẽ phải lập tức đưa kiệu tám người khiêng đến đón cô vào nhà họ Tiêu. Còn nếu là giỡn chơi hả? Không vấn đề, bây giờ để cô phụ trách cũng được, chỉ cần Tiêu Minh Tuấn nói một câu, Thượng Hảo Giai lập tức cưới hỏi đàng hoàng, cho kiệu tám người khiêng đến đón Tiêu Minh Tuấn vào nhà họ Thượng.

Nhưng cô bằng lòng mà người ta thì không vui.

Mặc kệ, nữ lưu manh Thượng Hảo Giai đã chịu thiệt để cái mông bị Tiêu Minh Tuấn trông thấy thì anh cũng không thể ăn không trả tiền, cô cũng phải nhìn anh. Lời nói chỉ như nước mắt, xem mông Tiêu Minh Tuấn đã rồi nói...

Thượng Hảo Giai lao bổ vào người Tiêu Minh Tuấn, tay vòng lên cổ anh.

Ừ, rất tốt, chính là tư thế này, cảnh hôn môi đều ở góc độ ấy, tốt lắm, Thượng Hảo Giai chỉ cần hơi dịch lên chút là có thể hôn lên miệng của Tiêu Minh Tuấn rồi.

Thượng Hảo Giai cúi đầu, nhỏ giọng tự nhủ: “Lão Tiểu à, anh nhận đi. Ai cho anh nhìn mông bà? Cho bà hôn một cái, việc này coi như xong.”

Tiêu Minh Tuấn rất bất đắc dĩ, anh nghe thấy rõ chứ không có điếc.

“...” d!đ~L%Q^đ

Thượng Hảo Giai nói xong, nhìn thẳng, phụ nữ mà không chủ động sẽ không giành được tình yêu. Theo nữ lưu manh, rụt rè và gì gì đó đều cách Thượng Hảo Giai rất xa. Không có được trái tim Tiêu Minh Tuấn thì Thượng Hảo Giai cũng phải có được thân thể anh.

Thượng Hảo Giai là một cô bé rất trong trắng, nói thật, đến giờ cô còn chưa biết nam nữ ở vận động trên giường thế nào. Theo ý nghĩ của cô thì đó là hôn, hôn rồi vuốt ve, sau đó cô gái có thai...

Thật làm mỡ Mị (tác giả) cảm thán, Thượng Hảo Giai đúng là cô bé rất trong trắng. (trong trắng hết như mỡ Mị, không có thuốc nào cứu nổi)

Thượng Hảo Giai thấy mình nên có thai trước rồi bức hôn thì mọi chuyện sẽ thành.

Sau này bé yêu của cô hỏi bố với mẹ làm sao đến được với nhau, Thượng Hảo Giai có thể nói rằng: mẹ và bố con đến với nhau là vì ông bố súc sinh của con nhìn lên mông mẹ. Con à, bố con là một tên quý, con đừng có học theo bố con đấy.

Sau đấy cô làm ra vẻ hung hăng nói với con: nếu con mà không nghe lời mẹ, thấy không? Con sẽ lấy về một cô gái giống như mẹ, ngày nào cũng đánh con, còn cướp cây kẹo đường của con nữa. Hừ hừ, sợ chưa.

Tiêu Minh Tuấn thấy gương mặt Thượng Hảo Giai đột nhiên phóng to, cảm giác ở môi cực kỳ mềm mại, bất giác muốn nhận được nhiều hơn.

Tiêu Minh Tuấn ôm lấy eo Thượng Hảo Giai, bỗng phát hiện eo cô rất gầy, một tay đã ôm trọn, tay kia liền dùng để đỡ ót Thượng Hảo Giai, vậy thì sẽ rất nhẹ nhàng hưởng thụ được thêm nhiều cảm giác mềm mại ấy.

Thượng Hảo Giai đang tiếp tục hồi tưởng, Tiêu Minh Tuấn khẳng định thường ngày hay xem phim X, nếu không sao kỹ thuật lại tốt thế?

Thượng Hảo Giai thấy Tiêu Minh Tuấn chủ động, trong lòng vui sướng. Họ Tiêu kia, anh nhìn rồi, bà phải nhìn cái mông của anh trông nó thế nào.

Thừa dịp Tiêu Minh Tuấn đang hôn, Thượng Hảo Giai không biết sống chết đưa dê vào miệng cạp.

Cái tay đặt lên lưng quần Tiêu Minh Tuấn, cởi thắt lưng ra, ấy... bị bắt được rồi...

Tiêu Minh Tuấn nắm hai tay của Thượng Hảo Giai, thở hổn hển hỏi: “Em chắc chắn chứ?”

“Hả?”

Tiêu Minh Tuấn bị thái độ của Thượng Hảo Giai làm nóng hết cả lên, đè thấp giọng nói, hung tợn rít lên: “Anh hỏi em. Em có chắc chắn muốn làm vậy không?”

Thượng Hảo Giai ra bộ anh dứt khoát luôn đi, bà không chắc chắn thì cởi thắt lưng anh làm gì?

“Nói nhảm. Động tác nhanh lên.”

Tiêu Minh Tuấn nghe Thượng Hảo Giai nói vậy, đẩy Thượng Hảo Giai nằm xuống giường.

Cô rất khó chịu, đau đầu, vì sao? Bởi vì lúc Tiêu Minh Tuấn đẩy cô xuống thì cô không chú ý để đầu đập vào thành giường. Đau chết luôn.

Không đợi Thượng Hảo Giai oán trách súc sinh, Tiêu Minh Tuấn liền đè lên người cô.

Ý nghĩ đầu tiên của cô, đồng thời cũng là ý nghĩ cuối cùng, cô cảm thấy Tiêu Minh Tuấn thật thâm trầm.

Trong đầu Tiêu Minh Tuấn chỉ có một ý nghĩ, bây giờ phải ăn cô gái này.

Hai tay anh thò vào trong váy ngủ của Thượng Hảo Giai, cái miệng mềm mại đã không thỏa mãn được anh mà còn làm dục vọng anh bành trướng.

Anh nắn bóp hai bên tròn trịa khiến nó thay đổi hình dạng theo động tác của anh, ngôi sao năm cánh? Hề hề, đùa chút hòa hoãn không khí ấy mà.

Thượng Hảo Giai chỉ thấy cả người nóng lên, sao Tiêu Minh Tuấn lại sờ bóp mình, lại còn biết cách cởi dây áo lót nữa chứ. Tên này vô sự tự thông, không đi bán nội ý thì đúng là nhân tài không được trọng dụng. Thoảng cái nó đã được cởi ra, món đồ này như hình với bóng với cô mà cô còn chưa quen việc thế đâu.

Phía trước ngực bỗng mát lạnh, Thượng Hảo Giai muốn kêu lên tỏ ý kháng nghị nhưng đã bị Tiêu Minh Tuấn dùng miệng bịt lại.

Bây giờ thì làm sao đòi lại cho đủ? Trước nhìn mông tên này đã, hôn, bôi, còn gì đó, không sao. Tốt rồi, mình sẽ có thai...

Mũi khoan... Thượng Hảo Giai cảm thấy cục gạch của Tiêu Minh Tuấn, cái gì vậy?

Đau quá, mặc kệ, kéo quần anh ta ra xem, không được thì chụp một tấm ảnh tiểu JJ của anh ta, nó ngoại trừ dùng đi vệ sinh thì còn làm gì? Ngày nào cũng ở đó cản trở.

Nhưng mà mỗi lần không đánh lại anh thì đều đập JJ của anh, anh rất là đau, nhưng sau hai lần đó, Tiêu Minh Tuấn không còn cho cô đạt được như ý, dễ dàng đẩy cô ngã.

Nói thật, Tiêu Minh Tuấn đó là lo cho tiểu Tiêu Minh Tuấn, và tiểu tiểu Tiêu Minh Tuấn...

Thượng Hảo Giai cảm giác Tiêu Minh Tuấn kéo quần lót trong suốt bằng lụa màu đen của mình ra, nhưng cô còn chưa cởi được của anh, mẹ kiếp, dựa vào đâu mà tên này cởi của cô rồi?

“A...” Thượng Hảo Giai kêu xong, mở bừng mắt, là tiếng của mình đó sao?

Thấy Tiêu Minh Tuấn cười trộm nhìn, mặt Thượng Hảo Giai đỏ lên, nhưng tay kia cô vẫn không đành hoàng cởi quần Tiêu Minh Tuấn.

Một ngón tay Tiêu Minh Tuấn đi vào trong mật cốc sâu thẳm.

“Tiêu Minh Tuấn, dừng, anh làm gì thế?”

Thượng Hảo Giai có hơi sợ, sinh con phải làm việc này, đó là chỗ cô đi vệ sinh mà. Thượng Hảo Giai nói xong thì cởi quần Tiêu Minh Tuấn xuống...

“Đây, đây, đây...”

“Đẹp không?”

“Đây là cái gì?”

“...”

“Ừm...” Cái miệng đã bị chặn lại...

Thượng Hảo Giai rất ngạc nhiên, thực sự rất ngạc nhiên, bên dưới của Tiêu Minh Tuấn sao còn dài hơn cả cây gậy thế, mẹ kiếp, cái gì thế này?

A? Anh ta, anh ta, anh ta, súc sinh này muốn làm gì, đó là... Thượng Hảo Giai chỉ cảm giác bên dưới như bị một vật hình trụ ma sát... (che mặt, không được, tôi không viết nổi nữa, mọi người tự YY đi.)

45. Chương 45: Đây Là Kết Thúc

“Không cướp tiền mà cướp quần lót, cởi ra mau...” Đây là nhạc chuông di động của Thượng Hảo Giai.

“Alo...”

“Giai Giai, tối nay sinh nhật anh, em đến chứ?”

“Sinh Thư hả. Ồ, sao không nói sớm? Được được, tối nay em đến, vâng.”

Thượng Hảo Giai nói xong, Lý Sinh Thư hỏi đến Tiêu Minh Tuấn, cô quay sang hỏi anh “Tiêu Minh Tuấn, anh đi không?”

Tiêu Minh Tuấn đã mặc xong quần áo, vừa vào nhà vệ sinh vừa hung tợn nói: “Cút.”

Thượng Hảo Giai rất tức giận, cô xuống giường đóng sầm cái cửa. Cô cảm thấy Tiêu Minh Tuấn thật khó hiểu, là cô bị ăn mà, lại còn dám nói thế với cô...

Buổi tối, bữa tiệc sinh nhật Lý Sinh Thư liền bắt đầu rất náo nhiệt. Những người anh ta mời Thượng Hảo Giai cũng biết một số.

Thực ra Thượng Hảo Giai không muốn đến, nhưng hôm nay Lý Sinh Thư đặc biệt gọi đến mời cô, cô hết cách mới đáp ứng.

Trong số khách mời có hai người đàn ông Thượng Hảo Giai không quen, là anh của Lý Sinh Thư, một người trong đó là anh chàng rất đẹp trai, à, nói thế nào nhỉ? Đúng, lộn bèo di động... Đúng, chính là cảm giác ấy, rất “đầy đặn”...

Lý Sinh Thư vừa tìm người vừa vút mị nhân cho cô, Thượng Hảo Giai có dự cảm xấu, tên này và hai người anh của anh ta sẽ mang đến tai họa cho mình.

“Ồ, không phải Tiện Tiện đây sao?”

“Hừ.”

“Tiện Tiện, cô hừ cái gì?”

“Hừ.”

“Cô hừ hừ như thế, có phải hôm nay ai làm cô không vui không?”

Lương Tiện Tiện đi lướt qua...

Thượng Hảo Giai định lấy Tiện Tiện ra làm bia đỡ, thấy Lý Sinh Thư đang đến chỗ mình, cô hết cách đành nói dối với Nhã Nhu và Đa Đa là có chuyện kéo họ ra ngoài.

“Nhã Nhu, Nhã Nhu, Đa Đa, Đa Đa, đến đây, tớ có chuyện muốn nói...”

Tầng Nhã Nhu bắt đầu nã pháo liên hoàn bức cung Thượng Hảo Giai: “Khai báo cho rõ.”

“Hả?”

“Trên người cậu có mùi rất lạ, hôm nay đã làm gì?”

“Ở nhà...”

“Tiêu Minh Tuấn đâu?”

“Ở nhà...”

“Hai người lên giường rồi?”

“Ừ...”

“Anh ấy nói gì?”

“Cút...”

“...”

Ba người yên lặng, gió thổi vù vù, Thượng Hảo Giai lạnh lẽo.

Tối hôm đó có chuyện gì? Lý Sinh Thư muốn dùng chín mươi chín bông hồng đỏ rực để tỏ tình với Thượng Hảo Giai, những bông hồng thật lóa mắt.

Anh đẹp trai Lý Sinh Thư và cô nàng xinh đẹp Thượng Hảo Giai, khụ khụ, cứ coi cô ấy là mỹ nữ đi.

Hơn nữa, hoa hồng tràn đầy chất thơ, câu chuyện tình yêu thật lãng mạn cỡ nào... Hình ảnh đẹp dễ động lòng người cỡ nào xuất hiện...

Nhưng Thượng Hảo Giai lại uống say...

Cô được Tầng Nhã Nhu lái xe đưa về, ngồi trong nhà vệ sinh nôn hơn tiếng đồng hồ mới lờ lờ đi ngủ, chẳng thèm để ý Tiêu Minh Tuấn đứng ở cửa trợn mắt nhìn.

Anh cứ lờm đi, lờm nữa đi, hôm nay dù anh có lờm chết bà, bà cũng phải say, anh trừng trị tôi kiểu gì? Hừ, tôi là con ma men tôi làm chủ, anh không có quyền, vì sao? Bởi vì trong pháp luật của Trung quốc không nói phụ nữ đi gặp đàn ông là phạm pháp.

Sáng ngày thứ hai, Thượng Hảo Giai nhận được điện thoại của Lý Sinh Thư, mới sáng sớm có để cho tôi ngủ không hả tên khốn.

Lý Sinh Thư: “Sao hôm qua em về sớm vậy?”

Thượng Hảo Giai: “Em uống hơi nhiều, không thoải mái nên về trước.”

Lý Sinh Thư: “Tối qua anh có làm đau em không?”

Thượng Hảo Giai: “Anh nói gì vậy?”

Lý Sinh Thư: “Tối hôm qua, hai ta không phải...”

Thượng Hảo Giai: “Người anh em, người tối qua ở bên anh không phải em, em về từ trước rồi, anh nhớ kỹ lại đi, thật sự không phải em...”

Lý Sinh Thư: “Giai Giai, chúng ta đều đã là người trưởng thành, anh sẽ phụ trách. Anh biết đó là lần đầu tiên của em, anh thấy trên đệm có...”

Thượng Hảo Giai: “Người anh em, thật sự không phải em đâu, không tin anh đi hỏi mẹ anh xem, xem anh có làm đau cô gái đó không?”

Thượng Hảo Giai nói xong liền dập máy. Ồ? Sao bên cạnh lại chẳng thấy ánh nắng đâu cả? Không bình thường chút nào.

“A. Tiêu Minh Tuấn.”

“Bây giờ anh để em biết cái gì là đau...”

Thượng Hảo Giai bị Tiêu Minh Tuấn đụng ngã, tiếp tục diễn ra tiết mục ngày hôm qua... Chỉ có điều, lần này đầy đủ hơn...

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-tieu-anh-coi-hay-la-toi-coi>